

TU BI KHÚC

慈悲曲

Vô Anh Thơ

Mục lục

Chương 1: (18+)

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6: (18+)

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26: (18+)

Chương 27: (18+)

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39: Phần Cuối

Chương 40: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Nhất

Chương 41: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Hai

Chương 42: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Ba

Chương 43: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Tư

Chương 44: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Năm

Chương 45: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Sáu (Kết Thúc).

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 1: (18+)

Trên đời này, người nữ nhân nào cũng phải trải qua lần đầu tiên ấy.

Với Du Ca cũng thế.

Duy có đi đâu, nàng đã tự hỏi vì sao đêm đầu tiên của mình lại đau đớn đến vậy?

Đó là năm Tân Cảnh thứ 13 của Bắc Đại, ngày Du Ca được sắc phong trở thành hoàng hậu. Cả thiên hạ này, vương triều hùng mạnh này đều hoan hỉ chung vui trong ngày long phụng hoà hợp. Kể từ sau một năm xảy ra biến loạn khói lửa, Trình Liệt thay mặt bá tính muôn dân phế đế Trình Sở sau đó xưng vương và lấy niên hiệu "Hưng Dân", diệt trừ những thế lực tàn dư khác, Bắc Đại thống nhất và đến nay mới được hưởng thái bình, tiếp theo là đến ngày đại hỉ lập hậu.

Nữ nhân được lựa chọn phong hậu, chủ quản lục cung để sánh đôi cùng tân đế chính là Du Ca, con gái của đại tướng quân tể tướng triều Du Sát - người đã lập ra giao ước sẽ đưa mấy chục vạn quân giúp Trình Liệt tiến công kinh thành với điều kiện để con gái ông trở thành hoàng hậu. Nàng xinh đẹp kiều sa như huyết mai hoa nở trên Cao Vân Sơn, kiều hãnh mạnh mẽ và võ nghệ không thua gì nam nhân.

Du Ca yêu Trình Liệt, chắc chắn như vậy!

Nhưng Trình Liệt có yêu nàng không thì nàng không biết, thiên hạ cũng không ai biết, tất nhiên chỉ có bản thân hắn mới biết...

Duy chỉ là trong đêm tân hôn, người nam nhân ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn đó đã không ngừng giày vò Du Ca.

Trong căn phòng đỏ rực mà lạnh lẽo, ánh lửa lập loè trên giá nền khắc hình long phụng sum vầy xuyên qua chụp đèn lưu ly màu trắng bạc, len lỏi những tia sáng yếu ớt như vén tấm màn châu sa mỏng manh lên, để thấy rõ bóng dáng hai thân thể nam nữ nằm trên và nằm dưới đang quấn chặt nhau trong cơn hoan ái.

Tiếng thở hỗn hển gấp gáp, xen lẫn trong đó là âm thanh nắc khẽ nơi cổ họng.

Những sợi tóc dài đen nhánh ướt đẫm bung xoã không trật tự trên chiếc gối thêu gấm, cả thân thể trắng ngần như tuyết lê chìm trong tầng tầng lớp lớp cảm xúc đan xen giữa khoái cảm và đau đớn, những giọt mồ hôi bịn rịn đọng trên da thịt non mịn thành hạt đỗ, Du Ca cắn chặt môi dưới đến nỗi ửng đỏ, để kìm nén tiếng rên khẽ kỳ quặc cùng tiếng nước nở từng hời.

Người nam nhân lúc này đang nằm trên người Du Ca, kịch liệt khuấy động hưng phấn trên mỗi tấc da tấc thịt mềm mại của người nữ nhân đẹp đẽ kiêu sa là hắn, Trình Liệt, được thiên hạ gọi bằng hai chữ "tân đế". Một dung mạo khôi ngô anh tuấn, đôi mắt sắc bén cùng chân mày mũi kiếm, tài giỏi nhưng không khỏi tàn độc tàn nhẫn, đối với phế đế Trình Sở đã từng trăm thủ không nương tay, nay hắn đem cả sự nhẫn tâm vào chuyện chăn gối, quyết phải hành hạ người sẽ trở thành hoàng hậu của mình ngay trong đêm nay và ngay trên chiếc giường này.

Du Ca với đôi mắt nhoè lệ, cơ hồ nhìn vị hoàng thượng đang mang bao nhiêu oán hận của đời trước phủ chụp, đè nén lên thân thể trần trụi mong manh của mình, mạnh mẽ dữ dội xâm chiếm nàng từng chút một chẳng hề thương tình.

Nàng cảm thấy mọi thứ trở nên mơ hồ, không khác gì cơn ác mộng.

Kể từ lúc Du Ca ngã trên giường ngủ sa hoa, chiếc mũ loan phụng bằng vàng khẽ nghiêng nhẹ mỗi lần nàng cúi đầu hời hộp chờ đợi đêm nay được thị tẩm cho đến khi Trình Liệt bước vào, hàn khí vây quanh hắn không khác gì băng lạnh ngàn năm, đôi mắt trước đây luôn nhìn nàng triu mến giờ lại trở nên sâu tối thăm thẳm, như mang cả hận thù từ dưới địa ngục mà hướng vào nàng.

Trình Liệt tiến đến trước mặt Du Ca thật nhanh chóng, để r ồi cũng thật mau chóng xé bỏ giá y trên người nàng xuống, không phải trân trọng hay dịu dàng, chỉ có trả thù! Hắn vác nàng trên vai khiến chiếc mũ loan phụng rơi mạnh xuống n ền đất cùng lúc búi tóc dài bung xoã, r ồi ném nàng lên giường, cởi bỏ long bào hỉ phục đỏ như máu cùng nụ cười lãnh ngạo bất nhẫn. Hắn chăm chú nhìn nàng đang mang ánh mắt kinh ngạc không hiểu nổi chuyện gì, lập tức c ần lấy hai tay nàng đè nghiêng xuống giường, tiếp đến cảm nhận sự kháng cự của nàng nhưng không đủ sức chống lại, khiến thân thể tr ần tru ồng trở nên run rẩy có chút yếu ớt.

- Nàng phải ghi nhớ: Nhân quả tạo nên số mệnh, đôi ta chính là như vậy!

Phán một câu tàn khốc hết như định đoạt số phận của Du Ca, Trình Liệt lập tức hôn lên đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp mà trước đây bản thân đã từng muốn có được, nhưng nụ hôn đầu tiên không h ềnh nhẹ nhàng chỉ có mạnh bạo, ngẫu nhiên đến nỗi hắn đã cắn nàng thật đau. Bàn tay to lớn thô ráp sờ soạng xoa nắn khắp cơ thể mỹ mi ều trắng nõn, chủ ý mang theo kích thích lẫn giày xéo, hắn lưu lại trên cổ, vai, ngực, h ầu như trên từng mảng da thịt nàng những vết hôn bạo liệt.

Du Ca thở dốc, không h ề thích loại cảm giác khó chịu lẫn tra tấn ấy.

Nàng không nhận được sự dịu dàng trân trọng từ phu quân, chỉ có hành hạ.

Nàng lại có chút kháng cự nhưng vô ích, khổ sở đến bất lực, cho dù biết võ nghệ nhưng chưa bao giờ nàng có thể đánh thắng Trình Liệt. Hắn dù thế nào cũng sẽ khuất phục được người nữ nhi kiêu hãnh như nàng, để nàng ở dưới cơ mình.

Lúc hưng hăng chiếm đoạt thứ quý giá nhất trên người Du Ca, Trình Liệt đã gắt gao giữ lấy hai cổ tay nàng giơ qua đầu mặc cho nàng không kìm được mà hắt lên một tiếng nước n ỏ, hàm răng đang cắn chặt môi cũng bật ra, đôi mắt long lanh mang theo một t ầng lệ tuôn trào. Đây cũng là lần đầu tiên hắn chứng kiến nàng mạnh mẽ mà phải rơi nước mắt như vậy, bởi

cái đau rách toạc bên dưới đến quá nhanh, quá mạnh mẽ, quá sức tưởng tượng của nàng.

Trên tấm nệm lót của chiếc giường, một vệt chu sa đỏ tươi như đoá huyết mai được khảm lên vải lụa thêu gấm...

Du Ca không hiểu vì sao Trình Liệt có thể đối xử với mình như vậy dù ngày trước hắn đã từng ôn nhu quý trọng nàng đến dường nào. Là khi lần đầu gặp mặt tại Yên Kinh hắn cứ ngỡ nàng là nam nhân nên hai bên đánh nhau một trận và rồi bất ngờ phát hiện hoá ra đây là một nữ nhi xinh đẹp kiêu hãnh thì hắn đâm ra hoảng hốt, tiếp theo khẽ khàng cài một bông hoa đại lên mái tóc đen mượt của nàng, ánh mắt lạnh lẽo nơi hắn phút chốc lấp loáng sự cảm mến lạ thường; hay cũng là lúc hai người kết giao huynh muội và nàng đòi hỏi gì hắn cũng chiều theo; kể cả cái ngày hắn lỡ hẹn trên cầu Vũ Khê nên không thể nghe được lời bày tỏ từ nàng, mãi đến một tháng sau nàng hay tin hắn dựng cờ nổi dậy gây nên cuộc nổi loạn máu lửa vì muốn lật đổ đương kim hoàng thượng Trình Sở...

Vậy rốt cuộc người nam nhân mang khí chất cao ngạo, một chút lãnh khốc nhưng cũng một chút ấm áp, người đã khiến nàng chỉ nguyện đời này yêu thương, ngay thời khắc ân ái này đã biến đi đâu mất rồi?

Giờ đây ở trước mặt nàng chỉ có một hoàng đế Trình Liệt nhẩn tâm, đôi mắt u tối sâu muôn trượng chứa đựng oán hận không dứt.

Hắn đối với nàng quả thật bất công bởi nàng chẳng can hệ gì với mối thù đời trước, chẳng qua vì nàng là con gái của kẻ thù hắn.

Như biết Du Ca nghĩ gì qua đôi mắt đẫm nước cùng nỗi thất thốn vẽ lên đó, Trình Liệt chậm rãi cúi xuống kề môi lên vành tai nàng, cố ý để nàng nghe thật rõ những lời thì thầm, chất giọng trầm đục vì ham muốn, thoả mãn lẫn giận dữ:

- Nàng đau sao...? Có đau như nỗi đau mà mẫu thân ta chịu đựng hơn hai mươi năm qua, có đau như nỗi đau mà phụ thân ta gánh lấy lúc bị phụ thân nàng một nhát kiếm đâm qua người? Du Ca, đời này nàng phải nhận lãnh sự trả thù của ta, chịu đựng giày vò đau khổ mà sống...

Ánh mắt hai bên ở vị trí ngang tầm, trong khoảnh khắc liền giao nhau, cái nhìn của Du Ca trở nên trống rỗng, không thể dùng từ thất thần để mô tả mà chỉ có thể là chút gì đó bi ai. Trình Liệt tự thấy biểu hiện này thật thú vị nên vành môi kéo nhếch lên thoả mãn, mắt hắn nhìn nàng thăm thăm sâu hút, nửa là dục vọng khao khát nửa muốn giẫm đạp giày xéo. Hắn vùi mặt vào chiếc cổ trắng ngần cứng ngắc của nàng, mãnh liệt ngấu nghiến mùi hương dịu dàng khó cưỡng, miệng lại cắn mạnh lên bờ vai mảnh dẻ rồi lướt xuống cặp đôi đùi đặn đang phập phồng do hơi thở gấp gáp. Vòng tay rắn chắc vẫn siết giữ chặt chẽ chiếc eo thon thả, hắn gay gắt xâm chiếm nàng chẳng màng đến bốn từ thương hoa tiếc ngọc.

Du Ca khẽ nhắm mắt, lệ vương vấn nơi hàng mi, khuôn mặt trắng tái lại xuất hiện tầng lớp đỏ ửng, hơi thở không thể kìm nổi sự hỗn hển, khổ sở tiếp nhận sự đầy đoạ cũng như hận thù trong lòng người nam nhân mình yêu thương.

Chiếm hữu Du Ca là điếu Trình Liệt luôn muốn, nhưng ngay bây giờ người nữ nhân ấy đang nằm bên dưới thân hắn với dáng vẻ diễm lệ say đắm thì hắn cũng không thể nào dịu dàng với nàng được, tâm trí lúc này hỗn loạn chỉ có nỗi ai oán cuồn cuộn giận. Hắn ngây ngất chìm trong hương thơm trinh nguyên của nàng nhưng vẫn đang tâm hành hạ thân thể liên tục run rẩy đó, trong lòng mang mười phần thoả mãn thế nhưng trái tim lại cần cào khó tả, thấy nàng cứng đầu không khóc dấu lệ chảy quanh đuôi mắt, lòng hắn bỗng chốc mang cả vạn phần đau đớn.

Hắn hận Du Ca, vì nàng là con gái của Du Sát - vị tướng quân hai mươi năm trước kéo quân đến vương phủ, theo lệnh Trình Sở để xử tử phụ thân hắn.

Hắn hận Du Ca, vì nàng nghe theo lời phụ thân mà chấp nhận bước lên ngôi vị hoàng hậu, để làm chỗ dựa cho dòng họ Du.

Hắn hận Du Ca, vì nghĩ rằng có lẽ nàng không hề yêu hắn...

Trình Liệt sinh ra, chứng kiến nỗi thương nhớ của mẫu thân Tô Khiết dành cho phụ thân là Viễn Phù Vương Trình Khâm, được Ân Kiện dạy võ nghệ cũng như không bao giờ quên nhắc nhở hắn rằng: "Lẽ ra thiên hạ này

vốn dĩ thuộc về Viễn Phù Vương, tên cầu hoàng đế Trình Sở đáng bị phanh thây! Và tướng quân Du Sát đêm đó đã nhẫn tâm đâm vương gia đến chết! Tuyệt đối đừng quên mối thù này!".

Đề rỗi Trình Liệt hiểu rằng, mục đích đời này của mình chính là: Giành lại những gì đáng ra bản thân phải được hưởng, đồng thời báo thù cho phụ thân!

Sau khi dẹp yên thế lực các vương gia, Trình Sở cai trị Bắc Đại với những chế độ hà khắc khiến cho bách tính lê dân căm phẫn, nổi oán than đập thành tường lũy cao lên đến tận trời xanh. Chính vì vậy Trình Liệt tạo nên cơn biến loạn, lấy lòng dân đồng thời thuận theo thiên thời để kéo binh vào Yên Kinh hòng phế đế Trình Sở, trảm thủ ngay trên chánh điện dùng máu nhuộm ngai vàng.

Vệ quân tại Yên Kinh không hề ít, lại thêm lính được triệu tập từ biên cương, căn bản Trình Liệt chưa đủ sức tấn công kinh thành, vào lúc đó đại tướng quân Du Sát hứa sẽ đem mấy chục vạn quân đến cho hắn. Thước thời nhận ra cục diện trước mắt đã thay đổi, thời cuộc xoay vần đảo điên, Trình Sở trị vì không được lòng dân, nên vị tướng quân này chấp nhận để Trình Liệt phế đế. Tuy nhiên dòng họ tướng Du gia thuộc tiên tri ầu, liệu một khi lên ngôi cửu ngũ chí tôn thì tân đế có diệt trừ? Vì thế, ông lập ra giao ước buộc Trình Liệt lập Du Ca làm hậu, cho dù con cháu có bị tống ra biên cương phía Tây xa xôi thì chí ít cũng còn có thể giữ mạng sống.

Hiểu rõ nỗi hận trong lòng Trình Liệt cũng như biết hắn sẽ không để mình có kết cục tốt đẹp thế nên sau khi tân đế đăng cơ thì Du tướng quân liền tự sát.

Trình Liệt nhớ rõ như in vào ngày gặp mặt trước Cửu môn quan, hắn đã hỏi Du Sát có phải chính ông là kẻ đã xử tử Viễn Phù Vương Trình Khâm năm đó bằng một nhát kiếm? Dĩ nhiên Du Sát đã trả lời, đúng như vậy!

Trình Liệt nhếch môi cười, mặt không biến sắc, lại nghĩ Du Sát giết phụ thân hắn thế mà bây giờ muốn con gái trở thành hoàng hậu tiên tri ầu, quả là nực cười đến mức đáng phỉ nhổ! Nhưng hắn sẽ đồng ý vì mấy chục vạn quân đang đứng ở phía sau Du Sát, đã đi đến nước này chỉ còn một chút

nữa thôi hẳn sẽ xưng đế. Còn con gái của Du Sát ư? Hẳn nhất định trả thù nàng ta, từng chút một.

Nhưng rồi nụ cười tàn độc trên môi vụt tắt khi Trình Liệt trông thấy người nữ nhi quen thuộc cùng chiếc váy đỏ, bước từng bước lên bậc thang trong tuyết rơi thổi cuộn, một dung nhan đẹp đẽ kiêu sa động lòng người, và đó cũng chính là Du Ca - muội muội kết giao khi hẳn lần đầu đến Yên Kinh phồn hoa.

Thời khắc ấy, không riêng gì triều đại đế vương mà số phận của Trình Liệt lẫn Du Ca đều đã được định đoạt, như hai sợi chỉ đan xoắn vào nhau, là dòng chảy vận mệnh bắt đầu mang theo yêu hận, bi kịch hạnh phúc, cố chấp tha thứ...

Đến rồi một kẻ xưng đế, một người xưng hậu.

Và trong đêm long phụng hoan hỉ, nơi vương triều tham vọng lạnh lẽo, trên chiếc giường hồng đỏ rực, có hai con người quăn quýt lấy nhau trong khổ đau, si hận.

Nhưng dấu sao đi chẳng nữa, đấy cũng là chuyện đã xảy ra hai năm trước.

Gió mạnh thổi qua bể gãy ngang một cành cây khẳng khiu, chẳng biết có phải vì vậy đã khiến Du Ca sực tỉnh hay do tiếng lay gọi khe khẽ của nha hoàn Xuân Nhĩ ngay bên cạnh, nàng phát hiện tâm trí mình này giờ trôi dạt đi đâu khi bỗng dưng nhớ lại chuyện cũ ngày trước, liền quay qua hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Nương nương xem đấy, người nghĩ ngợi gì mà như kẻ mất hồn, bảo với nô tỳ ra vườn uyển bắn cung cho khuây khoả, xem chừng người lại không chuyên tâm.

- Nha đầu người từ lúc nào trở nên lảm lòi như thế? Ta hỏi có chuyện gì sao?

- Dạ bẩm nương nương, Liêu công công đến báo là hoàng thượng đang ở Thanh Tâm cung nghe đàn hát và muốn người qua đây một chuyến.

Du Ca đang ngồi trên chiếc trường kỷ nhỏ, tay còn cầm cả cung tên và xung quanh đúng là vườn uyển, ngay trước mặt cách mấy trăm bước là bia bắn cung, thế là bây giờ mới nhớ lại mình đang làm gì. Nàng nhanh chóng đứng dậy, váy lụa trắng tinh thướt tha lướt xuống gót chân, đưa mắt nhìn Liêu công công đang khom người cúi đầu, trông như thể đã chờ lệnh từ hoàng hậu khá lâu.

- Người bẩm lại với hoàng thượng, bản cung thấy trong người không khoẻ...

Liêu công công ngược lên như muốn nói gì đó, vì nhìn hoàng hậu đang đứng trước mặt vẫn rất thanh tao xinh đẹp khoẻ mạnh, nào đâu giống bị bệnh. Thế này khi trở về tâu với thánh thượng e sẽ phiền đây, nhưng chủ tử nói thì nô tì không thể không nghe, sau cùng công công đành hành lễ rồi rời khỏi Phụng Hoa cung.

Du Ca lắp tên vào cung, giương cung ngắm vào bia, tiếp tục thú vui dở dang.

Xuân Nhĩ đứng bên cạnh, dõi theo bóng dáng Liêu công công xong lại chán nản:

- Nương nương, sao người không đến Thanh Tâm cung nghe đàn ạ?

- Ta từ trước đến nay không thích đàn hát nhảy múa, nữ lưu như ta quen bắn cung đánh kiếm cưỡi ngựa, đến đây chẳng có gì vui thú.

- Ý nô tỳ là người nên đi gặp hoàng thượng. Hơn một tháng trước hoàng thượng ghé qua Phụng Hoa cung, tới nay chưa đến thăm người lần nào nữa. Nương nương xem, đường đường là hoàng hậu chủ quản lục cung nhưng người được thị tẩm rất ít, những phi tần khác sau lưng nói người là hoàng hậu thất sủng.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 2

Du Ca lập tức buông dây cung, tên rời khỏi cung mạnh mẽ xé gió cắm phập vào tâm bìa chảng hề lệch đi chút nào, chứng tỏ lòng nàng không chút dao động khi nghe bốn từ "hoàng hậu thất sủng" bởi dẫu sao cũng đã quá quen r ồi, càng không trách mắng nha hoàn Xuân Nhĩ ở trước mặt chủ d ám nói thẳng thừng như thế.

Gặp mặt Trình Liệt, để làm gì? Nàng có thương nhớ h ắn, mong muốn gặp h ắn dường nào cũng chỉ đổi lại thái độ lạnh nhạt thờ ơ, thiên nhan tuấn tú góc cạnh đó cũng vì vô cảm mà mất đi mấy phần đẹp đẽ, còn phải kể đến đôi mắt sắc bén hết mũi dao như muốn chém nàng vài nhát cho thoả hận. Kể từ đêm thị tẩm đầu tiên đó, h ắn vốn đã định đoạt mối quan hệ của cả hai chỉ có thù và hận, kể cả ngôi vị hoàng hậu nàng ng ỡ cũng từ mưu lợi vọng tộc mà ra. Phụ thân muốn nàng an ổn sống và còn bảo vệ Du gia, vì vậy trong thâm tâm h ắn càng nghĩ nàng tư lợi, mang tiếng là phu thê nhưng hai bên cũng đều có mục đích với đối phương.

Chưa kể bây giờ Trình Liệt đã là đế vương, không còn là chàng nam nhân ngày nào ở bên cạnh chơi đùa thả diều với Du Ca mỗi khi chi ều về, trong lòng h ắn không có nàng, lại còn hận nàng thấu xương, thế nào lại sủng hạnh cho được.

Mỗi năm tú nữ ra ra vào vào hậu cung bao nhiêu đợt, cũng có biết bao phi tần xinh đẹp lộng lẫy được sắc phong, hoàng thượng mỗi đêm thị tẩm từ người này đến người kia còn chưa hết nổi. So ra, hoàng hậu thất sủng như nàng có là gì? Lại d ăm ba tháng Trình Liệt mới đến Phụng Hoa cung, còn cố tình chọn ngày kỵ c àng để thị tẩm nàng, vốn dĩ h ắn không hề muốn nàng sinh con cho h ắn.

Du Ca vốn tự do tự tại, tính tình phóng khoáng bay nhảy như chim trời, lúc nhỏ nàng cũng không sống trong Du gia mang lễ nghi phép tắc của dòng dõi tướng quân mà sống cùng bà vú trên đỉnh Cao Vân Sơn, nơi nổi tiếng có huyết mai hoa nở duy nhất một mùa trong năm ở Bắc Đại giá rét. Huyết mai kỳ lạ, càng trong tuyết phủ mưa sa thì càng bung nở rực rỡ, cũng y hệt con người nàng không hề lớn lên trong nhung lụa khuê các mà cứ thích cưỡi ngựa chạy băng băng trên sườn núi đón lấy những cơn gió mạnh mẽ, bắn cung đánh kiếm nào chịu thua nam nhân nào, cứ thế kiêu hãnh quật cường mà trưởng thành. Nàng thích màu đỏ, đỏ rực giống huyết mai. Vốn tự do như thế mà sau cùng lại vào hoàng cung, nàng phải lấy hoàng thượng, đêm đêm nằm trở mình cô đơn chịu cái kiếp chung chơng. Phụ thân Du Ca muốn con gái tiếp tục sống bình an nhưng lẩn lặc ở chỗ lại để nàng bước vào chốn hậu cung, nơi đây rầy rỗi kị tranh giành để được sủng hạnh, nàng thông minh quả cảm duy có đi đâu không mang tâm cơ, liệu sẽ thế nào đây? Còn chưa kể hậu cung ngày ngày buồn tẻ, với nàng mà nói cứ như bị giam lỏng.

Cứ hề nghĩ ngợi về những đi đâu ấy là lòng nàng không khỏi phiền muộn.

Trong khi Du Ca buông lời ánh nhìn vô định thì ở trước cổng Phụng Hoa cung, Trình Liệt đang âm thầm quan sát nàng. Hắn đến được một lúc rồi sau khi nghe Liêu công công bẩm lại rằng hoàng hậu không qua Thanh Tâm cung vì thấy không khoẻ, lòng đang thoải mái tận hưởng mỹ nhân đàn hát lại có chút suy tư. Kể ra hai năm qua, hần hắt hủi lạnh nhạt nàng, cốt tình không sủng hạnh nàng nhưng thỉnh thoảng hay tin gì đó ở Phụng Hoa cung thì vẫn để tâm. Lúc dừng ở trước cổng, hắn ra dấu cho thị vệ dừng cất tiếng hô báo, muốn yên lặng nhìn nàng chốc lát.

Hoá ra không hề bệnh tật, chỉ là Du Ca không thích diện kiến thánh thượng, còn ở đây nhàn hạ bắn cung. Trình Liệt thấy người nữ nhi này chẳng hề thay đổi gì so với trước đây, đàn hát thêu thùa không thích suốt ngày cứ đưng đến cung tên đao kiếm, thật là không tùy mị. Nàng ở trước mặt hắn lúc này rất giản dị thanh thuần, xiêm y trắng tinh, áo khoác mỏng manh hờ hững bay phất phơ trong gió chiều, mái tóc đen dài xoã tự nhiên, không hề mũ vàng áo phụng vậy mà vẫn xinh đẹp thanh tao. Hắn cho dù ít

sủng hạnh nàng nhưng mỗi lần gần gũi đều quan sát rất tỉ mỉ, nàng thích trang điểm nhàn nhạt chứ không sắc sỡ như các cung tần mỹ nữ khác.

Xuân Nhĩ bất ngờ khi thấy hoàng thượng bước vào Phụng Hoa cung sau khi đã chán cái việc đứng yên lặng rỗi, toan cất tiếng hành lễ thì bị người giơ tay ngăn lại, nàng ta hiểu ý liền đưa mắt nhìn Du Ca vẫn đang giương cung sau đó cúi chào thánh giá xong liền lui xuống. Bấy giờ Trình Liệt mới tiến đến đứng ngay phía sau lưng Du Ca, mắt lướt qua chiếc cổ trắng nhỏ kia, chậm rãi cất tiếng vừa đủ nghe:

- Hoàng hậu không khoẻ mà còn ra vườn uyển bắn cung sao?

Không phải âm thanh mà là hơi thở nóng hổi bất chợt phả vào gáy mới khiến Du Ca thoáng giật mình, tay buông dây cung làm mũi tên bắn lệch khỏi tâm. Tiếp theo lập tức quay qua, thêm lần nữa kinh tâm trước cảnh một thân hình to lớn trong chiếc áo khoác lông màu đen uy nghiêm xuất hiện trước mặt mình, lại còn ở khoảng cách rất gần, mắt nàng chạm phải ánh mắt vô cảm của Trình Liệt.

- Không biết thánh thượng đến nên ta đã thất lễ. - Du Ca hành lễ, cách xưng hô nghe qua lại chưa phù hợp phép tắc, lòng tự hỏi Xuân Nhĩ lại biến đi đâu mất rồi.

Trình Liệt nổi tiếng vô cùng nghiêm khắc, chỉ là với Du Ca lại không chinh đốn về cách xưng hô của nàng, xem chừng lại cố tình dung túng cho bản tính phóng khoáng ấy. Hắn khẽ nhếch môi cười, tia nhìn hướng từ trên xuống, thấy khuôn mặt nàng nhỏ nhắn hơi cúi, mí mắt dài cụp xuống mang theo vài phần ưu buồn, lại còn bờ vai và ngực áo yếm thấp thoáng sau lớp áo ngoài mỏng tanh, bất giác khiến hắn vươn tay vòng qua eo thon mà kéo nàng áp sát vào người mình.

Chẳng hề giật mình, Du Ca từ tốn ngẩng mặt nhìn Trình Liệt, hắn trong mắt nàng lạnh lẽo như băng và nàng trong mắt hắn cũng mang hàn khí không kém gì. Hai con người này đều hiểu rõ đối phương nên sắc mặt lẫn thái độ cũng y hệt nhau. Với nàng, hành động ôm ấp này của hắn chẳng phải thân mật, chỉ là hắn muốn cho nàng nhìn rõ trong đôi mắt ấy chứa đựng oán hận sâu cỡ nào. Du Ca không phản kháng, tay áp hờ lên khuôn

ngực rắn rỏi kia, thậm chí cả khi Trình Liệt đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc của nàng, nàng cũng chỉ hiểu đây là hành động vui thích từ một kẻ máu lạnh đang vờn con mồi, tuyệt nhiên không phải do yêu thương.

- Xiêm y mỏng manh như vậy nàng không sợ bệnh giả thành thật à?
- Sức khỏe của ta không phải yếu ớt, chàng đừng nên để tâm làm gì.
- Hoàng hậu mà ngã bệnh làm sao ta không lo lắng.

Trình Liệt áp mặt đến gần vành tai Du Ca, cố ý để mũi ngang tầm chiếc cổ thơm ngát đó mà ngửi nhẹ, khiến nàng có đôi chút khó chịu phải quay mặt đi. Dù đã quá quen với những hành động vờn bắt và lấy đó làm thú vui của hắn, nhưng vài lần nàng vẫn thiếu thoải mái đến nỗi muốn đẩy hắn ra thật xa.

- Hoàng thượng không ở Thanh Tâm cung nghe đàn hát ư?
- Là ta nhớ nàng nên mới đến đây...

Bỉ ối! Xấu xa! Mở miệng buông những lời mùi mẫn đó mà không thẹn với lòng à? Du Ca kín đáo cười nhạt nhẽo, biết rõ Trình Liệt ngoài miệng ân cần nói vậy nhưng thâm tâm muốn đến xem nàng khổ sở thế nào, tàn tạ ra sao, thậm chí cũng mong nàng mắc bệnh nặng mà chết đi cho xong!

Nhắc đến Thanh Tâm cung nghe đàn hát lại khiến Du Ca nhớ về Lê Tuyệt Mai, một ca nương mới nhập cung cách đây ba tháng. Nàng ta xinh đẹp như hoa, áo lụa thướt tha, thân hình mềm dẻo linh động, nổi tiếng là ca nương hát hay múa đẹp nhất kinh thành. Trình Liệt trông thấy nàng ta múa một lần thì đem lòng yêu thích ngay, hầu như ngày nào cũng đến Thanh Tâm cung. Ngoài ra, dạo này hắn thường sủng ái Đinh Huệ vốn là cháu gái của thái sư đương triều, ban đầu chỉ là tước phi sau sắc phong làm quý phi. Nói xem nào, bên cạnh bao nhiêu mỹ nữ như thế thì có gì hắn rảnh rỗi đến trêu tức nàng, rõ ràng là muốn đem nàng ra tiêu khiển.

Đột ngột ôm ấp rồi đột ngột buông hờ hững Du Ca ra, Trình Liệt vừa nhìn gương mặt khả ái không xúc cảm của nàng vừa giật nhẹ chiếc cung

trong tay nàng.

- Cũng một thời gian ta không luyện bắn cung...

Dứt lời lẩn nhanh chóng, Trình Liệt lấp tên vào cung đồng thời giương cung ngắm bắn. Mũi tên lao vút đi, mạnh mẽ mang theo cường lực của một đế vương uy vũ đứng đầu Bắc Đại, khiến Du Ca vô thức đưa mắt nhìn theo. Chỉ có cung và kiếm, là hai thứ mà nàng và hắn tìm thấy điểm chung ở nhau. Con người sẫm màu của nàng phản chiếu hình ảnh mũi tên hắn bắn tách mũi tên của nàng đang cắm trên tấm bia ra làm hai, rơi xuống nền cỏ. Tiếp theo hắn quay qua nhìn hoàng hậu của mình, khoé môi kéo cong một chút trông lãnh ngạo vô tình.

Du Ca không nhìn hoàng thượng, ánh mắt hướng xuống mũi tên chệch làm đôi ở dưới kia, đúng là nàng luôn chỉ là thú vui của hắn, không thay đổi.

Trong khi hoàng thượng và hoàng hậu cùng thi thử bắn cung thì ở Thanh Tâm cung, Lệ ca nương hay cũng chính là nàng vũ y xinh đẹp Lệ Tuyết Mai vừa được nhắc đến, ngồi bên chiếc đàn bằng gỗ hồng ngà mà mỗi khi đánh sáng bóng còn quý hơn minh châu, với dáng vẻ vừa buồn bã vừa tức tối. Nàng ta ban nãy còn phấn khởi đàn hát múa may cho hoàng thượng xem thế mà chỉ một khắc sau, người lập tức rời đi chẳng mảy may lưu luyến. Dĩ nhiên nàng ta có nghe Liêu công công báo, là do hoàng hậu không được khoẻ. Chẳng rõ bệnh tình đến đâu mà khiến hoàng thượng sốt sắng đến thế, chỉ là một kẻ bị thất sủng thôi mà!

Trông cảnh Lệ ca nương không vui, một nha hoàn đứng bên cạnh liếc nhìn dâng lên tách trà, nói nàng ta bớt giận. Thế là chẳng màng lý lẽ gì cả, nàng ta lạnh lùng hất văng tách trà đi, khuôn mặt xinh đẹp liếc biến thành méo mó do giận dữ:

- Uống! Uống cái gì mà uống! Cút ngay cho ta!

Nha hoàn kia lật đật đứng dậy lui đi, Lệ Tuyết Mai mím môi đập tay xuống cây đàn quý. Kể ra một ca nương nhỏ bé như vậy cũng được ban cho kẻ hầu người hạ thì đúng là thánh thượng đã bảy tám phần ân sủng quá

rồi, có lẽ vì thế mà nàng ta đâm ra kiêu ngạo, hễ mà nổi đóa lên thì lại đồng đánh đến phát sợ.

- Muội muội có gì mà tức giận thế?

Một bóng dáng lẹ là thướt tha chậm rãi đi vào điện Thanh Tâm, dung mạo mỹ miều hoa lệ đó chẳng ai xa lạ chính là Đình Huệ quý phi, người hiện đang được hoàng thượng rất ư sủng hạnh, chưa kể còn có cái danh cháu thái sư nên ai ai cũng vị nể. Nhắc thấy nàng ái phi họ Đình, Lệ Tuyết Mai liền đứng dậy hành lễ. Khoát tay cho miễn, Đình quý phi ngời xuống bên cạnh đồng thời nhìn tách trà dưới đất xong lại nhìn nơi trường kỷ khắc rờng nọ trống không thì đã hiểu ra đôi phần.

- Hoàng thượng có việc công nên không nghe đàn hát nữa thôi.

- Nào phải là việc công ạ, là do hoàng thượng nghe tin hoàng hậu ngã bệnh.

Lý nào một ca nương lại xưng hô thân thiết với một ái phi chứ, nguyên do là kể từ khi Lệ Tuyết Mai nhập cung được hoàng thượng để mắt đến thì Đình Huệ liền muốn kết giao tử muội với nàng ta. Hai người bên ngoài thâm giao lắm nhưng trong lòng nghĩ về đối phương thế nào thì dù có lấy đèn soi cũng chưa hẳn tỏ được.

- Muội xem kìa, ca nương lại đi tỵ nạn với hoàng hậu đương triều cơ đấy.

- Chẳng qua chỉ là cái chức danh hoàng hậu được đánh đổi từ đại tướng quân tể thần thôi chứ Du Ca đó có gì ghê gớm, xét về nhan sắc không bằng Đình quý phi của chúng ta, luận về đàn hát làm sao bì với muội. Cả ngày trốn trong Phụng Hoa cung, luyện kiếm bắn cung chẳng hề ra dáng mẫu nghi thiên hạ.

- Muội đấy, cái miệng thật ngon ngọt nhưng chớ có nói năng bừa bãi ở trước mặt đám nô tì, người ta cho dù bị thất sủng thì cũng là hoàng hậu.

- Muội được hoàng thượng ân sủng, lại có Đình quý phi che chở, sợ gì chứ!

- Thôi không nói chuyện này nữa, tỷ nghe có một đám ca nương mới nhập cung, chắc là ai nấy đều xinh đẹp và hát hay đàn giỏi như muội.

- Đám ca nương ấy còn non nớt lắm, muội phải giáo huấn thêm.

Đôi mắt sắc sảo quét nhẹ một dòng suy nghĩ thâm sâu, Đình Huệ chợt nói:

- Cũng phải, tốt nhất là quản cho chặt vào. Tỷ nghe đồn, có những ca nương rất biết cách mê hoặc nam nhân, bày ra bao nhiêu thủ đoạn, trong khi đây lại là thánh thượng chí tôn, người anh tuấn oai phong như vậy thử hỏi nữ nhân nào không muốn hầu hạ chứ. Muội cẩn thận, khéo có ngày bị đám ca nương kia qua mặt. Theo tỷ, muội cũng nên dàn xếp chúng cho ổn thoả.

Đình Huệ vừa cố ý buông những lời dao động kia vừa kín đáo quan sát biểu hiện của Lệ ca nương, quả nhiên nàng ta có mười phần lo lắng rồi, ánh mắt đảo tới đảo lui đầy ganh ghét. Âu cũng dễ hiểu, nàng ta may mắn được hoàng thượng yêu thích nhưng không có nghĩa rằng người mãi mãi ân sủng nàng ta, giả như có một ca nương khác đẹp hơn, tài năng hơn thì e rằng...

Nghĩ tới đám ca nương mới nhập cung nọ thì chẳng rõ có ả nào đang âm thầm muốn tranh giành chiếc ghế ân sủng với Lệ Tuyết Mai này không?

- Tỷ tỷ ngẫm đây thông thả, muội phải đến xem ca nương mới tập luyện thế nào.

Dõi theo bóng dáng đi như bay của ả vũ y, Đình Huệ nhếch môi cười đưa tách trà lên uống, quả nhiên là kẻ biết đánh vào tâm lý người khác. Chẳng rõ Lệ Tuyết Mai tin vào người tỷ tốt này hay do quá mong muốn giữ được ân sủng mà không nhận ra, từng lời vị ái phi này nói chính là khích tướng dẫn dụ nàng ta.

- Nương nương sao lại để Lê Tuyết Mai một mình độc sủng ả? - Hạ Lý là nha hoàn thân tín của Đình quý phi, liền quỳ xuống bên cạnh không kìm nổi tò mò.

- Độc sủng? Ắ nghĩ mình có thể sao? Chỉ biết chút tài mọn đàn hát mà đã muốn tranh giành hoàng thượng với ta à? Nhưng xét cho cùng là ca nương nhỏ bé mà đã được ân sủng đến thế thì phải sớm gạt bỏ. Bây giờ chỉ mới làm tài nhân, sau này lên quý nhân rồi khéo thành quý phi ngang vế với ta thì phiền phức lắm!

- Vậy ban này nương nương nói những lời đó là để...

- Nếu người biết có kẻ muốn tranh đoạt sủng hạnh với người thì sẽ làm gì? Chẳng phải là nên bóp chết kẻ ấy ngay từ đầu sao? Cứ chờ xem, Lê Tuyết Mai thế nào cũng xuống tay với đám ca nương mới kia, lúc ấy hậu quả khó lường đấy.

- Nô tỳ hiểu rồi. Vậy về phần hoàng hậu...?

- Ôi, hoàng hậu bị thất sủng thì có gì phải để tâm, bệnh tật một chút nên hoàng thượng ghé qua Phụng Hoa cung lạnh lẽo hỏi han cũng là lẽ thường. Hai năm qua không sinh nổi một đứa con thì cũng sớm bị phế hậu thôi.

Bờ môi Đình Huệ chúm chím như một đoá hoa mà lời lẽ phát ra cay độc còn hơn ong chúa, phản chiếu trong làn nước sóng sánh là đôi mắt thâm sâu khôn tả.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 3

Và đúng như những gì nàng ái phi họ Đinh dự đoán, Lệ Tuyết Mai vừa về đến Thanh Tâm phường - nơi để các ca nương mới nhập cung luyện tập đàn hát và ăn ở, là đã tức tối bảo thị vệ lôi tất cả ra ngoài sân vắng nhốt cho một trận. Lệ Tuyết Mai chỉ là ca nương, dẫu chưa có danh tước gì nhưng do hoàng thượng ân sủng nên cũng xem như được chút uy quyền, bên cạnh có dăm ba tên thị vệ và nha hoàn, đám ca nương mới vì thế mà cũng nể sợ một phép.

Lướt qua một lượt dàn ca nương nhỏ tuổi đang quỳ dưới đất, Lệ Tuyết Mai trông đưa nào đưa nấy cũng xinh xắn trắng trẻo, thân hình mềm mại mới trưởng thành, thêm vào đấy là những ngón tay ngọc ngà dùng để gảy đàn, trong lòng không khỏi đố kỵ. Nhớ lại lời Đinh quý phi khuyên nhủ, nàng ta dĩ nhiên mười phần lo lắng khôn nguôi, nhất định không thể để đám nữ nhi này vượt mặt tranh ân sủng từ hoàng thượng. Mỉm cười độc địa, nàng ta liến cất tiếng:

- Các người mới nhập cung hẳn đã nghe danh ta rồi, hoàng thượng thích nhất là Lệ ca nương này nhảy múa đàn hát. Thế các người có muốn ta chỉ dạy cho vài chiêu thức để được hầu hạ thánh thượng không?

- Nếu được Lệ ca nương chỉ dạy thì tỷ muội đây biết ơn vô cùng!

- Được, thế thì tuyệt đối phải nghe theo ta, dù có khổ cực đến mấy cũng không được oán than và nhất định không tiết lộ cho người ngoài biết!

Trông những gương mặt ngây thơ vui mừng hơn hớn, Lệ Tuyết Mai đắc ý.

*****

Hôm nay, Du Ca nghe theo lời của Xuân Nhĩ rời khỏi Phụng Hoa cung mà đến thượng uyển ngắm nhìn cảnh sắc cho tinh thần dễ chịu. Nàng vốn không có bệnh, cũng chẳng hề yếu ớt, chỉ là tâm tình lúc nào cũng buồn rầu không vui nên trông thần thái không được tươi. Dù làm chủ quản lục cung nhưng nàng ít khi gặp gỡ những phi tần khác, thỉnh thoảng buổi sáng họ thỉnh an nàng lấy lệ, và nếu xảy ra chuyện gì ở hậu cung thì nàng đứng ra giải quyết một chút. Đình quý phi được sủng hạnh nên Trình Liệt cho phép đỡ đần hoàng hậu, quản cung một số việc. Vậy cũng tốt, nàng có thêm thanh thời cùng những thú vui riêng.

Đi được nửa vòng thượng uyển, Du Ca tình cờ bắt gặp một bóng áo quý phái đang tiến đến chỗ mình, ra là Đình quý phi.

- Thần thiếp thỉnh an nương nương.
- Muội muội không cần đa lễ, đứng dậy đi.
- Đa tạ nương nương, chẳng hay hôm nay nương nương có nhã hứng đi dạo trong thượng uyển ạ, mọi ngày muốn thấy mặt người thật là khó khăn.
- Hôm nay tâm tình bản cung thoải mái nên muốn đến đây ngắm hoa.
- Còn thần thiếp ngày nào cũng đến đây từ sớm nhưng do đêm qua phải hầu hạ thánh thượng nên sáng ra cả người mỏi nhừ. Hoàng thượng đầu tháng này đến Liên cung cũng đã bảy lần, người ấy mà không cho thần thiếp ngủ gì hết, cường lực dãi dào. Sáng ra người còn xót nên bảo thần thiếp đừng nên dậy sớm.

Suốt hai năm qua, hết ái phi này đến ái phi khác mỗi khi diện kiến Du Ca đều hăm hở huyền thuyên về chuyện đêm về được hoàng thượng sủng hạnh thế nào, nói đến mức trở nên vô ý vô tứ. Cũng giống như Đình quý phi đây, miệng than mệt mỏi mà mắt cứ lấp lánh thích thú khiến Du Ca thấy buồn cười, tự nhủ chẳng ai hỏi đến mà cứ tọc mạch việc chăn gối như vậy. Là muốn nàng tức lên hay ganh tị đây? Kể từ ngày làm hậu, nàng đã buộc mình phải quen với kiếp chung chơng này.

- Muội hầu hạ hoàng thượng chu đáo như vậy, bản cung rất an tâm.

Đinh quý phi bỗng chốc cười gượng do thấy khuôn mặt vô cùng bình thản của Du hoàng hậu, một chút lay động cũng chẳng có. Ở bên cạnh Du Ca này giờ, Xuân Nhĩ ghét cay ghét đắng biểu hiện làm bộ làm tịch của ả quý phi kia, rồi thấy ả ta bị nướng nướng làm mất hứng thì khoái trá lắm.

- Dạ, không riêng gì thần thiếp mà Lệ ca nương ở Thanh Tâm cung cũng được ân sủng lắm. Ngày ngày, hoàng thượng cùng thần thiếp đến nghe nàng ấy đàn hát.

Lại còn mang cả Lệ ca nương ra nữa, rõ ràng Đinh thị đây là muốn trêu tức Du Ca cho bằng được! Tính ra đế vương như Trình Liệt cũng có phúc thật, hết quý phi rồi đến ca nương ai này đâu tuyệt sắc giai nhân, hầu hạ sớm tối.

- Nếu có dịp, bản cung sẽ đến Thanh Tâm cung nghe hát một chuyến.

Như chỉ chờ hoàng hậu buông ra một lời như thế thôi là Đinh quý phi nói rằng:

- Nhắc đến Thanh Tâm cung thì thần thiếp chợt nhớ một chuyện, dạo này thường nghe bọn thị vệ cung nữ truyền tai rằng ở Thanh Tâm phường mỗi đêm lại nghe có tiếng khóc vắng vắng, còn cả tiếng van xin thê thảm lắm, không rõ là oan hồn bóng quế hay xảy ra chuyện gì nữa.

- Trong cung thiếu gì những lời đồn đại ma quỷ như vậy.

- Thần thiếp cũng nghĩ thế, tuy nhiên đám thị vệ còn bảo Thanh Tâm phường mọi khi ồn ào tiếng ca hát của ca nương mới thế mà mấy ngày qua lại im phăng phắc, cửa nẻo đóng kín ít người ra vào. Cứ đêm đến có thấy một, hai ca nương đi ra ngoài nhưng trông thất thần, xiêm y có vài vết máu, đầu ngón tay còn sưng tấy.- Có chuyện đó ư? Hoàng thượng đã biết chuyện này chưa?

- Hoàng thượng gần đây bận việc triều chính, cũng không thường ghé Thanh Tâm cung nữa nên có lẽ chưa nghe thấy lời đồn này. Thần thiếp cũng muốn tìm hiểu nhưng ngặt nỗi công chúa cứ quấy khóc nên sớm tối phải kề bên chăm sóc...

- Mọi cứ chăm sóc công chúa, chuyện ở Thanh Tâm cung ta sẽ giải quyết.

Thật đúng với ý muốn ở trong lòng rồi, Đĩnh quý phi hành lễ sau đó mỉm cười thoải mái rời khỏi thượng uyển. Tức thì, Xuân Nhĩ bực dọc lên tiếng ngay:

- Đĩnh quý phi ở trước mặt nương nương liên tục khoe khoang mình được sung hạnh ân ái thế nào, thật là quá quắt!

- Chuyện con con đó có gì phải bận lòng! - Du Ca đang nghĩ đến một vấn đề khác quan trọng hơn - Không biết ở Thanh Tâm phường xảy ra chuyện gì mà xuất hiện những lời đồn kỳ quặc như vậy, phải tìm hiểu xem sao.

- Nương nương sẽ làm gì ạ?

- Lửa cháy lên ở đâu thì phải dập ở đó, tìm những thị vệ cung nữ đã lan truyền tin đồn này hỏi cho kỹ càng, nếu thật sự Thanh Tâm phường có những hiện tượng khác thường đó thì nhất định phải đi điều tra, người quản những ca nương nhập cung là Lệ Tuyết Mai, cứ đến gặp nàng ta hỏi rõ!

Xuân Nhĩ y lệnh hành sự, còn Du Ca đứng yên lặng giữa thượng uyển đồng thời hướng cái nhìn về phía dãy cung màu xanh thấp thoáng sau những đoá hoa.

*****

Thanh Tâm cung được thiết kế trang nhã, là nơi để các vũ y xinh đẹp tài năng nhất đàn hát nhảy múa hầu hạ thánh thượng cùng vương thất. Trong hai năm qua, Du Ca đến đây chỉ đúng ba lần, phần vì không mấy hứng thú với vũ điệu đàn tịch phần cũng vì không muốn nhìn thấy dáng vẻ nhàn nhã của Trình Liệt ở trước đám nữ nhân áo lụa thướt tha, múa may uyển chuyển. Và hôm nay là lần thứ tư nàng bước đến nơi chốn hoang lạc này, tất nhiên là vì liên quan đến Thanh Tâm phường! Xuân Nhĩ sau khi đi thám thính dò la thì đúng như lời Đĩnh quý phi, quả thật đang có lời đồn về tiếng khóc và cả dáng vẻ "thê thảm" của ca nương mới nhập cung.

Lệ Tuyết Mai xuất hiện trước mặt Du Ca với vẻ lộng lẫy vô cùng, vừa nghe báo hoàng hậu giá đáo đến Thanh Tâm cung là nàng ta trang điểm thật rực rỡ, hết muốn khẳng định bản thân đẹp hết mười vạn phần so với người được gọi là mẫu nghi thiên hạ kia bởi nghe đồn rằng, hoàng hậu thích trang điểm nhạt, xiêm y cho đến mái tóc đều trông bình dị đến khó tin. Du Ca thiết nghĩ, chỉ gặp mặt nàng thôi mà Lệ ca nương này đã hoa mỹ như thế thì thử hỏi những lúc diện kiến thánh thượng còn chói loá đến thế nào nữa, khó trách Trình Liệt không động lòng.

Lệ ca nương hành lễ trước hoàng hậu, nghe xong câu miễn lễ thì đã hỏi ngay:

- Không biết nương nương đến Thanh Tâm cung có gì chỉ giáo?

- Bản cung nghe nói có Lệ Tuyết Mai là ca nương sắc đẹp khuynh thành, lại có tài đánh đàn nhảy múa, người nhập cung đã ba tháng nhưng ta chưa có dịp triệu kiến người nên tiện thể hôm nay đến xem thế nào.

Trong lòng đắc ý khi nghe hoàng hậu khen, liề n nghĩ bản thân dĩ nhiên phải đẹp hơn một nàng Du Ca không điểm trang chứ, nhưng ngoài miệng lại thưa:

- Nương nương quá lời, thần thiếp không thể so với quốc sắc thiên hương như người được. Nếu không chê xin nương nương nghe thần thiếp đàn một khúc nhạc.

- Việc nghe đàn hát hãy dời lại sau, ta đến đây vì có chuyện cảm thấy kỳ lạ. Thời gian này có khá nhiều lời đồn đại về Thanh Tâm phườ ng, các thị vệ cung nữ truyề n tai nhau về mỗi đêm nghe tiếng khóc lẫn van xin văng vẳng phát ra từ nơi đó, lại còn cổng đóng kín không thấy các ca nương mới nhập cung, nếu có thì trông bộ dạng rất ti ều tụy và hình như còn bị thương nữa. Người chủ quản ở đây, có nghe thấy hoặc biết gì về chuyện lạ lùng này?

Từ lúc nghe Du Ca đề cập đến Thanh Tâm phườ ng là trong lòng Lệ Tuyết Mai đã mang chút thấp thỏm, tin đồn kia đã lan truyề n đi tự lúc nào, rõ ràng nàng ta đã hành xử rất cẩn thận, sao lại có việc thị vệ cung nữ nghe

thấy tiếng khóc, kỳ lạ hơn nữa khi có kẻ trông thấy ca nương mới trong khi đã bị nàng ta nhốt lại.

- Bẩm nương nương, thần thiếp chẳng hề nghe thấy hay phát hiện ra chuyện gì cả. Cũng có thể đấy chỉ là lời đồn thổi vô căn cứ.

- Người có biết một đồn mười, mười đồn thành trăm, kéo dài từ ngày này qua ngày nọ thì không còn là lời đồn vô căn cứ, vả lại nếu có kẻ đặt điếu thì vì sao lại là Thanh Tâm phường nơi chốn ăn ở của ca nương mà không phải nơi khác?

- Nhỡ đâu có kẻ ganh ghét nên đặt điếu...

- Một nơi đàn hát mua vui hưởng lạc thì có gì để đặt điếu? Bản cung cũng có nghe qua vài công công bẩm rằng Thanh Tâm phường dạo gần đây rất yên ắng, thay vì nghe tiếng đàn hát của ca nương, lý do này người có thể giải thích không?

Không nghĩ hoàng hậu lại phát hiện ra hiện tượng kỳ lạ này nhanh đến vậy, Lệ Tuyết Mai trên trán đổ một tầng mồ hôi lạnh, thật là sự việc đã sắp xếp rất kín kẽ sao đột nhiên lại bị để ý đến chứ? Nàng ta yêu cầu Thanh Tâm phường đóng kín cổng, các ca nương mới hầu như không được phép bước ra ngoài... Cảm nhận ánh mắt quan sát từ Du Ca vẫn còn dán chặt vào mình, Lệ Tuyết Mai bất giác bảo một ca nương ở gần đó đem tách trà đến cho hoàng hậu. Lúc bước đến gần, người ca nương nọ vô ý thế nào lại vấp một cái khiến tách trà chao nghiêng rót xuống dưới chân Lệ Tuyết Mai, nước trà nóng văng lên đuôi váy dài thướt tha tạo thành vết ố.

- Nương nương tha tội! Lệ ca nương tha tội! nô tỳ vụng về lỡ tay ạ!

Du Ca chưa kịp nói gì thì tức thì Lệ Tuyết Mai đã làm một hành động thế này: đưa chân đạp mạnh vào đầu người ca nương đang quỳ mọp kia! Chẳng những vậy, nét mặt dịu dàng hiền lành nãy giờ lập tức biến mất, thay vào đó là cái vẻ đả đốn sát khí, răng môi nghiến vào nhau, đôi mắt toé lửa. Dầu cho người ca nương không ngừng van xin thì nàng vũ y xinh đẹp đó vẫn tàn nhẫn đạp liên hồi vào mặt và bụng đối phương. Trông thế, Xuân Nhi liếc nhìn mặt thất kinh nhìn sang hoàng hậu. Ngay cả Du Ca

cũng chẳng ngờ được một ca nương nổi tiếng tài danh lại đối xử với kẻ dưới trướng nhần tâm đến dường này.

- Mau dừng lại!

Mệnh lệnh từ Du Ca cất lên rành rọt, bấy giờ mới khiến cho Lê Tuyết Mai ngừng hành động đá đập ấy, nàng ta vẫn chưa nguôi cơn giận đứng thờ hờn hển.

Người ca nương bị hành hạ lồm cồm ngẩng dậy quỳ gối, miệng khóc nức nở do sợ hãi lẫn đau đớn. Tiếp theo Xuân Nhĩ rời khỏi chỗ đứng bên cạnh hoàng hậu, mau chóng tiến đến bên nàng ta đồng thời khẽ nâng chiếc cằm ướt đầm nước mắt lên cao để lộ ra chiếc cổ trắng với vết siết dây khá mờ, chưa hết Xuân Nhĩ cặm những đầu ngón tay của nàng ta lên thì thấy đầu bị sưng tấy nghiêm trọng. Đây là lý do Du Ca bảo Lê Tuyết Mai ngừng lại bởi tình mắt phát hiện vết thương kỳ lạ trên người ca nương nhỏ tuổi, liền quay qua Lê Tuyết Mai đang đảo mắt khó xử:

- Đây có phải là ca nương mới nhập cung, tại sao lại có dấu vết siết cổ và đầu ngón tay bị sưng đỏ như vậy?

- Bẩm, hẳn là trong lúc luyện tập nó không cẩn thận...

Lập tức Du Ca lia mắt nhìn sang người ca nương nọ, hết muốn hỏi có đúng là do sự cố trong lúc luyện tập. Nàng ta rõ ràng là bối rối lo âu, hết nhìn hoàng hậu rồi nhìn sang Lê ca nương sau đó thì ấp a ấp úng không biết trả lời thế nào, một mặt muốn nói hết ra nhưng mặt khác lại nghĩ đến hậu quả ghê gớm đang chờ.

- Được rồi, ta sẽ đến Thanh Tâm phòng xem các ca nương luyện tập thế nào.

- Không được đầu nương nương...! - Lê Tuyết Mai tức khắc ngăn cản.

- Nếu như người không hề hay biết gì thì cùng ta đến Thanh Tâm phòng kiểm chứng thực hư vì sao lại có những lời đồn đại như thế.

Lệ Tuyết Mai thoáng chút kinh tâm, m òhôi trước đó vừa khô nay lại tuôn ra, còn chưa biết làm thế nào thì may thay bên ngoài vang lên tiếng công công: "Hoàng thượng giá đáo!", sau đó là một bóng dáng cao lớn uy quyền chậm rãi bước vào điện. Nhác thấy Trình Liệt xuất hiện là trong lòng Du Ca không kìm được tiếng thở dài, nàng đã sắp tìm ra sự thật rồi thì hắt lại có mặt đúng lúc, phiền phức đây! Ngược lại Lệ Tuyết Mai thì mừng rỡ khôn xiết, hoàng thượng đến lúc này chẳng khác nào giải vây cho nàng ta thoát khỏi sự chất vấn của hoàng hậu.

- Thần thiếp tham kiến hoàng thượng! - Hai nữ nhân cùng đồng thanh.

Trình Liệt khoát tay miễn lễ, cùng lúc Lệ Tuyết Mai nhanh chân chạy đến bên cạnh làm ra điệu bộ nũng nịu, cố tình bày ra trước mắt Du Ca cái cảnh nàng ta được ân sủng chi ầu chuộng đến thế nào, cất giọng ngọt ngào như chim hót:

- Hoàng thượng đến để nghe nô tỳ đàn hát phải không ạ?

- Trẫm nhớ giọng hát của Lệ ca nương nên hôm nay qua Thanh Tâm cung...

Vừa nói Trình Liệt vừa đảo mắt về phía Du Ca đang im lặng, vẻ mặt không cảm xúc trước cảnh hân hỉ với một ca nương hời hợt thân mật, li ền cao giọng hỏi:

- Hoàng hậu cũng có nhã hứng đến đây nghe đàn hát sao?

- Ta đến gặp Lệ ca nương cốt hỏi rõ vài chuyện, chẳng có thì giờ nghe hát.

Lệ Tuyết Mai kín đáo cười khinh nhòn, hoàng hậu thất sủng này xem chừng gan lớn thật, dám xưng hô ngang hàng với thánh thượng thật chẳng ra làm sao. Xét theo suy nghĩ này thì cũng thấy nàng ta tự xem bản thân quá cao rồi, một hoàng đế như Trình Liệt còn không để ý đến cách xưng hô từ Du Ca thì một ca nương thấp bé có quyền gì chứ? Tiếp theo, nàng ta nghe Trình Liệt hỏi Du Ca tìm hiểu về chuyện gì ở Thanh Tâm cung thì lập tức nói ngay:

- Là do nương nương nghe lời đồn thổi không hay về Thanh Tâm phượng nên đến đây chất vấn nô tỳ về việc quản giáo các ca nương mới nhập cung. Nô tỳ có giải thích với nương nương tất cả chỉ là hiểu lầm...

- Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? - Trình Liệt cau chân mày mũi kiếm.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 4

- Ta nghe Thanh Tâm phường có chuyện kỳ lạ nên muốn đến đó kiểm chứng thực hư. Ta thấy Lệ ca nương đối với những ca nương mới nhập cung có phần quá khắt khe, làm thế nào mà ở trên người họ đầy thương tích như vậy.

Nhận ra Trình Liệt đang quan sát ca nương kia, Lệ Tuyết Mai liền thút thít:

- Là lỗi ở nô tỳ đã luyện tập cho ca nương mới quá nghiêm khắc nên khiến họ thỉnh thoảng bị thương một chút. Cũng chỉ vì nô tỳ muốn những ca nương đó hầu hạ hoàng thượng thật tốt, mang đến cho người những vũ điệu hay nhất.

- Đối với một ca nương, quan trọng nhất là thân thể và ngón tay, nếu bị thương nặng làm sao đàn hát nhảy múa! Ca nương như người lý nào không biết?

- Nương nương dạy phải lắm, là lỗi ở nô tỳ xin hoàng thượng trách phạt!

Du Ca bấy giờ mới phát hiện nữ vũ y này chẳng phải dạng vừa gì, đáng vẻ đứng bên cạnh Trình Liệt trông liễu yếu đào tơ dù ban nãy vừa khốc liệt giẫm đạp lên ca nương khác, chưa kể nàng ta cứ cúi đầu thút thít không rõ nhỏ được bao nhiêu giọt nước mắt. Đây có phải là cách nàng ta lấy ân sủng từ hoàng thượng?

Mấy ngày qua bận bịu chuyện triều chính, Trình Liệt dĩ nhiên không hề nghe thấy lời đồn đại gì về Thanh Tâm phường, trong lòng nghĩ đơn giản hẳn chỉ là những lời đồn gió thoảng bên tai chẳng có mấy phần nghiêm trọng. Nay thấy Du Ca đến tận đây lại còn chất vấn Lệ ca nương mà hẳn

đang ân sủng, trong lòng có đôi chút tò mò không biết nàng nghĩ gì khi thấy bên cạnh hắn có người nữ nhân xinh đẹp tài danh, liền thử nàng xem sao. Thế là hắn nhẹ nhàng đặt tay lên bờ vai Lệ Tuyết Mai, chủ ý tỏ ra ân cần khuyên nhủ nàng ta:

- Nghiêm khắc với người mới là chuyện nên làm, có gì phải trách tội. Có lẽ hoàng hậu chưa hiểu rõ nên trách người vài lời.

Liền đầu tiên được hoàng thượng nắm lấy bờ vai, còn nói lời ôn nhu đến vậy, không khỏi khiến Lệ Tuyết Mai sung sướng trong lòng, thầm nghĩ người đối với mình mười phần là quá thương mến rồi. Thế nhưng nàng ta lại không để ý rằng, ánh mắt của Trình Liệt khi đó chỉ kín đáo nhìn sang Du Ca, chờ xem biểu hiện từ nàng thế nào. Và khuôn mặt Du Ca vẫn không có chút cảm xúc, mặc dù tận mắt thấy cảnh hắn đối đãi với nữ nhân kia rất dịu dàng, dịu dàng mà hắn chưa bao giờ làm với nàng. Du Ca là ai chứ, cho dù có khó chịu hay thậm chí ganh tị thì cũng tuyệt đối không bộc lộ ra bên ngoài để người ta nắm bắt tâm tư của bản thân.

- Nếu hoàng thượng đã lên tiếng thì ta chẳng còn gì để nói. Ta xin phép về Phụng Hoa cung để không làm phiền chuyện thư giãn của người...

Hành lễ xong, Du Ca chậm rãi bước ngang qua Trình Liệt, rời khỏi Thanh Tâm cung không một cái nhìn lại. Nhưng nàng không biết rằng ánh mắt kia vẫn luôn dõi theo bóng dáng thanh tao đó biến mất sau chiếc cổng sơn xanh, trong lòng nửa phần thoả mãn nhưng nửa phần lại không vui. Và Lệ Tuyết Mai ở bên cạnh không đủ sức nhìn ra điếu đó, vẫn chăm chú nhìn thánh thượng vui vẻ nói:

- Để nô tỳ đàn cho hoàng thượng nghe bản nhạc mới...

- Không cần nữa, tự nhiên trăm không còn thấy hứng thú, hãy để dịp khác.

Trình Liệt hồ hững buông vai Lệ ca nương ra, quay lưng bỏ đi một nước khiến nàng ta chưa kịp gọi theo đã không còn thấy bóng dáng lãnh ngạo ấy nữa.

Trên đường trở về Phụng Hoa cung, Xuân Nhĩ trông dáng vẻ suy tư của Du Ca mới nghĩ là nàng cảm thấy khó chịu về việc ban này hoàng thượng an ủi Lệ ca nương giả vờ kia, liền lên tiếng khuyên nhủ chủ nhân. Du Ca thật ra trong lòng cũng có để tâm về chuyện đó, căn bản là không thoải mái được. Nhưng nàng còn làm được gì đây khi đó là quân vương và chuyện yêu chiêu mỹ nữ là lẽ hiển nhiên. Bây giờ đi đâu nàng quan tâm cũng như phải tìm cho ra lẽ chính là ở Thanh Tâm phường đang che giấu đi đâu gì, kể cả Lệ ca nương xảo trá đó nữa...

Cái chuyện hoàng hậu đến tận Thanh Tâm cung chất vấn Lệ ca nương đang được ân sủng ở trước mặt hoàng thượng, hiển nhiên phải truy đến tận Đình quý phi. Đang ngả người trên trường kỷ, nàng ta phải ngẩng dậy sau khi nghe Hạ Lý bẩm lại sự việc, bờ môi chúm chím kia không nhin được mà bật cười.

- Hoàng hậu ở trước mặt thánh thượng dám chê trách Lệ ca nương à, kịch hay ho như thế mà ta không có phúc tận mắt xem cơ đấy!

- Xem ra Lệ ca nương này quá được ân sủng, hoàng thượng chẳng hề nề mặt hoàng hậu gì cả. Nương nương người xem nên làm gì đây ạ?

- Còn làm gì nữa, nay hoàng hậu đã nghi ngờ Thanh Tâm phường thì nhất định sẽ tìm ra sự thật, vậy thì cũng nên giúp đỡ người thôi. Ngày mai, hoàng thượng có chuyến thị sát ở Trường Đông, nên tranh thủ để hậu cung này nhộn nhịp một chút...

Hạ Lý ngẩng đầu nhìn Đình quý phi, ra vẻ là nha hoàn hiểu ý chủ nhân:

- Nương nương vừa muốn triệt hạ Lệ ca nương vừa muốn đẩy lên hiềm khích giữa hoàng thượng và hoàng hậu, phải không ạ?

Đình Huệ nằm nghiêng người ông ẹo, đưa tay vuốt mái tóc dài buông xoã.

- Lệ ca nương kia cũng đến lúc rời khỏi cái ghế ân sủng ấy đi, và một khi Lệ ta xảy ra chuyện thì hoàng thượng khó lòng để yên cho hoàng hậu.

- Lỡ như Lệ ca nương khai ra người gián tiếp xúi giục ả thì sao ạ?

- Ắ đủ thông minh nhận ra à? Mà cho dù có biết thì đã sao, ả cứ việc nói, ta là ái phi được hoàng thượng sủng hạnh nhất, ngoại tổ phụ ta còn là thái sư đương tri ầu, một Du Ca không thân thế lại bị thất sủng thì dám động vào ta à?

Hạ Lý liền gạt đầu đ ồng tình, tiếp theo lui ra ngoài để thực hiện kế hoạch đã được sắp xếp trước đó. Cửa phòng đóng lại, Đình Huệ chậm rãi nằm xuống trường kỷ, nhắm mắt nghĩ đến tu ồng hay sắp diễn ra trong hậu cung bu ần tẻ.

*****

Hôm sau, Trình Liệt rời khỏi hoàng cung vì có chuyên thị sát ở Trường Đông, cùng lúc nửa đêm hôm ấy ở hậu cung xảy ra biến.

Trong đêm khuya thanh vắng, bóng dáng một nữ nhi qu ần áo tơ t ả và thân thể nhuộm máu đỏ, cố gắng lấy chút sức lực chạy về phía Phụng Hoa cung. Chưa đầy nửa canh giờ sau, Du Ca mau chóng đến Thanh Tâm phường, theo sau còn có Xuân Nhĩ với một nhóm thị vệ. Đang yên đang lành đột nhiên hoàng hậu đem theo thị vệ xông vào Thanh Tâm phường khiến cung nhân ở đây không khỏi hết hoảng.

Nghe tin báo, Lệ Tuyết Mai vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng, đến nơi thì trông cảnh Du Ca đứng trong khuôn viên Thanh Tâm phường với biểu hiện vô cảm, liền bước đến trước mặt hoàng hậu hành lễ:

- Tham kiến nương nương, đêm khuya như vậy người đến đây có việc chi?

Du Ca quay qua nhìn người nữ nhi mang dáng vẻ xinh đẹp thướt tha, trong lòng thật chẳng thể tin được tâm địa ả lại độc ác đến như vậy, lạnh lùng nói:

- Bản cung đến dĩ nhiên là về chuyện xảy ra ở Thanh Tâm phường hôm qua.

- Nương nương, nô tỳ không phải đã nói rõ tất cả chỉ là đờn đại và hiểu lầm ư? Vả lại, hoàng thượng từng khẫu dụ, nếu không có chỉ thị của người thì không ai được đến gây chuyện ở Thanh Tâm cung và Thanh Tâm phòng!

- Người nghĩ đem khẫu dụ của hoàng thượng ra là có thể dọa dẫm bản cung à? Nói cho người biết, cho dù hoàng thượng có ở đây thì bản cung cũng nhất quyết đem chuyện này làm cho sáng tỏ! - Du Ca cười nhạt - Gây chuyện? Thanh Tâm phòng của người cao quý đến mức đó ư? Người đâu, mang nhân chứng vào đây!

Hoàng hậu vừa dứt lời thì thị vệ nhanh chóng đưa vào một người nữ nhi trong bộ dạng thê thảm với những vết thương nặng nề, nàng ta đã cố thoát khỏi Thanh Tâm phòng chạy đến Phụng Hoa cung cầu cứu hoàng hậu, đứng ngay trước cái nhìn sững sốt của Lệ Tuyết Mai, thần sắc trở nên tái nhợt, mồ hôi lại bịn rịn trên trán. Dĩ nhiên Du Ca tức khắc bắt lấy biểu hiện thất thần từ ả vũ y, liền rành rọt:

- Người nhận ra đây là ai không? Chính là một trong những ca nương mới nhập cung được người dạy bảo huấn luyện, vì không chịu nổi sự hành hạ của người mà trong đêm đã trốn thoát tìm đến bản cung kêu cứu! Người giải thích thế nào?

- Nương nương, nô tỳ không biết gì cả, có thể ả vu khống! - Chất giọng tuy có vẻ khổ sở thế nhưng ánh mắt Lệ Tuyết Mai ngăm hướng vào ca nương nọ đầy đe dọa, nơi tròng trắng sáng đục vằn vĩa máu đỏ đáng sợ.

Đã may mắn thoát khỏi địa ngục, nay lại có hoàng hậu đứng ra xem xét, ca nương nhỏ tuổi kia nhất định phải khai báo rõ ràng, lập tức quỳ xuống nức nở:

- Nương nương, nô tỳ không hề vu khống! Cách đây mười ngày, Lệ ca nương bảo sẽ chỉ dạy cho đám ca nương mới nhập cung để hầu hạ hoàng thượng, thế nhưng con người tàn nhẫn ác độc này giam chúng nô tỳ trong Thanh Tâm phòng, không cho ra ngoài cũng không cho gặp ai ngoại trừ những nhu cầu cần thiết! Chúng nô tỳ ngày ngày bị đánh đập, bị nhúng nước, những đầu ngón tay thì bị đóng kim đau đớn vô cùng! Thị vệ ở đây

canh phòng cẩn mật, chúng nô tỳ muốn trốn thoát cũng khó khăn, Lệ ca nương liên tục dọa dẫm không được la hét, kêu cứu! Giả như có ai trông thấy thì phải trốn đi, tuyệt đối không tiết lộ nửa lời!

Người ca nương đó đem bao nhiêu uất ức, đau đớn lẫn oán hận kể lại tỉ mỉ những chuyện kinh khủng đang diễn ra ở Thanh Tâm phường suốt gần nửa tháng qua, thân thể bị thương nặng nên cứ ho liên tục, nước mắt trào ra như suối. Cảm phần của nàng ta nhiều bao nhiêu, ánh chừng đem gieo hết bấy nhiêu sợ hãi lo lắng lên trên khuôn mặt méo mó của Lệ Tuyết Mai. Và đứng bên cạnh là nữ quản phường ngoài bốn mươi, do bị mua chuộc mà che giấu hành động ác độc kia, cũng mang cả tầng tầng mồ hôi lạnh do kinh tâm.

- Nương nương, xin làm chủ cho chúng nô tỳ! Xin hãy cứu chúng nô tỳ!

Xuân Nhĩ thương xót liền đỡ ca nương đó đứng dậy, cả người nàng ta mềm ngoặt trong lớp vải áo lấm lem máu khô. Trông thế, Du Ca không kìm nóng giận:

- Lệ Tuyết Mai, người còn gì để nói nữa không?

Nếu người thông minh thì nên biết thức thời, nhưng Lệ Tuyết Mai này quá ư là ngu dốt vẫn giữ dáng vẻ như thể bản thân đang chịu oan, lại còn nghĩ đến chuyện được hoàng thượng ân sủng nên ở trước mặt hoàng hậu liên tục kêu oan tuyệt đối không nhận tội, chẳng những thế còn mắng nhiếc ca nương mới kia. Nhưng ả vũ y này quá xem thường Du Ca, bình thường nàng không thị oai với ai nhưng một khi đã quyết liệt thì không gì ngăn được, thêm phần tinh ý nhanh nhạy nên nàng hiểu đối với kẻ như Lệ Tuyết Mai thì phải bắt tại trận mới phục! Điêu đó chỉ có thể là vào Thanh Tâm phường để kiểm chứng, tức thì Du Ca hướng về phía cửa đi tới.

- Không được nương nương, khẩu dụ của hoàng thượng...

Bốp! Lệ Tuyết Mai yếu điệu thốt tha chưa dứt câu đã lập tức lãnh trọn cú tát từ Du Ca, thân lụa mềm mỏng hết bị gió giật, theo đà một phát ngã xuống đất. Còn chưa kịp trấn tĩnh thì nàng ta cảm nhận rõ cái lạnh lẽo từ

mũi kiếm sắc bén k ề lên cổ mình, là Du Ca từ lúc nào đã rút kiếm của thị vệ ra đặt trên bờ vai kia.

- Nếu còn dám đem khẩu dụ của hoàng thượng ra thị uy thì bản cung sẽ cho cái đầu của người rơi xuống đất!

Mẫu nghi thiên hạ là nữ nhi tôn quý dịu dàng nhưng Du Ca lại mạnh mẽ uy phong hết nữ cường, xiêm y trắng tinh với dáng vẻ c ần chặt thanh kiếm cùng đôi mắt kiên quyết ấy thật khiến người ta thất kinh mấy ph ần, Lệ Tuyết Mai cũng không ngoại lệ. Xem chừng sắc mặt nàng ta còn trắng tái hơn cả mũi kiếm nọ, nửa lời cũng không dám kêu. Thu h ỡ kiếm, Du Ca túm lấy nữ quản phòng kéo xộc vào bên trong Thanh Tâm phòng, yêu cầu dẫn đường đến chỗ các ca nương mới!

Vốn biết rõ hành vi độc ác của Lệ Tuyết Mai trước đây, thế nhưng lúc đến nơi tận mắt chứng kiến cảnh trên dưới mười lăm ca nương nhỏ tuổi nằm vật vờ dưới đất, thân thể mềm nhũn nhuốm máu, mặt mũi do bị đánh đập trở nên biến dạng, các ngón tay bị đâm kim đến l ỗ thịt, khiến Du Ca không khỏi chấn động lẫn xót xa. Toàn là những nữ nhi tuổi trưởng thành, xinh đẹp như hoa, tài năng giỏi giang, bước chân vào hậu cung cứ ngỡ được h ầu hạ thánh thượng nào ngờ bị tra tấn hành hạ dã man nơi lạnh lẽo này, chịu đựng đớn đau không kể xiết.

- Bọn họ thế này mà còn là con người sao?

Du Ca giận dữ quát lớn, âm thanh đánh thép chẳng khác gì trượng phu. Giật bắn người, nữ quản phòng quỳ mọp xuống, miệng kêu tha tội. Còn Lệ Tuyết Mai bị thị vệ đè ấn quỳ xuống bên cạnh, h ần vía tám chín ph ần đã bay đi đâu mất r ồi.

Nghe chất giọng đầy thị uy của một người, đám ca nương mới đang nằm thoi thóp li ền kh ớ sở mở mắt ra nhìn, đứng ngay trước mặt là dáng người nữ nhi đẹp đẽ kiêu sa không kém ph ần uy nghiêm, tay c ần thanh kiếm đ ồng thời hướng cái nhìn cảm thông thương xót vào họ. Cùng lúc, Xuân Nhĩ hô rõ câu "hoàng hậu nương nương giá đáo" thì ai nấy đều bồng tỉnh hết như gặp được thánh th ần, li ền đau đớn vực tẩm thân tàn tạ run rẩy lên, dập đầu kêu thảm thiết:

- Hoàng hậu nương nương... xin cứu chúng nô tỳ...

- Các người an tâm, nương nương đến đây là để giải cứu cho tất cả!

Lời Xuân Nhĩ vừa dứt là bỗng loạt những ca nương này liền nhìn nhau mừng rỡ, cứ ngỡ sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi, may thay trời cao còn thương tình cho họ có ngày được giải thoát. Những nụ cười yếu ớt nở ra trên môi, tất cả cúi đầu cảm tạ hoàng hậu. Du Ca liền nhìn sang Lệ Tuyết Mai đang run rẩy sợ sệt quỳ dưới đất:

- Lệ Tuyết Mai, người nhận được ân sủng của thánh thượng thì sinh ra kiêu ngạo lại còn xem thường cung quy, không biết tu tâm dưỡng tài mà đem lòng đố kỵ ganh ghét, tàn độc đến nỗi tra tấn người khác đến thân thể tàn phế, tội ác khó dung như vậy ngay cả hoàng thượng cũng không thể cứu được người!

Biết rõ bây giờ mình đang rơi vào tình thế nguy khốn ngàn cân treo sợi tóc, nay hoàng thượng lại không có mặt trong cung, còn hoàng hậu đứng phía trước này lại vô cùng bất nhẫn trước việc làm mất nhân tính kia, Lệ Tuyết Mai liền dập đầu kêu:

- Nương nương tha tội! Nô tỳ biết sai rồi ạ! Nô tỳ không nên thị sủng sinh kiêu, không nên đố kỵ với các muội mà gây ra sai lầm, nô tỳ sẽ sửa chữa!

Ban nãy Lệ Tuyết Mai còn ngạo mạn đem hoàng thượng ra dựa thế, nay thấy nàng ta dập đầu liên tục xuống đất, không ngừng khóc lóc xin được khoan hồng, Du Ca tự thấy mỉa mai thay cho, nếu biết sợ thì đừng gây ra chuyện tàn ác như vậy.

- Một hai câu sửa sai của người không thể bù đắp cho những đau đớn đã gây ra cho các ca nương mới này, bản cung đứng đầu hậu cung dĩ nhiên phải trị theo phép công, tội ác này của người là không thể khoan dung! Nếu không phải bản cung đích thân đến xem thì người còn tiếp tục xuống tay với họ! Cũng may nhờ có Đình quý phi báo về những lời đồn nên ta mới biết chuyện...

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 5

Còn đang khầu đầu xin tha thì lập tức Lệ Tuyết Mai ngừng lại, tai có nghe nhần chẳng, vừa rồi là hoàng hậu nhắc đến Đinh quý phi ư? Thế hoá ra kẻ lan truyền lời đồn về Thanh Tâm phùng chính là ái phi họ Đinh ấy sao? Về như bây giờ nàng vũ y khờ dại này đang dần hiểu ra âm mưu quỷ quyết từ người hảo tử muội kia. À một mặt nói về những ca nương mới, khéo gợi sự đổ kỵ trong lòng Lệ Tuyết Mai, để rồi nàng ta mu muội làm theo như bị ma đưa lối quỷ dẫn đường, mặt khác đi tọc mạch cho hoàng hậu hay tin để rồi phát giác ra chuyện này.

- Nương nương, mọi chuyện đều do Đinh quý phi đã gài bẫy nô tỳ! - Lệ Tuyết Mai cuống giận lắm, quyết không bỏ qua cho ả tiện nhân ấy.

- Đinh quý phi gài bẫy người, vậy là ý gì?

Lệ Tuyết Mai liền đem những lời của Đinh Huệ ngày hôm đó khi nói về đám ca nương mới nhập cung, nghe xong Du Ca không khỏi trầm tư. Lệ Tuyết Mai khá gian xảo, nàng chưa thể tin vội nhưng nhìn vào đôi mắt khẩn thiết kia lại không giống như nói dối, lẽ nào kẻ đứng phía sau "dẫn lối" lại là quý phi đó? Đột nhiên bên tai nghe thấy âm thanh kỳ lạ, tức thì Du Ca liền phóng thanh kiếm về phía góc tường phía sau lưng, mũi kiếm xuyên qua bên kia tường kèm theo một tiếng thở hắt ra, chứng tỏ có kẻ núp nghe lén. Thị vệ tức tốc vòng ra sau tường, tiếp theo lời về một tên thái giám run lẩy bẩy ném xuống trước mặt nàng.

- Người là người ở cung nào, vì sao lại núp nghe lén?

- Nương nương tha mạng... nô tài chỉ là tò mò...

Tên thái giám nói nhưng mắt đảo liên hồi không dám nhìn thẳng chứng tỏ đang nói dối. Không muốn phải gặng hỏi nhiều mất thì giờ, Du Ca rút

kiếm của thị vệ bên cạnh rồi vùng tay chém mạnh một nhát, tên thái giám liền ôm lấy một bên tai máu chảy đầm đìa và miệng kêu lên đau đớn.

- Nếu còn không nói thật, ta sẽ cắt cái đầu của nhà ngươi!

- Nương nương tha mạng, nô tài xin nói...! Là Đinh quý phi sai nô tài đến đây theo dõi tình hình và về bẩm báo lại!

Đinh quý phi? Du Ca bắt đầu nhận ra lời khai từ Lệ Tuyết Mai đến bảy tám phần là đúng sự thật rồi. Đúng lúc, nàng nghe người ca nữ trốn thoát khỏi Thanh Tâm phòng chạy đến Phụng Hoa cung khi này chỉ tay vào tên thái giám nọ, nói to:

- Nương nương, chính hắn là người đã giải thoát cho nô tỳ ra khỏi đây!

Nghe xong, Lệ Tuyết Mai quỳ dưới đất không ngừng mím môi, ánh mắt hằn lên tia cuồng giận, ả Đinh thị đó xảo trá đến ghê tởm. Có lẽ cũng giống Lệ ca nương, Du Ca ngầm hình dung ra một chút về mưu kế tinh vi nọ, liền bắt tên thái giám khai ra sự thật. Hắn sợ hãi nói rõ mọi chuyện: Sau khi dẫn dụ Lệ Tuyết Mai hành hạ các ca nương mới xong, Đinh Huệ sai hắn đi tung tin đồn về Thanh Tâm phòng cho các thị vệ cung nữ khác nghe, sau đó ở trước mặt Du Ca vờ vịt đề cập đến chuyện lời đồn, tiếp theo yêu cầu hắn giải thoát cho một ca nương để nàng ta tìm đến hoàng hậu, trở thành nhân chứng tố giác Lệ Tuyết Mai!

- Nương nương, hoá ra mọi việc đều do Đinh quý phi sắp xếp, vào ngày gặp ở thượng uyển... - Xuân Nhĩ đứng bên cạnh thưa, thấy ả ái phi đó mưu mô đáng sợ.

Lời nha hoàn thân tín nói không sai, nhưng Du Ca còn thông minh hơn ở chỗ bản thân nhìn thấu được kế hoạch sắp đặt này của Đinh Huệ, không chỉ nhắm đến Lệ Tuyết Mai mà còn là hoàng hậu nàng nữa. Du Ca lệnh cho thị vệ đưa các ca nương mới rời khỏi đây và truyền gọi ngự y, sau đó nàng sẽ đến Liên cung. Một thị vệ liền bẩm nên xử trí Lệ ca nương như thế nào. Du Ca đưa mắt nhìn ả vũ y mang vẻ đáng thương nọ, lạnh lùng ban lệnh: Tội của Lệ ca nương khó tha nhưng nể tình hoàng thượng từng ân sủng nên

giữ lại mạng, đem xuống đánh cho đến liệt tay liệt chân rồi trực xuất khỏi cung, cả đời này không được đàn hát nhảy múa nữa!

Còn về nữ quản phòng thì bị nàng chẳng chút do dự ban chết!

Dứt lời, Du Ca quay lưng rời khỏi căn phòng âm u tàn bạo này, để lại sau lưng là lời van xin thảm thiết từ Lệ Tuyết Mai lẫn nữ quản phòng...

Đinh Huệ đang nằm trên trường kỷ lim dim mắt thì chợt nghe có âm thanh ồn ào bên ngoài, liền khó chịu ngồi dậy toan gọi Hạ Lý vào hỏi thì đã nghe tiếng mở cửa phòng nhanh chóng, bắt gặp Du Ca cùng với thị vệ bước vào trong.

Hoàng hậu tìm đến tận Liên cung, chứng tỏ Lệ Tuyết Mai kia đã hiểu ra âm mưu do mình sắp đặt chẳng những thế còn khai báo rõ ràng nữa, Đinh Huệ biết nhưng vẫn mang dáng vẻ bình thản bước xuống trường kỷ đón lấy áo khoác từ Hạ Lý, rồi chậm rãi đến trước mặt Du Ca hành lễ:

- Không biết đêm khuya thế này nương nương đến tận Liên cung làm phiền thần thiếp nghỉ ngơi là vì chuyện gì?

- Bản cung biết muội muội đang nghỉ ngơi, nhưng có chuyện quan trọng không thể không đến. Là chuyện liên quan đến Lệ ca nương và Thanh Tâm phòng...

Thấy nương nương nhìn qua mình, Xuân Nhi hiểu ý liền tường thuật lại tường tận sự việc ban nãy ở Thanh Tâm phòng. Nghe xong, Đinh Huệ làm bộ làm tịch rất giỏi lập tức đưa tay che miệng, thốt lên kinh ngạc:

- Lệ ca nương có thể làm những hành động độc ác đến vậy ư? Nương nương anh minh, kịp thời phát giác ra mọi chuyện, cứu nguy cho các ca nương mới và trừng trị thích đáng thủ phạm. Nhưng việc này liên quan gì đến Liên cung ạ?

- Chẳng phải muội rất muốn biết tình hình diễn ra ở Thanh Tâm phòng à, nên bản cung đến tận đây báo cho muội biết.

- Nương nương nói gì thần thiếp không hiểu.

Du Ca nhận ra Lệ Tuyết Mai lẫn Đinh Huệ đều rất giống nhau, toàn là những nữ nhân xinh đẹp sắc sảo mê hoặc lòng người tuy nhiên lòng dạ thâm hiểm, mưu mô hãm hại nhau và còn đống kịch rất xuất sắc. Nàng vốn thẳng thắn, không thích kiêu rào trước đón sau nên hô lớn hai từ: "Người đâu!", ngay lập tức tên thái giám kia bị lôi vào phòng, ném xuống đất với một bên tai bị chém vẫn còn chảy máu. Nhắc thấy Đinh quý phi, hần liền rên rỉ: "Cứu... cứu nô tài...". Trông thế, Hạ Lý bèn kín đáo nhìn sang quý phi, thấy chủ nhân trong một khắc có chút biến sắc thế nhưng đã kịp thời lấy lại vẻ thản nhiên.

- Muội có nhận ra đây là ai? - Du Ca chẳng chờ ả quý phi trả lời, đã nói tiếp - Hần bị bản cung phát hiện nghe lén ở Thanh Tâm phòng, sau khi tra hỏi thì mới biết do muội phái đến dò la tình hình, cũng như kế hoạch sắp đặt tài tình của muội đối với Lệ Tuyết Mai, muội có gì nói không?

Khác với Lệ Tuyết Mai công cu ờng tự phụ, Đinh Huệ từ tốn thừa nhận:

- Đúng là thần thiếp có sai người đến dò la tin tức, cũng chủ ý giải thoát cho một ca nương để hoàng hậu làm chủ chuyện này, và thần thiếp có nói vài lời với Lệ ca nương trước đó nhưng chẳng hề xúi giục nàng ta bất cứ việc gì cả, đâu ngờ rằng nàng ta vì nghe thế mà bạc đãi hành hạ người khác.

- Muội muội sống trong hậu cung không thể không biết, ở cái nơi chuyên dùng nhan sắc để được sủng hạnh, ngày ngày phi tần ngấm ngầm tranh nhau để hoàng thượng để mắt tới này thì từng lời nói ra phải cân nhắc kỹ càng, hoặc là dụ người hoặc là bị người dụ, cần tâm cơ suy xét đến dường nào. Thế thì làm gì có chuyện chỉ nói ra cho vui miệng chứ không nghĩ đến hậu quả. Ban nãy, bản cung có hỏi vú nuôi về tình hình công chúa, bà ấy nói rằng dạo này công chúa rất ngoan không hề quấy khóc, vậy lần trước ở thượng uyển muội nói dối là để làm gì? Chẳng phải là muốn hoàng hậu ta đích thân đứng ra xử lý Lệ ca nương ư?

Thật đúng là không thể coi thường hoàng hậu thất sủng này, Đinh Huệ thần nghĩ bản thân có chút xem thường Du Ca rồi, chỉ cần biết một mà nàng đã có thể hiểu ra đến mười, còn hỏi vú nuôi về công chúa nữa chứ, đúng là cao nhân bất lộ tướng. Nương nương hằng ngày ở Phụng Hoa cung im hơi lặng tiếng, ai ngờ tâm tư cũng ghê gớm lắm. Nàng ta giấu ngấm nụ cười trong bụng, cất tiếng rằng:

- Thiết nghĩ, thần thiếp không cần trả lời câu hỏi này. Xin lỗi thần thiếp thấy mệt muốn được nghỉ, cung tiền nương nương.

Chẳng hề nể nang người đứng trước mặt là chủ quản lục cung, Đinh Huệ hành lễ lấy lệ, quay phắt đi ngay. Nhưng chưa được hai bước đã bị Du Ca nắm lấy cánh tay kéo giữ lại, ả quý phi này nhìn mặt xoay qua nhìn nàng, trông gương mặt ấy dưới ánh nến rõ ràng rất kiên quyết, giọng nói cũng cất cao hơn:

- Một mặt muốn triệt hạ Lệ ca nương, mặt khác là muốn hoàng thượng trở về sẽ đến tìm bản cung hỏi về chuyện của nàng ta, từ đó mâu thuẫn xảy ra. Xem chừng mọi đối với Du Ca ta cũng tốn công tốn sức quá đấy.

- Nương nương hiểu lầm rồi, thần thiếp nào dám.

- Được, nếu mọi chọn cách im lặng như vậy thì chứng tỏ thừa nhận chuyện đã gián tiếp xúi giục Lệ ca nương, bản cung sẽ nói rõ để hoàng thượng xử trí.

Không còn tránh né hay giả vờ mang vẻ ngây thơ nữa, Đinh Huệ tức thì nhìn trực diện vào Du Ca, nhếch mép cười khinh:

- Nương nương đem hoàng thượng ra dọa thần thiếp à? Nương nương cứ việc đi tâu, thần thiếp là ái phi mà người cưng chiều nhất, cùng lắm thì phạt cấm túc trong Liên cung nửa tháng thôi. Nhắc cho nương nương nhớ, thần thiếp có ngoại tổ phụ là thái sư đương triều, ở trên chánh điện hoàng thượng còn nể đôi phần.

Khá khen cho một ả quý phi còn đem cả sủng hạnh của hoàng thượng và thân thế là nữ chất của thái sư ra chống lưng, Du Ca buồn cười đến nhạo

báng nhưng bên ngoài vẫn mang vẻ mặt đi êm nhiên, muốn xem Đình thị này còn tỏ ra ưỡng ẹo tự cao tự đại đến dường nào qua bộ mặt tô son trác phấn dày cuộm lúc đi ngủ đó.

Thấy Du Ca im lặng nên cứ ngỡ nàng đang nhún nhường bởi nghe nhắc đến hoàng thượng lẫn thái sư, Đình Huệ đặc ý đến sung sướng nên còn nói rằng:

- Nương nương cũng nên biết thân phận, đừng nói th ần thiếp đây không nhắc nhở, người tuy mang danh hoàng hậu nhưng lại giống như bị thất sủng, hoàng thượng đôi l ần còn chẳng màng nhìn đến mặt người. Dòng dõi tướng Du gia may mắn sống cho đến bây giờ là do hoàng thượng khai ân, nương nương cứ yên lặng mà sống, đừng để phí tâm sức của cố đại tướng quân Du Sát.

Quá lắm rồi! Ấ quý phi này càn quấy quá mức, dám nói những lời mạo phạm như vậy với hoàng hậu ư? Xuân Nhĩ giận lắm liền nhìn qua Du Ca toan thừa một tiếng nhưng đột ngột dừng lại, bởi nàng ta thấy rõ ánh mắt Du Ca lúc này trở nên tối s ầm, sâu hun hút lẫn lạnh lẽo còn hơn băng giá ngoài kia, khuôn mặt xinh đẹp ưu phi ền mọi khi giờ đây được bao phủ bởi vẻ tàn nhẫn mà trước giờ chưa từng có.

Với Du Ca mà nói, nhắc đến sự hắt hủi lãnh đạm của Trình Liệt đã khiến tâm đau vạn l ần rồi, nàng biết nữ nhân này được hấn sủng hạnh, bao đêm chung giường chung gối ân ái. Và tiếp theo đề cập đến dòng dõi Du gia của nàng sống được là nhờ khai ân sao, là nàng dùng tính mạng của mình ở trên ngôi vị hoàng hậu bảo vệ họ, chưa hết ả còn chà đạp xem thường phụ thân nàng thì không thể bỏ qua được nữa!

- Cái miệng của muội thật xinh đẹp nhưng sao lại nói ra những lời khiến người ta khó chịu đến mức muốn xé nát nó vậy! - Du Ca kéo Đình Huệ lại gần, bất ngờ bóp miệng ả, cười lạnh - Thôi thì không cần hoàng thượng xử trí nữa, hoàng hậu ta đủ khả năng giải quyết chuyện này.

- Nương nương muốn làm gì... th ần thiếp còn có hoàng thượng...

Về tự mãn lập tức biến mất, giờ đây trông Đinh Huệ tái mặt kinh hãi bởi nhận ra mình vừa chọc giận kẻ không nên chọc, khiến Du Ca không khỏi bật cười.

- Du Ca này đến cái chết còn không sợ thì sợ gì lời dọa dẫm ấu trĩ ấy! Đừng tưởng bản cung im lặng sống ở Phụng Hoa cung thì ái phi các người muốn làm gì thì làm, muốn nói gì thì nói, ta đứng đầu lục cung dĩ nhiên có uy quyền và biết phép trị! Yên tâm, ta không tàn ác đến nỗi cắt lưỡi của muội đâu.

Dứt lời, Du Ca ném mạnh Đinh Huệ xuống đất khiến nàng ta thất thốn trông rõ khuôn mặt lãnh khốc của nữ nhân mệnh danh là mẫu nghi thiên hạ. Hẳn bây giờ nàng ta mới phát hiện sự thật rằng, một khi Du Ca trở nên tức giận thì cũng đáng sợ y hệt Trình Liệt! Tiếp theo, Đinh thị liền nghe hoàng hậu ban lệnh:

- Đinh quý phi thị sủng sinh kiêu, buông lời xằng bậy mạo phạm bản cung, lại thêm việc gián tiếp xúi giục Lệ ca nương làm trò bất nhân gây loạn hậu cung, bản cung nề tình thái sư nên phạt quý phi bị vả miệng ba mươi cái, sau đó cấm túc ở Liên cung ba tháng để một thời gian không còn có thể dùng lời lẽ sinh sự nữa!

Cái gì, vả miệng ba mươi cái? Thế thì cái miệng chúm chím của Đinh Huệ chẳng khác nào một mớ thịt đầy máu! Nàng ta thất kinh, dù chưa bị vả mà đã cảm giác rõ cái đau tê tái kinh khủng đó rồi, liền vùng dậy phản ứng kịch liệt nhưng bị đám thị vệ giữ chặt lấy tay. Nàng ta không ngừng gào lên mắng nhiếc Du Ca, riêng Hạ Lý thì bò đến nắm lấy vạt áo hoàng hậu, khẩn thiết thưa: "Nương nương tha cho chủ nhân...! Nương nương... nô tỳ xin người!" thế nhưng lúc này Du Ca chẳng khác nào một quân vương nhẫn tâm, không chút động lòng rời khỏi Liên cung.

*****

Chỉ trong một đêm, hậu cung xảy ra biến cố đến thế hiển nhiên tin tức phải lan truyền. Hết Lệ ca nương bị đánh thành tàn phế, rồi đến Đinh Huệ bị vả miệng đến mồm đầy máu không nói năng được nữa, mà đó lại là hai nữ nhân xinh đẹp đang được thánh thượng ân sủng nhất hiện nay, tất cả

đầu do một tay "hoàng hậu thất sủng" im hơi lặng tiếng ở Phụng Hoa cung làm nên.

Trình Liệt vừa từ Trường Đông trở về, nhất định phải nghe Liêu công công báo lại!

Đang ng ồi gảy đàn trong vườn uyển, Du Ca chợt nghe âm thanh huyền huyễn của bước chân ở bên ngoài tiến đến gần Phụng Hoa cung, kèm theo tiếng Liêu công công vang lên vô cùng sốt sắng: "Hoàng thượng, xin người bớt giận! Hoàng thượng...!", vậy là nàng biết ngay Trình Liệt đã thân chinh ngự giá đến tận Phụng Hoa cung này liền chậm rãi đứng dậy chuẩn bị nghênh tiếp.

Cổng cung bật mở, dáng vẻ uy nghiêm cao lớn muôn trượng nhanh chóng xuất hiện, Trình Liệt mang theo đằng đằng sát khí, cơ hồ như thể chuẩn bị xử trảm kẻ tội đồ nào đấy chứ chẳng phải đến thăm ái hậu. Hắn lập tức trông thấy Du Ca đứng chờ sẵn ngay giữa vườn uyển, vận áo lụa màu đỏ rực thướt tha thật xinh đẹp mỹ mi ều, lại còn đang gảy đàn vui vẻ khiến hắn không khỏi bu ồn cười lẫn giận dữ. Nàng nghĩ bản thân là ai, là hoàng hậu thì thế nào, hắn chỉ vừa rời cung có một ngày mà nàng đã mang uy quyền ra xử trí Đình quý phi và Lệ ca nương.

- Tham kiến hoàng...

Du Ca chưa kịp hành lễ thì thỉnh linh bị Trình Liệt túm chặt lấy bờ vai, kéo giật một cái khiến nàng phải trực diện nhìn hắn để trông rõ đôi mắt tức giận kia:

- Ta không nhận lễ của nàng, bởi trong mắt nàng còn có hoàng thượng ta sao?

Trước cảnh hoàng thượng nổi giận lôi đình hết kiêu sắp mang hoàng hậu ra trảm đến nơi, khiến Xuân Nhĩ lo lắng lên tiếng: "Hoàng thượng, xin người nhân từ với nương nương..." nhưng tiếp theo nàng ta hốt hoảng giật bắn khi bắt gặp ánh mắt vạn phần lạnh lẽo đáng sợ từ vị thánh thượng đó hướng vào mình. Không muốn Xuân Nhĩ bị liên lụy, Du Ca liền yêu cầu

nàng ta, Liêu công công dẫn các thị vệ lui ra ngoài, để tránh nhìn thấy hoặc nghe thấy những điều không nên.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 6: (18+)

Cồng cung đóng lại, bấy giờ Du Ca mới dùng sức tháo gỡ những ngón tay đang bầu siết da thịt mình đến đau, với khuôn mặt hết sức bình thản mà rằng:

- Hoàng thượng phải nghĩ đến long thể, đừng nên nóng giận. Ta vừa học xong một bản nhạc rất hay nên muốn đàn cho chàng nghe...

Bàn tay Trình Liệt cuối cùng cũng chịu vượt khỏi bờ vai ấy, Du Ca điềm nhiên quay lưng tiến đến bên bàn đá, chậm rãi ngồi xuống và bắt đầu gảy đàn.

Về phía Trình Liệt, hắn không tin nổi vào điềm đang thấy ở trước mặt.

Người nữ nhân xinh đẹp kiều sa trong chiếc váy đỏ kia lại có thể thân nhiên gảy đàn sau khi gây ra cho người khác những đau đớn như vậy ư? Tức thì, hắn rải những bước dài đến chỗ Du Ca, không hề chần chừ đưa tay hất mạnh chiếc đàn rơi xuống đất vỡ làm đôi. Trong một khắc, dây đàn mảnh xước qua ngón tay rướm máu nhưng nàng vẫn im lặng, thiết nghĩ người nam nhân đang cuồng giận kia cũng chẳng hề nhận ra nàng vừa bị thương.

- Rốt cuộc, nàng muốn làm gì vậy? - Giọng Trình Liệt trầm nhưng khàn đục, giống với tiếng vọng từ nơi âm tào địa phủ nào đó - Vừa mới ra lệnh đánh Lệ ca nương thân thể tàn phế xong mà bây giờ còn có nhã hứng đánh đàn sao? Nàng trước đây vốn dĩ không hề thích đàn hát, làm thế mà nàng không thấy tàn nhẫn ư?

Buông tiếng cười nhẹ hẫng, Du Ca chậm rãi quay qua đối diện với Trình Liệt. Hắn đang đứng sững sừng trước mặt nàng, cả thân thể cao lớn uy vũ đổ bóng xuống phủ tối một nửa lên người nàng, hướng từ trên cao

nhìn xuống bằng đôi mắt sâu hun hút tối đen. Nàng vẫn ng ồi yên trên ghế đá, đuôi váy màu đỏ trải dài trên nền tuyết còn đọng lại qua một đêm rơi trắng cứ như nét chấm phá tuyệt mỹ, ngược lại nàng hướng từ dưới thấp nhìn lên hắn, ánh mắt phẳng lặng cương trực.

- Tàn nhẫn? Chàng vừa h ồi cung đã nghe tin lan truyền, biết rõ chuyện được bao nhiêu phần mà chỉ trích hoàng hậu ta tàn nhẫn?

- Ta đã nghe Liêu công công bầm lại, Lệ ca nương vì chút đố kỵ nên xuống tay đánh đập ca nương mới nhập cung để lại ít thương tích, còn Đình quý phi chỉ vì mạo phạm hoàng hậu nên bị vả miệng. Người thì tàn phế, người thì miệng máu không còn nói nổi, nàng phải giải thích thế nào đây?

- Liêu công công nghe ngóng chưa kỹ càng, thuật lại có đến bảy tám phần đã nói giảm đi rất nhiều. Chàng quen ta bao năm, lý nào không rõ bản tính ta ra sao, lại có thể vô duyên vô cớ hạ thủ kẻ khác độc ác như vậy? Lệ ca nương tham sủng tàn độc, có tài vô đức, lòng đố kỵ cao ngút trời, không phải đánh đập mà là tra tấn hành hạ những ca nương mới thành tàn phế! Chàng nào đâu thấy cảnh thân thể họ đầy máu, mặt mày biến dạng, ngón tay bị đâm kim lòi cả thịt, cả đời xem như chấm dứt việc ca hát nhảy múa. Còn Đình quý phi dùng lời lẽ mỉa mai hoặc xúi giục Lệ ca nương làm trò bất nhân, không chịu thừa nhận còn nói lời xằng bậy mạo phạm ta và gia phụ. Nếu ta tàn nhẫn hơn thì đã ra lệnh cắt lưỡi nàng ta rồi!

Trình Liệt thoáng im lặng, nghe Du Ca nói rõ lại mọi chuyện thì trong lòng mơ mơ hồ hồ, nếu đem so với những lời Liêu công công bầm báo lại nhận thấy sự việc có phần nghiêm trọng hơn nhiều. Nhưng hắn không tin được, hai nữ nhân mình sủng hạnh có thể độc ác máu lạnh đến dường ấy sao? Nhất là Lệ Tuyết Mai đàn hay múa đẹp, thông liễu yếu đào tơ như thế mà độc ác khôn lường, làm hắn mù mờ khó tin. Nhưng còn về Đình Huệ, nàng ta trong mắt Trình Liệt luôn hiểu lý lẽ, chưa kể còn là cháu thái sư đương triều, rốt cuộc đã xúi giục kẻ khác làm bậy, và quan trọng là nàng ta mạo phạm gì đến Du Ca để rồi chạy đến chỗ hắn với dáng vẻ thảm thương, miệng lưỡi hoà máu ứa khóc không lên tiếng?

Quan sát biểu hiện còn ngờ vực của Trình Liệt, Du Ca thẳng thắn tiếp:

- Nếu chàng không tin, cứ đến Thái y viện xem qua thương tích của các ca nương mới. Về Đình quý phi, ta sẽ đưa nhân chứng đến trước mặt chàng!

- Tại sao nàng không chờ ta hồi cung để xem xét sự việc?

- Ta thấy chàng bận chuyện triều chính, không muốn đánh động thêm chuyện ở hậu cung, bởi ta chủ quản lục cung vẫn có thể xử lý được, chưa kể sự việc mang tính nghiêm trọng cần phải giải quyết để trả lại sự công bằng cho các ca nương kia!

- Lệ ca nương thì không nói nhưng Đình Huệ là tước quý phi, còn là nữ chất của thái sư, ít ra nàng cũng nên nương tay.

- Quốc có quốc pháp, cung có cung quy, xúi giục kẻ khác cũng không khác gì thủ phạm, gây loạn hậu cung, bất kính với hoàng hậu, cho dù có là quý phi thì sao? Còn về thái sư, người là trụ quốc công thần nổi tiếng công tư phân minh, thiết nghĩ nếu đem tội lỗi của nữ chất ra mà nói hảm người cũng đồng tình với cách làm của ta.

Lắng nghe từng lời ứng đáp rành rọt đó, Trình Liệt chăm chú nhìn Du Ca, trong lòng mà nói việc nàng xử lý Đình quý phi đến mức ấy thì vẫn không mấy hài lòng. Hắn tự hỏi lý do gì nàng đối với Đình Huệ lại gay gắt đến vậy, bất giác hỏi rằng:

- Có phải vì nàng ganh tị với Đình quý phi vì nàng ta được sủng hạnh, nên lúc xử lý đã xuống tay không nhân từ?

- Chàng là quân vương, hậu cung trăm ngàn mỹ nữ, chàng sủng hạnh ai thì ta quản được ư? Ta làm hoàng hậu hai năm qua, phải quen với chuyện phu quân là hoàng thượng, hằng đêm ôm ấp người khác. Vả lại, chàng đối với ta không hề có tình cảm thì hà cớ gì ta phải vì chàng mà đem lòng đố kỵ người khác?

Du Ca dừng dừng đáp, mặc dù trong lòng ban nãy cũng có chút dao động khi nghe hấn hỏi có phải bản thân đang ganh tị với sủng hạnh của Đinh Huệ.

Du Ca không muốn tâm tư thật sự của mình biểu lộ ra ngoài, dù là trong ánh mắt hay lời nói, thế nhưng chính bởi sự che đậy đó đã khiến cho lòng Trình Liệt chùng xuống thật nặng nề, ánh mắt khi nãy tuy mang vẻ lãnh đạm vô tình tuy nhiên cơ hồ lại thấp thoáng sự hi vọng chờ đợi, để rồi tiếp theo nghe nàng buông những lời vô tâm vô tình thì không khỏi bùng phát cơn giận ngầm ngấm. Hấn muốn nàng mang chút cảm giác với hấn thôi, có thể ganh tị một chút trước những nữ nhân hấn sủng hạnh, nhưng hoá ra hấn trong trái tim nàng không đáng là gì.

Tự dưng cười nhạt nhẽo, Trình Liệt cúi người xuống để ánh mắt hai người ngang tầm, chậm rãi nâng khuôn mặt diễm lệ kia lên, quan sát tỉ mỉ từng đường nét được nhào nặn bởi sự lạnh lùng, hời hợt vô cảm. Dưới vòm trời rộng lớn này, tất cả mọi thứ đều là của hấn duy có trái tim trước mặt đây là không phải!

- Thế ra, ẩn đằng sau lớp vỏ bọc đẹp đẽ hoàn mỹ này lại là một tâm địa độc ác tàn nhẫn sao? - Hấn cũng không rõ vì sao lại buông lời gây tổn thương đến vậy - Du Ca, nàng nói ta biết xem sự độc ác này ở đâu mà có? Hay là ngày trước, phụ thân đã dạy nàng sống như vậy? À sao ta quên mất, cố đại tướng quân Du Sát là trung thần của phế đế Trình Sở, hấn nàng cũng ảnh hưởng từ hấn ta...

Bốp! Lời nói sắc bén như dao cứa vào trái tim người khác không chút nương tình, lập tức bị cắt ngang bởi cú tát từ Du Ca dành cho Trình Liệt. Từ trước đến nay, chưa một ai dám đánh thiên tử, nhưng người nữ nhân mang khuôn mặt kiên quyết vì tức giận, phảng phất chút bi ai bởi tổn thương, lại không màng bốn từ "khi quân phạm thượng" mà thẳng thừng đánh hoàng đế thế này. Thậm chí ngay cả Trình Liệt cũng không ngờ đế vương như hấn có lúc lãnh đòn chẳng kịp trở tay. Người dám đánh hấn chỉ là hoàng hậu nhỏ bé nơi hậu cung. Kinh ngạc trong một khắc, hấn đưa tay sờ lên má, cú tát khá nhẹ nhưng giáng mạnh vào lòng tự tôn của bậc quân vương đứng đầu thiên hạ. Cùng lúc, hấn nghe giọng nàng rành rọt bên tai:

- Chàng đối với thiên hạ là thiên tử, nhưng với ta thì chàng chỉ là phu quân. Ta đánh chàng là để nhắc chàng nhớ: Quân vương không thể buông những lời hàm hồ chỉ vì sự ấu trĩ! Gia phụ đối với chàng cũng xem như có ân, theo vai vế lại là quốc trượng, chàng mở miệng khinh thường ông ấy đến thế sao? Phế đế Trình Sở nói gì cũng từng là vương một nước, giờ đây đã quy tiên, có sao chàng mãi đem chuyện đời trước giữa người với quốc lão mà mang ra giễu cợt xúc phạm!

Bị Du Ca tát, Trình Liệt đã giận lắm rồi nay còn nghe nàng nói Du Sát từng có ân với hắn lại còn là quốc trượng, chẳng phải ông ta và cả nàng chỉ muốn cái vị trí hoàng hậu này thôi sao? Tiếp theo nàng còn nhắc đến tên cầu hoàng đế Trình Sở thì càng khiến nổi cuồng giận trong lòng hắn bốc lên tận trời. Từ từ quay qua hướng tia nhìn cực kỳ đáng sợ vào nàng, cái giá rét ngoài kia của Bắc Đại gom lại có lẽ không bằng chút gì so với lớp hàn khí đang vây quanh hắn, nụ cười trên môi ấy cũng mất đi vài phần nhân từ, thanh âm nghe lạnh sống lưng:

- Nàng có biết mình vừa khi quân phạm thượng không?

- Chàng muốn giết thì cứ giết, dẫu sao hoàng hậu như ta cũng chỉ là hữu danh vô thực! Ngay cả một ca nương nhỏ bé và một quý phi mà ta còn không có quyền định tội thì chiếc ghế đứng đầu lục cung này còn nghĩa lý gì?

Thiết nghĩ, nếu đây không phải là Du Ca thì kẻ đó đã bị Trình Liệt đem đi phanh thây ngàn mảnh, tru di mấy đời rồi. Thế nhưng đi đâu đó không có nghĩa là hắn dễ dàng bỏ qua chuyện này, nàng không chỉ khiến hắn tổn thương mà còn xúc phạm lòng tôn nghiêm của đấng chí thượng trong hắn. Không thể giết nàng thì sẽ đầy đoạ nàng, yêu bao nhiêu thì đờng hoá cùng nỗi hận cao đến bấy nhiêu, đây là lẽ hiển nhiên! Và hắn cũng đã nghĩ ra hình phạt khổ sở nhất dành cho nàng!

- Du Ca, ta sẽ cho nàng biết có thứ còn tàn nhẫn hơn cái chết...

Đờng hành cùng với chất giọng khàn đục đó là hành động bế thốc Du Ca lên, khiến nàng trong tức khắc trở nên kinh ngạc vì không rõ chuyện gì sẽ xảy ra, Trình Liệt treo một nụ cười nhếch nhếch trên vành môi, chẳng chút

thương tình ném mạnh nàng xuống nền tuyết lạnh cóng. Xiêm y bằng lụa mỏng manh chạm phải lớp tuyết trắng bên dưới mang một tầng lạnh lẽo thấm vào lưng khiến nàng có chút giật mình. Còn chưa kịp phản ứng thì nàng đã bị hắt giữ chặt hai cổ tay giờ ngang qua đầu ghì giữ, dáng vẻ này giống hệt đêm tân hôn đầu tiên đó, tức thì giúp nàng hiểu ra bản thân sắp rơi vào tình huống tồi tệ nào.

- Mau buông ta ra! Chàng mau ngừng lại!

- Nàng cần phải hiểu rõ vị trí của mình, là ai và thuộc về ai!

Dứt lời, Trình Liệt dùng tay còn lại xé toang lớp vải áo lụa đỏ rực kia để lộ một thân thể trắng ngần run lên bởi cái lạnh bất chợt ám vào da thịt. Hắn lập tức cúi xuống hôn lên cổ Du Ca mặc nàng vùng vẫy kháng cự thế nào, bờ môi ngẫu nhiên nơi thanh mảnh ấy như muốn cắn vụn nó. Đôi tay hắn đem hết bao nhiêu cuồn cuộn dồn dập sờ nắn tấm thân mềm mại lúc này đang căng cứng do sự hoảng hốt, tức giận dâng trào ở trong lòng.

Là Trình Liệt đang tâm cưỡng bức Du Ca, đem nàng ra sỉ nhục chà đạp ngay trong vườn uyển của Phụng Hoa cung, giữa nền tuyết lạnh căm căm.

Cùng lúc ấy một cơn gió mạnh thổi qua, lay động những cành cây vừa xuất hiện vài nụ hoa mới chớm nở. Phụng Hoa cung còn được biết đến là cung "trăm hoa", nơi đây được trồng rất nhiều loài hoa khác nhau, lúc này một cơn gió lướt qua lại khiến vô số cánh hoa non nớt rơi lả tả xuống thân thể người nữ nhân đang bị nhấn chìm trong nhục nhã khi bị chính phu quân của mình cưỡng bức.

Du Ca có cố kháng cự đến đâu cũng chẳng tài nào địch nổi sức mạnh khủng khiếp từ Trình Liệt, hắn bây giờ cứ như mãnh hổ lao vào ngẫu nhiên con mồi yếu ớt, nhất định không muốn nàng có thể thoát được. Nàng cắn răng chịu đựng sự bạo hành của hắn, hôn thôi cũng để lại nỗi đau trên làn da mỏng manh, liên tục lắc đầu vùng vẫy, thân thể nàng cong lên do phản kháng trước sự mơn trớn giày xéo kia.

- Trình Liệt! Dừng lại! Không! Chàng không thể đối xử với ta như vậy...! Ta hận chàng! Cả đời này mãi mãi hận chàng...!

Dẫu đang chìm trong phần nộ lẫn dục vọng mê loạn, ấy vậy Trình Liệt nghe rất rõ từng lời từng chữ phát ra từ bờ môi Du Ca, kèm theo âm thanh nứt nở từng h ẫ trong cổ họng đang bị hấn hôn như nhai ngấu, tưởng chừng hút cạn từng giọt máu hơi nóng bên trong đó. Nàng hận hấn ư? Được, hấn sẽ để cả đời này nàng không quên hấn, hận hấn thấu xương cũng như hận hận nàng đến tận tâm can!

Đến nước này không muốn ngừng lại, tâm trí như phát điên, Trình Liệt đưa tay xuống tiếp tục xé phần váy đỏ rực ở phía dưới, dùng những ngón tay to lớn bầu chặt hai chiếc đùi thon dài thanh mảnh của Du Ca, bạo liệt tách ra r ẫ cứ thế hung hăng tiến sâu vào bên trong, để nàng nằm bên dưới hấn phải khuất phục cam chịu.

Du Ca "a" một tiếng, đau không kìm nổi nước mắt, khẽ ngoẹo đầu khóc nức.

Khi đó có cơn mưa phùn trút xuống ướt át, phủ lấp đầy mắt nhoè lệ của nàng.

Không còn cảm nhận sự kháng cự nữa, Trình Liệt đang đắm chìm trong vô vàn cảm xúc đảo điên đan xen li ền dừng lại một chút, mái đầu vẫn chôn sâu nơi khuôn ngực nhỏ mịn màng kia mới chậm rãi ngược lên. Hấn trông cảnh Du Ca nằm ngoẹo đầu, khuôn mặt nghiêng lạnh lùng ki ều diễm biến mất, lúc này chỉ có đau đớn lẫn ấm ức nguyên cùng nước mắt đắp lên mặt nàng, hai cánh tay mảnh khảnh bị hấn gắt gao giữ chặt cũng xụi lơ, bởi lẽ bộ dạng khổ sở bất hạnh của người nữ nhi ấy khiến trái tim hấn bùng tỉnh đôi phần, trở nên c ần cào khó tả.

Bất giác tay buông ra, Trình Liệt chậm rãi rời khỏi Du Ca, tấm thân nằm bên dưới hấn lúc này yếu ớt đến xót xa, không còn đủ sức để kháng cự. Hấn dựng người dậy, phóng t ầm mắt từ trên nhìn xuống quan sát thân thể bằng cơ ngọc cốt với làn da non mịn ửng h ồng, vài chỗ vẫn còn vương lại chút mảnh lụa đỏ mỏng tanh che lấp, xung quanh là những cánh hoa tàn rơi vung vãi cùng những giọt mưa buốt giá lất phất. Du Ca nằm im trên tuyết cồng, da trắng trong lụa đỏ, đẹp như một bức tranh tuyệt mỹ đến nỗi khiến hấn mê h ần khao khát. Nhưng khi ánh mắt lướt xuống phía dưới thì

mới phát hiện một dòng máu chảy ra giữa hai chân nàng, thấm đẫm xuống tuyết trắng chẳng khác gì đoá bỉ ngạn đỏ rực ai oán bung nở, bấy giờ khiến Trình Liệt thoáng chốc giật mình. Tức thì hắn cởi áo khoác lông ra phủ chụp lên người nàng, nhanh chóng đỡ lấy nàng sắp lịm đi, miệng gọi lớn:

- Người đâu...!

Nửa canh giờ sau, Xuân Nhĩ ng ỡ khóc thút thít bên cạnh giường, nhìn Du Ca mơ mơ màng màng chốc chốc mím môi một cái vì cái đau nhói ở bụng dưới, trên trán lớp lớp mồ hôi rịn ra, không ngờ rằng chỉ vì không ở cạnh nường nường mà khiến cho người gặp phải chuyện chẳng lành. Thái y được truyền đến, sau một hồi bắt mạch cho hoàng hậu thì căng thẳng rời giường, đến trước Trình Liệt đang trong lòng nóng như lửa đốt nhưng bề ngoài vẫn bình thản, thưa rằng:

- Hồi bẩm hoàng thượng, thần đã xem mạch và phát hiện hoàng hậu nường nường đang mang long thai...

- Khanh nói cái gì? Nàng ấy mang thai sao?

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 7

Cái nhìn từ Trình Liệt trở nên trống rỗng, Du Ca mang thai đã hơn một tháng, đúng với thời điểm lần cuối hẳn đến Phụng Hoa cung thị tẩm nàng.

- Không có nhàn lẫn thừa hoàng thượng, có lẽ long thai đã hơn một tháng rồi nhưng do bị đè ép dữ dội khiến nường nường bị sảy thai, đó là lý do nường nường chảy máu...

Không riêng gì Trình Liệt, ngay cả Du Ca cũng bần thần khôn xiết. Dù cách qua tẩm bình phong và tâm trí đang mơ màng, thế nhưng nàng vẫn nghe rõ mồn một câu thông báo kinh động từ thái y. Nàng mang thai ư, tại sao bản thân chẳng hề hay biết? Thời gian này sức khỏe nàng cũng có chút thay đổi nhưng nghĩ rằng chỉ là cảm mạo thông thường nên sẽ tự qua khỏi, thành thử lại vô tâm không để ý đến, ngay cả việc tới tháng hay chưa nàng cũng có chút lơ là. Sao nàng có thể đối xử với bản thân như vậy để rồi trực tiếp hại chết mầm sống nhỏ nhoi vừa mới hình thành? Du Ca sờ xuống bụng, bàn tay vô thức níu chặt vải áo, đau đớn bật khóc. Đứa con đầu tiên của nàng, đứa trẻ đáng thương...

Nghe tiếng Xuân Nhĩ sốt sắng vang lên, Trình Liệt nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh liền bước vào bên trong, đằng sau tấm bình phong đã thấy Du Ca khẽ co người lại đồng thời vùi mặt vào gối mà nức nở. Biết nàng vừa nghe thái y nói xong nên lòng không chịu nổi đau đớn, hẳn xót xa mà không sao nói được lời nào, bất giác nhìn sang Xuân Nhĩ ngồi bên giường thì lập tức quát lên giận dữ:

- Tại sao hoàng hậu mang thai mà người không hề hay biết? Người là nha hoàn sớm tối kề cận hầu hạ chủ nhân, lại chẳng để ý nàng ấy có biểu hiện gì khác lạ ư?

Nghe hoàng thượng trách mắng, Xuân Nhĩ tức tốc quỳ xuống, dập đầu thưa:

- Hoàng thượng khai ân, lỗi ở nô tỳ! Nô tỳ không hề hạ nường nường chu đáo!

Trông cảnh Trình Liệt vô cớ tức giận với một nha hoàn, còn Xuân Nhĩ đáng thương liên tục khóc lóc xin tội thì Du Ca mệt mỏi ngẩng dậy, giọng nói vẫn rõ ràng:

- Không phải lỗi của Xuân Nhĩ đâu...! Là ta bỏ bê bản thân, không chú ý đến sức khỏe nên đã không gọi thái y đến xem mạch từ sớm.

- Nhiệm vụ của nha hoàn là chăm sóc chủ, hề hạ không chu đáo đã là có tội!

- Đứa trẻ trong bụng ta mất, thật sự là do ai? Chính thái y đã nói là do ta bị đè ép dữ dội mới dẫn đến sảy thai, chàng hiểu không...?

Trình Liệt thoáng bất động, là do đôi mắt đỏ hoe trách cứ của Du Ca, là do hắn bị buộc phải nhìn vào sai lầm vừa gây ra với nàng. Chẳng phải bởi cuồng giận và mất lý trí, hắn đã cưỡng bức nàng ngay trong vườn uyển mặc nàng kháng cự đến bật khóc ư? Không chỉ như thế hắn còn nhẫn tâm bạo hành xâm chiếm nàng! Tất cả những điều đó đã khiến nàng sảy thai trong nhục nhã lẫn đớn đau khổ sở. Rốt cuộc, chính hắn mới là kẻ nhẫn tâm giết đi đứa con của mình.

Du Ca quệt nước mắt, không nói nửa lời mà mau chóng nằm xuống giường.

Đứng yên lặng trong một lúc, Trình Liệt cũng lẳng lặng quay lưng rời đi.

Khi biết Trình Liệt đã rời khỏi, Du Ca siết chặt tấm chăn nhàu nhĩ, bấy giờ mới để cho nước mắt tuôn trào và cả tiếng khóc tức tưởi vì phải chịu đựng cùng lúc hai nỗi đau xé lòng, bị chính phu quân cưỡng bức dẫn đến mất đi đứa con đầu lòng. Tiếp theo một vòng tay ấm ôm lấy nàng, là Xuân

Nhĩ, nàng ta vừa khóc nức nở vừa nói ghen ngào: "Là lỗi ở nô tỳ! Nương nương, là nô tỳ không tốt...". Du Ca khẽ nhắm mắt, chỉ ít cũng còn có một người ở bên cạnh chia sẻ nỗi đau cùng mình.

Rời khỏi Phụng Hoa cung, Trình Liệt bước chậm rãi với những ý nghĩ mơ hồ chông chênh, nằng ở phía sau trải dài trên theo từng bước chân vô định ấy. Đi theo sau hoàng thượng, Liêu công công liên tục quan sát biểu hiện trên gương mặt đó, chẳng hề mang chút cảm xúc gì dù là buồn, giận dữ hay thất vọng.

- Hoàng thượng, còn chuyện của Lệ ca nương và Đình quý phi thì sao ạ?

Trình Liệt dừng bước, lúc này còn nghe nhắc đến hai chuyện đó, xét cho cùng những nguyên nhân ấy đều không đáng để sự việc ra nông nổi này.

- Cứ làm theo lệnh của hoàng hậu, trục xuất Lệ ca nương ra khỏi cung, riêng về Đình quý phi thì sau khi cấm túc trong Liên cung sẽ giáng xuống làm Đình tần.

- Nô tài hiểu, còn về phần hoàng hậu nương nương bị sẩy thai...

- Từ giờ ở trước mặt trẫm, không được nhắc đến chuyện này dù chỉ nửa lời!

Lời phán lạnh như băng và gay gắt đó khiến Liêu công công sợ sệt cúi người dạ một tiếng, sau đó dõng theo bóng dáng vị hoàng thượng đi về phía Thiên Dật cung.

Từ giờ, khoảng cách giữa Trình Liệt và Du Ca càng thêm rộng.

Hắn biết nàng nhất định sẽ hận hắn khôn nguôi, không còn hi vọng hay một chút tin tưởng. Nhưng liệu thời gian có thể hàn gắn, khâu lấp và để mọi thứ bắt đầu lại một lần nữa? Hắn đã tự hỏi như vậy, sâu thẳm ở trong lòng.

*****

Vào một ngày đầu tháng năm dưới khí trời dịu mát ở Bắc Đại, một xe kiệu sang trọng chậm rãi chạy vào cổng hoàng cung, bên trong Liêu công công cùng một đàn thị vệ lẫn nha hoàn đang đứng chờ ngự giá. Trình Liệt bước xuống với dáng vẻ uy nghiêm cao quý vạn trượng trong áo khoác lông chồn, khề khàng phẩy nhẹ vạt áo và đưa mắt nhìn qua Liêu công công cùng thị vệ đang cúi đầu hành lễ. Khi hắn vừa khoát tay cho miễn thì cùng lúc ở phía sau, nha hoàn đỡ lấy một bóng dáng giai nhân mang khí chất cao sang quyến rũ từ từ bước xuống xe kiệu. Hoàng thượng vừa có chuyến du ngoạn sơn thủy ở Tam Hồ trở về, và mỹ nữ được sánh vai cùng người không phải Du Ca hoàng hậu mà là Triệu quý phi!

Nghe tước danh cũng hiểu là ái phi đang được sủng hạnh, Triệu quý phi mang cái tên là Triệu Mỹ Nhân, tên thế nào thì người cũng y hệt vậy. Vốn là công chúa nước Việt Lương nơi nổi tiếng có nữ nhân xinh đẹp không ai sánh bằng, Triệu Mỹ Nhân còn đứng trên cả vạn người đẹp ở cái xứ sở ấy. Kể từ khi Bắc Đại trở nên hùng mạnh thì những nước láng giềng đều có ý liên hôn, Việt Lương không ngoại lệ nên đã đưa tứ công chúa dung mạo tuyệt trần, khuynh nước khuynh thành đến làm phi. Nhan sắc Triệu Mỹ Nhân ai nhìn qua một lần cũng đều say đắm, nam nhân như Trình Liệt phải nói là vừa trông thấy đã rất thích nên đặc biệt ân sủng.

Triệu Mỹ Nhân không chỉ nhan sắc lộng lẫy mà còn dịu dàng thủy mị, cần kỳ thi họa đều giỏi, chẳng những thế còn rất khiêm nhường sống chan hoà thân tình với các tỷ muội nơi hậu cung, đối với Du hoàng hậu cũng kính trọng. Thì bên ngoài Triệu quý phi luôn khoác lên người sự mẫu mực như vậy nhưng còn bên trong thực sự thế nào thì chẳng ai đoán biết được. May mắn nhận được ân sủng nên vừa nhập cung một năm nàng ta đã mang thai, như thế càng được độc sủng hơn nữa.

Triệu quý phi thướt tha bước đến bên cạnh hoàng thượng, Trình Liệt vừa nhìn giai nhân kiều diễm vừa nhỏ nhẹ lên tiếng:

- Ái phi đi đường xa hẳn cũng mệt rồi nên về Nhàn Ninh cung nghỉ ngơi.

- Được đi cùng hoàng thượng dù xa xôi đến mấy thần thiếp cũng không mệt.

Trình Liệt cười khẽ, đưa tay gõ nhẹ lên chiếc miện xinh xinh chuyên nói lời ngon ngọt ấy, tiếp theo bảo nha hoàn Thu Tạ đưa quý phi về cung. Dõi theo bóng dáng yếu đuối bước đi với tà áo phất phơ, sau đó hần quay qua Liêu công công hỏi mấy ngày qua hần rời cung, tình hình hoàng hậu ở Phụng Hoa cung có gì không? Hầu hạ thánh thượng bao năm qua, vị công công tuổi tứ tuần này vốn rất rõ tâm tư của người quân vương đó, dù có yêu thích hay sủng hạnh bao nhiêu mỹ nữ thì lúc nào cũng nghĩ đến Du hoàng hậu sống thanh nhàn kia, liền nhanh chóng thưa:

- H ồi bẩm hoàng thượng, mấy ngày qua hậu cung rất yên lành nên hoàng hậu nương nương cũng không phải nhọc lòng, không xảy ra chuyện đáng lo ngại.

Nghe vậy, trong lòng Trình Liệt có đôi phần an tâm, vì một mối chuyện triêu chính nên mới du ngoạn sơn thủy vài ngày giả như vừa h ồi kinh mà đã nghe sóng gió dậy lên nơi hậu cung, khéo càng thêm chán chường. Quan trọng là hần vẫn biết Du Ca yên ổn ở Phụng Hoa cung, cứ ngày ngày luyện kiếm bắn cung. Kể từ ba năm trước, sau khi Du Ca bị sẩy thai thì mối quan hệ giữa hần và nàng cũng chẳng có gì thay đổi so với trước đây, họa chăng nếu có thì có lẽ là nàng ngày càng lạnh lùng hơn, còn hần tiếp tục lãnh đạm với nàng dù trong lòng cũng muốn bù đắp về sai lầm năm đó. Chung quy cả hai người đều ngang bướng lẫn cố chấp, với đối phương ngoài mặt thế này nhưng bên trong lại khác, khó có thể ở gần nhau.

- Trẫm nghe báo, T ần tướng quân từ biên cương phía Nam đem theo vài binh mã trở về Yên Kinh để báo tình hình ở Há Vệ?

- Dạ bẩm đúng là thế, cách đây nửa canh giờ T ần tướng quân đã vào cung rồi.

- T ần tướng quân đang ở chánh điện chờ trẫm à?

- Không ạ, hiện ngài ấy đang ở thượng uyển cùng với hoàng hậu nương nương.

- Thượng uyển? Hoàng hậu nương nương? Tại sao?

- Bẩm, nô tài cũng không rõ, chỉ nghe T`ân tướng quân nói là khi nào về kinh thì nhất định phải đến diện kiến hoàng hậu vì nương nương đã từng dẫn dò như vậy.

Nghĩ ngợi trong chốc lát, Trình Liệt liền bảo với Liêu công công cùng hầu đến thượng uyển một chuyến.

T`ân Chinh là thứ tử của thượng tướng quân T`ân Dực, khôi ngô tuấn tú tuổi trẻ tài cao, từ sớm theo chân phụ thân chinh chiến, chưa đầy ba mươi tuổi đã lập nhiều chiến công, được giao trấn giữ biên cương phía Nam chính là một trong hai biên cương trọng yếu và chủ lực nhất Bắc Đại. Du gia với T`ân gia ngày trước vốn có thân tình nên Du Ca - T`ân Chinh từng giống như thanh mai trúc mã, chàng ta về như cũng mang tình ý với nàng tuy nhiên nàng chỉ xem chàng như huynh trưởng, hết mực kính trọng ngưỡng mộ. Đó cũng là lý do, nàng muốn gặp T`ân Chinh khi chàng vừa hồi kinh, hai bên gặp mặt thì nàng đã vui mừng gọi: "T`ân đại ca!".

Ngày trước thì không sao nhưng bây giờ hai người đã ở hai vị trí khác nhau, chưa kể Du Ca ở trước mặt đây lại là đương kim hoàng hậu, nên T`ân Chinh thưa:

- Nương nương xin đừng gọi th`ân như vậy, bây giờ T`ân Chinh ở về th`ân tử, người đang là hoàng hậu đứng đầu lục cung, không nên quá thân thiết.

Du Ca quan sát chàng trai ở trước mặt, trông vẫn khôi ngô cường tráng, bao năm chinh chiến đã tô luyện nên một vị tướng uy dũng gai góc, li`ền mỉm cười:

- Dù thời gian thay đổi thế nào thì trong lòng muội, huynh luôn luôn là T`ân đại ca mà muội ngưỡng mộ ngày trước. Khi chỉ có hai chúng ta, huynh đừng nên khách sáo với muội làm gì. T`ân bá bá vẫn khỏe chứ, muội vẫn chưa có dịp thăm hỏi.

- Đa tạ nương nương, gia phụ của th`ân vẫn khỏe mạnh.

Nghe Tần Chinh gọi hai từ nương nương, Du Ca tỏ vẻ không hài lòng, khiến Tần tướng quân đâm ra khó xử chẳng biết nên làm thế nào cho toàn vẹn, vừa đúng vai vế chủ tớ vừa không phải mịch lòng nàng, thế là chỉ biết cười gượng gạo.

Cuộc nói chuyện vui vẻ giữa Du Ca và Tần Chinh mau chóng được thu vào trong tầm mắt của một người, Trình Liệt đang đứng yên lặng sau những chậu kiểng vừa đơm hoa và cứ tập trung vào sự việc diễn ra trước mắt. Vừa nãy hắn đặt chân đến thượng uyển đã bắt gặp Xuân Nhĩ đứng chờ bên ngoài với vẻ thờ thần, nhắc trông thấy thánh thượng thì nàng ta nhanh chóng đi đến hành lễ, sau đó nha hoàn này nói rằng nương nương đang hàn huyên với Tần tướng quân và yêu cầu nàng ta ra ngoài đứng chờ. Nghe xong hắn thắc mắc, hoàng hậu và tướng quân nói chuyện gì với nhau lại không cho nha hoàn hầu bên cạnh, giờ trông thấy cảnh này mới hiểu lý do. Hoá ra, hai người này có mối quan hệ không đơn giản!

Có đứng đây suy đoán cũng chẳng ích lợi gì, Trình Liệt chậm rãi rời khỏi chỗ, hướng về phía giữa vườn thượng uyển mà đi tới. Nghe tiếng Liêu công công hô báo, Du Ca và Tần Chinh ngừng lại, quay qua đã thấy Trình Liệt mang vẻ mặt lạnh tanh khác thường xuất hiện một cách oai nghiêm. Du Ca khẽ cúi người hành lễ, không nghĩ hắn du sơn ngoạn thủy với giai nhân lại về sớm thế: "Tham kiến hoàng thượng", bên cạnh Tần Chinh cũng quỳ xuống đồng thời cất giọng rõ to:

- Thần, tướng quân Tần Chinh, tham kiến hoàng thượng!

Thoáng lướt mắt qua Du Ca xong, Trình Liệt chuyển hướng sang Tần Chinh, nói một câu miễn lễ rồi chờ chàng ta đứng dậy xong liền bảo:

- Trẫm đến đây vì nghe báo khanh vừa từ biên cương trở về Yên Kinh.

- Thần thật đáng tội, lý ra nên đến chánh điện chờ thánh thượng nhưng vì nương nương từng dặn thần phải diện kiến người nên liền đến đây trước.

- Vậy ra khanh và hoàng hậu có chuyện gì cần hàn huyên tâm sự à?

Dù miệng hỏi Tần Chinh ấy vậy tia nhìn lãnh đạm của Trình Liệt lại kín đáo hướng qua Du Ca. Nàng vẫn mang khuôn mặt không mấy cảm xúc dầu ban nãy nó đã trở nên tươi tắn khi trò chuyện với vị tướng quân trẻ, chậm rãi trả lời:

- Ta và Tần đại ca... à, là Tần tướng quân, quan hệ ngày trước cũng giống như huynh muội. Từ lúc lên ngôi hoàng hậu, ta và ngài ấy đều chưa một lần gặp lại nay nghe nói ngài ấy vừa vào cung nên muốn gặp mặt cốt hỏi han vài chuyện.

Tần đại ca? Cách gọi cũng thân mật quá! Lại còn là huynh muội, thế sao Tần tướng quân chỉ vừa vào cung là nàng đã vội vội vàng vàng gặp mặt, chưa kể ban nãy đứng nói chuyện trông nàng mừng rỡ và tươi cười đến thế, Trình Liệt thầm nghĩ trong lòng, lớp da ở giữa hai đầu chân mày còn chưa chịu giãn ra. Về phần Du Ca, nghĩ hoàng thượng và Tần Chinh hẳn có việc quan trọng phải bàn bạc, phận là nữ nhi có ở lại cũng không được gì, nàng liền xin phép được rời đi.

Bóng dáng mảnh mai của hoàng hậu đã khuất nhưng ánh mắt của một người vẫn lưu luyến nhìn theo, là từ phía Tần Chinh. Dĩ nhiên nhất cử nhất động đó đều bị Trình Liệt trông thấy, không chần chừ mới đề cập đến vấn đề trọng yếu:

- Tần tướng quân trở về kinh vì muốn báo tin từ nước Há Vê với trẫm?

- Bẩm, đúng là như vậy! Thời gian qua nhận lệnh từ hoàng thượng, thần sai người theo dõi tình hình nước Há Vê, bên đó cũng không có gì khác lạ. Và hôm qua thần nhận tin truyền rằng, vài ngày nữa sứ thần của Há Vê sẽ đích thân đến Bắc Đại diện kiến hoàng thượng. Vì vậy thần lập tức hồi kinh để bẩm báo cho người.

- Há Vê vốn là cường quốc, từ trước đến giờ đối với Bắc Đại nước sông không phạm nước giếng, vương nước nào thì nước ấy trị. Kể từ khi trẫm xưng đế và Bắc Đại ngày một vững mạnh thì Há Vê lại mang ý đồ phòng, nghĩ đến việc trẫm đem quân sang xâm lược, lần này sai sứ thần đến chẳng qua là dọa ý trẫm thế nào thôi.

- Hoàng thượng anh minh, sứ thần Há Vệ một mặt muốn hữu nghị thân thiết và mặt khác hòng dò xét tâm tư của người như thế nào. Thần mạo muội thưa rằng, tuy Bắc Đại đã hùng mạnh hơn trước nhưng so với một Há Vệ cường vũ thì chưa đủ sức để giao chiến. Một khi chiến tranh xảy ra, Bắc Đại ta sẽ chiếm lấy thua thiệt.

- Trẫm hiểu ý của T^hần tướng quân, đối với sứ thần Há Vệ sẽ chu toàn mọi chuyện. Với người làm vương, phải biết nhìn xa trông rộng, thức thời nhận ra cục diện hiện tại, có vậy mới không rước lấy hoạ diệt vong. Bắc Đại hùng mạnh nhưng chưa phải lúc xưng bá, thay vì thêm kẻ thù chi bằng nên thêm một mối kết giao.

Hiếu Trình Liệt là một quân vương trí dũng song toàn, tuy có tàn nhẫn nhưng tâm tư kín kẽ sáng suốt, luận làm việc gì cũng suy xét kỹ càng, lòng T^hần Chinh mười phần an tâm, tiếp theo vô tình bắt gặp cái nhìn đầy suy tư kia liền hỏi hoàng thượng còn gì muốn hỏi. Đối diện, Trình Liệt thẳng thừng đề cập đến chuyện này:

- Khanh và hoàng hậu xem chừng rất thân thiết. Trẫm biết tính Du Ca, nếu không phải là người thân thuộc thì nàng ấy sẽ không cười vui vẻ như vậy.

- Xin hoàng thượng đừng hiểu lầm, gia phụ thần và Du đại tướng quân ngày trước thân tình chi giao nên thần với hoàng hậu từ nhỏ lớn lên bên nhau, thân thiết như huynh muội. Dù vậy ở trước mặt nương nương, thần vẫn một lòng cung kính.

Có nghĩa là Du Ca và T^hần Chinh cũng giống thanh mai trúc mã? Trình Liệt nhớ ngày trước khi hấn kết giao huynh muội với Du Ca tại Yên Kinh, thì nàng từng đề cập đến một "hôn phu hờ" do phụ thân nàng sắp xếp, hoá ra đấy lại là T^hần Chinh. Nghe đâu vị tướng quân này đến nay vẫn chưa lập gia thất, liệu là vì bận bịu chinh chiến sa trường hay đối với "hôn thê hựt" ngày trước vẫn còn lưu tình chưa phai?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 8

Trong khi Trình Liệt để tâm đến tình cảm của Tần Chinh dành cho hoàng hậu thì lúc này Du Ca lại đang trò chuyện với các tỷ muội. Vừa rời thượng uyển, nàng đã gặp ngay Triệu quý phi vừa cùng hoàng thượng du ngoạn ở Tam Hồ trở về, bên cạnh là Bạch Tố được phong tước phi, nhan sắc diễm lệ kiều sa chẳng thua kém gì, cũng đang là một trong những ái phi hiện nay, đứng đầu Nhuệ cung. Cuối cùng là Đình tần mà ngày trước là Đình quý phi, kể từ sau vụ Lệ ca nương ba năm trước, nàng ta bị hoàng hậu phạt vả miệng rồi bị giáng xuống làm tần thì tính tình khiêm nhường hơn, mỗi lần gặp Du Ca thì cúi đầu tôn kính lắm. Cũng phải, ở nơi hậu cung này, một khi đã thất thế phải biết khom lưng cúi mặt, may ra mới mong an ổn.

Thấy hoàng hậu xuất hiện, ba vị phi tần liền hành lễ. Du Ca khoát tay cho miễn, hỏi các muội muội ở đây làm gì thì Bạch phi đã nhanh nhẩu trả lời:

- Tần thiếp và Đình tần vừa hay tin Triệu quý phi hồi cung nên đến hỏi về cảnh sắc ở Tam Hồ đẹp thế nào. Triệu quý phi thật có phúc khi cùng hoàng thượng du sơn ngoạn thủy trong khi hoàng hậu nương nương còn chưa được lên nào.

Chẳng rõ trong lòng có mang hàm ý gì không mà Bạch Tố hồn nhiên nói thẳng như vậy. Thấy nét mặt nàng ta vô tư nhưng có chút mỉa mai thoáng qua, Du Ca không chấp nhất làm gì, bản thân cũng hiểu phần nào về các phi tần này. Đình tần giờ đây bên ngoài kính cẩn với nàng tuy nhiên trong thâm tâm biết đâu vẫn còn hận nàng thấu xương. Bạch phi thì lạnh lợi hoạt bát, miệng mồm dẻo ngọt lấy lòng hoàng thượng, nếu nói tính tình hồn nhiên thì vì sao lời lẽ phát ra vừa vô tư vừa sắc bén. Về Triệu quý phi lại đoan trang hiền thực, xinh đẹp hiểu lý lẽ, không thị sủng sinh kiêu, có lẽ

được nhất trong các ái phi mà Du Ca gặp qua. Cũng chỉ mong tấm lòng nàng ta thanh thuần giống như vẻ ngoài, bởi lòng dạ giai nhân ở chốn hậu cung sâu thăm thẳm, còn tối hơn cả đêm không trăng.

- Muội đừng nói thế, chẳng qua là do hoàng hậu không thích chốn đông người nên hoàng thượng đặc ân cho phép ta đi cùng. Trên đường đi, người cũng lo lắng cho nương nương, không biết nương nương ở Phụng Hoa cung có vui vẻ chăng.

Đúng là Triệu quý phi, lời nói phát ra như ngọc như ngà, ý tứ tốt lành khiến người ta mát lòng mát dạ. Du Ca thiết nghĩ là nàng ta muốn an ủi hoàng hậu thất sủng này thôi, chứ Trình Liệt làm gì có thì giờ để ý đến tâm tư của nàng khi bên cạnh đã có một giai nhân đầy đủ dung mạo đức tâm như thế?

- A, muội vô ý vô tứ quá, mong nương nương bỏ qua, muội chỉ nghĩ sao nói vậy.

- Muội à, ở trước mặt nương nương phải cẩn thận lời lẽ, nói bừa bãi không được.

- Đình tần dạy phải, muội không muốn bị phạt vả miệng giống ai kia đâu.

Bạch Tố tiếp tục vô tư nói về chuyện Lệ Tuyết Mai ba năm trước khiến Đình thị bị phạt vả miệng đến kinh tâm, miệng mồm bây giờ nhìn kỹ còn hơi méo, không khỏi làm Đình Huệ cười gượng gạo, trong lòng như vừa bị kim châm thốn thốn khó chịu. Trước cảnh đó, Du Ca hoàn toàn yên lặng, quả thật bản thân không tài nào hợp được với việc nghe những lời cạnh khoé nhau kiểu ấy. Ngay cả Xuân Nhĩ, Hạ Lý, Thu Tạ và Đông Vĩ, các nha hoàn đứng bên cạnh cũng hiểu mười mười rằng Bạch phi cố tình khoét dao vào tim Đình tần.

- An nhi đạo này thế nào? - Du Ca nhìn cô công chúa nhỏ sáu tuổi được Hạ Lý bế trên tay, nghĩ nên nói sang chuyện khác cho đỡ phiền phức.

- Thừa, Phúc An vẫn khỏe chỉ là gần đây hơi khó ăn khó ngủ một chút, muội đã sai thái y sắc thuốc bồi bổ, còn làm túi thơm hoa cúc để An nghỉ ngơi ngon hơn.

Du Ca thấy Đinh Huệ vừa nói vừa cầm lấy túi thơm nhỏ thêu vải gấm giắc bên đai lưng của Phúc An, không rõ vì sao lại để ý đến cái vật hết sức thanh tao thơm ngát đó, cũng bởi tự dưng mang chút lo lắng mơ hồ khi trông vẻ mặt thất thần của công chúa. Tiếp theo, nàng chợt phát hiện Bạch Tố trong một khắc đã kín đáo đưa mắt sang nha hoàn Đông Vĩ, khoé môi ấy cơ hồ vừa nhếch lên đầy thâm ý.

Sau cuộc trò chuyện, Bạch Tố nhàn nhã trở về Nhuệ cung, trên đường đi không nhận được vui thú ở trong lòng liền nói với Đông Vĩ đi bên cạnh rằng:

- Ban nãy người có thấy sắc mặt khó coi của ả Đinh tần khi ta đề cập đến vụ vả miệng ba năm trước không? Cái miệng méo ấy thật xấu xí, trông rất là buồn cười.

- Sao nương nương cứ phải nhọc công với Đinh thị thất sủng ấy làm gì ạ?

- Ắ đúng là thất sủng rồi tuy nhiên chỗ dựa vẫn còn có thái sư, chưa kể hoàng thượng vốn thương yêu công chúa Phúc An nên thỉnh thoảng vẫn đến Liên cung thăm hỏi. Thế là ả suốt ngày đem công chúa ra hòng lấy lại sủng hạnh.

- Nương nương đừng lo, Đinh thị ấy cũng không còn mấy thời gian yên ổn nữa.

Đông Vĩ vừa dứt lời thì Bạch Tố chợt dừng bước, đưa mắt quan sát trước sau một lúc, xem ra chuyện sắp nói đến là đi đâu hết sức cơ mật:

- Việc ta sai bảo vẫn đang tiếp tục làm đó chứ?

- Đi đâu đó xin nương nương an tâm, ngày nào La thị vệ cũng theo dõi Đinh tần, quan sát nhất cử nhất động của ả ta với Mã thái y, từ lúc phát

hiện ra mối quan hệ đan díu đó đến nay cũng đã gần ba tháng. Về phần công chúa Phúc An, nô tỳ cũng hết sức cẩn thận dặn dò một thái y lên cho vào túi thơm chất xạ hương. Vấn đề còn lại tùy thuộc vào nương nương muốn khi nào để hoàng thượng phát hiện ra thôi.

Nghe nha hoàn thân tín thuật lại tỉ mỉ nhiệm vụ suốt mấy tháng qua, Bạch Tố nhੌn miệng cười vô cùng hài lòng. Kể từ khi muốn kéo Đình Huệ xuống vực thẳm, nàng ta đã mau chóng nghĩ ra kế sách vô cùng độc địa tinh vi. Phi tần, một trong những tội lớn nhất chính là thông dâm với kẻ khác! Biết Đình tần bị thất sủng thế nào cũng buồn bã nên Bạch Tố khéo léo dẫn dụ Mã Tào, một thái y trẻ tuổi, đến dụ dỗ Đình tần, và thế là nàng ta xiêu lòng ngay. Ngày ngày, Mã Tào viện cớ đến chuẩn bệnh cho công chúa kỳ thực cũng để gặp gỡ nhân tình. Chưa hết, Bạch Tố biết Phúc An công chúa yếu ớt nên lên mua chuộc một thái y trong viện bỏ xạ hương vào túi thơm hoa cúc. Còn để làm gì thì phải chờ hạ h ồi phân giải mới biết.

- Chơi mãi một trò cũng chán thôi thì cứ nhanh chóng hạ màn vậy. Vài ngày nữa là đến sinh th ần của công chúa Phúc An, cứ chọn ngày đó là ngày đưa tiễn Đình tần. - Bạch phi quay qua c ần lấy một cành đào khắng khiu - Trước mắt cứ xử lý cỏ dại trước, tiếp theo sẽ đến lượt những bông hoa xinh đẹp này.

Trong đáy mắt xuất hiện nỗi căm ghét lẫn cay độc khi nghĩ đến Triệu quý phi, Bạch Tố chẳng hề thương tình li ền bẻ gãy cành đào mới ra hoa kia.

*****

Màn đêm buông xuống tại Nhàn Ninh cung, Triệu Mỹ Nhân ng ồi trước tấm gương soi mãi bóng mình ở trong đó, dáng vẻ thướt tha mỹ mi ều trong áo lụa gần như trong suốt phô bày bao nhiêu nét đẹp quyến rũ của cơ thể, tự nhủ lát nữa hoàng thượng ghé qua thế nào rất thích. Dẫu đang mang thai nhưng thái y nói nàng ta vẫn có thể được thị tẩm, chỉ cần cẩn thận nhẹ nhàng một chút là được. Là nữ nhân nhưng dục vọng cao ngất, mỗi lần trải qua ân ái là nàng ta sung sướng vô cùng. Đứng bên cạnh chải đầu cho quý phi, Thu Tạ không ngớt lời khen ngợi:

- Xem này, trên đời này nào có ai đẹp hơn nương nương của chúng ta chứ! Chẳng trách hoàng thượng thàng nào cũng qua Nhân Ninh cung biết bao nhiêu lần.

- Người thật là, nói toàn những điếu đã là hiển nhiên như vậy.

Phản chiếu trong tấm gương là một khuôn mặt xinh đẹp sắc sảo đầy thoả mãn, không còn mang vẻ dịu dàng thủy mị, Triệu Mỹ Nhân này những khi ở một mình thì mới bộc lộ rõ con người thật sự. Hoàn toàn khác Đinh Huệ và Bạch Tố, hai ái phi đó được sủng hạnh thì lờ lợ hết cả ra, mỹ nhân họ Triệu khôn khéo hơn nhiều, trong lòng có đắc ý cỡ nào cũng không được cho người ta thấy mình thị sủng sinh kiêu. Nàng ta vài phần cũng hiểu Trình Liệt, người là không thích nữ nhân quá tự cao tự phụ, nên ở trước mặt phải làm một ái phi hiểu lý lẽ. Chưa kể nàng ta phải dè chừng Du hoàng hậu nữa, kẻ dẫu sống im lặng ở Phụng Hoa cung nhưng tâm cơ khó đoán, thêm việc đã từng nghe về vụ Lệ ca nương trước đây.

- Lúc sáng, trông vẻ mặt khoái chí của Bạch phi khi nói cạnh khoé Đinh tần, khiến nô tỳ không sao nhịn được buồn cười ở trong lòng.

- Ả Bạch phi ấy cứ ngỡ mình thông minh, nào đâu biết càng làm vậy chỉ khiến bản thân rước hoạ, còn dám xách mé ta và hoàng hậu nữa. Ta thì không muốn chấp nhất đâu, nhưng còn Du hoàng hậu thì không rõ là nghĩ gì nên Bạch phi kia cẩn thận kẻo có ngày bị phạt vả miệng còn kinh khủng hơn Đinh tần đấy!

Thu Tạ hòa theo chủ nhân cười mỉa mai một cái sau đó nói tiếp về chuyện khác:

- Mật Nương ở Nhuệ cung vừa báo lại với nô tỳ, vẻ như Bạch phi sắp ra tay triệt hạ Đinh tần rồi ă, có lẽ là vào ngày sinh thần sắp tới của công chúa.

Nhắc đến chuyện này, Triệu Mỹ Nhân càng thêm thú vị. Nếu như Bạch Tố lén lút gài thị vệ theo dõi ở Liên cung thì dĩ nhiên nàng ta cũng bị kẻ khác cài người đến Nhuệ cung giám sát. Nếu Triệu quý phi là cái gai trong mắt Bạch phi thì ngược lại, Triệu quý phi cũng muốn hạ bệ ái phi họ

Bạch ấy. Thân tín mà Triệu Mỹ Nhân đưa đến Nhuê cung là một nha hoàn tên Mật Nương. Nhờ có nàng ta nên Triệu Mỹ Nhân mới biết cái chuyện Đình tầ đang bị đưa vào tròng, sắp thành cá mắc cạn đến nơi r ồi. Thế là chuẩn bị có tu ồng hay để xem!

- Chúng ta đóng vai kẻ ngoài cuộc, chờ xem kịch hay sắp tới! - Ra dấu cho Thu Tạ dừng chải tóc, Triệu Mỹ Nhân thắc mắc - Sao còn chưa thấy hoàng thượng đến?

Thu Tạ hiểu ý li ền nhanh chóng đi ra ngoài, một lúc sau lại bước vào thưa rằng:

- Bẩm nương nương, nô tỳ đã sai thị vệ đi xem tình hình, được biết hoàng thượng vừa đến Phụng Hoa cung của hoàng hậu r ồi ạ.

- Phụng Hoa cung? Tại sao lại như vậy? Chẳng phải người nói đêm nay sẽ đến chỗ ta ư, làm ta chuẩn bị suốt mấy canh giờ!

Tức giận, Triệu Mỹ Nhân ném cây lược xuống đất vỡ làm đôi, môi mím chặt ẩm ức. Lẽ nào hoàng thượng muốn thị tẩm hoàng hậu à? Sao không chọn ngày khác mà lại là hôm nay, khiến nàng ta ngay từ chi ều đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Đúng lúc bên ngoài sấm sét r ền r ỉ báo hiệu sắp mưa, nàng ta nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu mau chóng nghĩ ra một kế sách nho nhỏ.

- Người mau đến Phụng Hoa cung, nói với hoàng thượng rằng ta không được khoẻ, nghe tiếng sấm thì sợ hãi, muốn người qua chỗ ta ngay!

Nhanh nhạy ra sự tính toán của chủ nhân, Thu Tạ vâng lệnh, chạy đi.

Vượt nhẹ xiêm y trong suốt, Triệu quý phi nở nụ cười vui thú. Nếu trong đêm mà nàng ta được thị tẩm thì bất cứ ai cũng không được tranh giành hoàng thượng!

Chẳng riêng gì Triệu Mỹ Nhân, ngay cả Du Ca cũng lấy làm bất ngờ khi Trình Liệt đêm nay lại đến Phụng Hoa cung, trong khi trước đó chẳng

hề thông báo gì.

Nói chi đến hai mỹ nhân kia, chính bản thân Trình Liệt còn không hiểu vì sao lại đến đây. Trước đó, hắn mang tâm trạng không vui chỉ muốn trở về Thiên Dật cung của mình, vậy mà đôi chân đi thế nào cuối cùng hắn đã thấy mình đứng trước cổng Phụng Hoa cung rồi. Dường như trong lòng hắn mang nỗi băn khoăn nào đấy, ngẫm đi ngẫm lại hoá ra là về chuyện giữa Du Ca và Tần Chính sáng nay.

Lúc thấy Trình Liệt bước vào, Du Ca ngạc nhiên đứng dậy, lại hỏi một câu:

- Đêm khuya như vậy hoàng thượng còn đến đây làm gì?

- Cũng ba tháng rồi ta không đến Phụng Hoa cung, đêm nay muốn đến chỗ của hoàng hậu nàng, thế là không được sao?

Câu trả lời đi kèm nhiên nhưng pha chút giễu cợt ấy, bất giác khiến Du Ca nhận ra mình vừa hỏi một câu thừa thãi. Mỗi đêm, hoàng thượng đến cung nào thì dĩ nhiên là muốn thị tẩm phi tần ở cung đó. Có lẽ do nàng mãi suy nghĩ những chuyện vô định nên tâm trí mới ngớ ngẩn đến vậy. Xuân Nhị thấy buồn cười với nương nương, tiếp theo hiểu ý liền lui ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Trình Liệt đến bên trường kỷ ngồi xuống quan sát Du Ca đang rót trà, định hỏi nàng nghĩ gì đến thù người thì chợt phát hiện nàng vừa mới tắm xong. Mảnh lụa trắng tinh dưới ánh nến chập chờn trở nên mỏng tanh, thấp thoáng bên trong là một thân thể băng cơ ngọc cốt với những đường cong ẩn hiện và còn toả ra hương thơm nồng, nàng đứng quay lưng suốt tóc đen mượt dài qua hông thật khiến người ta không sao rời mắt được. Hắn thấy người nữ nhân này lạ lùng, dù cười ngửa đánh kiếm chẳng thua gì nam nhân, vậy mà cử chỉ lẫn thần thái vẫn toát lên sức quyến rũ khó tả. Vì nàng vốn là thiên sinh lệ chất hay do trong tim hắn có nàng?

Muốn hỏi gì thì đề từ từ cũng được, Trình Liệt vươn tay ra nắm lấy cánh tay thanh mảnh kia, mau chóng kéo Du Ca về phía mình. Hành động bất ngờ đến nỗi khiến nàng suýt đánh rơi cả tách trà cũng may là phản xạ

nhanh nhen, kịp thời đặt nó xuống bàn trước khi sà vào lòng người nam nhân cao cao tại thượng ấy. Đến lúc định thần lại thì nàng đã ng ồi trên đùi hắn, eo thon bị một vòng tay rắn rỏi giữ lấy, mặt hai người đối diện nhau. Hắn thấy nàng nhìn chăm chú cơ h ồ không muốn hỏi gì cả, ngón tay cảm nhận thân thể kia m ềm mại nóng ấm đến dường nào, tiếp theo không kìm được li ền nghiêng đầu muốn hôn lên chiếc cổ mảnh đó nhưng nàng chậm rãi ngả người ra sau một chút như tránh né. Hiển nhiên, hắn nhận ra chứ!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 9

- Nàng làm sao vậy, từ nãy đến giờ đầu rất kỳ lạ?
- Tâm trạng ta đêm nay không tốt...
- Nàng thấy không khoẻ à?
- Là ta đang thắc mắc lý do T`ân tướng quân trở về Yên Kinh.

Võn đang muốn sủng hạnh Du Ca, thành lình bị nàng cự tuyệt lại còn nhắc đến T`ân Chinh, lập tức khiến tâm trạng thư thái nãy giờ biến mất, biểu hiện nơi Trình Liệt trở nên lạnh băng, chẳng còn chút hứng thú li`ền rồi môi đi đ`ồng thời buông eo nàng ra. Hấn li`ền quay mặt, cốt che giấu từng từng lớp lớp cảm xúc bức bối kia.

- Sao nàng có vẻ để tâm đến T`ân tướng quân như vậy?
- Không phải ta để tâm T`ân tướng quân mà chỉ là không rõ vì sao ngài ấy đột nhiên trở về Yên Kinh. Đang yên đang lành trấn giữ ở biên cương, ngài ấy gấp rút vào cung diện kiến thánh thượng, ắt hẳn có việc quan trọng.

Du Ca là hoàng hậu, ngoài việc chủ quản lục cung thì cũng để tâm đến chính sự, đấy là đi đầu dễ hiểu thôi thế nhưng trong lòng Trình Liệt vẫn rất khó chịu, rõ ràng không thể không nghĩ về chuyện giữa nàng với T`ân Chinh. Võn dĩ hấn chỉ cần nói nàng biết rằng T`ân tướng quân về kinh chủ yếu muốn báo sứ thần Há Vệ vài ngày nữa sẽ đến Bắc Đại, ấy vậy hấn không muốn nói, lại trở nên khó dễ với nàng:

- Những lúc thế này, ta luôn gác chuyện tri`ều chính sang một bên. Nàng như vậy là cố ý tránh né ta hay là đang lo lắng cho T`ân đại ca của nàng?

Du Ca đón nhận tia nhìn trực diện từ Trình Liệt, cũng không hiểu vì sao hấn hỏi một câu mang tính dò xét đến thế. Nàng nhận ra hấn đang bức bối, rốt cuộc là lý do gì? Đúng lúc bên ngoài cửa phòng, tiếng cửa Liêu công công đột ngột vang lên:

- Bẩm hoàng thượng, nô tài biết người và hoàng hậu nương nương đang nghỉ ngơi nhưng có chuyện cần báo! Nha hoàn bên Nhàn Ninh cung vừa đến thưa, Triệu quý phi nương nương cảm thấy không khoẻ, nghe sấm sét ngoài trời liền sợ hãi, liên tục gọi hoàng thượng!

Triệu Mỹ Nhân, à phải rồi! Đáng ra ngay từ đầu, Trình Liệt đã có ý định đến Nhàn Ninh cung với nàng ta nhưng sau cùng tâm trí bỗng chốc mơ hồ thế nào lại đi về phía Phụng Hoa cung này, xuất hiện ngay trước người nữ nhân mà hấn nửa không muốn thấy mặt nhưng nửa lại rất muốn gặp ấy. Hấn quan tâm đến Du Ca làm gì để rồi nhận lấy sự cự tuyệt tránh né và cả chuyện tâm tư nàng đang hướng về một nam nhân khác, tự giác thấy nhạo báng chính mình! Được rồi hấn sẽ đến bên Triệu quý phi, nữ nhân luôn mềm mỏng dịu dàng mỗi khi ở bên hấn.

- Nói với thị vệ, trẫm sẽ đến Nhàn Ninh cung ngay lập tức! Triệu quý phi của trẫm đang sợ hãi như thế làm sao trẫm bỏ mặc được!

Ánh mắt đi kèm nhiên lạnh lùng nhìn Du Ca, miệng nhấn mạnh năm từ "Triệu quý phi của trẫm" hết như muốn chứng minh cho nàng biết nữ nhân trong lòng quân vương là ai, Trình Liệt mau chóng đứng dậy. Điên rồi! Ta đúng là phát điên mới đến Phụng Hoa cung! Mang theo bao nhiêu ý nghĩ tức giận khi quất mạnh chiếc áo khoác lông, hấn lãnh đạm xoay gót rời khỏi phòng. Để lại Du Ca vẫn ngẩn ngơ yên trên trường kỷ với vẻ mặt không vui buồn, không trách móc giận hờn, chỉ nhớ khi nãy người nam nhân kia còn ôm mình rất chặt mà giờ đã biến mất hết cơn gió.

Xuân Nhĩ chạy vội vào phòng, trông cảnh hoàng hậu ngồi im lặng, lại nghĩ người bưng bình gây ra chuyện gì khiến hoàng thượng dưng dưng nổi giận bỏ về.

- Nương nương, vì sao hoàng thượng lại bỏ rơi người một mình vậy ạ?

- Nha hoàn người đứng hầu bên ngoài mà không biết người bên Nhân Ninh cung đến báo là Triệu quý phi sợ sấm sét và liên miện gọi hoàng thượng à?

- Nô tỳ có nghe Thu Tà đến thưa nhưng không nghĩ hoàng thượng lại dễ dàng bỏ nướng nướng ở lại đây mà chạy ngay đến chỗ Triệu quý phi kia.

- Người ta là quý phi, còn đang mang thai và được độc sủng như thế, hoàng hậu thất sủng như ta làm sao sánh bằng? Chưa kể, ta cảm giác đêm nay hoàng thượng tâm trạng không vui, nếu người tiếp tục ở lại thì ta sẽ khổ sở lắm.

Mặc cho Xuân Nhĩ nhăn mày nhăn mặt trước việc khó lắm hoàng thượng mới đến thị tẩm hoàng hậu, thì Du Ca vẫn cười nhẹ im lặng. Thật lòng mà nói, kể từ ba năm trước khi bị Trình Liệt cưỡng bức trong vườn uyển dẫn đến sẩy thai, nàng mỗi lần được thị tẩm đều thấy không thoải mái, đôi lúc còn có chút sợ hãi lo lắng. Những khi được hấn chạm vào thân thể, dù là nhẹ nhàng mơn trớn hay lãnh cảm vô tình thì nàng không tránh việc giật mình, cảm xúc ân ái trở nên gượng gạo rất nhiều. Dường như hấn cũng nhận ra điều ấy nên ba năm qua gần gũi nàng đã có phần ôn nhu hơn, dẫu từng cử chỉ vẫn vô thức mang theo chút bạo liệt, chút dữ dội. Có lẽ người nam nhân này không biết làm sao để dịu dàng với nàng.

Không chỉ trái tim mà ngay cả cơ thể cũng dần mất đi những xúc cảm, Du Ca tự hỏi liệu bản thân có còn đang sống nữa chăng?

Từ lúc rời khỏi Phụng Hoa cung, Trình Liệt vẫn chưa nguôi cơn giận lẫn bức bối ở trong lòng nên từng bước chân trở nên vội vã khiến ở phía sau Liêu công công cùng dàn thị vệ đuổi theo muốn hụt hơi, thắc mắc không rõ hoàng hậu lại chọc giận gì hoàng thượng. Đến khi đi ngang qua vườn mai thì hấn đột nhiên dừng bước, làm dàn người đằng sau mất đà suýt ngã. Nguyên do là bởi hấn nghe trong gió đêm vắng vắng tiếng cười nói rì rì của hai người, cơ hồ khó hiểu vô cùng.

- Trẫm nghe có tiếng nói đằng sau những bụi mai kia, đoán là có người.

Trình Liệt vừa dứt lời là tức thì Liêu công công hô toán lên, yêu cầu thị vệ bảo vệ hoàng thượng bởi không loại trừ khả năng có thích khách. Đám thị vệ vây quanh thánh thượng thành một vòng tròn, tay cầm kiếm còn mắt thì tinh tường quan sát khắp nơi. Vốn có võ nghệ cao cường, Trình Liệt không cảm nhận được sát khí nên nghĩ rằng không phải thích khách, có thể là nha hoàn ở cung nào chăng?

- Nghe trầm hỏi, ai đang ở đó, lập tức bước ra đây!

Hết Trình Liệt rồi đến lượt Liêu công công cũng hô báo có thánh thượng giá đáo, nếu ai đang có mặt trong vườn mai thì mau ra diện kiến. Thế nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, trong tiếng gió âm thanh nói chuyện cũng biến mất. Tức thì Trình Liệt yêu cầu thị vệ đến chỗ bụi mai đáng nghi nọ xem xét, lát sau họ đem về một con mèo đen. Liêu công công thở phào, hoá ra là con súc vật này! Riêng vị hoàng thượng cảm giác khi này về như vừa có người, nhìn con mèo một lúc lại quay lưng.

- Trở về Thiên Dật cung!

Câu ra lệnh từ Trình Liệt lại khiến Liêu công công khó hiểu thêm lần nữa, thế ra người không đến chỗ của Triệu quý phi ư? Đúng thật, tâm tư đêm nay của thánh thượng thật là khó đoán!

Biết hoàng thượng và đám thị vệ đã rời khỏi vườn mai, bấy giờ ở đằng sau những mỏm đá cảnh của hòn non bộ mới phát ra tiếng thở phào nhẹ nhõm. Ánh trăng ở trên cao chiếu rọi mờ ảo xuống hai thân thể nam nữ đang quấn chặt nhau, nữ nhân vải áo tuột xuống hơn nửa người, dùng hai tay che chắn trước ngực, đối diện nam nhân y phục xộc xệch, chứng tỏ là vừa đang vụng trộm. Thanh âm quen thuộc cất lên nhỏ nhẹ, hoá ra là Đinh Huệ. Còn kẻ kia, không ai khác là Mã Tào!

- Sao đêm khuya mà hoàng thượng còn đi qua vườn mai này, đúng là dọa chết người ta! Chàng đấy, đã bảo đừng vội thế mà vồ vập chẳng thua gì hổ đói!

- Có trách là trách ta bị nàng bắt mất hồn vía, không sao kìm lòng nổi!

- Cái miệng gì mà ngon ngọt vậy hả? Lần sau, nhất định phải cẩn thận!

- Được rồi, ta hứa sau này sẽ không để nàng kinh tâm như vậy nữa! Cho ta đi!

Mã Tào cuống quýt hôn ngẫu nghiêng lên thân thể nõn nà đang nằm trong vòng tay mình, còn Đinh Huệ vừa cười hinh hích vừa rên rỉ thoả mãn.

Và cái cảnh mây mưa dâm dăng đó không phải là không bị ai phát hiện, tất cả đều phản chiếu rõ trong đôi mắt nham hiểm của La thị vệ núp trong bụi mai gần đó, lặng yên như một bức tượng không hơi thở. Sau đó gã lặng lẽ rời đi, chẳng hay biết còn một "nhân chứng" khác đã quan sát tất cả mọi chuyện. Chẳng thể nói cũng chẳng thể suy nghĩ nhiều, con mèo đen chỉ kêu lên một tiếng náo nê, nhảy phốc lên gờ tường với đôi mắt vàng khè, báo hiệu sóng gió tai ương khó lường.

Nói về Triệu Mỹ Nhân, sau khi nghe Thu Tạ báo lại rằng Liêu công công vừa đến nói hoàng thượng không vui nên về lại Thiên Dật cung, dẫn quý phi nương nương nghỉ ngơi sớm, thì trong lòng càng thêm bức bối bội phần. Đây vẻ như là lần đầu tiên nàng ta bị Trình Liệt bỏ rơi như vậy, ánh mắt liếc khẽ vào trong gương, tự thấy bản thân uổng phí công sức. Cứ nghĩ đến chuyện hoàng thượng vừa từ chỗ hoàng hậu trở về và bỏ mặc mình là trong lòng giai nhân này tức giận vô cùng...

*****

Sứ thần Há Vệ cuối cùng cũng thân chinh đến Bắc Đại diện kiến hoàng thượng.

Đặc biệt sứ thần chính là Hà Thân Vương, hoàng đệ rất được tín nhiệm của hoàng đế Há Vệ, đi đầu đó chứng tỏ quốc gia cường vũ này xem trọng vấn đề liên giao giữa hai nước hùng mạnh nhất hiện nay. Hà Thân Vương nổi tiếng khiêm nhường, đối với người trên thì kính cẩn, ngược lại đối đãi kẻ dưới chân tình, không hề tỏ ra kiêu ngạo. Lúc bước xuống xe kiệu ngài đã thấy Hưng Dân hoàng đế uy vũ xuất chúng, chờ sẵn trước cổng thành nghênh đón. Tuy chưa bằng Há Vệ nhưng Bắc Đại giờ đây cũng được xem

là nước mạnh, thế mà một quân vương lại thân chinh ngự giá chào đón sứ thần, thật không khỏi làm Hà Thân Vương tôn kính.

Trình Liệt và Hà Thân Vương thân tình chào hỏi, tiếp theo cùng đến thượng uyển dự tiệc rượu linh đình. Ở nước Há Vệ cũng đã nghe qua hoàng đế Trình Liệt tuổi trẻ xuất chúng, diện mạo khôi ngô anh tuấn, khí chất vũ đại cao nghiêm, lại nghe hậu cung của vị quân vương này có nhiều mỹ nữ khuynh sắc khuynh thành khiến người ta ngưỡng mộ. Từ Du Ca hoàng hậu xinh đẹp kiêu hãnh, đến Triệu quý phi quốc sắc thiên hương, Bạch phi diễm lệ cao quý, còn có Đinh tần và những phi tần khác đều mang nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn. Tiệc rượu được thiết đãi thịnh soạn, xem như Trình Liệt đối với sứ thần của Há Vệ cũng thật có lòng.

Lúc dàn ca vũ lui xuống, Hà Thân Vương muốn thay đổi không khí liền đề nghị làm thơ vãn đáp, Trình Liệt dĩ nhiên đồng ý. Trông thế tức thì Bạch Tố giờ bàn tay ngọc ngà lên có ý xin được làm người mở đầu màn thơ vãn đáp này. Trước đó biết tin sứ thần Há Vệ đến, nàng ta cũng muốn làm vui lòng hoàng thượng bằng cách chuẩn bị thơ ca, điệu múa đầy đủ cả, nay Hà Thân Vương mở lời như vậy thì phải mau chóng nắm bắt cơ hội. Nàng ái phi diễm lệ bước ra đứng giữa buổi tiệc ồn ào, cất cao giọng ngâm bài thơ của một nhà thơ cổ xưa nào đó. Những đoạn đầu vẫn rất hay ho, duy đến câu cuối thì ra thế này: "Đạp vệ Bắc Đại hùng mạnh". Tức thì Hà Thân Vương lập tức biến sắc, ngay cả đoàn tùy tùng đi theo cũng tỏ rõ thái độ tức giận, liền quay qua nhìn nhau luận bàn. Nguyên nhân cũng bởi chữ "vệ" trong cụm từ "đạp vệ" kia, nghe ra có vẻ gần giống với tên nước Há Vệ quá! Vẫn giữ dáng vẻ ôn tồn lịch thiệp, Hà Thân Vương liền cất tiếng:

- Ban nầy Bạch phi nương nương có nói câu: "Đạp vệ Bắc Đại hùng mạnh", chẳng hay Thân Vương ta ngu muội hỏi rằng, chữ vệ đó và Há Vệ là một ư?

- Thưa Thân Vương, ngài đã nói là Há Vệ thì cứ cho là như vậy!

Câu đáp lời ngây ngô ấy đã làm bùng phát cơn giận dữ ngấm ngầm trong lòng người tùy tùng bên cạnh Hà Thân Vương, không kìm được liền đập tay xuống bàn:

- Hồn xược! Một ái phi nơi hậu cung sao có thể đem một bài thơ xem thường cường quốc Há Vệ ta ra mà nghênh ngang đọc như thế? "Đạp vệ Bắc Đại hùng mạnh" không khác gì nói rằng, Bắc Đại muốn gây chiến Há Vệ rồi xưng bá!

- Bình tĩnh! - Hà Thân Vương đi đến đăm nhìn Trình Liệt - Chẳng hay hoàng thượng Bắc Đại có ý gì khi để ái phi của mình mang bài thơ này ra đọc ngay tại đây?

Trình Liệt tâm tư nhảy bén, ngay từ khi nghe Bạch Tố đọc câu thơ "xác xược" kia thì trong lòng đã không khỏi dao động, lý nào lại không nhận ra chữ vệ trong câu thơ khiến người ta dễ dàng liên tưởng đến Há Vệ. Thêm việc Bạch phi thiếu hiểu biết, ngây ngô trả lời không biết khôn khéo, thử hỏi sứ thần làm sao không tức giận. Trong khi Trình Liệt thoáng im lặng thì bên cạnh, Du Ca cơ trí nhanh nhạy nhận thấy biến cố khôn lường có thể xảy ra liền chậm rãi rời ghế hoàng hậu, kín đáo nhìn về phía Tần Chính đang đứng sau lưng hoàng thượng...

- Hà Thân Vương xin chớ hiểu lầm, đây chỉ là một bài thơ cổ, không thể nào đề cập đến nước Há Vệ, chẳng qua ái phi của trẫm non nớt chưa hiểu rõ thôi. - Sau cùng, Trình Liệt đành phải lên tiếng đáp lời.

- Hoàng thượng, ý nàng ta rõ ràng như thế không thể bảo là vô tình. Hoàng thượng Há Vệ chúng thần thật sự xem trọng sự an ninh xuất chúng của người nên mới yêu cầu Hà Thân Vương đích thân làm sứ thần sang đây kết giao. Nhưng xem ra, trước mặt người hữu nghị chân tình nhưng trong lòng thì có ý khác!

- Bắc Đại và Há Vệ từ trước đến nay chưa hề giao tranh, điều đó là do tiên đế các triều đại trước xem trọng quân vương lẫn nhau, Trình Liệt ta xưng đế tuy không phải minh quân bậc nhất nhưng hiểu rất rõ thế nào là được mất - suy thịnh ở trước mắt, bớt đi một kẻ thù sẽ bớt đi một mối nguy. Ta đích thân ra đón sứ thần Há Vệ, chân tình vui vẻ trò chuyện, điều đó cho thấy không hề mang chút ý đồ gì. Hà Thân Vương nổi tiếng là người thấu tình đạt lý, mong hãy xem xét lại.

Lời lẽ ý nhị lẫn sâu xa của Trình Liệt khiến Hà Thân Vương trầm tư nghĩ ngợi.

Về phần Bạch Tố, nàng ta vốn không giỏi văn chương, chỉ được có miệng lưỡi ngon ngọt, bài thơ vừa rồi chẳng qua có nhắc đến Bắc Đại nên liền nhanh nhẩu học thuộc chữ tâm tư cảm thụ nào được đến đâu, thành thử chữ nghĩa mang tầng tầng lớp lớp thâm sâu kia làm sao hiểu rõ. Nàng ta thức thời nhận ra, bản thân vừa gây nên lỗi lầm nghiêm trọng khiến cho đoàn sứ thần Há Vệ hoài nghi hoàng thượng, lập tức quỳ xuống khẩn thiết thưa rằng do mình ngu dốt, nói năng hàm hồ xúc phạm đến nước Há Vệ, chứ thật tâm không hề có ý xấu!

Đoàn tùy tùng lại tranh luận đi đầu gì đó với nhau, còn Hà Thân Vương tiếp tục chau mày khiến Bạch Tố mười phần lo lắng, ngẩng đầu nhìn lên Trình Liệt, bắt gặp ánh mắt lạnh băng khiến lòng càng thêm sợ sệt. Và kẻ cảm thấy hả hê nhất chính là Triệu quý phi, khuôn mặt xinh đẹp thoả mãn ngấm ngấm, thần nghĩ đáng đời ả Bạch phi!

Không khí bữa tiệc rượu vẫn còn đang căng thẳng thì đột ngột bị phá vỡ bởi một khúc nhạc sáo vang lên du dương, cùng lúc Tần Chinh nhanh chóng xuất hiện trên tay còn cầm theo cây sáo trúc thổi say sưa. Chưa hết, đi đầu bất ngờ tiếp theo chính là một bóng dáng áo lụa đỏ phất phơ từ xa bay đến đáp nhẹ nhàng xuống đất, và ai nấy đồng loạt bất ngờ khi đó lại là Du hoàng hậu!

Chẳng rõ Du Ca thay vũ y từ lúc nào, còn trang điểm làm tóc vô cùng xinh đẹp, tay cầm kiếm vung lên múa những vũ điệu uyển chuyển mềm mại khiến cho người người tại đây dù ban nãy còn đang hiềm khích lẫn nhau đều phải gác sang một bên, say sưa ngắm nhìn. Không giỏi nhảy múa như ca vũ nhưng Du Ca vẫn có tài múa kiếm, với dải lụa đỏ yêu kiều mỏng manh hết cánh bướm, trông vô cùng lôi cuốn.

Hà Thân Vương chăm chú dõi theo từng động tác múa kiếm của hoàng hậu Bắc Đại, lại cơ hồ nhận ra vũ điệu mạnh mẽ lẫn mềm mại ấy có chút nào đó thân quen.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 10

Nhưng hắn người kinh ngạc nhất ở đây lại là Trình Liệt! Kể từ lúc Du Ca xuất hiện trong dáng vẻ thướt tha, uyển chuyển, bay bướm là hắn đã vô cùng bất ngờ. Nguyên do là bởi từ trước đến nay hắn không biết nàng có thể múa kiếm, chẳng những vậy còn múa rất đẹp. Nàng ngày ngày ở Phụng Hoa cung chỉ bắn cung luyện kiếm theo cách mạnh mẽ của nam nhân, hắn nhiều lần âm thầm quan sát mà không hề mảy may nhận ra người nữ nhi đó cũng có khí chất của một ca vũ thuần thực. Thân thể mềm mỏng thoát ẩn thoát hiện qua lớp vải đỏ nhung, khuôn mặt kiêu hãnh mang cả nét bất khuất, mũi kiếm trong tay rất mềm mỏng linh động, Du Ca ở trước mắt đế vương đang ngẩng trên long toạ kia trở nên rực rỡ khôn tả! Dải lụa đỏ nháy nhót theo điệu múa từ nàng trở nên lung linh, cơ hồ như thôi miên ánh mắt của Trình Liệt, bản thân nhận thấy màu đỏ kiêu sa sinh ra là để dành cho nàng!

Đang bị cuốn theo điệu múa hoa mỹ thì bất chợt Trình Liệt sực tỉnh bởi phát hiện, Du Ca dấu đang tập trung múa kiếm ấy vậy thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía Tần Chinh đứng thối sát gần đó. Chàng ta cũng nhìn vị hoàng hậu với đôi mắt biết cười. Người nhảy múa, kẻ thối sát, quả thật rất ăn ý! Hình ảnh đó khiến Trình Liệt trong lòng đang tràn trề xuân sắc bỗng hoá đông giá, cả người lại toả ra lớp hàn khí khôn lường, ánh mắt như vừa thoát khỏi sự mê hoặc trở nên lạnh lẽo nguy hiểm.

Cuối cùng điệu múa tuyệt mỹ kia kết thúc, tiếng sáo cũng vừa đúng nhịp dừng lại. Bây giờ, Du Ca và Tần Chinh mới hướng về phía vị hoàng thượng trên long toạ với dáng vẻ lãnh cảm dường như mất đi vài phần vui vẻ, cúi người hành lễ. Tiếp theo Du Ca tiến đến trước mặt Hà Thân Vương đang chậm rãi đứng dậy, mỉm cười:

- Thật mạo muội nhưng chẳng hay Thân Vương có nhận ra điệu múa khi này?

- Đó là điệu Vũ Mộng Kinh Sắc của cố hoàng tâu ta ngày trước.

- Đúng như vậy! Cố hoàng hậu Thuận Thiên của đế vương Há Vê, sáu năm trước vô cùng nổi tiếng là nữ nhân tài mạo song toàn, trong thiên hạ không hề có người thứ hai! Nhan sắc tuyệt mạo, thông minh cơ trí lại vô cùng mạnh mẽ, từng nổi danh thiên hạ với điệu Vũ Mộng Kinh Sắc, cố hoàng hậu Thuận Thiên khiến người người ngưỡng mộ, nhận được tình yêu sâu sắc của đế vương.

- Chẳng hay Du hoàng hậu múa vũ điệu này là có ý gì?

- Du Ca tài hèn sức mọn, không thể sánh với Vũ Mộng Kinh Sắc tuyệt diệu của cố hoàng hậu Thuận Thiên, chẳng qua chỉ là mượn vũ điệu này để thay lời cho hoàng đế Bắc Đại. Ngài còn nhớ, Thuận Thiên hoàng hậu nhân từ độ lượng thế nào không? Trận chiến bên sông Đô xảy ra ở Há Vê, chính người đã ra tận biên cương bảo vệ hàng nghìn bá tính lưu lạc, cả những binh lính bị thương không ai đoái hoài. Cả đời người chỉ mong không xảy ra chiến tranh, không phải binh đao khói lửa, muôn dân êm ấm thái bình. Nay, hoàng đế Bắc Đại thật tâm mong được kết giao với Há Vê, biên giới không xâm phạm để hai nước tránh rơi vào máu đổ. Liệu Hà Thân Vương có hiểu được tấm lòng của cố hoàng hậu Thuận Thiên năm xưa?

Thoáng bất động trong một khắc, lại nhìn rõ đôi mắt kiên quyết chân thành từ vị hoàng hậu kiều sa, Hà Thân Vương mang nỗi xúc động liền nở nụ cười hài lòng. Quan sát biểu hiện dễ chịu trên gương mặt đó, Du Ca thuận đà giải thích thêm:

- Về bài thơ cổ khi này của Bạch phi, chữ "vê" theo nghĩa của cổ ngữ trước đây của nước này, mang hàm nghĩa là "đá". Chung quy câu thơ ấy có nghĩa đạp lên đá, tức là vượt qua muôn trùng khó khăn xây tường đắp lũy như vậy Bắc Đại sẽ hùng mạnh. Vì thế tuyệt đối không hề mạo phạm đến Há Vê các ngài.

Bạch phi như gặp được cứu tinh, liền hồ hởi nói, đúng là như vậy!
Nghe lời hoàng hậu Bắc Đại tỉ mỉ rõ ràng, còn thêm phần đề cập đến cố hoàng hậu Thuận Thiên, đoàn tùy tùng cũng nhìn nhau gật đầu, và Hà Thân Vương bảo rằng:

- Du Ca hoàng hậu thông minh tài trí, ý nhị chân tình, khiến cho Thân Vương này vừa ngưỡng mộ vừa hổ thẹn, về như ta đã được gặp lại cố hoàng tâu khi xưa.

Sau đó Hà Thân Vương quay qua nhìn Trình Liệt, chấp tay hành lễ và nói lớn:

- Thành ý từ hoàng thượng Bắc Đại, sứ thần ta đã rõ, nhất định sẽ chuyển lời đến hoàng thượng Há Vệ. Đa tạ người ngày hôm nay đã ân đãi!

Trình Liệt gật đầu hài lòng, vốn có nhã ý để đoàn sứ thần ở lại cung nghỉ ngơi thế nhưng Hà Thân Vương khéo léo từ chối vì muốn quay về Há Vệ cho kịp lúc.

Khi bóng dáng Trình Liệt cùng đoàn sứ thần rời đi, Du Ca nghe tiếng thổi phào ngay bên cạnh, liền quay qua nhìn Bạch Tố đang nhẹ nhõm, lạnh lùng nhắc nhở:

- Muội là ái phi, xuất thân danh gia vọng tộc thì mỗi một lời nói ra phải cân nhắc suy xét, nếu không sẽ gây nên hậu quả khôn lường. Sau chuyện này, bản cung hi vọng muội cẩn thận lời lẽ của mình, đã rõ chưa?

Vẫn chưa hoàn hồn chuyện ban nãy, thêm ánh nhìn sắc bén từ hoàng hậu, Bạch Tố lập tức gật đầu liên tục. Dẫu ái phi họ Bạch suýt chút gây tội và bị khiển trách thế nhưng Triệu quý phi không còn hả hê trong lòng nữa, bởi khi này đã trông cảnh hoàng thượng ngẩng yên lặng ngắm nhìn hoàng hậu trong vũ điệu nổi danh, đó là ánh mắt khát khao nhất từ trước đến nay mà nàng ta bắt gặp ở người, khiến trong lòng không vui đồng thời dâng lên nỗi ganh tỵ khó tả.

Đoàn sứ thần rời khỏi cổng thành, bấy giờ Trình Liệt mới đưa mắt sang Tần Chính, buông một câu:

- Trẫm lại không biết khanh biết thời sáo trúc.

- Muôn tâu hoàng thượng, đã để người chê cười, chỉ là chút tài mọn của thần thôi.

- Ban này khanh và hoàng hậu xuất hiện như vậy khiến trẫm vô cùng bất ngờ, trông thấy cả hai nhảy múa thời sáo vô cùng thành thực.

Tức thì Tần Chính mau chóng nhận ra lời nói từ hoàng thượng mang ẩn ý nào đó, liền tâu rằng:

- Là hoàng hậu nương nương nhanh trí nghĩ ra kế sách này và thần chỉ phụng mệnh làm theo, thần cũng mong Hà Thân Vương có thể hiểu rõ tâm ý của hoàng thượng.

- Trẫm hiểu, nhưng từ giờ trẫm muốn khanh hạn chế gần gũi với Du Ca, dù gì cũng là thần tử và hoàng hậu vì vậy tốt nhất nên có chừng mực, đúng với vai vế của mình.

Tần Chính nghe đầu Du Ca vốn dĩ không được sung hạnh, cứ ngỡ Trình Liệt chẳng màng gì đến vị hoàng hậu ấy vậy nay lại thấy hoàng thượng mang dáng vẻ không vui và dường như có chút khó chịu thì tự hỏi, liệu người nam nhân cửu ngũ chí tôn này có đang ghen tuông không? Dù sao đi nữa Tần Chính cũng phải giữ đúng vai trò tướng quân, tốt nhất ở trước mặt thánh thượng phải vâng mệnh, tiếp theo chàng ta hô dạ một tiếng rồi xin phép rời đi.

Dõi theo bóng dáng vị tướng quân trẻ, ánh mắt Trình Liệt còn mang tầng tầng khí lạnh, càng nhớ lại cảnh nhảy múa ban này giữa hai người nọ thì tâm trạng càng thêm bức bối, đến nỗi Liêu công công đứng bên cạnh cũng nhận ra điều ấy liền chậm rãi hỏi hoàng thượng có muốn trở về Thiên Dật cung không?

- Bãi giá đến Phụng Hoa Cung!

Giọng lạnh lùng nghe rõ, Trình Liệt quất nhẹ áo khoác lông đống thời quay gót, vị thái giám vội vã bước theo sau và trong lòng lấy làm bất ngờ

trước chuyện hoàng thượng muốn đến chỗ của hoàng hậu.

Trở về Phụng Hoa cung, Du Ca ngồi xuống trước gương chậm rãi tháo những trang sức lộng lẫy gắn trên mái tóc, bên tai nghe giọng Xuân Nhĩ liên tục cảm thán:

- Nô tỳ hầu hạ nương nương bao năm lại không biết người múa đẹp như vậy!

- Chẳng qua là do ta ngày trước ngưỡng mộ điệu múa Vũ Mộng Kinh Sắc nên cũng có tập múa theo, nào ngờ ngày hôm nay phải dùng đến hạ sách này, lại còn nhảy múa ở trước mặt sứ thần Há Vệ nữa.

- Hạ sách? Đâu có ạ, nô tỳ thấy người thật cơ trí khi múa vũ điệu trứ danh đó.

- Cũng còn may là ta nhớ ra Tần tướng quân trước kia từng biết thổi sáo nên lúc này đã âm thầm bàn bạc với ngài ấy, nếu không thì...

- Nếu không thì thế nào?

Một thanh âm sắc bén tưởng chừng còn đem theo sát khí thành linh vang lên ngay trong phòng, Du Ca lẫn Xuân Nhĩ không khỏi ngạc nhiên trước hình ảnh phản chiếu của Trình Liệt qua tấm gương. Tức thì Xuân Nhĩ bước vội đến trước thánh thượng hành lễ. Về như lúc này trong mắt chỉ có thân ảnh kiêu sa đồ rực đang đứng ngay trước mặt kia nên Trình Liệt chẳng mấy may liếc nhìn nha hoàn, chỉ lạnh lùng ra lệnh cho lui ra ngoài. Nhận ra hoàng thượng đang tức giận, trong lòng Xuân Nhĩ lo lắng cho hoàng hậu nhưng khó mà trái lệnh đành phải rời đi.

Đột nhiên đến Phụng Hoa cung không một lời báo, theo sau còn chẳng có Liêu công công và đuổi cả Xuân Nhĩ ra ngoài, Du Ca không sao đoán được tâm tư Trình Liệt bây giờ là như thế nào. Tia nhìn bén sắc đó, khuôn mặt mang cả tầng âm khí nặng nề, từng bước chân chậm rãi tiến về phía nàng cảm giác như đem theo băng trượng ngàn năm lạnh lẽo vô cùng, đó là những biểu hiện nơi hắc mà nàng trông thấy. Thiết nghĩ hắc tức giận với nàng làm gì, chẳng phải hoàng hậu nàng vừa cứu nguy cho thánh thượng,

hay vì hấn không nở phật Bạch phi nên đến đây trút giận lên nàng? Sau cùng Trình Liệt cũng cất tiếng khi hai người đối diện nhau:

- Thật không ngờ hoàng hậu của ta ngoài cung kiếm còn biết nhảy múa nữa đấy.

- Khả năng của ta, chàng có thể biết hết ư?

- Không chỉ giỏi nhảy múa mà nàng còn rất biết cách quyến rũ nam nhân khác!

Du Ca vốn biết Trình Liệt chẳng hề có ý tốt khen ngợi điệu múa khi này, thế nhưng lại không nghĩ hấn buông ra lời chế giễu xúc phạm như thế, li ền lạnh nhạt:

- Quyến rũ? Chàng nói như vậy là có ý gì?

Mỉm cười nhưng không phải do vui vẻ, Trình Liệt tiến đến gần Du Ca hơn nữa, cơ h ồ khoảng cách giữa họ chưa đến hai gang tay, đôi mắt ám khí quan sát nàng từ đầu xuống chân trong vũ y đỏ rực m ềm mượt, nào đâu nhân từ khi hỏi rằng:

- Tại sao phải là T ần tướng quân thôi sáo cho nàng nhảy múa?

- Bởi vì tài thôi sáo trúc của huynh ấy rất điệu nghệ.

- Huynh ấy? Hoàng hậu như nàng xưng hô với một tướng quân như thế có phải là quá thân mật r ồi không?

- Hoàng thượng đến đây chỉ để nói những lời này thôi sao? Người tức giận vì đi ều gì? Đừng quên ban này, Du Ca ta đã cứu ái phi của người đ ồng thời giúp người thoát khỏi hi ền khích từ Hà Thân Vương. Ta chỉ làm đúng trọng trách của một hoàng hậu, còn đối với T ần tướng quân chẳng hề có gì cả!

- Nàng đừng tưởng là ta không thấy cái cách nàng liếc mắt đưa tình với T ần tướng quân trong lúc nhảy múa, cái nhìn đó rõ ràng là đang lừa dối

quyến rũ.

Du Ca đúng là có nhìn T`ân Chinh, nhưng đây là kiêu huỳnh muội vui vẻ với nhau khi đang nhảy múa thối sáo. Ngày trước cả hai cũng thường làm thế, nàng thì múa kiếm còn chàng ta thì thối sáo trong vườn phủ Du gia, chẳng qua khi này khiến nàng phút chốc nhớ về trước kia. Nào ngờ Trình Liệt lại mang cái nhìn sai lệch, biến mối quan hệ trong sáng huỳnh muội kia trở thành sự ô uế đầy khinh miệt, còn thẳng thừng bảo nàng là lời quyến rũ nam nhân ở trước mặt phu quân lẫn sứ thần, đối với hoàng hậu kiêu hãnh như nàng mà nói đó là sỉ nhục!

Tự dưng Du Ca kéo nhẹ nút thắt nơ ở ngay trước ngực khiến lớp áo khoác ngoài mỏng manh trượt xuống chân, bên trong là áo yếm đỏ thêu gấm nhỏ nhắn không thể che phủ hết thân thể làm cho lớp da thịt trắng trẻo mịn màng nơi cổ, vai, eo e then lộ ra tạo nên sự tương phản mị hoặc giữa sắc đỏ và trắng ngần. Hình ảnh mỹ miều đột ngột ấy lấp đầy đôi mắt lạnh sâu âm u của Trình Liệt, có lẽ bản thân đang thắc mắc vì sao nàng lại muốn thoát ý trước mặt hắn. Như biết vị hoàng đế lãnh ngạo đó nghĩ gì, Du Ca nhích chân lên trước một chút, thật nhẹ nhàng áp cả thân hình ấm nóng vào người hắn. Những ngón tay thon dài trườn lên áo khoác lông dày, cảm nhận đằng sau vải áo đó là khuôn ngực rắn rỏi tráng kiện, khẽ khàng tháo tuột dây cột ra, lần này đến phiên áo khoác của hắn rơi xuống đất. Tiếp theo, nàng vòng cánh tay mảnh khảnh qua bờ vai rộng đó, siết nhẹ.

Dĩ nhiên Trình Liệt lập tức nhận ra Du Ca đang làm những hành động khiêu khích, bất giác cầm lấy cánh tay nàng đang vuốt ve vai mình, ngữ khí trầm thấp:

- Du Ca, nàng lại muốn giờ trò gì?

Tấm thân nóng rẫy càng áp sát vào hơn, dù cách qua lớp yếm đỏ mỏng tanh thì cơ hồ vẫn đủ sức truy tìm hơi ấm từ da thịt nữ nhân sang người Trình Liệt, mái đầu tựa hờ vào bờ ngực rộng cùng với một khuôn mặt diễm lệ cúi thấp dưới tầm nhìn chăm chú của hắn, Du Ca thì thào nghe chẳng khác gì tiếng đàn ma mị:

- Ta là nữ nhân của đế vương, thân thể lẫn trái tim đều thuộc về nam nhân đang ngồi trên long toạ vạn trượng kia. Trong mắt ta chỉ có duy nhất một Trình Liệt chí cao vô thượng đứng đầu thiên hạ, thử hỏi còn để mắt đến nam nhân khác ư?

- Đây là những lời thật lòng của nàng sao, Du hoàng hậu?

- Nhìn vào mắt ta, chàng sẽ hiểu...

Thanh âm nỉ non bên tai nghe thật êm dịu, Trình Liệt khẽ cúi mặt xuống thấp khiến mắt hai người giao nhau, chóp mũi khẽ chạm và hai bờ môi cũng rất gần. Mùi hương thơm ngát toả ra từ đôi môi xinh xắn của Du Ca, phả nhẹ vào môi hắn tưởng chừng như đang mơn trớn ve vuốt, dùng hơi thở mà vờn đuỗi qua lại. Cái nhìn mông lung bị cuốn xoáy vào đôi mắt mị hoặc long lanh từ người nữ nhân đang giao thoa thân thể cùng mình, Trình Liệt như bị đánh tan hoàn toàn về tàn nhẫn, băng khí lẫn sự lạnh lùng nguy hiểm, lúc này hắn nửa phần chìm đắm trong ánh mắt lấp lánh xuân tình ấy, tay hắn nắm lấy cánh tay nàng trở nên siết mạnh.

Đây có phải như người trong nhân gian gọi là ma lực cám dỗ? Hắn tự hỏi phải chăng Du Ca là tiên nữ, còn hắn là kẻ phạm trần với nỗi khao khát mãnh liệt? Chỉ một lời nói, một khoé mắt mơ màng hay hơi thở mỏng như tơ, cũng khiến đế vương như hắn chấp nhận cùng nàng trăn luân trong khổ ái. Đời này kiếp này dùng vải che mắt, để nữ nhân với mảnh lụa đỏ mê hoặc mãi dẫn dụ đưa lối hắn đi.

- Có phải quyến rũ là như thế này không?

Cứ như kẻ si mê chuẩn bị trăn mình xuống bể tình nhưng đột nhiên nghe rõ câu nói phát ra rành rọt liền lập tức bừng tỉnh, Trình Liệt bắt gặp đôi mắt của Du Ca đã trở về với sự lạnh lùng điềm nhiên, bản thân dần dần hiểu ra sự việc này giờ.

- Chàng xem, nếu như ta thật sự muốn quyến rũ nam nhân khác thì thử hỏi kẻ đó có thoát được hay chẳng, khéo ta cũng đã cùng hắn cao chạy xa bay từ lâu rồi làm gì còn đứng đây để nghe chàng chât vấn?

Tâm trí mơ hồ mu muội tức khắc bị thay thế bởi sự sáng suốt tỉnh táo, Trình Liệt nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp đầy tự mãn của Du Ca, tự hiểu mình vừa bị nàng đem ra giễu cợt. Trong lòng không khỏi phẫn nộ, nhưng hấn giận nàng một phần thì lại giận bản thân đến mười phần bởi chỉ thêm chút nữa thôi có lẽ hấn đã trăn luan trong sự cám dỗ của nàng. Tại sao hấn lại mang những cảm xúc si mê điên rồ như thế? Tại sao hấn lại dễ dàng sa ngã trước nữ nhân mà hấn muốn dùng cả đời để cầm hận này? Ở bên đế vương lại dám tơ tưởng đến nam nhân khác, Du Ca nàng đáng lý đã bị xử tội lâu rồi, huống chi nàng còn mang hấn ra mỉa mai thì thử hỏi kẻ tâm cao khí ngạo này làm sao bỏ qua đây?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 11

Cười với chất giọng khàn đục, Trình Liệt li ền hôn sụt qua bờ vai trần non mịn vẫn còn áp trong lòng mình, tiếp theo không khoan nhượng hôn mạnh lên môi Du Ca, và chẳng để nàng kịp phản ứng thì hấn cu ồng nộ cắn vào hai cánh hoa đào đỏ. Nhanh như cắt, hấn siết lấy tay nàng đ ồng thời bẻ ngoặt ra sau khiến nàng không kịp trở tay, bây giờ thì tấm lưng trần của nàng áp chặt trước ngực hấn.

- Trình Liệt! Mau buông ra! Chàng muốn bẻ gãy tay ta ư?

Du Ca kêu khẽ một tiếng, nhận ra đối phương còn dùng sức bẻ mạnh tay mình hơn hết muốn bóp nát xương cốt mảnh mai ở bên trong. Nàng nhất quyết muốn phản kháng, nhưng cánh tay còn lại bị hấn dùng thân thể to lớn ép vào, thành ra tay bị kẹp chặt giữa lưng nàng và ngực hấn. Một tay bẻ tay Du Ca, tay còn lại bóp chặt chiếc cổ nàng, Trình Liệt k ề sát môi lại gần tai nàng th ầm thì:

- Quả nhiên không tậ! Nàng thật sự là h ồly tinh à?

- Đa tạ hoàng thượng đã khen ngợi...

- Nhưng ta cảnh cáo nàng, Du Ca: Tốt nhất, nàng đừng bao giờ mang dáng vẻ lá lơi mê hoặc như vậy ở trước mặt nam nhân khác! Nàng phải nhớ rõ mình là hoàng hậu, là nữ nhân của ai, nếu không thì đừng trách ta sẽ làm như thế này với nàng...

Trình Liệt cố tình phả hơi thở tràn đ ầy âm khí lên vành tai Du Ca, từng lời nói như rót chậm rãi vào màng nhĩ để tâm trí nàng ghi nhớ thật tỉ mỉ, những ngón tay thô cứng ngày một bầu chặt da thịt mỏng manh khiến nàng nghĩ rằng có lẽ hấn vừa muốn siết gãy tay mình vừa muốn bóp cổ mình đến chết. Thế nhưng sau đó các ngón tay dần buông lỏng ra khỏi cổ Du Ca,

trượt nhanh xuống trước ngực áo yếm phập phồng thở gấp, an tọa nơi khe rãnh xinh đẹp và hắn viết lên đấy một chữ: Giết! Nếu nàng dám làm trái ý, hắn sẽ không nể tình mà dùng một đao giết nàng! Nửa vòn đuổi nửa đưa ra lời đe dọa dang dở khi này, là hắn đang đáp trả lại người nữ nhân lạnh lùng ngạo mạn tày trời này!

Trình Liệt đẩy mạnh Du Ca ra khỏi lòng mình, cúi xuống nhặt áo khoác lông r ễ mặc vào, chẳng hề nhìn nàng lấy một cái khi mang cái về băng lãnh đó rời đi.

Bóng thánh thượng vừa khuất sau cánh cửa thì Xuân Nhĩ vội chạy vào, thấy Du Ca đứng yên lặng và những mảnh áo rơi vãi dưới đất, nàng ta hốt hoảng chạy đến bên cạnh hỏi: "Nương nương có bị hoàng thượng gây khó dễ gì không ạ, tại sao môi người lại chảy máu?". Mỉm cười lắc đầu trấn an nha hoàn, Du Ca liếm nhẹ môi, vị tanh nồng của máu xộc lên khứu giác gây khó chịu. Dám đem hoàng thượng ra chế giễu, nàng thấy mình mười phần li ều lĩnh r ễ, còn may là giữ được mạng mà đứng đây. Nàng chợt nhớ lại phản ứng gay gắt ban nãy của Trình Liệt, trong lòng không khỏi thoải mái vì đã khiến cho đế vương như hắn phải tức giận đến tái mặt.

Quan sát nét mặt hoàng thượng không vui lúc bước ra khỏi cổng Phụng Hoa cung, Liêu công công liền dò ý hỏi. Trình Liệt dừng bước, vẫn chưa dẹp bỏ được cái vẻ đờ đẫn sát khí, l ầm r ầm như thể nói với chính mình:

- Nàng ấy đúng là h ồly tinh!

Liêu công công thắc mắc hoàng thượng vừa vào gặp hoàng hậu, lý do gì lại đề cập đến "h ồly tinh" ở đây, tiếp theo lại nghe người ban lệnh rõ ràng:

- Truyền khẩu dụ của trẫm, T ần tướng quân đã hoàn thành nhiệm vụ ở Yên Kinh, lập tức trở về biên cương phía Nam không được chậm trễ!

Lúc vị thái giám hô dạ một tiếng, Trình Liệt chậm rãi đưa ngón tay cái lên miết nhẹ vào môi, thân ảnh mê hoặc quyến rũ của Du Ca khi này cứ lấp đầy trí nhớ khiến hắn vừa giận dữ vừa xao động, h ể nghĩ đến việc nàng dám mang quân vương ra làm trò đùa là hắn thêm phần nộ muốn giết chết

nàng ngay tức khắc! Nhưng bản thân biết rõ trái tim này rung động vì ai, sau cùng hẳn tức tốc bỏ đi.

*****

Trong số các công chúa, Trình Liệt có phần yêu chiều công chúa Phúc An, bởi lẽ cô con gái ấy mang khuôn mặt khá giống quốc mẫu, tức là mẫu thân Tô Khiết, hẳn vốn là rất thương người mẫu thân mệnh bạc này. Chưa kể, Phúc An thông minh lanh lợi rất biết cách làm vui lòng phụ hoàng nên càng được chiều chuộng, ngày ngày lớn lên trong cảm y ngọc thực. Thành ra mỗi lần đến sinh thần của thập tam công chúa, hoàng cung đều có tiệc linh đình.

Trình Liệt ngồi trên long toạ, bên cạnh phụng toạ có hoàng hậu, tiếp đến là những quý phi và phi tần khác, cuối cùng là các hoàng tử công chúa nhỏ tuổi. Tiệc mừng sinh thần được tổ chức ngoài vườn thượng uyển. Công chúa Phúc An nằm cuộn tròn trong lòng phụ hoàng, khuôn mặt trắng trẻo đáng yêu do bệnh mà trở nên trắng bệch, rầu rĩ. Thời gian này, Trình Liệt hay chuyện ái nữ mắc bệnh, dầu đã cho ngự y kê đơn sắc thuốc nhưng bệnh tình chưa thuyên giảm, nên càng thêm lo lắng quan tâm. Quan sát bọn trẻ thả đèn, hẳn nhìn xuống Phúc An, yêu chiều hỏi:

- An nhi có muốn thả đèn lồng với các hoàng huynh, hoàng tỷ không?
- Phụ hoàng, An nhi thấy mệt ạ, dù chơi trò gì cũng không vui nổi.
- Được rồi, vậy phụ hoàng sẽ chơi cùng với An nhi.

Phúc An cười tươi gật đầu, nhờ thế nét mặt trẻ con trông tươi tắn đáng yêu hơn.

Trông cảnh Trình Liệt đùa nghịch với công chúa, Du Ca phút chốc cảm thấy buồn bã, dĩ nhiên không phải do ganh tị mà bởi lòng tự dưng nhớ đến đứa con vắng số của mình, ba năm trước bị hẳn cưỡng bức khiến nàng vụt mất cơ hội làm mẫu hậu. Mỗi lần nghĩ về đứa trẻ đáng thương mệnh yếu là tim nàng cồn cào khôn nguôi. Nàng cũng từng ao ước được nhìn thấy cảnh, Trình Liệt ôm lấy đứa con của nàng và hẳn, ra sức yêu chiều chơi

đùa thật vui vẻ. Xem chừng đi đầu ước giản đơn ấy khó thành hiện thực khi thái y từng nói nàng khó mang thai.

Dòng suy tư trầm lắng của Du Ca cũng như bầu không khí vui vẻ nơi thượng uyển đột ngột bị cắt ngang khi thỉnh linh một nha hoàn đứng cạnh hồ sen giật mình la lớn, cái khay ngọc trên tay bất cẩn làm rơi xuống đất, khiến ai nấy đều ngừng lại việc chơi đùa. Nữ quản cung vội vàng bước đến chỗ nha hoàn đang quỳ sụp, nàng ta chỉ trỏ gì đó dưới hồ khiến bà ta cũng kinh ngạc, tiếp theo đến chỗ Liêu công công nói rõ. Và rồi vị công công đến trước Trình Liệt, tâu rằng:

- Muôn tâu hoàng thượng, dưới hồ sen bỗng nhiên có xác một con mèo đen.

Xác mèo đen? Sao lại có chuyện xui xẻo như vậy? Chậm rãi đặt Phúc An xuống long toạ, Trình Liệt đứng dậy mau chóng tiến về phía hồ sen, Du Ca cảm giác tò mò nên đi theo sau, tức nhiên Triệu Mỹ Nhân lẫn Đinh Huệ cũng không ngoại lệ. Riêng Bạch Tố vẫn ngồi yên tại chỗ, thong thả ăn bánh chẳng hề bận tâm về xác con mèo đen vì sao lại trôi dạt trên hồ sen trong hoàng cung.

Quả nhiên là xác mèo đen trôi nổi trên dòng nước đen ngòm do phản chiếu trời đêm, có lẽ nó chết cũng một hai ngày rồi, giờ lại dập dềnh giữa những lá sen. Tuy đây không phải là chuyện gì to tát tuy nhiên người xưa hay nói, mèo đen đại diện cho xui xẻo tai ương, mà nó lại xuất hiện ngay trong sinh thần của công chúa Phúc An thì không rõ có điềm gở gì chăng? Và y như rằng suy nghĩ của mọi người lập tức ứng nghiệm khi giọng Bạch Tố vang lên khá lớn, nghe đầy kinh tâm:

- Công chúa Phúc An bị làm sao vậy?

Trình Liệt, Du Ca lẫn Đinh Huệ cùng tất cả người còn lại đồng loạt quay qua, trên ghế Phúc An đột nhiên nằm ngửa ra, cả người co giật, mắt trợn lên, bờ môi nhỏ xinh lúc này há rộng thở thoi thóp giống hệt cá mắc cạn và liên tục gọi đứt quãng: "Phụ... phụ hoàng... mẫu... thân... cứu con...". Lập tức Trình Liệt và Đinh Huệ chạy đến, hết sức kinh ngạc trước cảnh ái nữ không ngừng co giật dữ dội, khoé miệng trào ra dòng nước trắng đục,

con người sẫm màu mở tròng tròng. Đinh Huệ ôm lấy con gái, sợ đến bật khóc, về phần Trình Liệt còn chưa hiểu chuyện gì đã nghe Du Ca buông một lời rành rọt: "An nhi bị trúng độc rồi!". Phải! Đây là hiện tượng trúng độc! Trình Liệt tức tốc truyền lệnh gọi thái y đến.

Phúc An co giật một lúc thì ngưng lại, thân hình nhỏ bé đang căng cứng liên miên nhũn ra, mắt nhắm nghiền và không còn hơi thở. Đinh Huệ cảm nhận rõ đứa con nằm trong vòng tay mình đang dần lạnh đi, nàng ta bần thần không tin nổi liên tục lay gọi con. Cùng lúc thái y vội vội vàng vàng chạy đến cầm tay công chúa bắt mạch xem sao, nét mặt lập tức phức tạp hơn, từ trầm tư chuyển sang sợ sệt.

- Thế nào? Phúc An công chúa bị trúng độc gì? - Trình Liệt quát lớn.

- Muôn tâu hoàng thượng, Phúc An công chúa bị trúng độc xạ hương... đã tắt thở rồi ạ! - Vị thái y quỳ mọp xuống đất, cất giọng run rẩy báo tin dữ.

Nghe xong, Đinh Huệ gào lên thảm thiết, giữ chặt lấy Phúc An mà khóc như mưa như gió. Đứng bên cạnh, Du Ca không khỏi thất thần sau đó hướng mắt sang Trình Liệt thấy hắn đứng sững ra trong một khắc, biểu hiện này cũng không có gì lạ khi vừa nãy thôi An nhi còn nằm gọn trong lòng phụ hoàng, mỉm cười đáng yêu. Tức thì hắn đẩy nhẹ Đinh Huệ ra, một tay đỡ lấy thân thể lạnh ngắt của ái nữ còn một tay vuốt nhẹ gương mặt tím tái đó và gọi khẽ: "An nhi, mở mắt ra nhìn phụ hoàng...", nhưng đáp lại chỉ là sự ra đi vội vã không báo trước của cô công chúa nhỏ. Mất con một cách đột ngột, Trình Liệt kìm nén đau đớn nhưng đôi mắt đục ngầu, ấn đường lạnh lẽo đầy sát khí, gần từng chữ:

- Tại sao công chúa lại bị trúng độc?

Bắt lấy tia nhìn đáng sợ đó, Bạch Tố liên nhún nhẹ gối, mau chóng giải thích:

- Bẩm hoàng thượng, thần thiếp không biết gì cả, khi nãy đang ngủ thì chợt nghe An nhi kêu lên một tiếng nên nhìn qua thử và đã thấy công chúa bị co giật!

- Ý của muội muội là An nhi trúng độc trước đây rồi ư?

Triệu Mỹ Nhân vừa dứt lời phỏng đoán thì Trình Liệt quay qua Đinh Huệ, hỏi:

- Trước khi đến đây, nàng có cho An nhi ăn thức ăn gì không?

- Bẩm hoàng thượng, thần thiếp không hề cho An nhi ăn món gì hết...!

- Bẩm hoàng thượng, có khi nào độc nằm ở trong thức ăn tại đây?

- Không thể! Thức ăn dâng lên cho thánh thượng đâu đã qua khứ độc! Hay... chỉ riêng thức ăn của công chúa là bị bỏ độc?

Nghe Liêu công công gợi ý, Trình Liệt nhanh chóng lia đôi mắt âm u về phía những đĩa cẩm thực thịnh soạn bày biện trên bàn, vị thái y hiểu ý liền lật đặt bước đến rồi lấy kim khứ độc ra châm vào từng đĩa thức ăn ban nãy Phúc An dùng qua. Nhưng tất cả đều chẳng hề có độc! Điều bất ngờ này khiến tất cả mọi người vô cùng khó hiểu, nếu không phải từ thức ăn và nước uống thì là gì? Bất giác Du Ca nghĩ ngợi gì đó liền bảo rõ với vị thái y rằng:

- Xạ hương thuộc tính mạnh, không phải loại quá kịch độc, nhìn biểu hiện của An nhi chứng tỏ đã trúng lượng lớn loại độc này! Nếu bỏ vào thức ăn, nước uống hoặc ở đâu đi nữa thì làm sao công chúa không ngửi thấy mùi hăng nồng?

- Nương nương nói chí lý, phải dùng một lượng lớn xạ hương mới đủ chết người, muốn tránh bị phát hiện có thể dùng một ít, đầu độc qua từng ngày.

Dùng một ít? Từng ngày? Tự khắc Du Ca nhớ đến một vật liền tiến đến gần thân xác Phúc An còn nằm trong tay Đinh Huệ, đưa tay túm lấy chiếc túi thơm giắc bên đai lưng xiêm y mà lần trước đã từng thấy qua một lần. Nàng đưa cho vị thái y, yêu cầu ngửi thử xem có xạ hương ở bên trong không. Cần túi thơm ngửi kỹ lưỡng một lúc, thái y hết sức ngạc nhiên rồi quỳ xuống trước Trình Liệt, thưa:

- Bẩm, đúng là trong túi thơm hoa cúc này có xạ hương!

Nghe như sét đánh bên tai, Đinh Huệ cả người mềm nhũn, hai tay đang ôm lấy xác Phúc An cũng cảm thấy không còn chút sức lực. Tại sao trong túi thơm của ái nữ lại có xạ hương? Chẳng phải Mã Tào nói trong đó chỉ là hoa cúc chuyên dùng cho những ai mất ngủ, ăn không ngon ư? Dáng vẻ nửa kinh ngạc nửa kinh tâm nơi Đinh tầu mau chóng lọt vào mắt Bạch Tố, nàng ta kín đáo nhìn Đông Vĩ, khéo léo nở một nụ cười thoải mái vô cùng. Và kẻ thứ hai cũng đang che đậy sự đặc ý chính là Triệu Mỹ Nhân, người biết rất rõ kế hoạch độc ác của Bạch phi.

Giật lấy túi thơm trên tay thái y, Trình Liệt quét đôi mắt căm lạnh đầy u tối bao quanh cái vật nhỏ nhắn thơm tho ấy, mùi thơm hoa cúc át đi mùi của xạ hương và nếu mỗi ngày đều vô tình ngửi thứ mùi độc hại kia thì sẽ đến lúc trúng độc.

- Cái túi thơm này ở đâu mà An nhi có?

Đứng cạnh chủ nhân với biểu hiện căng thẳng tột độ, Hạ Lý lập tức quỳ xuống:

- Muôn tâu hoàng thượng, là... là nô tỳ may cho công chúa!

- Thế ra chính người đã bỏ xạ hương vào túi thơm?

- Hoàng thượng khai ân, nô tỳ có trăm lá gan cũng không dám làm chuyện đó! Là do Mã thái y yêu cầu nô tỳ làm túi thơm để dễ dàng cho hoa cúc vào giúp công chúa dễ ngủ hơn! Những gì nô tỳ nói hoàn toàn là thật, chẳng dám nửa lời dối trá!

- Mã thái y? Vậy người bỏ hoa cúc vào túi thơm là hần sao?

- Bẩm hoàng thượng, đúng là vậy! Theo lời dặn của Mã thái y, cứ mỗi ba hôm là nô tỳ mang túi thơm đến Thái y viện để lấy thuốc, ngài ấy nói sẽ đích thân đổ thuốc vào trong túi rồi đến tận Liên cung trao tận tay cho Đinh tầu nương nương! Nô tỳ không hề đụng gì đến thuốc trong đó, mong hoàng thượng anh minh suy xét!

- Người đâu, mau triệu Mã Tào đến đây gấp trăm!

Câu ra lệnh như sấm rền từ Trình Liệt khiến Đinh Huệ càng thêm run lẩy bẩy, hết việc Phúc An đột nhiên trúng độc chết bất đắc kỳ tử liên quan đến túi thơm, nay còn đến cả Mã Tào cũng bị kéo vào, khiến nàng ta sợ đến kinh tâm chấn động. Khéo, để chuyện dan díu kia mà lộ ra thì Đinh thị này sẽ lãnh hậu quả kinh khủng đến dường nào, cho dù có ngoại tổ phụ thái sư thì cũng chưa chắc thay đổi được cục diện bị ai đó! Trong khi Bạch Tố thoả mãn nhìn Đinh thị sắp bị lột da lóc xương thì ánh mắt Du Ca vô tình trông thấy, lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Một canh giờ sau, Mã Tào bị kéo xộc đến quỳ xuống trước mặt thánh thượng. Đêm hôm khuya khoắc bất ngờ bị lôi vào cung, ban nãy còn nghe thị vệ nói có liên quan đến công chúa Phúc An, nay trông thấy nét mặt hoàng thượng thâm sâu nguy hiểm khiến cho y dù ngu dốt cũng tự đoán ra sự việc hệ trọng cấp bách. Hành lễ xong, Mã Tào đã nghe Trình Liệt hỏi bằng ngữ khí băng âm:

- Mã thái y, có phải khanh là người kê đơn sắc thuốc theo dõi bệnh tình của Phúc An công chúa? Và cũng chính khanh làm túi thơm hoa cúc không?

Mã Tào lập tức gật đầu, tiếp theo giật mình khi Trình Liệt ném mạnh túi thơm xuống trước mặt y, giọng gằn lên nặng nề "Vậy tại sao trong đó lại có xạ hương khiến công chúa trúng độc chết?". Tai nghe lòng bùng hết như có sét đánh, Mã Tào vừa cần túi thơm lên vừa ngờ ngác đưa mắt nhìn Đinh thị đang thất thần lo âu, hai tay còn đang bế lấy thân xác con gái. Công chúa Phúc An chết rồi ư? Rõ ràng bệnh tình của công chúa không hề nặng. Y còn nhớ rất rõ mình để vào túi thơm những cánh hoa cúc ép khô, lý do gì có xạ hương ở đây?

Đúng lúc, La thị vệ chạy đến trước mặt hoàng thượng, trên tay cầm theo một xấp giấy trình lên thưa rằng những thứ này là do lục soát trong tư phòng của Mã Tào và vô tình tìm thấy! Liều công công cầm lấy dâng lên, Trình Liệt lướt mắt qua những tờ giấy trên tay, vẻ mặt một lúc sau chẳng rõ

vì nguyên nhân gì mà chuyển sang cu ờng nô ghê gớm, đến nỗi Du Ca cũng ngạc nhiên vô cùng.

- Người đâu, mau đưa các hoàng tử và công chúa trở về phòng...!

Sự việc này giờ khiến lòng ai cũng hoảng sợ, nay lại nghe chất giọng lạnh lẽo u ám từ hoàng thượng, những cung nữ chẳng dám ngẩng mặt lên chỉ vâng mệnh lần lượt đưa các tiểu chủ rời khỏi thượng uyển. Và chỉ chờ có thế, Trình Liệt vung tay ném mạnh xấp giấy kia xuống đất, sức mạnh khiến chúng muốn rách tả tơi. Không một lời nói nào ngoài tia nhìn xoáy về phía nữ nhân xinh đẹp, hết như sắp xử trảm Đinh thị ngay tức khắc. Liều công công khom người đọc qua, thất kinh kêu lên:

- Đây là thư tình của Đinh tần nương nương gửi cho Mã thái y?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 12

Bấy giờ mọi người mới hiểu lý do Trình Liệt phẫn nộ đến đường ấy, thế ra thị vệ tìm thấy chứng cứ tố giác Đinh tầ thông dâm với Mã Tào! Du Ca ngỡ ngàng, ngày trước cứ nghĩ Đinh Huệ tự cao tự đại thích tranh giành ân sủng nhưng vẫn một lòng một dạ với hoàng thượng, nào ngờ bây giờ lại dám làm chuyện tày trời như thế chẳng khác nào đem mình ném vào chỗ chết! Phi tầ nếu bị phát hiện ra dâm dứ sẽ bị xử rệu độc, hoạ hoằn lắm là ban cho dải lụa trắng.

Mã Tào kinh tâm chấn động, nào đâu biết có chuyện Đinh tầ gửi thư tình, mỗi lần vụng trộm đầu âm thầm lén lút chứ đừng nói đến nhận thư từ chi nữa, làm chuyện gì mờ ám tốt nhất cũng không nên lưu lại chứng cứ kéo có ngày hại chính mình! Vậy những lá thư tình này ở đâu mà ra? Nhất định có kẻ núp trong bóng tối ám hại! Nghĩ vậy Mã Tào kinh hãi tột độ, khầu đầu trước Trình Liệt:

- Hoàng thượng khai ân! Thầ mu muội... Thầ đáng chết! Là do Tầ thị Đinh Huệ quyến rũ dụ dỗ thầ làm chuyện xằng bậy! Mỗi lần đến Liên cung xem bệnh cho công chúa, thầ đầu bị nương nường mê hoặc cám dỗ nên sa ngã!

Đinh Huệ ngã ngựa ra sau, lúc này không còn đủ sức đỡ lấy xác Phúc An nữa, nàng ta trân trối nhìn gã nam nhân nho nhã ấy khi lần đầu tiếp cận mình toàn buông những lời ngon ngọt câu dẫn, cũng chính vì nhẹ dạ cả tin nên nàng ta bất chấp sẽ mang danh ô nhục thậm chí cả mạng sống để trải qua bao đêm mây mưa lén lút với nhau trong vườn mai. Ấy thế ngay bây giờ, Mã Tào đốn mạt đó dám vu khống nàng là lời mời gọi, đem danh dự nàng ra giẫm đạp chẳng chút thương tiếc! Thật trách nàng ta có mắt không trông, tự đem dây thắt vào cổ mình!

Về như thấy tuồng vẫn chưa đủ kịch tính, Bạch Tố giả vờ lên tiếng hết kiêu vừa phát hiện ra một âm mưu đáng sợ hơn nữa:

- Lý nào tử tử không chỉ tư thông với Mã thái y mà còn bảo hấn bỏ xạ hương vào túi thơm đầu độc An nhi, tử muốn bỏ trốn theo nhân tình à?

Lời nói độc ác có thể gây nên oan nghiệt, chẳng hạn những lời Bạch Tố vừa thốt ra không khác gì thêm dầu vào lửa khiến Đinh tầ tội ch ồng thêm tội, Du Ca đã nghĩ như vậy đồng thời nhìn về phía Bạch phi vẫn mang nét mặt ngây thơ không hề có ác ý. Quả nhiên Đinh Huệ càng thêm kinh động, đặc biệt là khi nàng ta trông rõ đôi mắt hoàng thượng vẫn lên những tia máu đỏ, từng sợi gân xanh nổi cuộn bên thái dương chứng tỏ cơn giận của kẻ chí tôn đó đã lên cực điểm. Tức thì nàng ta đặt xác ái nữ xuống đất, bò lết đến chỗ Trình Liệt, van xin thảm thiết:

- Hoàng thượng minh giám! Là thần thiếp hồ đồ! Là thần thiếp ngu si mới hành động kinh tởm ô uế với Mã Tào! Nhưng xin người hãy tin thần thiếp không có giết An nhi! Thần thiếp yêu An nhi như thế làm sao nỡ lòng hạ độc! Hoàng thượng...!

Mặc cho nữ nhân quỳ mọp dưới kia gào khóc van xin đến thế nào thì Trình Liệt cũng giơ chân đá mạnh một phát khiến nàng ta ngã chúi ra sau, tiếp đến liền rút ra thanh kiếm của La thị vệ đứng gần đó và không hề nương tay chặt đầu Mã Tào bắn loạn quỳ rạp trước thánh thượng. Hành động trăm thủ diễn ra quá nhanh, mãi đến khi mọi người bừng tỉnh thì đã thấy xác gã thái y ngã xuống đất, cái đầu lăn lông lốc trong vũng máu loang sẫm sệt. Đế vương Trình Liệt chính là như vậy, tàn nhẫn tàn độc không sao đoán trước! Hấn không cần đưa Mã Tào cho Bộ hình xét hỏi, có thể tự tay xử tử tại chỗ. Nữ nhân mạnh mẽ như Du Ca cũng còn bất ngờ không nói nên lời, chứ đừng nói đến liễu yếu đào tơ như Triệu quý phi, Bạch phi phải thất kinh dường nào! Riêng Đinh tầ thì kinh sợ đến cả người mền nhũn, đáy mắt mờ mịt phản chiếu hình ảnh mũi kiếm nhuốm máu nhỏ từng giọt đỏ thẫm xuống đất.

Hiếu Trình Liệt sẵn sàng động thủ với Đinh Huệ, nhanh như cắt Du Ca bước đến đứng ngay trước mặt hấn cốt để che cho Tầ thị kia, mau chóng

nói rõ:

- Hoàng thượng, xin người suy xét lại! Tội thông dâm của Đinh tầ là không thể chối cãi, nhưng còn về cái chết của An nhi có thể không phải do muội ấy gây ra! Suốt bao năm qua ai cũng biết Đinh tầ yêu thương săn sóc ái nữ ra sao, hồ dũ không ăn thịt con, chẳng có lý nào một người mẹ lại đang tâm hạ độc con gái!

- Ý của hoàng hậu là gì? - Ngữ khí của Trình Liệt trầm đục đến đáng sợ.

- Hạ Lý đem túi thơm đến Thái y viện, không loại trừ trường hợp có một thái y bị kẻ nào đó mua chuộc lén bỏ xạ hương trong lúc Mã Tào không đề phòng!

- Cứ cho là cái chết của An nhi không liên quan đến Đinh tầ thì việc nàng ta tư thông với thầ tử cũng đã đủ xử tử rồi!

- Xin hoàng thượng niệm tình Đinh tầ hầu hạ bao năm, còn là mẫu thân của An nhi, để chờ qua tang lễ của công chúa rồi đầy vào lãnh cung! Dầu sao, muội ấy cũng là nữ chất duy nhất của thái sư...

Từng lời lý lẽ rõ ràng từ Du Ca khiến Trình Liệt trở nên im lặng. Đứng cạnh Triệu Mỹ Nhân, Bạch Tố kín đáo che giấu biểu hiện không hài lòng, đang chờ xem cảnh hoàng thượng trầm bay đầu Đinh thị kia thì tự dưng hoàng hậu nhảy vào bạo biện, thật là bức mình! Trong khi ái phi độc ác họ Bạch tức tối thì Đinh Huệ lại vô cùng kinh ngạc. Nhớ trước đây nàng ta hống hách xúc phạm Du Ca lẫn Du đại tướng quân rồi bị phạt vả miệng, trong lòng đến giờ vẫn oán hận, nào ngờ vào lúc nguy khốn nhất lại chính Du Ca đứng ra bảo vệ nàng ta. Trong một khắc, nữ nhân này càng thấm thía, chốn hậu cung không có chuyện gì là không thể xảy ra!

- Tầ thị Đinh Huệ tư thông với Mã Tào, tạm thời đầy vào lãnh cung chờ xét xử!

Đó là câu ban lệnh cuối cùng từ Trình Liệt, và sự việc chấn động này tạm khép lại thế nhưng tai ương vẫn còn tiếp diễn ngay sau đó...

*****

Những âm mưu thâm độc từ các phi tần tiếp tục diễn ra vào ngày hôm sau, mặc dù trước đây vẫn là một buổi sáng yên lành, và trong vườn uyển của Phụng Hoa cung nơi Du Ca đang ngời trầm tư suy nghĩ. Chuyện đêm qua gần như khiến nàng thức trắng, tự thấy Phúc An công chúa bị hạ độc còn nhiều khúc mắc. Rốt cuộc ai đã ra tay với một đứa trẻ như vậy? Cả chuyện Đình tần thông dâm cũng có cảm giác nàng ta bị gài bẫy, tự sa chân vào chỗ chết. Vậy kẻ hạ độc và kẻ hại Đình tần, là một ư? Mục đích đều muốn nhắm vào mẫu tử Đình thị? Lại phải kể đến biểu hiện kỳ quặc của Bạch phi tối qua, nàng ta đơn thuần chỉ muốn xem kịch hay hay là...

Những dòng suy luận trong đầu bị gãy ngang khi Du Ca trông cảnh Xuân Nhĩ chạy vội vào trong tấm cung, giọng nói hốt hải thừa rằng:

- Không hay rồi nương nương! Người bên Nhàn Ninh cung vừa báo với hoàng thượng, Triệu quý phi nương nương đã bị sẩy thai!

Lần này đến lượt Triệu Mỹ Nhân ư? Du Ca liếc mau chóng rời khỏi Phụng Hoa cung.

Lúc này ở Nhàn Ninh cung, trong phòng ngủ cầu kỳ hoa lệ của giai nhân, trên chiếc giường chạm khắc công phu là dáng áo lụa thướt tha đầy đau khổ nức nở của Triệu Mỹ Nhân khi nằm trong lòng hoàng thượng. Quý dưới đất là mấy vị thái y vừa được truyền đến, người nào người nấy đều sợ sệt đến độ chẳng dám đưa tay quệt mồ hôi vì sợ đụng đến sự tức giận của thánh thượng khi không thể cứu được long thai trong bụng quý phi độc sủng ấy. Đứng gần đó Liêu công công cũng căng thẳng, bên tai vừa nghe tiếng khóc lóc nỉ non từ giai nhân diễm lệ vừa nghe từng lời an ủi không ngớt của Trình Liệt, chốc chốc hẳn quay qua đám thái y hờ lạnh, toàn một lũ vô tích sự! Tiếp theo hẳn nghe thị vệ bên ngoài hô: "Hoàng hậu nương nương giá đáo", sau đó là bóng dáng quen thuộc xuất hiện trong xiêm y màu đỏ.

Du Ca cúi người hành lễ, Trình Liệt chẳng buồn khoát tay cho miễn, chỉ hỏi:

- Hoàng hậu đến đây làm gì?

- Ta vừa nghe tin Triệu quý phi sẩy thai nên vội đến Nhân Ninh cung hỏi han.

- Thần thiếp tham kiến nương nương... - Triệu Mỹ Nhân cố giọng dậy.

- Muội muội đang bệnh, không cần hành lễ.

Du Ca nói nhẹ nhàng, mắt thì quan sát Triệu Mỹ Nhân đang lả đi trong lòng quân vương, tuy biết đây là phòng ngủ riêng tư nhưng nàng ta mặc chiếc váy gầy như trong suốt như thế ở trước mặt bao kẻ hầu người hạ và đàn thái y thì trông không được thuận mắt. Còn thêm tiếng khóc sụt sùi giống nũng nịu kia, nếu nàng ta không phải bị sẩy thai thì hẳn Du Ca phải nghĩ rằng đây chỉ là khóc giả thôi. Lại để ý mỗi lần Trình Liệt muốn xoay người qua một chút để nói chuyện với nàng thì y như rằng Triệu Mỹ Nhân cứ ôm chặt lấy hắn không cho buông tay.

- Cả một đám thái y giỏi giang nhất trong cung đến cũng không cứu nổi long thai trong bụng Triệu quý phi, rốt cuộc ta đang phí công cho một lũ phế vật!

Quan sát biểu hiện giận dữ từ Trình Liệt, bấy giờ Du Ca mới chậm rãi nói:

- Hoàng thượng đừng để ảnh hưởng đến long thể. Chàng vừa mới đến đã chỉ lo cho ái phi mà không tra hỏi thái y xem nguyên nhân gì khiến muội muội sẩy thai.

Bắt gặp ánh mắt của hoàng hậu hướng đến, một vị thái y lật đật thưa rằng:

- Bẩm hoàng hậu nương nương, Triệu quý phi nương nương sẩy thai là do uống phải hồng hoa a!

- Hồng hoa? Chẳng phải là phương thuốc cấm kỵ với nữ nhân mang thai à?

- Chuyện gì thế này? Hết An nhi bị đầu độc bằng xạ hương bây giờ đến lượt thai nhi của Triệu quý phi liên quan đến h ồng hoa?

Ngữ khí từ Trình Liệt lạnh như sương giá ngàn năm, âu cũng dễ hiểu khi quân vương như hắn chỉ trong hai ngày mà đã mất đi hai đứa con. Nghĩ đến việc xác con súc vật lông đen trôi trên hồ sen đêm qua không khỏi làm người ta rùng mình, mang hoạ tai ương trùng trùng kéo đến! Về phần Du Ca không khỏi khó hiểu:

- H ồng hoa khác với xạ hương, không thể dùng mùi hương làm độc được, như vậy có kẻ lén bỏ h ồng hoa vào trong thức ăn của Triệu quý phi.

Thái y li ền đáp, đúng là như vậy! Tức thì Trình Liệt hỏi Thu Tà đứng hầu bên cạnh, hôm qua và sáng nay chủ nhân người có dùng thức ăn gì kỳ lạ không? Thu Tà vội ra vẻ suy ngẫm, sau đó trả lời rằng do nướng nướng mang thai nên thức ăn ở Nhàn Ninh cung đầu kiểm tra kỹ lưỡng, không thể sai sót. Cứ ngỡ như vậy là bế tắc, nào ngờ nha hoàn tinh vi ấy chợt buông một câu đầy cả kinh thế này:

- Sớm này, cung nữ Đông Vĩ ở bên Nhuệ cung có sang đây đưa canh tổ yến nói là Bạch phi nương nương có ý muốn bồi bổ cho chủ nhân nô tỳ... Dạ đúng rồi thưa hoàng thượng, sau khi dùng canh xong thì nửa canh giờ sau quý phi nương nương li ền đau bụng dữ dội!

- Chén canh tổ yến quý phi dùng có còn không?

Hoàng thượng vừa dứt lời là Thu Tà đã hiểu ý ngay, vội vội vàng vàng chạy đi lấy chén canh mà Triệu quý phi uống dở ban nãy, đưa đến cho thái y xem qua. Tất cả quan sát kỹ lưỡng, ngửi ngửi hít hít, xem xét đủ đường sau cùng phán: canh tổ yến đích thị có một lượng nước h ồng hoa được bóp nhuyễn! Ngay tức khắc nét mặt Trình Liệt tối s ầm lại, ấn đường chẳng khác gì bị đám mây đen v ằn v ẽ, yêu cầu Liêu công công truyền lệnh cho triệu Bạch phi đến Nhàn Ninh cung ngay!

Du Ca đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, lý nào Bạch Tổ ra tay hãm hại Triệu Mỹ Nhân? Suy xét chuyện hạ thủ lại có gì đó không thoả

đáng. Tiếp theo nàng nghe mỹ nhân họ Triệu cất lời uỷ mị, như thể đang sợ hãi đi đâu gì ghê gớm:

- Hoàng thượng, đêm qua không hiểu vì sao thần thiếp mơ thấy An nhi... Công chúa đáng thương cứ nói rằng bị chết oan, khóc lóc muốn được siêu sinh. Thần thiếp hỏi phải làm sao thì An nhi bảo cần tìm ra kẻ hạ độc, người đó tuyệt đối không phải là mẫu thân, sau đó công chúa đưa cho thần thiếp một cây trăm bạch phượng quý hiếm cùng với hình nhân bị yểm bùa rất là đáng sợ!

- Bẩm hoàng thượng, nô tỳ mạo muội thưa có lẽ Phúc An công chúa báo mộng cho quý phi nương nương ạ... Nữ nhân mang thai có khí tự khác thường, có thể dễ dàng trông thấy hoặc trò chuyện với những đứa trẻ khuất mặt khuất mày.

Trình Liệt tức thì chiếu tia nhìn băng giá vào Thu Tà khiến nàng ta liền nín lặng, miệng chưa dám khép lại. Trông thế, Triệu Mỹ Nhân xin hoàng thượng đừng trách phạt nha hoàn ăn ngay nói thẳng đó. Nhưng nếu đúng như lời Thu Tà thì lý nào Phúc An công chúa hiền lành chọn Triệu quý phi để làm nơi "gửi gắm" lời chỉ định thủ phạm thực sự là ai? Và người khiến Trình Liệt lẫn Du Ca cùng lúc nghĩ đến chính là Bạch Tố, bởi chi tiết cây trăm bạch phượng quý giá là do đích thân hoàng thượng ban tặng nàng ta trong ngày tấn phong trở thành phi.

Một lúc sau, Bạch Tố đã đến Nhàn Ninh cung. Lúc đặt chân đến đây, trong lòng không khỏi suy đoán hoàng thượng triệu gọi có chuyện gì. Trước đó tin tức Triệu quý phi sắp thai đã lan truyền đến Nhuệ cung khiến Bạch Tố bất ngờ thay, đang yên đang lành sao lại ra có sự như vậy. Khi ấy Đông Vĩ tỏ vẻ nghi ngại, không biết do Triệu quý phi thiếu cẩn thận hay là... có kẻ nào đã ra tay trước!

Đáng lý ả tiện nhân họ Triệu đó bị như vậy thì Bạch Tố phải vui mừng lắm nhưng cứ thấy lo lắng kỳ lạ, dường như có một linh cảm không hay dấy lên. Nhất là khi vừa đi vào chính phòng Nhàn Ninh cung, trông cảnh hoàng thượng ngồi yên lặng trên long tọa, ở trong vòng tay người là Triệu Mỹ Nhân đang bày ra điệu bộ yếu ớt, và có cả hoàng hậu nữa. Nơi này cứ

toả sát khí nặng nề khiến cho từng bước chân của Bạch Tố như thể đang đi trên tầng băng mỏng, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi! Nàng ta cúi người hành lễ, tiếp đến không nghe hoàng thượng hô miễn lễ mà là câu hỏi rất ư lạnh lẽo:

- Bạch phi có biết lý do gì trăm triệu nàng đến đây không?

- Bẩm, thần thiếp ngu muội chưa rõ ý muốn của hoàng thượng, nếu như là vì trách thần thiếp không đến hỏi han tử tử thì cũng không có nửa lời oán trách.

- Hỏi han? Thế trăm hỏi nàng nghĩ gì khi hay tin Triệu quý phi sắp thai?

- Bẩm hoàng thượng, dĩ nhiên là thần thiếp cảm thấy đau lòng thay cho tử tử...

- Giả dối! - Lời nghe chưa hết, Trình Liệt đã tức giận đập tay xuống long toạ - Lòng dạ thâm hiểm độc ác như thế mà nàng còn nói rằng thấy đau lòng ư?

Giật mình sợ hãi chẳng rõ vừa chọc giận gì thánh giá, Bạch Tố liềm quỳ xuống:

- Hoàng thượng, thần thiếp không biết đã làm gì sai quấy với tử tử!

Thu hồi sự giận dữ, Trình Liệt vẫn mang vẻ sát khí vạn trượng im lặng nhìn qua Liêu công công, vị thái giám hiểu ý liềm bước lên trước cất tiếng rõ to:

- Bạch phi nương nương có phải sáng nay đã sai người mang đến cho Triệu quý phi nương nương canh tổ yến? Sau khi uống xong, Triệu quý phi lập tức đau bụng sau đó thái y đến bắt mạch báo rằng long thai đã mất! Kiểm tra qua canh tổ yến của người thì phát hiện trong đó có chứa hồng hoa gây sẩy thai, người còn gì để nói?

Du Ca trông thấy nữ nhân cao quý đang quỳ dưới kia bỗng chốc sống sờ, đôi mắt ánh lên vẻ bần thần như không tin vào đi đâu vừa nghe. Quan sát

rõ thấy thần sắc lẫn biểu hiện lúc này từ Bạch Tố, nàng lại không cho rằng đó là giả tạo, vậy phải chăng nàng ta không hề hay biết vụ hồng hoa có trong canh tổ yến?

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 13

- Tại sao nàng không nói gì cả?

Nghe giọng Trình Liệt gắt gao, bấy giờ Bạch Tố mới sực tỉnh bởi khi nghe Liêu công công nói xong thì bản thân mơ hồ còn chưa định hình được, làm gì có chuyện Triệu quý phi sẩy thai là do trong canh tổ yến có hồng hoa? Đúng là nàng ta rất căm ghét ả sủng phi họ Triệu ấy, muốn triệt hạ Đình tần xong thì sẽ xử đến ả, thế nhưng không phải là vào lúc này và càng không sử dụng hạ sách bỏ độc vào canh rồi mang đến đưa cho ả, há chẳng phải tự đem dây tròng vào cổ mình giống Đình thị ư? Bạch Tố liền cất giọng thê thiết, nhất định phải kêu oan:

- Oan cho thần thiếp quá hoàng thượng, thần thiếp với tỷ tỷ vô cùng thân thiết làm gì có chuyện hãm hại tàn nhẫn đến thế!

- Chính tỷ đây cũng muốn hỏi muội vì sao lại ra tay độc ác như vậy! - Triệu Mỹ Nhân nhòm người dậy một chút, ánh mắt bi ai đến đáng thương - Muội lý nào ganh tỵ với ta đến nỗi phải dùng hạ sách đê tiện này, lấy đá đập lên chân mình à?

Ý của Triệu quý phi nghĩa là, một khi dùng kế hạ độc trắng trợn thế này thì Bạch Tố đã chấp nhận sẽ sớm bị phát hiện ra, ví như kẻ ngu si tự lấy đá đập vỡ chân mình bị thương vậy! Và hiển nhiên Bạch Tố đã từng sờ sờ cỗ nào, dẫu trước đó đã biết công chúa Việt Lương kia không phải dạng hiền lành nhu mì, thế nhưng ở trước mặt hoàng thượng mà đóng kịch đây ai oán thế kia, đã vậy còn đặt điếu phở đầu người ta thì đúng là quá bất nhẫn. Bạch phi nhất quyết kêu oan, nhưng chưa kịp lên tiếng lần nữa thì đã nghe tiếng thị vệ đi vào, quay qua mới thấy chúng vừa đem vào một nha hoàn và đó không ai khác chính là Mật Nương!

- Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương!

- Người là nha hoàn ở Nhuệ cung phải không?

- Bẩm công công, đúng ạ...

- Có phải chính người nấu canh tổ yến theo lệnh của Bạch phi nương nương không? Trong canh có h ồng hoa đã khiến Triệu quý phi nương nương sẩy thai rồi!

- Bẩm hoàng thượng và hoàng hậu, nô tỳ không biết gì cả! - Mật Nương đập đầu xuống đất - Nô tỳ theo lệnh nấu canh chứ không có gan hạ độc vào trong canh!

Đế Triệu Mỹ Nhân dựa vào thành ghế, Trình Liệt chậm rãi bước xuống từng bậc thang chạm khắc liên hoa, tiến đến trước mặt nha hoàn kia, lãnh cảm nói:

- Một khi việc bại lộ, ngoài Bạch phi ra thì kẻ bị nghi ngờ tiếp theo chính là cung nữ đã nấu canh tổ yến, trăm biết người có gan to bằng trời cũng không dám làm! Thế nhưng đó cũng chỉ là lời một phía từ người, giả như người bị ai đó mua chuộc bất chấp tính mạng mà bỏ h ồng hoa vào lúc nấu canh thì cũng có thể lắm.

- Hoàng thượng khai ân! Nô tỳ sẽ nói hết những gì nô tỳ biết...!

- Nói mau! Nha hoàn người đã biết chuyện gì, còn không thành thật khai báo!

- Bẩm hoàng thượng, sáng nay Đông Vĩ yêu cầu nô tỳ nấu canh tổ yến, sau đó nói đích thân tỳ ấy mang đến Nhàn Ninh cung. Nô tỳ cảm thấy biểu hiện của tỳ ấy có chút mờ ám, lại nhớ thời gian gần đây nô tỳ vẫn thường bắt gặp Đông Vĩ lén lút gặp La thị vệ âm thầm nói gì đó rất bí mật, tiếp theo La thị vệ lại đi gặp Ung thái y cũng với dáng vẻ mập mờ. Nô tỳ có chứng khó ngủ, tối đến phải đi dạo trong vườn mới khuây khoả, và hai lần tình cờ đều bắt gặp những cảnh đấy.

Không ngờ hành động kín đáo như vậy mà bị Mật Nương bắt gặp, Bạch Tố liền nhìn Đông Vĩ đang đứng khép nép bên cạnh, ánh mắt đảo liên tục, mồm môi tuôn ra. Tất nhiên, nàng ta bị thị vệ kéo đến quỳ trước hoàng thượng, Trình Liệt hơi ngẩng mặt lên cao mang theo biểu hiện băng lãnh hiểm hóc, để Liêu công công tra hỏi:

- Người là nha hoàn, đêm hôm gặp gỡ thị vệ làm trò xằng bậy gì, nói mau!

Đông Vĩ khẽ mím môi, hai bàn tay nắm chặt vạt váy, tuy trong lòng sợ hãi nhưng không hổ danh là nha hoàn thân tín, tuyệt nhiên vẫn im lặng.

- Người là người mang canh tổ yến đến Nhàn Ninh cung, có phải nhân cơ hội đó đã lén bỏ hõng hoa vào trong canh? Nói!

- Thừa công công, nô tỳ không có...

Quỳ ở phía trước và chẳng hề quay xuống nhìn Đông Vĩ lấy một lần, Bạch Tố mang mười phần kinh tâm, trong người đổ ra một tầng mồ hôi lạnh. Có gì đang là chuyện Triệu quý phi sẩy thai mà bây giờ lại chuyển qua La thị vệ và Ung thái y? Tiếp theo, Bạch phi thoáng giật mình bởi nghe tiếng đánh chén chúa vang lên, đoán biết Đông Vĩ đang bị thị vệ tát hồng kê khai ra mối quan hệ với La thị vệ! Nàng ta không nói, tiếng đánh ngày càng lớn, lát sau Liêu công công bảo ngừng lại vì miệng nha hoàn ấy đã bê bết máu rồi. Nhưng câu nói khiến Bạch Tố run rẩy chính là Trình Liệt lệnh cho gọi La thị vệ và Ung thái y đến! Trong lúc chờ đợi, nàng ta cảm thấy thời gian trôi qua như cực hình, vô tình liếc mắt lên chỗ Triệu quý phi ngồi và thấy rõ vẻ thoả mãn nở rộ trên khuôn mặt lạnh lùng tàn khốc đó. Quả nhiên chính là ả ta! Lẽ nào ả biết chuyện Đình tần và công chúa Phúc An là do một tay Bạch phi này gây ra? Như vậy trong Nhuệ cung có nội gián ư?

Biểu hiện phức tạp trên khuôn mặt của Bạch Tố lọt vào tầm mắt Du Ca, bản thân đoán ngay từ đầu nàng ta thế nào cũng núp trong tối gây ra chuyện của Đình tần. Bây giờ không thể lên tiếng nói gì cả vì chưa rõ việc gì sẽ xảy ra, nàng chỉ còn biết chờ đợi. Không quá lâu sau, La thị vệ cùng Ung thái y được đưa đến.

- Người đem hôm dám lén lút hẹn gặp cung nữ Đông Vĩ là để làm chuyện tư thông sai trái phải không? - Liều công công gắng hỏi.

La thị vệ đưa mắt quan sát chính phòng tại đây, hoàng thượng lẫn hoàng hậu đều có mặt, Triệu quý phi nghe đâu vừa bị sẩy thai còn liên quan đến Bạch phi, và nàng ta hiện đang quỳ ngay phía trước chẳng dám động đậy, tiếp đến là Đông Vĩ bị vả đến mồm đầy máu, sắc mặt nhợt nhạt đang bị thị vệ kéo giữ hai cánh tay, quả thật khiến gã lo âu đến tay chân phát run. Chưa kể còn nghe hỏi về việc lén gặp Đông Vĩ, ngẫm hiểu chuyện của Đình tần sắp bị phanh phui, gã toát mồ hôi lạnh.

- Nếu hần không khai thì cứ định tội lén lút tư thông với cung nữ, kéo xuống dưới đánh cho tàn phế rồi ném ra biên cương!

Chẳng rõ Trình Liệt có ý muốn đe dọa kẻ đang quỳ dưới kia hay sao mà dứt khoát ban lệnh chẳng hề do dự. Và đúng như ý vị hoàng thượng tàn nhẫn này, La thị vệ sợ hãi cúi lạy khẩn tội, đem mọi chuyện ra nói rõ:

- Hoàng thượng tha mạng! Thần gặp cung nữ Đông Vĩ là để nhận lệnh từ Bạch phi nương nương theo dõi chuyện tư thông của Đình tần nương nương...!

- Có nghĩa là, chuyện tư thông giữa Đình tần với Mã Tào, đều là do Bạch phi dẫn dắt sao? - Trong lòng dâng lên luồng khí nóng giận gay gắt, Trình Liệt cuộn bàn tay lại thành quyền - Vậy người gặp Ung thái y để làm gì?

La thị vệ chưa kịp trả lời thì bên cạnh Ung thái y sợ đến tè cả ra quần, dập đầu:

- Hoàng thượng khai ân! La thị vệ yêu cầu thần lén bỏ xạ hương vào túi thơm hoa cúc của Phúc An công chúa! Thần bị đe dọa nên không thể không nghe!

Thế là kết thúc! Bạch Tố nữ thần như vậy đồng thời ngẩng phịch xuống đất, về mặt bên thần của kẻ bị vạch trần mọi âm mưu tàn độc. Không thể ngờ, toan tính dẫu có kỹ càng đến đâu cũng bị kẻ khác vượt

mặt! Nàng ta nghe tiếng Triệu Mỹ Nhân ho khan, hết như một tín hiệu li ền ngược nhìn lên bắt gặp ả ta lấy tay lên che miệng để r ồi trong một khắc thoáng qua, khoé môi đẹp để ấy đã cong lên một chút. Bạch Tố nghiêng rằng, sự phẫn nộ dâng lên đỉnh điểm, đáng ghê tởm nhất là kẻ dù đã biết rõ mọi chuyện đối phương làm nhưng vẫn im lặng chờ xem kịch hay, sau đó trong tối xoay chuyển một chút khiến kẻ thù trở tay không kịp! Tức thì Bạch phi vùng dậy miệng gào lên toan lao đến Triệu Mỹ Nhân thì li ền bị thị vệ giữ lại.

Một nhóm thị vệ từ bên ngoài đi vội vào, thưa với hoàng thượng đã tìm thấy một vật ở trong tư phòng của Bạch phi. Trình Liệt đón lấy một chiếc hộp vuông ước chừng cỡ hai lòng bàn tay, ổ khoá vừa bị thị vệ chém đứt, nhanh chóng mở ra xem. Chẳng rõ trông thấy gì mà hấn thoáng bất động, còn Liêu công công kêu khê một tiếng. Hết sức tò mò, Du Ca rời khỏi chỗ và bước xuống đến chỗ Trình Liệt, vô cùng kinh ngạc khi thấy chiếc trâm bạch phượng cùng với hai hình nhân bị yểm bùa có dán tên "Triệu Mỹ Nhân" và "Phúc An", hoàn toàn trùng khớp với giấc mơ của mỹ nhân họ Triệu. Dùng bùa ngải là đi ều cấm kỵ trong hoàng cung!

- Lệnh phi Bạch Tố! Như thế này người còn kêu oan nữa không?

Cơn phẫn nộ kéo đến như vũ bão, giọng Trình Liệt vang lên hết sấm r ền, tay hất mạnh chiếc hộp xuống đất vỡ làm đôi, tất cả mọi thứ bên trong đó đều văng đến dưới chân khiến Bạch Tố sửng người. Chiếc hộp trang sức là nàng ta dùng cất giữ cây trâm bạch phượng quý giá, nhưng còn hai hình nhân này... ở đâu mà có? Lập tức nàng ta bò đến ôm lấy chân Trình Liệt, khóc như điên như dại:

- Hoàng thượng, thần thiếp sai r ồi! Thần thiếp không nên hãm hại Đình t ần và hạ độc An nhi chỉ vì đố kỵ! Nhưng hãy tin thần thiếp không hề bỏ h ồng hoa vào canh tổ yến, càng không dùng hình nhân yểm bùa ai cả!

Du Ca tự thấy đáng về thăm bây giờ của Bạch phi chẳng khác gì Đình t ần tối hôm qua, vốn dĩ làm ra bao nhiêu chuyện ác đức, nay một mực kêu oan chuyện khác thì thử hỏi làm sao tin đây? So với Đình t ần, tội của Bạch Tố nghiêm trọng vạn l ần! Nàng biết Trình Liệt cũng mang cùng suy

ngĩ như vậy, xét ra nữ nhân độc ác này đã xuống tay với hai đứa con của hấn! Đau đớn, cu ồng nộ, lại thêm bản chất nhẫn tâm không khoan dung, hấn đá mạnh nàg ta ngã chúi ra sau, hạ lệnh:

- La thị vệ và cung nữ Đông Vĩ nghe lệnh chủ nhân gây tội, phạt đánh một trăm trượng sau đó trục xuất khỏi cung! Ung thái y gián tiếp hạ độc Phúc An công chúa, lôi xuống dưới đánh cho đến chết! Lệnh phi Bạch Tố lợi dụng ân sủng, tâm địa độc ác dẫn dụ Đình tầ n tư thông cùng Mã thái y, chủ mưu hạ độc công chúa và làm Triệu quý phi sẩy thai, dùng bùa trong cung, tội không thể tha truyề n xử lăng trì!

Nữ nhân mãnh mai như Bạch Tố phải chịu tử hình lăng trì thì quả là Trình Liệt không hề nương nhẹ trừng phạt, Du Ca cũng có đôi chút thấy đáng sợ thay! Vềphần Bạch phi, nghe xong hai từ "lăng trì" đã ngất xỉu, thiết nghĩ trước khi chết nàg ta phải chịu nỗi đau đớn kinh khủng bị lột từng miếng thịt! Những người có tội lần lượt bị lôi ra ngoài không ngừng kêu la thảm thiết, sau đó là âm thanh trượng gỗ đánh vào da thịt, truyề n đến bên tai tiếng hét thất thanh rồi ngưng bật...

Trình Liệt lệnh cho Liêu công công đem hai hình nhân đáng sợ kia đi đốt, sau đó phát tang cho công chúa Phúc An, cuối cùng đến an ủi Triệu Mỹ Nhân vừa trải qua nỗi đau mất con và chịu nỗi kinh tâm này giờ. Nàng ta cầm khăn tay chấm nước mắt, vậy mà lúc hoàng thượng vừa quay lưng đi liền kín đáo mỉm cười. Và đi đâu Du Ca vô tình bắt gặp chính là ánh mắt trong một khắc đã giao nhau giữa mỹ nhân họ Triệu với cung nữ Mật Nương đang chuẩn bị trở vềNhuệ cung.

Kịch hay đã vãn h ồi, Triệu Mỹ Nhân được Thu Tạ dìu vào trong tư phòng ng ồi xuống giường, dầu này giờ trong lòng rất vui nhưng sức khỏe nàg ta còn yếu.

- Nương nương, lần này thiệt thòi cho người quá!

- Ả Bạch phi bị xử lăng trì kinh khủng như vậy, ta thấy việc này cũng đáng lắm.

- Chuyện của Bạch phi nương nương đã khiến người dụng tâm lương khổ rồi.

- Để kéo được ả Bạch Tố đó xuống bùn thì ta phải giả hoá ả giết hại con ta, có như vậy mới ở trước mặt hoàng thượng mà khéo léo lật lại vụ án của Đình Huệ. Bây giờ thì tốt rồi, lần lượt từng kẻ ngáng đường đều bị dẹp bỏ.

Triệu Mỹ Nhân đưa tay vuốt nhẹ bụng mình, suy cho cùng cũng là mẫu thân nên nghĩ đến đứa con đã mất thì ánh mắt có phần bi ai. Để lên kế hoạch hãm hại Bạch Tố, nàng ta đã mạo hiểm đường nào. Ngày trước ở Việt Lương có một cao nhân nổi tiếng tinh thông mọi thứ kể cả y thuật, đến nỗi ông ta còn biết được thai nhi ở trong bụng mẹ là trai hay gái dù chưa đến kỳ sinh nở. Thế là Triệu quý phi sai Thu Tạ âm thầm tìm đến cao nhân nọ, đưa ít máu, tóc vớ cả bát tỳ của mình và Trình Liệt, sau cùng đoán ra thai trong bụng là con gái! Nếu là hoàng tử thì nàng ta sẽ giữ lại nhưng đã là công chúa thì không quan trọng bằng việc hạ bệ ả Bạch phi.

Nghĩ lại sáng nay Triệu Mỹ Nhân chấp nhận uống chén canh có hòng hoa cũng tự thấy độc ác vô cùng. Ngồi nhìn nước canh sóng sánh trong chén ngọc, nàng ta cứ như thể nhìn thấy lòng dạ bất nhân của một người sắp làm mẫu phi như mình, chấp nhận đau đớn uống hòng hoa là một chuyện nhưng đang tâm xuống tay với cả con mình thì quả là tội lỗi khiến trời bất dung. Nhưng đây là cách duy nhất khiến ả Bạch Tố kia phải chết, làm Triệu quý phi nàng sẵn thai và thêm chuyện của Phúc An công chúa với Đình tần thì ả nhất định không qua nổi kiếp nạn này!

Khi đó Triệu Mỹ Nhân đã cầm chén canh lên, những ngón tay khẽ run nhưng lòng lại vô cảm tuyệt tình, ngửa cổ ra uống thứ độc dược mà lát nữa thôi sẽ đem cái chết thương tâm đến cho đứa con chỉ vừa mới thành hình. Độ tằm nửa canh giờ sau, cơn đau cào xé tràn đến khiến nàng ta ôm bụng nằm lăn ra đất, Thu Tạ cũng sợ hãi lo lắng chủ nhân xảy ra chuyện gì, vừa giữ lấy bàn tay đỏ mồngôi đang bấu siết kia vừa la lớn: "Người đâu! Mau gọi thái y!". Triệu Mỹ Nhân mồngôi đầm đìa miệng rên la thảm thiết, mơ màng nhìn xuống thấy máu đọng dưới chân, răng cắn chặt môi đau đớn: Nỗi đau này nhất định phải bắt Bạch Tố trả gấp ngàn lần!

- Con à, đừng trách mẫu phi nhẫn tâm uống h ồng hoa giết chết con, ta thân bất do kỷ không thể không tính đến kế tàn nhẫn này. Không chỉ Đinh t ần, Bạch phi mà còn cả Du hoàng hậu, ta muốn trở thành mẫu nghi thiên hạ, cả đời ng ồi trên phụng toạ bên cạnh phụ hoàng của con. Nếu con có linh thiên thì hãy giúp mẫu phi đạt được tâm nguyện này và đầu thai trở thành con của ta lần nữa!

*****

Ba ngày sau kể từ vụ án chấn động của Đinh t ần và Bạch phi, hậu cung đã yên ắng trở lại mặc cho những lời bàn tán từ phía đám cung nhân vẫn còn. Có lẽ trong lòng ai nấy đều nghĩ mọi chuyện đến đây xem như kết thúc thế nhưng có một người cứ mãi canh cánh trong lòng do còn nghi hoặc một số chuyện. Hôm nay như mọi ngày, Du Ca ng ồi suy tư ở vườn uyển Phụng Hoa cung, những hình ảnh đan xen v ề hai vụ việc vừa r ồi liên tục hiển hiện trong đầu nàng. Đến nỗi Xuân Nhĩ hầu trà bên cạnh cũng mãi quan sát nét mặt hoàng hậu, đánh tiếng hỏi:

- Nương nương còn bận tâm chuyện của Đinh t ần nương nương và Bạch phi nương nương ạ?

- Đúng thế, bên ngoài hai vụ việc này đều gọn ghẽ kỹ càng, nhưng xét kỹ lại có một số đi ều chưa thoả đáng. - Du Ca nói tường tận - Đầu tiên là về hành động hạ độc của Bạch phi trong canh tổ yến, nghĩ mà xem nàng ta tổn hao tâm trí dàn dựng chuyện Đinh t ần như vậy, hà có gì lại ngu xuẩn bỏ h ồng hoa trắng trợn như thế vào canh? Tiếp đến, cung nữ Mật Nương nấu canh tổ yến, xét ra còn có khả năng bỏ độc cao hơn cả Đông Vĩ. Chưa kể chuyện cung nữ ấy vô tình bắt gặp cảnh Đông Vĩ lén lút gặp La thị vệ r ồi La thị vệ gặp Ung thái y, có thể trùng hợp vậy à?

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 14

- Ý nương nương là, Mật Nương kia cố tình theo dõi Đông Vĩ?

- Khả năng đó rất cao! Nếu là vậy chứng tỏ Mật Nương chính là nội gián do ai đó phái đến Nhuệ cung hồng quan sát nhất cử nhất động từ phía Bạch phi.

- Nhưng chuyện Bạch phi nương nương trắng trợn bỏ hòng hoa vào canh tổ yến đến mức phi lý, lẽ nào người anh minh như hoàng thượng lại không nhận ra?

- Sự thâm hiểm của vụ việc này nằm ở chỗ đó! Đúng là nếu chỉ xét về việc Triệu quý phi sẩy thai thì nhất định hoàng thượng sẽ cân nhắc thấu đáo chuyện Bạch phi bỏ hòng hoa vào tổ yến bởi chẳng ai ngu si tự hại mình như thế, vì vậy nàng ta có cơ may thoát khỏi nghi ngờ. Tuy nhiên lúc đó vụ việc của Đình tần vô tình được lật lại, khi quá nhiều sự việc cùng kéo đến sẽ khiến người ta không đủ sáng suốt để nhìn ra những thứ mờ nhạt khác nữa, thành thử phán đoán trở nên thiếu chính xác.

- Nương nương cho rằng, có kẻ nào đẩy lợi dụng chuyện Triệu quý phi nương nương sẩy thai để lôi vụ việc của Đình tần nương nương ra trước mặt hoàng thượng? Nhưng hẳn là ai chứ?

Hình ảnh Triệu Mỹ Nhân và Mật Nương thoáng nhìn nhau vào ngày hôm đó không khỏi lớn vồn trong tâm trí bất giác khiến Du Ca nghĩ đến một giả thuyết:

- Kẻ đó, ta nghĩ có thể là Triệu quý phi!

- Theo những gì phân tích này giờ lẽ nào người cho rằng chính Triệu quý phi nương nương làm mình sẩy thai hòng đổ oan cho Bạch phi nương

nương?

- Hồ dữ không ăn thịt con, cho dù có muốn triệt hạ Bạch phi đến mức nào đi nữa thì thân là mẫu phi, Triệu Mỹ Nhân không thể ác độc đến nỗi tự uống h ồng hoa giết chết con mình hòng giá hoạ cho kẻ khác! Nhưng nếu Mật Nương thật sự là nội gián của Triệu quý phi thì sự tiên đoán này hoàn toàn chính xác...

Trông nét mặt phức tạp của chủ nhân, Xuân Nhĩ thở dài một tiếng, sau đó bất chợt nhớ ra một chuyện khá kỳ lạ cách đây không lâu, liền mau chóng nói:

- Nương nương, nô tỳ bỗng nhớ về chuyện này, đó là một tháng trước nô tỳ cùng với vài cung nữ khác muốn trêu chọc Thu Tạ nên bỏ ít bột xuyên hương có vị chua chua vào bánh bao, sau đó đưa cho muối ấy ăn. Người đoán xem thế nào? Thu Tạ chỉ vừa ngửi qua một lần đã phát hiện ra ngay, xuyên hương vốn mang mùi rất nhẹ, bỏ lượng cực ít thì chẳng tài nào ngửi thấy. Sau đó nô tỳ nghe được, nữ nhân Việt Lương vốn có khứu giác khá nhạy!

- Có chuyện này ư? Nếu như Thu Tạ nhạy cảm với mùi đến vậy thì lý do gì h ồng hoa ở trong canh tổ yến...

Du Ca bỏ lửng câu nói, làn da nơi hai đầu chân mày khẽ nhăn lại và tiếp đến lại dãn ra vì chợt nhiên nhớ lại một điều quan trọng mà ngày trước từng đọc trong sách ghi chép, về một thứ đặc biệt chỉ có ở nữ nhân Việt Lương. Lần trước ở Nhàn Ninh cung, lúc Triệu Mỹ Nhân mặc chiếc váy trong suốt nằm trong lòng Trình Liệt, vẻ như nàng đã vô tình thấy "nó". Chỉ cần tìm hiểu xem Mật Nương kia có thứ đó hay không thì nghi vấn về thân phận đã sáng tỏ! Tức thì, nàng nói nhỏ vào tai Xuân Nhĩ, yêu cầu đi làm một việc...

Chẳng rõ việc đó là gì mà mãi qua giờ trưa, Xuân Nhĩ mới trở về Phụng Hoa cung, đem kết quả đúng y dự đoán về báo cho hoàng hậu. Nghe nha hoàn thân tín khẳng định rõ ràng thì Du Ca đã chắc chắn, Mật Nương chính là người của Triệu Mỹ Nhân! Bây giờ cần phải tìm nhân chứng chứng minh đi đầu ấy, và dĩ nhiên nàng cũng đã nghĩ đến một người. Nơi hậu cung,

những phi tần luôn ngấm ngầm đấu đá vì thế việc đề phòng lẫn nhau là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu. Không thể có việc Triệu quý phi đứng ra đưa Mật Nương đến Nhuệ cung, có thể gài nội gián mà khiến Bạch phi không may nghỉ ngơi thì chỉ có duy nhất một kẻ: Nữ tuyển thị, tức là người tuyển chọn cung nữ và đưa họ đến các tẩm cung hầu hạ phi tần!

Lâm nữ tuyển thị, một nữ nhân kém nhan sắc vừa qua tứ tuần, bị ném ngã xuống đất, lát sau mới từ từ ngẩng dậy đã trông thấy hoàng hậu ngồi yên lặng ngay trước mặt với biểu hiện vô cảm, đôi mắt nhìn người mệnh danh mẫu nghi thiên hạ trong căn phòng nửa sáng nửa tối mang chút gì đó lạnh lẽo. Chưa hết, khi quan sát xung quanh thì Lâm nữ tuyển thị mới giật mình phát hiện đây là phòng thâm cung. Sợ sệt không biết mình đã làm gì phật ý hoàng hậu, bà ta liề n thừa:

- Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương, chẳng hay nương nương có gì chỉ bảo?

Du Ca nhìn qua Xuân Nhi khẽ gật đầu, tiếp theo nàng ta bước đến trước mặt Lâm nữ tuyển thị liề n chậm rãi nói rõ ràng:

- Nữ tuyển thị không cần quá sợ hãi, hoàng hậu nương nương sai người đưa người đến đây cốt muốn hỏi về thân thế của cung nữ Mật Nương ở Nhuệ cung.

- Cung nữ Mật Nương...?

- Người hãy mau trả lời thành thật: Có phải Mật Nương là cung nữ nước Việt Lương đồng thời cũng do Triệu quý phi nương nương gài vào Nhuệ cung?

Đối diện, Lâm nữ tuyển thị khẽ đảo mắt kèm theo một cái mím môi khó xử. Trông thế là biết ngay bà ta che giấu về thân thế của Mật Nương, có lẽ bây giờ trong lòng đang phân vân không biết nên nói ra hay chẳng? Đây cũng là điề u dễ hiểu, nếu bà ta đích thị gài Mật Nương đến Nhuệ cung thì có nghĩa đã nhận sự mua chuộc từ Triệu quý phi, phận làm nô tỳ chốn hậu cung hễ đã đi theo ai thì không thể phản trắc, thế nhưng bây giờ người tra hỏi lại là hoàng hậu nương nương quyền thế cao hơn quý phi họ Triệu, giả

như bà ta im lặng không khai thì chẳng rõ cái mạng hèn của một nữ tuyền thị nhỏ nhoi này có giữ được?

- Nếu người sợ Triệu quý phi nương nương thì đừng lo, hoàng hậu nương nương đứng đầu lục cung sẽ có cách bảo vệ người! Ta thay mặt người hỏi lại lần nữa: Có phải Mật Nương là do Triệu quý phi nương nương hối lộ người hồng đưa vào Nhuệ cung?

Lâm nữ tuyền thị vẫn lặng im với những suy nghĩ rối rắm, không hẳn bà ta trung thành tuyệt đối với Triệu quý phi mà trong lòng đang vô cùng phân vân.

Không muốn sự việc dây dưa kéo dài, Du Ca nghĩ với những loại nô tỳ ham mê của cải hối lộ này thì cần phải mạnh tay một chút, liền ra lệnh cho thị vệ chuẩn bị dụng hình. Lâm nữ tuyền thị vừa nghe thế đã mặt xanh mày xám, chân tay bủn rủn, mồ hôi rịn ra trên trán to như hạt đỗ, lập tức dập đầu quỳ lạy:

- Nương nương tha mạng, nô tỳ xin khai! Đúng vậy ạ, Mật Nương chính là người của Triệu quý phi! Cung nữ Thu Tạ đến gặp nô tỳ đưa khá nhiều bạc, yêu cầu nô tỳ phải để Mật Nương đến Nhuệ cung hầu hạ Bạch phi! Nô tỳ chỉ làm có vậy không hề gây ra chuyện gì cả, xin nương nương khai ân!

Lâm nữ tuyền thị khai ra mọi chuyện với giọng thảm thiết vô cùng, bấy giờ Xuân Nhĩ mới ra dấu cho thị vệ đem bà ta tạm giam vào ngục, sau đó quay qua hỏi nương nương bây giờ phải làm gì? Du Ca chậm rãi đứng dậy, không hề do dự khi truyền lệnh thị vệ đưa Mật Nương đến đây thẩm tra! Độ khoảng một canh giờ sau, Mật Nương cũng được âm thầm giải vào phòng thẩm cung, quỳ đúng ngay vị trí Lâm nữ tuyền thị vừa quỳ ban nãy. Lúc đầu, người cung nữ mang chút lo lắng nhìn căn phòng âm u lạnh giá này thế nhưng sau đó đã lấy lại vẻ bình tĩnh, hành lễ:

- Nô tỳ tham kiến hoàng hậu nương nương!

Dẫu không gian khá tối và nữ nhân mười sáu tuổi kia khẽ cúi mặt, ấy vậy Du Ca vẫn nhận ra nàng ta không hề đơn giản như Lâm nữ tuyền thị,

hắn là do ánh mắt đó ban nãy vừa phản chiếu vẻ lãnh cảm lẫn lạnh tanh rất giống với Thu Tạ, nha hoàn có khuôn mặt sắc sảo tinh vi. Du Ca thầm nghĩ việc tra hỏi Mật Nương sẽ không dễ dàng! Tuỳ theo đối tượng mà áp dụng cách thức thẩm vấn, với kẻ sợ chết như Lâm nữ tuyền thị có thể dùng chiêu uy hiếp, nhưng với kẻ tinh ranh như Mật Nương thì nàng chỉ còn cách đi thẳng vào vấn đề không vòng vo:

- Có phải người chính là nội gián do Triệu quý phi gài vào Nhuệ cung để theo dõi từng hành động của Bạch phi?

- Hoàng hậu nương nương nói gì nô tỳ không hiểu, từ trước đến nay nô tỳ luôn là nha hoàn ở Nhuệ cung và hầu hạ Bạch phi nương nương...

- Bản cung hỏi người: Trong hoàng cung có bao nhiêu vườn uyển, mỗi nơi lại rộng lớn, làm sao có chuyện trùng hợp cung nữ người lại trông thấy Đông Vĩ lén lút gặp La thị vệ, chẳng những thế còn cảnh La thị vệ đi gặp Ung thái y nữa, nếu không phải người cố tình theo dõi thì làm gì dễ dàng bắt gặp cảnh quan trọng đó?

- Hỡi bẩm nương nương, trên thế gian này có rất nhiều việc ngẫu nhiên, thật sự là nô tỳ vô tình phát hiện Đông Vĩ lén đi gặp La thị vệ, còn chuyện La thị vệ gặp Ung thái y thì đúng là nô tỳ cố ý theo dõi vì thấy hành tung của La thị vệ mờ ám. Tất cả xuất phát từ sự tò mò chứ không hề có ai sai khiến nô tỳ cả.

Lưng thẳng, mặt ngẩng cao đứng tậ̀m, quỳ gối vừa phải không khúm núm, lời lẽ rành rọt chắc chắn không chút nể sợ, Mật Nương lúc này ở trước mặt Du Ca chính là mang dáng vẻ có phần tự cao như vậy. Du Ca thiết nghĩ, khá khen cho một cung nữ được dạy dỗ chu đáo, nước Việt Lương quả nhiên biết đào tạo kẻ dưới!

- Thôi được, bản cung lại hỏi: Xuất thân của người có phải là người Việt Lương?

- Nô tỳ là người Bắc Đại, không hề liên quan gì đến Việt Lương ạ.

Du Ca cười nhạt, thấy cung nữ này gan lớn thật, ngay cả thân thế cũng dám nói dối trắng trợn ở trước mặt hoàng hậu như vậy. Từ lúc bắt đầu câu hỏi, Du Ca không đứng yên tại chỗ mà đi qua đi lại ở sau lưng Mật Nương, vốn dĩ bản thân có chủ đích riêng. Nay đề cập đến chuyện thân thế và người đang quỳ nọ không muốn thành thật khai báo vậy thì nàng đành phải ra tay thôi. Một cách bất ngờ, nàng túm chặt cổ áo của nha hoàn kia, trong khi nàng ta chưa kịp phản ứng, lập tức kéo mạnh xuống để lộ một bên vai trần, trên da thịt xuất hiện dấu ấn hình trăng khuyết. Nở nụ cười hài lòng, Du Ca buông tay ra khi Mật Nương kéo cổ áo lại.

- Nương nương, xin người đừng sỉ nhục nô tỳ ở trước mặt đám thị vệ...!

- Thị vệ của Phụng Hoa cung không có nhã hứng với nha hoàn hậu cung đâu. Còn người, tội khai gian đáng bị trừng phạt thế nào đây? Ngày trước bản cung từng đọc qua một quyển sách, trong đó nói về nữ nhân Việt Lương khi sinh ra đều đóng một dấu ấn hình trăng khuyết lên cả vai phải! Ta đã lệnh cho Xuân Nhĩ theo dõi người trong lúc tắm và phát hiện dấu ấn này. Người còn gì để nói?

Nghe danh Du hoàng hậu nhanh nhạy ứng biến, chưa chi đã tìm hiểu và phát hiện ra thân thế của một cung nữ nhỏ bé, quả nhiên đúng với lời đồn! Thích thú nghĩ trong lòng đi đâu đó, Mật Nương tiếp tục bình thản đáp:

- Cung nữ ở hậu cung thường để ý xuất thân, Việt Lương vốn không được lòng Bắc Đại nên nô tỳ che giấu thân phận vì không muốn bị bắt nạt. Cứ cho rằng nô tỳ là người Việt Lương thì cũng không liên quan gì đến Triệu quý phi nương nương.

- Ta có nói xuất thân Việt Lương của người liên quan đến Triệu quý phi ư?

- Nương nương...

Nãy giờ toàn thấy khuôn mặt cao ngạo của Mật Nương, nay mới thấy nàng ta đột nhiên biến sắc do tâm tư dao động, thật khiến Du Ca buồn cười lẫn thoải mái. Cung nữ này ỷ có chút thông minh nên đâm ra tự phụ,

thường dễ bị vướng vào bầy tâm lý nhỏ nhất, chỉ cần bị lật tẩy một chút là tức khắc rơi vào tâm trạng rối bời.

- Bạch phi dẫn dắt chuyện tư thông của Đinh tần, gây ra nhiều tội ác nên bị trừng trị cũng là thích đáng. Nhưng chuyện Triệu quý phi sẩy thai nếu do chính nàng ta tự gây ra thì bản cung phải làm rõ, chẳng thể đổ hết tội lên đầu Bạch phi. Ta thân là chủ quản lục cung nhất định giải quyết đâu ra đó để hậu cung yên ổn.

Du Ca hướng ánh mắt kiên quyết vào Mật Nương, miệng không nói thẳng ra nàng ta phải làm gì nhưng biết một cung nữ đang làm nội gián và khi bị phát hiện thân thế ắt hẳn tự khắc hiểu bản thân cần phải khai báo thế nào. Thế nhưng Mật Nương vẫn ngoan cố im lặng, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Du Ca nào đâu bỏ qua dễ dàng, cũng hiểu nàng ta tư chất thông minh chẳng dễ phủ phục, cuối cùng chỉ có thể dụng hình. Với lời khai từ Lâm nữ tuyển thị, việc làm nội gián đã rõ ràng và đi đầu Du Ca muốn chính là Mật Nương phải tự khai!

Đầu tiên là trấn nước. Thị vệ cột Mật Nương treo lên cao, đầu trông ngược xuống, hai tay bị trói chặt rồi trấn nàng ta xuống nước liên tục gây ngạt thở. Cách dụng hình này đối với Mật Nương xem ra khá nhẹ, mặc dù trấn nước đến ngất đi vài lần nhưng nàng ta tuyệt đối không khai nửa lời. Du Ca yêu cầu thị vệ dùng đến kẹp gỗ. Lần lượt mười ngón tay bị kẹp gỗ nghiền chặt, Mật Nương chịu không nổi phải la lên đau đớn. Dụng hình kẹp gỗ khoảng nửa canh giờ, thấy Mật Nương muốn ngất đi thì Du Ca bảo thị vệ ngừng lại, bấy giờ mới đến chỗ nàng ta đang nằm sấp ra đất, thân thể nữ nhi mới lớn trong vải lụa đầm nước, mắt lim dim với hơi thở mệt nhọc khi những ngón tay vẫn bị kẹp chặt rướm máu, cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Lý nào người muốn bị dụng hình đến chết? Bản cung đoán hẳn người còn người thân, người đành lòng bỏ họ ư hay là muốn ta sai người qua Việt Lương đón họ vào cung làm con tin? Người chỉ làm nội gián ở Nhuệ cung chưa gây ra chuyện gì tày trời, nếu có khai báo trước mặt hoàng thượng cùng lắm bị phạt vài trượng rồi nhốt vào ngục một thời gian. Tại sao phải chịu chết ở nơi lạnh lẽo này?

Mật Nương khẽ khàng ngược mặt lên, nhìn rõ khuôn mặt băng lãnh của hoàng hậu, người ngày ngày chỉ im hơi lặng tiếng nơi tẩm cung nhưng một khi đã ra tay thì nhẫn tâm chẳng kém gì hoàng thượng ngồi trên long toạ kia. Nhắc nhớ chuyện của Lệ ca nương ba và Đình tầ năm trước là một minh chứng còn gì! Nàng ta thở ra nặng nề, hàng mi trĩu nặng chớp chớp vài cái như thể tâm tư đang dao động trước những lời nhẹ nhàng mà đầy đe doạ kia.

- Là Triệu quý phi nương nương tự uống h ồng hoa để mình sẩy thai hòng đổ oan cho Bạch phi nương nương... Người sai nô tỳ theo dõi nhất cử nhất động ở Nhuệ cung, bẩm báo tình hình đến khi hoàng thượng triệu gọi thì phải đem hết mọi chuyện khai báo lại. Cũng chính nô tỳ mang hai hình nhân yểm bùa bỏ vào hộp trang sức của Bạch phi nương nương...

Sau cùng cũng nghe được những lời c ần nghe, Du Ca không khỏi hài lòng về suy đoán trước đó của bản thân. Quả nhiên chính Triệu quý phi tâm địa rắn độc đó đã tự làm mình sẩy thai đổ hết tội lỗi lên đầu Bạch phi, tự hỏi có còn đáng làm mẫu thân không? Trong trường hợp này, câu nói hồ đứ không ăn thịt con đã sai r ồi!

- Tốt, bây giờ ta muốn người đến chỗ hoàng thượng, khai lại những gì vừa nói.

- Nô tỳ sẽ khai... Nhưng nương nương, bây giờ nô tỳ chẳng còn sức lực nữa... e rằng chưa đến chỗ hoàng thượng đã ngất xỉu... Khấu xin nương nương để sang ngày mai nô tỳ thay xiêm y để h ầu thánh giá...

Du Ca tự thấy cũng chí lý, dầu biết có thể dụng hình để lấy lời khai nhưng nếu đưa Mật Nương đi với dáng vẻ thương tích thế này thì không hay, dù gì cũng đã chi ều tối cứ để ngày mai cũng được. Nàng yêu cầu thị vệ tháo kẹp gỗ ra, đưa Mật Nương sắp lả đi nhốt vào ngục cùng với Lâm nữ tuyền thị, chờ sang ngày mai đến trước mặt Trình Liệt vạch trần mưu kế gian xảo độc ác của Triệu Mỹ Nhân.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 15

Ngày hôm sau, Du Ca đến thẳng Nhàn Ninh cung. Nghe đâu Trình Liệt vừa bãi tri ầu nên nàng sai người mời hấn đến chỗ của Triệu Mỹ Nhân. Vừa trông thấy tấm bảng đề Nhàn Ninh cung là Du Ca chẳng đợi thị vệ vào trong bầm báo đã nhanh chóng đi vào chính phòng luôn, đến nơi thì bắt gặp Trình Liệt đang ng ồi trò chuyện với giai nhân. Hiễn nhiên hấn lấy làm ngạc nhiên trước việc hoàng hậu mang dáng vẻ có chút khác thường, tự thấy không kìm nổi tò mò:

- Sao hôm nay hoàng hậu có nhấ hững đến Nhàn Ninh cung vậy?

- Ta đương nhiên là có chuyện quan trọng mới đến. - Du Ca nhìn sang Triệu quý phi chuẩn bị hành lễ - Muội mới khoẻ lại nên cứ miễn đi. Nào, ta sai người nấu chè hạt sen tinh thông khí huyết cho nữ nhân vừa sẩy thai cho muội đây.

Hoàng hậu vừa dứt lời là Xuân Nhĩ nhanh nhẹ c ầm khay ngọc ở trên đó có chén chè hạt sen vừa nấu xong mang đến chỗ Triệu quý phi đang ng ồi là lướt bên cạnh quân vương, nàng ta mở miệng đa tạ hoàng hậu rồi bảo Thu Tạ đón lấy khay ngọc. Đúng như trước đó đã nói, chuyện ăn uống ở Nhàn Ninh cung xem chừng kỹ lưỡng, Thu Tạ vừa c ầm chén chè hạt sen lên mũi ngửi qua một lúc li ền có chút biến sắc, lập tức hướng mắt về phía Du Ca vẫn đang mang vẻ đi ền nhiên. Bắt gặp biểu hiện khác thường của nha hoàn, Triệu Mỹ Nhân mới hỏi:

- Người làm gì thế, còn không mau đưa ta chén chè hạt sen để không uống phí tâm sức của hoàng hậu nương nương dành cho ta chứ.

- Nương nương, chè hạt sen này không thể ăn được...

Triệu Mỹ Nhân lập tức ngạc nhiên, tại sao? Thu Tạ rõ ràng khó xử, vừa nhìn quý phi và hoàng thượng lại vừa nhìn hoàng hậu ở bên dưới kia. Trông vẻ ấp úng kỳ quặc đó, Trình Liệt cất tiếng yêu cầu nàng ta nói mau! Ngay cả Du Ca cũng bình thản buông một lời rằng: "Có chuyện gì thì cứ nói đi", nên nàng ta thừa rõ:

- Bẩm, nô tỳ nghĩ được trong chè hạt sen này có chứa ám hương, loại độc khá nhẹ nhưng không thể xem thường, rất khó nghĩ thấy mùi...

Trình Liệt lần Triệu Mỹ Nhân tất nhiên phải kinh ngạc, ánh mắt hết muốn hỏi có nhầm lẫn không, kể cả Thu Tạ cũng gật đầu khẳng định chắc chắn! Lạ lùng thay bị cung nữ báo trong chè hạt sen mình đem đến có ám hương chẳng khác nào muốn đầu độc đối phương, vậy mà hoàng hậu trong xiêm y đỏ rực vẫn không một phản ứng giạt mình hay lên tiếng giải thích, chỉ mỉm cười nhẹ rồi nói thẳng:

- Quả nhiên là khứu giác nhạy bén hơn người thường! Đúng vậy, là bản cung cố tình sai Xuân Nhĩ bỏ ám hương vào chén chè!

Triệu Mỹ Nhân nửa phần chấn động, nửa lại tự hỏi Du hoàng hậu phát điên hay hoá rồ mà lại đi đầu độc mình, chẳng những thế còn công khai cho thiên hạ biết, so với Bạch phi mà nói thì không còn gọi là hạ sách mà phải gọi hai từ "ngu sách". Tức thì nàng ta toan đứng dậy tỏ rõ thái độ thì Thu Tạ khéo léo giữ chủ nhân lại, linh tính mách bảo có thể đây là chủ đích từ hoàng hậu vì thế phải cẩn thận, đó là điều nàng ta đọc được qua đôi mắt dè chừng từ nha hoàn thân tín. Triệu quý phi đành ngẩn yên tại chỗ, thiết nghĩ sẽ có một người khác đứng ra chất vấn Du Ca thôi. Im lặng được một lúc, Trình Liệt cất giọng:

- Tại sao nàng lại bỏ ám hương vào chè hạt sen mang cho Triệu quý phi?

- Hoàng thượng, ta đến đây không phải để thăm hỏi ái phi của người, càng không có lòng đem chè hạt sen cho nàng ấy, chỉ là muốn làm sáng tỏ một chuyện!

Nhanh chóng đứng dậy rồi bước xuống bậc thang khắc hình liên hoa, đáng đi từ tốn giống hệt ngày vạch tội Bạch Tố, Trình Liệt tiến đến trước mặt Du Ca.

- Rốt cuộc hoàng hậu nàng muốn làm sáng tỏ chuyện gì?

- Về chuyện Triệu quý phi bị sẩy thai.

- Chẳng phải chuyện này đã đi đầu tra xong xuôi mấy ngày trước rồi ư?

- Chỉ là xong xuôi vụ án Bạch phi và Đinh tần thôi, còn chuyện Triệu quý phi sẩy thai thì chưa! - Bỏ mặc cái nhìn khó hiểu từ hoàng thượng, Du Ca bước qua phải vài bước để nhìn rõ lên chỗ Triệu Mỹ Nhân - Nghe rằng, Việt Lương chuyên thu nhận nữ nhân có khứu giác nhạy bén để làm cung nữ, tất nhiên mục đích là để đảm bảo việc ăn uống cho phi tần, trong chè hạt sen bỏ ám hương ít mùi nhưng Thu Tà vẫn phát hiện ra được, chứng tỏ việc ăn uống hàng ngày của Triệu quý phi thực sự được coi sóc kỹ lưỡng.

- Ý nàng là... - Trình Liệt khẽ xoay qua.

- Kỳ lạ ở chỗ, tại sao không phát hiện ra hõng hoa có trong canh tổ yến? Ngẫm lại mà xem, lượng hõng hoa khiến nữ nhân sẩy thai không thể bỏ ít, nếu thế thì với khứu giác nhạy bén như Thu Tà lý do gì không nhận ra được?

Du Ca phân tích rõ ràng từng lời, đúng là trong chuyện này có điểm nghi vấn ở đây! Thu Tà thầm nghĩ trong lòng, có ngờ đâu hoàng hậu lại vô tình phát hiện ra chi tiết khứu giác của cung nữ Việt Lương, chẳng những thế còn nhanh trí cài một cái bẫy nhỏ là bỏ ám hương vào chén chè hạt sen khiến nàng ta vô ý tự để lộ khả năng này, bây giờ có quanh co thế nào cũng vô ích. Triệu Mỹ Nhân cũng mang cùng suy nghĩ với Thu Tà, dẫu bên ngoài vẫn giữ vẻ im lặng cao quý nhưng trong lòng đã chột dạ, liền đáp qua loa: "Có thể hôm đó Thu Tà lơ là người không kỹ". Câu chống chế nghe thật ấu trĩ, Du Ca mỉm cười hỏi lại:

- Vừa nãy là chè hạt sen do chính bản cung ban mà Thu Tà còn kỹ lưỡng đến vậy, thử hỏi lúc muội mang thai, với việc hệ trọng thế này thì

nha hoàn kỹ tính như Thu Tà có thể lơ là như muối nói không? Mà cứ cho là sơ suất đi, thế Thu Tà có đáng bị lôi xuống dưới trướng đánh cho trăm trượng?

Vừa bị vạch rõ sự hồ đồ vừa bị đẩy vào thế khó xử, Triệu Mỹ Nhân khẽ đảo mắt, lại bắt gặp Thu Tà nhìn mình mang mười phần lo âu r ầu, bị đánh trăm trượng khéo chỉ còn thân xác b ầy nh ầy thịt máu. Hiển nhiên Du Ca không có ý đánh nha hoàn đó mà chẳng qua muốn để Trình Liệt nhận ra vấn đề thiếu thuyết phục trong chuyện này, và hẳn thật sự trầm tư khi nhìn qua Du Ca, chậm rãi yêu cầu:

- Nàng cứ nói tiếp đi.

- Vấn đề thứ hai phải xét lại chính là cách ra tay của Bạch phi! Đối với Đinh t ần, nàng ta đã tâm kế đến vậy thì vì sao lại ngu ngốc bỏ h ồng hoa rành rành ra đây để bị phát hiện? Một kẻ thủ đoạn nhất định hành xử cẩn thận, dụng tâm lường khổ cỡ nào, tuyệt đối không thể làm ra hạ sách đến mức ấy. Chẳng vì đau đớn trước cái chết của con nên trong một lúc không đủ sáng suốt nhìn rõ cục diện ngày hôm đó.

- Vậy có kẻ khác ra tay hại Triệu quý phi đổ oan cho Bạch phi?

- Phải, và kẻ thủ ác đó không ai khác cũng chính là nạn nhân, Triệu Mỹ Nhân!

Chất giọng của Du Ca vang lớn, ngón tay còn chỉ thẳng về phía Triệu Mỹ Nhân, khiến nàng ta tâm đang lo lắng không tránh khỏi việc giật mình, hai tay đặt trên đầu gối trong một thoáng li ền vô thức nín chặt vạt xiêm y mỏng tanh. Nàng ta kín đáo nhìn qua Thu Tà, ánh mắt kia vẫn kiên quyết nhắc nhở, giúp nàng ta lấy lại bình tĩnh bởi đây chưa phải lúc hạ màn, li ền đứng dậy đóng vai bị phản:

- Hoàng hậu nương nương sao có thể nhẫn tâm nói th ần thiếp giết chết con mình? Hoàng thượng, người nhất định phải làm chủ cho th ần thiếp!

Giai nhân đau khổ kêu oan thánh thót, Trình Liệt phải thấy xót, mới nhìn Du Ca:

- Hoàng hậu, nàng có biết mình vừa nói gì không? Tại sao lại bảo Triệu quý phi tự làm bản thân sảy thai? Nàng ta là mẫu thân, hồ đồ không ăn thịt con.

Có lẽ Du Ca cũng thấy hành vi của người mẫu thân xinh đẹp kia quá bất nhân, chỉ vì muốn độc sủng triệt hạ kẻ khác mà đang tâm giết chết máu mủ của mình, chậm rãi quay qua nhìn trực diện vào Trình Liệt mà rằng:

- Hoàng thượng có hiểu lòng dạ thâm sâu của nữ nhân chốn hậu cung như thế nào không? Đế vương như chàng không sao biết được đằng sau những khuôn mặt đẹp để mê hoặc kia là con người tàn ác đến mức nào, tâm địa lang sói ra sao, thậm chí chỉ vì hai từ ân sủng có thể sẵn sàng xuống tay với kẻ khác chẳng chút do dự, cho dù là máu mủ hay cả bản thân họ! Chàng đừng quên câu: "Hoạ hổ hoạ bì nan hoạ cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm"! Ta vốn không phải kẻ thích vu oan người khác, biến không thành có, nói dĩ nhiên phải có nhân chứng.

Không đợi Trình Liệt hỏi thêm, Du Ca đưa mắt nhìn Xuân Nhĩ và nàng ta bước ra ngoài báo với thị vệ đem Mật Nương cùng Lâm nữ tuyển thị đến đây. Nhìn theo bóng dáng nhanh nhẹn đó, Triệu Mỹ Nhân hiện rõ sự sốt ruột trong đôi mắt được kẻ vi ân rất đậm, liên tục tự hỏi nhân chứng kia là ai? Một khắc tiếp theo, nàng ta bỗng dừng nhớ đến một người. Trong lúc chờ đợi, Du Ca nói tiếp những gì cần nói:

- Chàng còn nhớ cung nữ Mật Nương nấu canh tổ yến, người phát hiện ra chuyện của La thị vệ và Ung thái y, nha hoàn đó là cung nữ Việt Lương cũng chính là nội gián do Triệu quý phi mua chuộc nữ tuyển thị đưa đến Nhuệ cung hòng theo dõi Bạch phi. Hôm qua ta đã tra khảo và cuối cùng nha hoàn đó cũng khai tất cả từ chuyện Triệu quý phi biết rõ kế hoạch hãm hại của Bạch phi đối với Đình tần cho đến việc nàng ta tự uống h ồng hoa để bị sảy thai. Bây giờ ta đem ả cùng Lâm nữ tuyển thị đến đây đối chất với Triệu quý phi.

Du Ca dứt lời đã nghe bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào, tiếp đến là Xuân Nhĩ chạy vào theo sau có hai thị vệ lôi Mật Nương vào phòng ném xuống đất. Trước mặt là cảnh Mật Nương chưa thay xiêm y mới, thân thể

bê bết máu, mặt mũi bầm tím sưng vù và đi đầu kinh khủng là các ngón tay đầu bị bẻ gãy. Và chỉ có mỗi cung nữ này không hề có Lâm nữ tuyển thị. Trước bộ dạng thê thảm của Mật Nương, ai nấy đều thất kinh, kể cả Trình Liệt cũng không ngờ kẻ đang nằm thoi thóp dưới kia bị dụng hình tàn nhẫn đến vậy. Hiển nhiên người kinh ngạc nhất là Du Ca, nàng nhớ rõ ngày hôm qua Mật Nương nào đâu đến nỗi sống dở chết dở thế này, liền nhìn đám thị vệ hỏi ngay:

- Tại sao nhân chứng lại ra nông nỗi này?

- Bẩm nương nương, chúng thần cũng không rõ nguyên nhân, ban nãy vào trong ngục đã phát hiện cung nữ đó thành ra như vậy rồi.

- Còn Lâm nữ tuyển thị?

- Bẩm, Lâm nữ tuyển thị đã siết cổ tự vẫn trong phòng giam!

Du Ca không khỏi sửng sốt, sao chỉ qua một đêm mà kẻ thì tự vẫn còn kẻ thì như thế bị ai đó tra tấn dã man đến là người hay ma cũng chẳng rõ! Trong khi nàng còn đang bối rối thì Triệu Mỹ Nhân và Thu Tà cùng nhìn nhau, bây giờ không còn nét mặt lo âu sợ sệt nữa đã chuyển qua đắc ý hả hê, chứng tỏ đã có một sự âm thầm sắp xếp trước đó và chính vào thời khắc quyết định này sẽ lật ngược tình thế! Tức thì mỹ nhân họ Triệu chạy đến bên hoàng thượng, nép thân hình lả lơi vào người hắn, khuôn mặt gian xảo ban nãy giờ đây chuyển qua hải hùng:

- Hoàng hậu nương nương tra khảo cung nữ tàn nhẫn đến như vậy sao? Thần thiếp sợ quá hoàng thượng, thật là không dám nhìn...

- Chuyện này là thế nào, hoàng hậu?

- Ta không biết vì sao cung nữ Mật Nương trở thành như vậy! Đúng là hôm qua ta có dụng hình nhưng chỉ là trấn nước và kẹp gỗ, trước khi đưa vào phòng giam thì nha hoàn này thân thể vẫn lành lặn không hề bị khuyết mất thứ gì?

- Nàng có chắc là không tra tấn cung nữ? Đừng quên nàng là hoàng hậu, lạm dụng tư hình tra tấn kẻ khác cũng có thể bị phạt tội!

Du Ca giương mắt nhìn Trình Liệt, rõ ràng hẳn không tin nàng nên khuôn mặt mới mang vẻ lãnh cảm bất nhẫn đến thế. Cung nữ Mật Nương chỉ mới qua tra khảo chưa được Bộ hình xét xử là tội phạm vì vậy việc dùng tư hình tra tấn là trái luật, hoàng hậu như nàng bị đẩy vào tình huống đã rồi, biết luật phạm luật thì càng bị phạt nặng. Đúng lúc, tất cả nghe giọng thầ ầu ào ào của Mật Nương cất lên:

- Hoàng thượng... hoàng thượng...

- Mật Nương, người mau nói bản cung biết, ai đã gây ra chuyện này?

Cố gắng ngẩng đầu lên đồng thời dựng thân thể mềm ng ầy dậy, Mật Nương bây giờ chẳng khác gì ngọn đèn trước gió có thể tắt bất cứ lúc nào, đôi mắt yếu ớt nhoè nhoẹt lệ và bờ môi sức mẻ ấy khó khăn lắm mới mở ra được:

- Xin hoàng thượng làm chủ cho nô tỳ...

- Nói tr ầm biết, là ai tra tấn người thành ra bộ dạng đáng thương như vậy?

- Bẩm hoàng thượng... chính là hoàng hậu nương nương...!

- Người vừa nói cái gì? - Du Ca lập tức nắm chặt bờ vai Mật Nương khiến nàng ta rên một tiếng thê thiết - Bản cung không hề tra tấn người bằng thủ đoạn ghê rợn thế này! Ngày hôm qua người khai với ta những gì về chuyện đã làm thì bây giờ ở trước mặt hoàng thượng hãy nói rõ tất cả! Đây, dấu ấn trắng khuyết chứng minh người là người Việt Lương, còn là nội gián của Triệu quý phi!

Vừa nói, Du Ca vừa vạch vai áo của Mật Nương xuống nhưng lạ lùng thay, ngay bả vai phải nơi ngày hôm qua vẫn còn thấy dấu ấn trắng khuyết thì giờ đây chỉ là một mảng da bị bong ch ả ỉ h ề có bất cứ dấu tích gì! Du Ca thoáng bất động, sao mọi thứ lại trở nên mơ hồ đến vậy? Tiếp theo,

nàng nghe Trình Liệt lệnh cho thị vệ kéo hoàng hậu ra khỏi Mật Nương, tránh gây thêm đau đớn cho cung nữ. Bị hai thị vệ giữ chặt hai bên đầu vai, Du Ca nghe nha hoàn kia kêu thảm thiết:

- Hỡi hoàng thượng... chính hoàng hậu nương nương đã tra tấn nô tỳ ép nô tỳ phải đặt điếu vu khống Triệu quý phi nương nương tự uống hừng hoa gây sẩy thai... còn bảo nô tỳ tự nhận mình là nội gián Việt Lương... nô tỳ thân tâm đau đớn sống không bằng chết...! Lâm nữ tuyền thị cũng bị bức ép nên đêm qua không chịu nổi liềm dùng vải áo siết cổ tự vẫn!

- Nương nương, không ngờ chỉ vì muốn giá họa cho thần thiếp mà người nhẫn tâm tàn bạo nguy hại nhân chúng còn dùng cực hình trấn áp, quá đáng sợ!

Nghe Triệu Mỹ Nhân kia thêm dầu vào lửa, Xuân Nhi liềm quỳ xuống thưa:

- Hoàng thượng anh minh! Tất cả những gì Mật Nương vừa nói đều là giả dối! Hoàng hậu nương nương không hề nhẫn tâm tra tấn, chỉ muốn tìm ra sự thật! Rõ ràng hôm qua nô tỳ nghe Mật Nương khai ra mọi chuyện đều do Triệu quý phi nương nương dàn dựng!

Chẳng rõ Thu Tạ từ lúc nào đã bước đến chỗ Xuân Nhi, tát nàng ấy một bạt tai kèm theo câu khinh nhờn: "Nô tỳ thấp hèn như người sao dám nói quý phi nương nương như vậy?", sau đó không hề nương tay tát thêm vài cái vào mặt Xuân Nhi. Dầu trong tình huống bị ai nhưng Du Ca không khỏi tức giận trước cảnh Thu Tạ tác oai tác quái, nàng là hoàng hậu ai dám đụng đến nha hoàn của nàng, liềm quát lớn: "Dừng tay! Có hoàng hậu ta ở đây, nô tỳ người sao dám đánh Xuân Nhi?".

Thu Tạ giật nảy mình, cánh tay đang cao hứng vung lên lập tức khựng lại khi trông đôi mắt sắc lạnh đe dọa đầy cấp bách từ Du Ca. Triệu quý phi liếc mắt một cái hiệu cho Thu Tạ lui ra sau. Còn về Trình Liệt, hẳn hết quan sát Mật Nương nằm hấp hối dưới đất rồi nhìn qua Du Ca nửa bình thản nửa không phục, bên tai nghe muôn vàn âm thanh đan xen, im lặng chốc lát sau đó mau chóng lên tiếng:

- Có đúng là hoàng hậu ép người vu khống Triệu quý phi?
- Nô tỳ không dám có nửa lời giả dối...
- Du hoàng hậu, nàng còn gì để nói?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 16

Chất giọng từ Trình Liệt nghe không cảm xúc, chẳng cao chẳng thấp, chẳng giần dữ hay chất vấn, hoàn toàn lạnh nhạt y hệt vẻ mặt hắn lúc này.

Đối diện, Du Ca cười khế một tiếng, tự trách bản thân quá vội vã hấp tấp sau cùng bị người ta lật ngược lại. Nàng đâu có thông minh suy tính cỡ nào cũng không bằng tâm cơ bất chấp của đối phương. Khá khen cho lòng trung thành tuyệt đối với chủ nhân, Mật Nương ở trước mặt nàng khai ra mọi chuyện cốt lấy niềm tin của nàng, xin qua ngày mai được hầu thánh giá để nàng ta trong đêm tự làm bản thân bị thương nghiêm trọng, tự bẻ ngón tay mình rồi ở trước mặt hoàng thượng kêu oan rằng nàng ta bị hoàng hậu tra tấn bức cung, ép làm nhân chứng giả đồ oan cho Triệu quý phi! Ngay cả dấu ấn trắng khuyết có lẽ là nàng ta dùng nến trong phòng giam đốt vai để xoá chứng cứ. Lâm nữ tuyển thị biết đâu cũng do chính cung nữ ghê gớm này siết cổ chết! Nên trách Mật Nương kia hết lòng vì chủ hay trách Triệu quý phi toan tính tài tình, từ kẻ sắp bị vạch trần lại xoay chuyển càn khôn đưa Du Ca lên giàn hoả thiêu?

Trước sự im lặng của Du Ca, tự khắc Trình Liệt hiểu nàng bây giờ chẳng khác gì kẻ đứng trước mũi đao, có biện luận đến mấy cũng không thể thanh minh khi nhân chứng đã khai rõ ràng như vậy, sau một lúc suy xét rồi cũng hạ lệnh:

- Hoàng hậu Du Ca ngụy toạ nhân chứng, lạm dụng tư hình, bức chết nữ tuyển thị đáng lý phạt nặng nhưng trăm niệm tình hoàng hậu sai phạm lần đầu, trước giờ chủ quản lục cung công nhiêm hơn tội, hôm nay là do hờ đồ mới gây ra sai lầm, truyền xử đánh hai mươi trượng, cấm túc ở Phụng Hoa cung hai tháng!

Trong khi Triệu quý phi huyệt hắng bởi hình phạt quá nhẹ thì Xuân Nhĩ kêu lên:

- Hai... hai mươi trượng! Hoàng thượng xin khai ân với nương nương!

Không nghĩ Trình Liệt lại xử mình với mức độ nhẹ đến vậy, Du Ca liền nhắc nhở Xuân Nhĩ im lặng kẻo đến lượt nàng ta bị xử thì nguy! Tuy nhiên nàng đã nhầm là hắn có ý phạt nhẹ mình, bởi rất nhanh sau đó hắn tiến đến trước mặt nàng, khẽ khàng nâng khuôn mặt xinh đẹp bất khuất đó lên, vành môi kéo cong ác ý:

- Nhưng chuyện hoàng hậu vu khống Triệu quý phi thì không thể bỏ qua. Ta sẽ nhắc cho hoàng hậu nhớ cái miệng nhỏ nhắn này về sau phải cẩn thận lời lẽ!

Và trừng phạt dành cho Du Ca chính là, Trình Liệt vung tay tát nàng một cách bất ngờ. Bị lãnh một cú đánh không chút thương tình, Du Ca hơi chói với nhưng chẳng hề kêu lên một tiếng mà chậm rãi quay qua nhìn vị hoàng thượng với vẻ mặt đáng sợ vô tình. Chưa ngừng ở đó, hắn tát nàng thêm hai cái nữa, xem như đây là phạt vạ miệng. Đến lúc hắn dừng lại, Du Ca vẫn cắn răng chịu đựng dù khoé miệng đã chảy máu, búi tóc đơn giản trên đầu cũng do sức đánh mà bung xoã xuống vai. Nàng ho nhẹ một tiếng, bấy giờ hai thị vệ mới kéo hoàng hậu ra ngoài chuẩn bị phạt trượng. Xuân Nhĩ đứng dậy, khóc lóc đuổi theo. Và trong khoảnh khắc lướt qua mau, Liêu công công bắt gặp ánh mắt hoàng thượng nhìn mình truyền ám hiệu liền nhanh trí hiểu ý nên bước vội ra ngoài...

Trình Liệt yêu cầu đưa cung nữ Mật Nương đến thái y viện chữa trị, nhưng nàng ta nói bản thân đã thành người tàn phế, sống không được nữa liền cắn lưỡi tự vẫn! Triệu Mỹ Nhân trong lòng mười phần thoả mãn, tự hiểu đây chính là lòng trung thành từ người cung nữ đó, có những bí mật đến chết cũng phải mang theo! Trình Liệt lệnh cho người lôi cái xác xuống dưới, sau đó quay qua giai nhân vẫn còn bày ra điệu bộ nũng nịu lẫn sợ sệt, bảo rằng:

- Được rồi, chuyện đến đây chấm dứt, nàng không cần lo lắng nữa.

- Hoàng thượng anh minh, nếu không có người thì chẳng biết hoàng hậu nương nương còn chèn ép thần thiếp ra sao!

Chẳng mấy chốc ý đến lời nỉ non kia, Trình Liệt đột ngột nhìn sang Thu Tạ, bảo:

- Lời định tội từ hoàng hậu không sai, người thân là nha hoàn thân tín mà lại tặc trách đáng lý phải bị phạt nặng. Nhưng Triệu quý phi vừa mất con tinh thần chưa ổn định vì vậy trẫm không muốn để Nhàn Ninh cung xảy ra việc gì nữa nên tạm thời bỏ qua, nếu còn để chuyện này xảy ra lần nữa thì người mang đầu đến gặp trẫm!

Thu Tạ lật đặt quỳ xuống, miệng cảm tạ thánh ân. Về phần Triệu Mỹ Nhân, không muốn hoàng thượng trách phạt Thu Tạ nữa liền chuyển sang vấn đề khác:

- Thần thiếp thấy hoàng hậu nương nương không còn công tư phân minh, lòng dạ trở nên hẹp hòi hiểm ác khó lường, hoàng thượng nghĩ xem có nên phế hậu lập người khác lên thay không?

Thật chẳng rõ Triệu quý phi này quá ỷ vào việc được độc sủng nên mới bạo gan buông những lời đại kỵ như vậy không, bởi ánh mắt Trình Liệt đang dịu dàng bỗng nhiên lập tức chuyển qua thâm sâu tối sẫm như hố sâu vạn trượng vô đáy, cơ hồ nụ cười trên môi cũng mất đi vài phần con người, phút chốc muốn đóng băng cả người nàng ái phi thị sủng sinh kiêu không biết trời cao đất dày kia.

- Hoàng thượng tha tội! Thần thiếp không nên nói về hoàng hậu nương nương như vậy, chỉ vì nghĩ cho đại cuộc, cho hoàng thượng và hậu cung...

Triệu Mỹ Nhân lập tức quỳ xuống nhanh chóng chữa lửa cứu nguy, lát sau chẳng dám ngẩng mặt nhìn lên chỉ thấy phần vạt áo bên dưới của người chí cao vô thượng đó yên lặng không động, trên trán đổ vài tầng mồ hôi lạnh toát. Rất nhanh, nàng ta nghe hoàng thượng nói, ngữ khí vẫn còn lạnh: "Nàng nghỉ ngơi đi, trẫm còn phải duyệt tấu chương" tiếp đến liền quay đi rời khỏi Nhàn Ninh cung.

Bấy giờ Triệu Mỹ Nhân mới thở phào, cái nhìn đáng sợ khi nãy khiến nàng ta cảm giác toàn thân tê liệt. Thu Tà liền đỡ chủ nhân đứng dậy, khuyên nhủ:

- Nương nương hàm hồ quá rồi, dầu có nóng lòng đến mấy cũng không nên nói vậy trước mặt hoàng thượng. Nói về Mật Nương, trong chuyện này đã chịu nhiều thiệt thòi nhưng cuối cùng hoàng hậu nương nương vẫn bị xử phạt nhẹ.

- Là do Mật Nương thông minh và trung thành, nếu không thì ta đã bị hoàng hậu đó kéo xuống vực rồi! Tuy hình phạt chưa đúng ý ta muốn nhưng thiết nghĩ hai mươi trượng đối với nữ nhân chẳng hề nhẹ, khéo không còn đi đứng bình thường như trước đâu. Chưa kể, hoàng thượng còn tự tay đánh ả ba cái nữa.

- Dù sao nô tỳ cũng nhắc nương nương cẩn thận. Người nghĩ mà xem, hoàng hậu nương nương bao năm qua chẳng hề sinh được đứa con nào chưa kể lại còn bị thất sủng, dòng dõi Du gia lại không có chỗ đứng trong triều chính, thế lý do gì hoàng hậu mất chỗ dựa như Du Ca vẫn còn ngời yên trên phụng toạ? Chứng tỏ trong lòng hoàng thượng, người nữ nhân mang họ Du đó có vị trí không hề nhẹ!

Phải công nhận mang theo Thu Tà từ Việt Lương sang đây là đi đầu đúng đắn bởi nàng ta đã khai thông cho Triệu Mỹ Nhân, khiến nàng ta phải nhớ lại cái ánh mắt khát cầu vô hạn mà Trình Liệt dành cho Du Ca trong lần múa điệu Vũ Mộng. Cho dù nàng ta có được ân sủng cỡ nào, bên cạnh hoàng thượng bao nhiêu đêm thì cũng chưa bao giờ thấy đôi mắt si tình như thể cam tâm trăn luan ấy dành cho mình. Để đế vương sung hạnh là đã khó, nhưng khó nhất chính là làm sao bước chân vào trái tim lạnh lẽo của người đang ngời yên trên vị trí cao nhất thiên hạ đó!

Nói về Du Ca sau khi bị đánh hai mươi trượng thì nửa tỉnh nửa mê, được Xuân Nhĩ cùng vài cung nữ dìu về Phụng Hoa cung, bên tai mơ hồ nghe tiếng khóc của nha đầu thân tín. Nàng tuy là nữ lưu có võ nghệ nhưng thân thể vẫn là nữ nhân mảnh mai bị đánh cùng lúc hai mươi trượng gỗ dĩ nhiên làm sao không bị thương, đau đến từng đầu ngón tay ngón chân, cả

người gần như mềm nhũn bước đi không nổi. Đến khi nàng ngất lịm suýt ngã xuống thì đúng lúc mơ màng cảm nhận có vòng tay mạnh mẽ đỡ lấy mình nhưng rồi nàng cũng bất tỉnh...

Khi mở mắt ra, Du Ca thấy mình đã nằm trên giường, khẽ nhích người một chút đã đau rần từ vùng thắt lưng xuống dưới chân, bấy giờ mới biết Xuân Nhĩ đang ngồi bên giường lo lắng. Thấy Du Ca tỉnh lại, nàng ta mừng rỡ bật khóc nói nường nường sốt mê man hơn nửa ngày, còn trách hoàng thượng lần này nhẫn tâm với hoàng hậu nường nường quá! Nghe vậy, Du Ca bất giác buồn cười:

- Ta bị đổ lên đầu bao nhiêu tội nặng như thế, đáng lý phải bị đày vào lãnh cung hoặc gánh án tử, nhưng hoàng thượng phạt trọng, cấm túc và phạt vạ miệng thế này là du di với ta lắm rồi, nha đầu người đừng oán than nữa.

Xuân Nhĩ ngừng khóc, vô tình buột miệng: "Vậy lẽ nào khi này nường nường bị đánh xong thì hoàng thượng..." nói đến đây tự dừng ngưng bật, bắt gặp ánh mắt khó hiểu từ Du Ca thì nàng ta liến lắt đầu vì nhớ ra mệnh lệnh bí mật kia, sau đó liến bầm lại một việc:

- Mật Nường kia đã cắn lưỡi tự vẫn rồi ạ.

- Đó cũng không phải là điều không đoán trước. Nàng ta tự làm mình trọng thương đến nông nổi như vậy, dĩ nhiên sẽ tự sát để giữ tuyệt đối lòng trung thành.

- À ta chết rồi, nhưng cái oan của nường nường...

- Anh hùng cũng có lúc thất thế, các nhân chứng quan trọng đều không còn, tình hình đã như vậy thì Du Ca này trước mắt đành chịu ấm ức thôi. Trong thiên hạ có rất nhiều chuyện phải đợi đến thời điểm thích hợp nào đó thì chân tướng mới có thể phơi bày. Người an tâm, người làm trời thấy, Triệu Mỹ Nhân đó cũng không tránh khỏi nghiệp báo.

Xuân Nhĩ thở nhẹ một tiếng, tiếp theo chỉ nói rằng thái y vừa đến xem vết thương cho hoàng hậu, dặn phải uống thuốc nghỉ ngơi mấy ngày mới

khỏe được. Du Ca cười gật đầu, chậm rãi nằm xuống giường. Khi Xuân Nhĩ đã rời đi, Du Ca nhìn chăm chú lên tấm rèm vải buông nhẹ ở đầu giường, tự nhớ đến tình huống khổ sở ban nãy cứ ngỡ hoàng hậu nàng phải thâm cớ nào, không bị phạt nặng tính ra cũng còn may. Về hai mươi trượng kia, nàng cảm giác lực đánh từ thị vệ đã giảm đi gần một nửa chứ nếu không xương cốt nàng cũng gãy r ối, tự giác thấy kỳ lạ. Trước đó nàng có trông thấy Liêu công công đi ra nói nhỏ với thị vệ hành trượng, liệu có phải...? Tự dưng Du Ca lắc đầu, nhớ cảnh Trình Liệt đánh mình không hề lưu tình thì làm gì có chuyện hấn yêu cầu thị vệ nhẹ tay với nàng. Bất giác thấy tim c ãn cào khó chịu, nàng kéo chăn đắp qua đầu, chẳng muốn nghĩ nữa.

Cùng lúc ở trong ngự thư phòng, Trình Liệt nghe Liêu công công bẩm báo qua:

- H ồi hoàng thượng, thái y vừa báo rằng tuy vết thương của hoàng hậu nương nương hơi nặng nhưng chỉ là ngoài da, uống thuốc chăm sóc một thời gian sẽ khỏi.

- Căn dặn thái y, tuyệt đối không được để lại sẹo ở trên người hoàng hậu!

- Bẩm, nô tài sớm biết ý hoàng thượng nên đã dặn dò r ồi. - Liêu công công lưỡng lự một chốc r ồi hỏi tiếp - Hoàng thượng nghĩ sao về việc hoàng hậu nương nương nguy tạo nhân chứng để đổ oan cho Triệu quý phi nương nương?

Trình Liệt đưa mắt nhìn qua thấy vị thái giám họ Liêu hơi rụt người, hấn nghĩ mình vừa hỏi một câu không nên hỏi, sau đó đặt tấu chương xuống bàn và bảo:

- Trẫm ở cạnh Du Ca bao năm, lý nào không biết rõ tính nàng ấy, bề ngoài lạnh lùng cao ngạo nhưng bên trong kiên cường bất khuất, người như thế không có tâm cơ hay độc ác, chỉ là hành xử có phần cương trực quá. Như nàng ấy nói, có thể dụng hình nhưng tuyệt đối không tra tấn, càng không d ãn ai đến đường cùng hay lột da lột thịt người khác. Về phần cung nữ Mật Nương đó chỉ cần đến Thái y viện chữa trị sau đó lãnh

bạc xuất cung chẳng phải tốt hơn sao, thế mà lại cắn lưỡi tự vẫn rõ ràng là nhận lệnh từ kẻ khác nên muốn ôm bí mật xuống cửu tuyền.

- Nhưng hoàng thượng phạt hoàng hậu nương nương như vậy...

- Nhân chứng đã nói như thế, người nghi có thể đi đâu tra ra được gì nữa? Những kẻ tội trọng thành, có đánh chết cũng không moi được gì. Người không thấy lúc đó hoàng hậu phải gánh bao nhiêu tội ư, nếu trăm quá nhẹ tay thì kẻ dưới sẽ nghĩ trăm dung túng cho nàng ấy, chuyện này để đồn ra ngoài chỉ khiến nàng ấy gặp phiền phức thêm.

- Theo hoàng thượng nghĩ kẻ đứng phía sau có thể là... Triệu quý phi nương nương không?

- Những gì Du Ca phân tích rất hợp tình hợp lý, bây giờ nghĩ lại thì đúng là Bạch phi không thể đại dột đến mức như vậy, thế nhưng trăm nửa tin nửa không muốn tin Triệu quý phi tàn độc giết chính con mình. Ban nãy trăm định tội nha hoàn Thu Tạ, thực chất cũng muốn ngấm nhắc nàng ấy từ giờ phải biết chừng mực. Trăm mắt nhắm mắt mở bỏ qua chuyện này và cũng ngấm nương tay khi xử phạt hoàng hậu. Định tẩn đầy vào lãnh cung, Bạch phi xử lăng trì, Triệu quý phi sẩy thai, hoàng hậu bị phạt trượng, chuyện này đến đây kết thúc!

Nghe nhịp thở nặng nề từ hoàng thượng, Liêu công công cũng không nói thêm gì nữa, chuyện triều chính đã đủ đau đầu nay thêm sóng gió chốn hậu cung của các phi tần thì quả là mệt mỏi phiền não. Thời gian tới, chỉ mong các giai nhân trong tẩm cung sống thuận hoà hơn để hoàng cung được yên ổn.

*****

Một buổi trưa trên bãi đất khô cằn trống trải, một đoàn binh lính người ngựa đang đi chậm rãi từng bước dưới ánh nắng bỏng gắt trên đỉnh đầu. Những khuôn mặt lính lác đён nhem, thể hiện rõ sự mệt mỏi sau mấy ngày đi đường. Ở giữa đoàn quân là một chiếc kiệu che lộng rèm trắng, đoán ra không phải đoàn người của vương tôn công tử nào mà là một giai nhân cao quý. Chẳng quá lâu sau, bàn tay mềm mại vén nhanh tấm rèm lên đồng

thời đưa mắt quan sát bốn bề gió thổi cuộn, Du Ca liền hỏi một tướng lĩnh đi phía trước:

- Còn bao lâu nữa thì đến doanh trại?
- Bẩm nương nương, độ khoảng một canh giờ ạ.

Một canh giờ? Thôi cũng được, cứ ngỡ còn mấy ngày đường mới đến thì Du Ca khó lòng chịu nổi. Phần vì đi đường bao ngày qua đã quá mệt phần vì nàng sốt ruột không yên khi nghĩ đến tình hình hiện tại của Trình Liệt cũng như binh lính ở doanh trại. Sự việc kể lại cũng dài dòng: Sau chuyện sảy thai của Triệu Mỹ Nhân, gần hai tháng qua hậu cung xem như sống yên bình lặng và tiếp đến là chính sự.

Giáp với biên cương phía Nam của Bắc Đại vốn là nước Viên, cũng là một nước khá mạnh, vì muốn mở mang bờ cõi nên đã âm mưu xâm lược Bắc Đại. Trước đó cũng mang ý định thôn tính nước Viên, nay đối phương đã chính thức khai chiến thì Trình Liệt dĩ nhiên đem quân tấn công. Bản thân xem trọng trận chiến này nên hoàng đế như hấn đích thân ra tiền tuyến chỉ huy cuộc chiến.

Trận đánh với nước Viên kéo dài hai tháng, đáng lý đã có thể kết thúc thắng lợi nào ngờ nước Viên bắt tay với nước Chu, hai bên liên thủ tạo thành thế gọng kìm khiến cho quân Bắc Đại trở nên yếu thế. Trước tình huống này, thượng tướng quân Tần Dực liền mang mấy chục vạn quân đối phó với nước Viên, phần còn lại là Trình Liệt ứng phó sự đánh úp bất ngờ từ nước Chu. Phương án bây giờ chỉ còn cách đi đầu quân từ biên cương phía Tây xa xôi đến hợp lực với quân của Trình Liệt, có vậy mới phản công lại nước Chu. Trong khi chờ viện quân, hoàng thượng bất ngờ bị thương và tin tức này truyền về cung. Để rồi hoàng hậu như Du Ca không thể không biết, sau cùng bất chấp lệnh phạt cấm túc vẫn còn, nàng cùng với binh lính trong Yên Kinh lập tức lên đường đến doanh trại phía Nam.

Du Ca biết mình đang làm một việc khinh suất và liều lĩnh. Hai nước đang giao tranh, giả như trên đường đi gặp phải quân nước Chu thì xem như chết chắc! Còn liều lĩnh là vì Trình Liệt nhất định không chấp nhận chuyện hoàng hậu đích thân ra biên cương trong lúc dẫu sôi lửa bỏng như

vậy, chưa kể lệnh phạt cấm túc còn chưa kết thúc, hành động này của nàng chẳng khác nào kháng lệnh có thể bị xử tội! Thế nhưng Du Ca không thể yên lòng trước tình hình khó khăn hiện nay của quân Bắc Đại, và nhất là khi Trình Liệt lại bị thương dù tin truyền về báo rằng hoàng thượng chỉ bị thương nhẹ. Thôi thì không nghĩ ngợi nhiều nữa, tùy cơ ứng biến vậy!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 17

Quả nhiên đúng với dự đoán, Trình Liệt ở trước mặt Du Ca mang dáng vẻ yên lặng thế nhưng cái sự không động tĩnh ấy còn đáng sợ lẫn ghê gớm gấp vạn lần cả khi tức giận, hiểm khí vờn quanh đuôi mắt còn tia nhìn bén ngọt nếu có thể tụ trung thành một thanh đao thì đã chém ngọt đứt lìa chiếc cổ của nàng rồi. Hắn mặc áo khoác bào gấm màu đỏ hung, bụi đất bám li ti trên đó tạo nên phong trần khí phách, bên trong không mặc y phục để lộ khuôn ngực trắng kiện màu nâu đồng, dưới có lớp băng trắng quấn ngang bụng loang chút máu do vết thương.

Trình Liệt ngẩng trên ghế tướng soái với dáng người hơi khom và hai tay chống xuống hai đầu gối, trông dáng ngẩng thì rất nhẹ nhàng mà cảm giác tâm khí xung quanh lại nặng nề vô cùng. Ban nãy đang cùng Tần Chinh và binh sĩ bàn chuyện dàn binh, hắn nghe có người chạy vào báo hoàng hậu thân chinh đến doanh trại, nét mặt lập tức sa sầm như không tin vào đi đâu vừa nghe. Chẳng cần phải đợi kiểm chứng vì không quá lâu, một thân ảnh áo lụa màu đỏ nhanh chóng đi vào, phải biết rõ bản thân làm chuyện khi quân vậy mà Du Ca còn bình thản nhìn hắn rồi hành lễ.

- Tại sao nàng lại đến đây?

Cuối cùng Trình Liệt cũng cất tiếng, âm sắc nghe rõ ràng xem chừng còn sắc hơn chân mày mũi kiếm kia. Trái ngược với vẻ hàn khí lạnh lẽo từ quân vương, Du Ca chậm rãi quay qua Tần Chinh, từ tốn yêu cầu: "Bản cung có chuyện cần nói với hoàng thượng, Tần tướng quân có thể ra ngoài chốc lát". Tần Chinh đưa mắt nhìn thánh thượng đang trầm mặc, chẳng thấy người nói gì thêm đành vâng mệnh hoàng hậu mà cùng binh sĩ lui ra ngoài lâu. Bấy giờ Du Ca mới tiến đến chỗ Trình Liệt, chẳng rõ là không thấy hay không để tâm biểu hiện lạnh lẽo in hằn trên khuôn mặt góc cạnh

ấy, khẽ khàng chạm tay vào vết máu nhạt màu trên lớp băng trắng quăn quanh bụng cường tráng, cảm nhận cơ bụng bên trong co rút một chút.

- Vết thương của hoàng thượng đã đỡ hơn chưa?
- Nàng chưa trả lời câu hỏi của ta, vì sao lại đến đây?
- Chàng xem, phải cẩn thận đắp thuốc nếu không vết thương sẽ trở nặng.

Trình Liệt thấy Du Ca nàng càng ngày càng to gan r ỡ, đừng nói bản thân ỷ vào chút quyền hành hoàng hậu mà nàng xem thường lời nói vạn trượng từ đế vương. Chẳng những bỏ qua lệnh phạt cấm túc, nàng còn không màng trả lời câu hỏi từ hắn, chưa hết ngón tay thon dài kia dù mềm mại mà sao chạm vào vết thương gây thốn một cách khó chịu, hắn nhin không được li ền c ần chặt lấy cổ tay mảnh khảnh của nàng, dứt khoát nhìn nàng và chờ đợi lời đáp ổn thoả. Hắn vừa hành động vừa dùng ánh mắt, Du Ca biết không thể làm lơ được nữa, mới đi ền nhiên nói:

- Ta hay tin truy ền báo v ềchàng bị thương cũng như tình hình hiện nay của trận chiến nên không an tâm mà phải đến đây.

- Đánh trận bị thương là lẽ đương nhiên, ta không c ần nữ nhân như nàng phải ra đến tận biên cương nguy hiểm này.

- Hoàng thượng bị thương, lẽ nào hoàng hậu ta có thể yên tâm.

- Thời hạn cấm túc vẫn chưa hết, nàng tự ý rời cung là kháng lệnh.

- Ta vừa đến đây cũng đã qua thời hạn cấm túc.

- Nàng đừng có xảo biện, thời hạn phải tính từ lúc nàng bắt đầu rời cung.

Rõ ràng Du Ca muốn lơ l ợn nhưng Trình Liệt cũng không nhún nhường.

- Thôi được, hoàng thượng đã nói như thế thì ta sẽ h ồi cung, thế nhưng chẳng may trên đường trở về xui xẻo gặp phải quân nước Chu thì kể như xong. Nói đi nói lại, bị quân địch giết hoặc chờ chàng h ồi cung xử tội ta cũng chẳng có gì khác.

- Nàng đang uy hiếp ta?

- Là do hoàng thượng không cho hoàng hậu ta đường lui...

Chẳng những ngạo mạn bất chấp, Trình Liệt còn thấy Du Ca miệng lưỡi chẳng rõ trở nên sắc bén từ khi nào, ngay cả đế vương mà nàng cũng dám mang mạng sống của mình ra mặc cả, cộng thêm việc kháng lệnh thì hẳn đủ sức cho nàng bay đầu. Nhưng đi đâu Du Ca nói khiến hẳn không thể không suy tính, nàng đến được đây đã li ều lĩnh lắm rồi, lỡ như lúc trở về đụng phải quân địch thì... Ý nghĩ trong đầu dần dần lộ ra hết trong đôi mắt thâm trầm kia, Du Ca biết Trình Liệt không hài lòng về việc nữ nhân có mặt trong doanh trại, liền lấy ra quân phục cùng áo giáp chiến mà lúc này đã nhờ một người lính mang đến. Nàng chẳng hề do dự trút bỏ xiêm y lụa là trên người xuống ở trước mặt hẳn, rồi mau chóng mặc quân phục vào, tháo luôn trang sức trên mái tóc để búi tóc cột cao cho gọn ghẽ, cuối cùng hỏi:

- Ta cải trang thành quân lính như thế này đã được chưa?

Vẻ băng lãnh trên mặt chưa hề vơi bớt, Trình Liệt vừa nhìn biểu hiện thần nhiên đến cao ngạo của Du Ca vừa lướt mắt xuống đồng xiêm y mền mại nằm dưới đất, trong lòng hết có lò lửa muốn gây phát tiết nhưng đành phải kìm nén. Sao trên đời lại có nữ nhân như nàng vậy, bất chấp thay y phục ngay trong l ều trại, giả như ban này Tần Chính hoặc binh lính bước vào vô tình nhìn thấy phụng thế thì khéo hẳn truy ền lệnh xử tội luôn rồi! Được thôi, nàng muốn ở lại thì cứ việc ở, hà có gì bản thân phải bận tâm về hoàng hậu mà mình căm hận, hẳn cười nhạt nhẽo quay đi bỏ mặc. Đối diện, Du Ca kín đáo thở phào trong lòng, quả là một vụ cá cược mạo hiểm.

Buổi chi ều, Du Ca cùng Tần Chính đi một vòng quanh doanh trại, ở đây ngoài chàng ta ra thì chẳng ai hiểu rõ tình hình cuộc chiến lúc này, nên nàng cũng hỏi:

- Quân tiếp viện ở biên cương phía Tây bao giờ sẽ đến?

- Bẩm nương nương, thư khẩn cầu viện cũng đã cho người gửi đi tầm bảy ngày, nếu có thể lên đường sớm và không bị gián đoạn thì hi vọng ngày mai sẽ đến.

- Dẫn đầu quân tiếp viện là ai?

- Thưa, là tướng quân Du Quánh.

Du Ca có chút bất ngờ, Du Quánh là biểu ca của nàng, ngày trước nhờ giao ước từ phụ thân nàng nên hầu hết nam nhân trong Du gia đều nhận lệnh trấn giữ biên cương phía Tây xa xôi khắc nghiệt. Trình Liệt vốn dĩ không thích gia tộc nàng vì vậy sau khi đăng cơ, những lúc Bắc Đại có giao chiến thì hắn tuyệt nhiên không truyền lệnh gọi Du Quánh làm gì. Nay hắn dùng đến viện quân ở xa như vậy, khiến nàng hiểu cục diện cuộc chiến bây giờ ưu thế đang nghiêng về nước Chu. Có âm thanh ồn ào cắt ngang dòng suy nghĩ, Du Ca hướng mắt về phía mảnh đất cách vài dặm, bắt gặp cảnh binh lính đang cưỡi ngựa reo hò khí thế liền thốc mác:

- Binh sĩ đang làm gì vậy?

- Hầu nương nương, chẳng là thần cho binh sĩ thi thố với nhau, vừa để rèn luyện vừa khích lệ tinh thần. Họ đang thi trò cưỡi ngựa đoạt cờ.

- Rất thú vị, bản cung cũng muốn giãn gân giãn cốt đây.

Du Ca và Tần Chính mau chóng đến mảnh đất nơi các binh sĩ đang thi nhau rất sôi động. Quan sát biểu hiện vui vẻ khí thế của họ, nàng liền yêu cầu một binh sĩ đem hai con ngựa đến, một con dành cho mình và con còn lại là cho Tần Chính. Về như vị tướng quân này vẫn chưa hiểu rõ nên nàng cười bảo:

- Bản cung một thời gian rồi không luyện tập cưỡi ngựa, nay thấy binh sĩ hào hứng đến thế lý nào lại bỏ qua? Nào, Tần tướng quân hãy cùng ta đấu một trận!

- Thần không dám, nương nương là thân ngọc mình ngài đừng nên tham gia vào những cuộc thi thố thế này, lỡ như phụng thế xảy ra chuyện gì thì thần có mười cái đầu cũng không thể tạ tội trước hoàng thượng!

- Thần tướng quân xem bản cung là phận nữ nhi yếu đuối à? Ngài quên rằng lúc nhỏ, hai ta cùng luyện võ nghệ, đánh kiếm bản cung cưỡi ngựa đầu có hết! Cho dù trở thành hoàng hậu thì ta hằng ngày vẫn luyện tập chăm chỉ, nếu nghĩ ta thua thì ngài nhậm to rồi đấy! Không nhiều lời nữa, hoàng hậu ta lệnh cho ngài phải thi!

Tần Chinh đâm ra khó xử, ngày trước khi cả hai còn nhỏ Du Ca đã rất bướng bỉnh thích gì làm nấy, trưởng thành hơn thì tính cách quyết liệt chẳng thua nam nhân, nay đã trở thành mẫu nghi thiên hạ nhưng xem chừng nàng vẫn không khác gì, chẳng rõ thánh thượng làm sao có thể khuất phục được nữ nhi mạnh mẽ này. Đứng trước mặt chàng ta là một Du Ca trong quân phục màu đỏ, áo giáp chiến, tóc cột cao thật giống một tướng soái lắm liệ, không luận về uy quyền hoàng hậu thì nàng cũng khiến tướng quân như chàng phải kính nể, sau cùng chỉ biết vâng mệnh.

Nhận ra Tần Chinh đã có ý thuận theo, Du Ca hài lòng liền leo lên yên ngựa, quay qua nhìn chàng ta cũng leo lên theo, buông lời rành rọt:

- Thần tướng quân không được nhường bản cung đâu đấy!

- Cung kính không bằng tuân mệnh, thần hiểu rồi thưa nương nương.

Sau tiếng hô bắt đầu, hoàng hậu và tướng quân cùng thúc ngựa chạy đi, hướng đến là cây cột cờ ở phía xa, trong tiếng reo hò cổ vũ từ các binh lính. Không những cưỡi ngựa mà hai người còn tung võ nghệ đánh nhau cốt giành lấy cây cờ được cắm lỏng lẻo trên mảnh đất, ai nấy đều không khoan nhượng với đối phương tuy nhiên chỉ dùng tay mà tung cước chứ không dùng đến vũ khí. Võ nghệ của họ đều tinh thông, hành động đá chân cho đến vùng tay đánh, uyển chuyển cúi rạp người xuống để tránh đường quyền, đều trở nên tuyệt hảo trong vô vàn ánh mắt tại đây.

Bất ngờ thay, ngoài những binh lính ra thì còn một kẻ chẳng rõ xuất hiện từ bao giờ cũng đang chăm chú quan sát cái màn thi thố đáng ngưỡng

mộ giữa hoàng hậu và tướng quân, đó là Trình Liệt! Ban nãy ở trong lều nghe bên ngoài có âm thanh huyền ảo, hần hỏi một tên lính xảy chuyện gì thì được báo rằng nương nương cùng T`ân tướng quân đang cưỡi ngựa tranh tài, tức khắc trong lòng có chút không vui liề đi xem thử thế nào. Vừa ra đến nơi đã thấy hai bên cưỡi ngựa tung cước quyết liệt, trò vui này khiến các binh sĩ say sưa quan sát đến nỗi chẳng hay biết hoàng thượng đang đứng cách đấy vài bước chân. Hần cũng yêu cầu tên lính tháp tùng đừng hô báo, tất nhiên muốn tận mắt thấy cảnh tâm đầu ý hợp kia, liề nghĩ Du Ca vừa đến doanh trại thì đã cùng "hôn phu huyệt" tạo không khí náo nhiệt rồi.

Trình Liệt nghe binh sĩ reo hò lên, luờng mắt hướng về phía cây cột mới biết Du Ca đã đến đích và giành được cây cờ, tiếp theo nàng cùng T`ân Chinh xuống ngựa, hai bên nói qua lại đi đầu gì đó khó mà nghe rõ bởi khoảng cách khá xa. Có đi đầu hần trông rõ nụ cười tươi tắn nở trên đôi môi của nữ nhân kiều sa, sau đó là cảnh vị tướng họ T`ân đặt tay lên đầu vai hoàng hậu định vỗ nhẹ một cái thì chẳng hiểu sao nàng thoáng giật mình nhả mặt, cánh tay liề rút lại phía sau. Quan sát được đến đấy thì hần vô cảm quay lưng, lòng nghĩ gì đó liề yêu cầu tên lính bên cạnh:

- Nói với hoàng hậu nương nương đến gặp trẫm ngay!

Trở về lều trại chưa bao lâu thì Trình Liệt thấy Du Ca bước vào, vẻ mặt hết sức bình thường xen lẫn khó hiểu khi được hoàng thượng gọi đến, khiến hần không kìm nổi buồ cười khoe môi kéo nhếch lên. Hoàng hậu vừa cùng tướng quân tranh tài vui vẻ và còn trò chuyện rất thân mật, thế mà còn tỏ ra như không có gì. Đối diện, Du Ca bắt gặp biểu hiện khác lạ từ Trình Liệt, lòng chẳng hay biết hần đã quan sát tất thấy mọi chuyện liề chậm rãi đi đến chỗ ng ồi của hần, hỏi:

- Chàng gọi ta có chuyện gì sao?

- Đến lúc thay cái mới rồi và ta muốn nàng làm.

Vừa nói Trình Liệt vừa vỗ nhẹ vào lớp băng trắng quăn quanh bụng mình, trong đầu lại nghĩ ra một mưu kế thú vị nào đó. Với Du Ca mà nói, chuyện thay băng này chẳng có gì to tát nhưng vấn đề rắc rối ở chỗ, bà vai

phải vừa bị trật khớp! Hiển nhiên là do màn thi thử hăng say ban nãy, lúc vươn tay ra chụp cây cờ do quá sức nên nàng bị trật vai, đó là lý do khi Tần Chinh định vỗ lên vai thì nàng nhăn mặt đồng thời rút tay lại. Bây giờ Trình Liệt đã đưa ra yêu cầu, Du Ca khó lòng không vâng mệnh, dù có đau thế nào bản thân cũng phải chịu. Nếu để hắn biết nàng vì ham vui phút chốc mà để bị thương thì nhất định bắt nàng hối cung.

Trước cảnh Trình Liệt sốt ruột chờ đợi, Du Ca giấu tiếng thở dài trong lòng, mau chóng vòng tay qua bụng hắn chậm rãi tháo lớp băng cũ ra. Bả vai bị trật nên mỗi lần cánh tay dịch chuyển là cảm giác đau buốt, nàng cắn răng chịu đựng dù trán đã rịn mồ hôi, động tác càng lúc càng trở nên chậm chạp. Du Ca cứ tưởng Trình Liệt không nhận ra biểu hiện kỳ quặc cũng như cái đau âm thầm mình đang chịu đựng, thế nhưng sự thật hắn trông thấy rất rõ. Đôi mắt thâm trầm ấy quét hết khuôn mặt cam chịu của nàng, giọt mồ hôi ngỏang ngoèo chảy bên màng tang, cả cái gáy nhỏ trắng trẻo mỗi khi nàng nhoài người đến gần hơn, tất cả đều thu vào trong lòng hắn tạo thành cái gai gây thốn thốn. Rõ ràng đang đau mà nàng vẫn im lặng, tức thì hắn nắm lấy bả vai bị trật kia khiến nàng suýt kêu lên.

- Ta bỗng nhiên thấy buồn bực trong lòng.

- Chẳng yêu cầu ta thay băng, bây giờ bảo buồn bực, rốt cuộc là muốn thế nào?

- Muốn hoàng hậu nàng giải khuây cho ta một chút.

Trình Liệt chẳng hề nương tình kéo bả vai đang bị thương đó để người đối diện kia áp sát lại gần, hành động này khiến Du Ca khẽ nghiêng rằng chịu đau, nhanh chóng hắn đem môi mình phủ chụp lên môi nàng. Không nhanh không chậm, không mạnh không nhẹ, hắn rất thư thái thưởng thức hai cánh môi anh đào thơm ngát đang hé mở do bất ngờ. Du Ca vừa đau vừa kinh ngạc, trong vô thức cũng đón nhận hắn, chỉ là một lúc sau cố gắng mở miệng nói gấp gáp:

- Hoàng thượng... ta đang ở doanh trại...

- Chưa có lệnh của ta, ai dám bước vào!

- Nhưng còn việc băng bó...?

- Đừng bận tâm!

Ngay cả trả lời cũng keo kiệt, Trình Liệt rõ ràng không muốn rời môi khỏi môi giai nhân, nói ra câu nào cũng ngắn gọn dứt khoát. Du Ca chẳng mấy thích hành động thân mật bộc phát này, nhưng còn có thể làm gì ngoài việc ng ẩ yên chấp nhận nộ hôn cần quấy đó. Không thể trách được vì hắn là quân vương, đừng nói đến đôi môi mà ngay cả mạng sống lẫn thân thể của nàng đều tùy thuộc vào hắn, thánh thượng muốn đem nàng ra giải khuây há có thể kháng lệnh. Thế r ấ một cách bất ngờ, cái đau buốt đến say sẩm mặt mày từ bả vai truyền lên tận đầu, đến lúc này nàng không chịu nổi phải kêu khê: "A! Đau...!". Hoá ra là Trình Liệt nhân lúc hôn nhau say sưa đã mạnh tay bẻ vai phải nàng, nhưng hắn không nhẫn tâm đến nỗi cố tình đập lên vết thương của đối phương mà là chỉnh khớp vai lại cho nàng. Bằng chứng là sau cơn đau bất ngờ, Du Ca cảm nhận bả vai đã lành như cũ, cái tê buốt biến mất. Bây giờ hắn mới ngừng hôn, đẩy nhẹ nàng ra xa, lãnh đạm nói:

- Cả việc bản thân đang chịu đau đớn mà nàng cũng cố chấp đến vậy.

- Thế ra ngay từ đầu chàng đã biết vai ta bị trật nên cố tình bắt ta thay băng?

- Nàng là hoàng hậu, làm gì cũng phải để ý trước sau, đừng vì ham vui b ồng bột mà quên đi phép tắc tỏ ra g ần gũi quá mức với tướng quân lẫn binh sĩ.

Trình Liệt cũng là cao thủ che giấu cảm xúc, rõ là trong lòng khó chịu trước việc Du Ca thân mật với Tần Chinh, ấ thế ở trước mặt lại mang vẻ lãnh đạm buông mệnh lệnh cảnh cáo nàng. Về phần Du Ca, vừa bị hôn bất ngờ xong giờ đến việc bị đẩy ra cũng bất ngờ chẳng kém, nàng ng ẩ bệt dưới đất và chăm chú nhìn hắn. Phải thừa nhận đế vương như Trình Liệt tâm tư thâm sâu khó lường, làm gì cũng có suy tính, chẳng những biết chuyện nàng thi thố với Tần Chinh mà còn lợi dụng nộ hôn cốt chỉnh lại bả vai cho nàng, từ đó đưa ra cảnh cáo khiến nàng chỉ biết nhận sai. Trước cái

nhìn bằng giá đó, nàng hiểu hẳn đối với mình là mang cái tâm lạnh, bất kỳ việc gì cũng dụng tâm dụng ý có mấy phần thật lòng chứ.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 18

Du Ca liền đứng dậy, xoay xoay vai một chút để kiểm tra, tiếp theo hành lễ định đi ra ngoài thì nghe Trình Liệt cao giọng, nhắc nhở về chuyện này:

- Ta cho phép nàng rời khỏi đây à, tiếp tục băng bó cho ta!

Đúng rồi, ban nãy chỉ mới tháo lớp băng đến một nửa thì đã bị kẻ nào đó giở trò quấy nhiễu, Du Ca hướng mắt đến chỗ Trình Liệt vẫn ngẩng yên trên ghế, chân mày mũi kiếm nhướng cao đồng thời đưa tay vuốt nhẹ quanh bụng mình. Ngoài mặt điềm nhiên mà trong lòng nghĩ, nếu hắn không phải hoàng đế thì nàng đã đập hắn một cái rồi, cuối cùng nàng cũng phải ngẩng rạp xuống trước hắn và thay băng mới. Phóng tầm mắt từ trên xuống, nhìn ra chút âm ỉ đọng nơi khoé mắt nàng, vị hoàng thượng ấy kín đáo nhếch môi cười đắc ý.

Nhưng Trình Liệt không giữ được cảm xúc vui vẻ này lâu khi đột ngột bên ngoài cửa lầu, tiếng thông báo của một lính gác vang lên: "Hồi bẩm hoàng thượng, Triệu quý phi vừa đến doanh trại và rất muốn diện kiến người!". Nét mặt hắn tức khắc thay đổi mau chóng, tin này còn gây chấn động hơn cả tin hoàng hậu khi nãy, cất giọng trầm đục hạ lệnh đưa ái phi đến đây! Còn Du Ca hoàn toàn im lặng, đôi tay nhanh chóng thay cho xong lớp băng mới, lại không khỏi ngạc nhiên khi một nữ nhân liễu yếu đào tơ như Triệu Mỹ Nhân cũng can đảm ra tận biên cương. Cứ ngỡ nàng và hoàng thượng sẽ có khoảnh khắc riêng tư với nhau, nào ngờ...

Khi cửa lầu được vén lên, một bóng dáng thướt tha mỹ miều chạy nhanh vào chẳng khác gì cơn gió lao đến sà vào trong lòng Trình Liệt, mỹ nhân họ Triệu chẳng hề kiêng nể trước việc nhưng nhớ hoàng thượng qua cái ôm tình cảm ấy, khiến Tần Chính và các binh lính phải quay mặt đi.

Hắn có mỗi Du Ca là đứng quan sát sự việc diễn ra từ cảnh Trình Liệt đẩy nhẹ Triệu Mỹ Nhân ra, nghiêm khắc hỏi nàng ta đến đây làm gì, đến dáng vẻ kiêu mị từ nàng ái phi, ánh mắt và cả tâm thần uyển chuyển đều như thể trả lời rằng thần thiếp nhớ hoàng thượng!

- Hậu cung loạn cả rồi, chẳng còn biết quy củ phép tắc gì nữa! Hết hoàng hậu rồi đến quý phi ra tận biên cương phiến loạn này, các nàng nghĩ nơi đây là chốn mua vui sao? - Trình Liệt giận dữ khi đứng trước hai nữ nhân xinh đẹp - Nếu tin này lan ra ngoài, đế vương ta há chẳng phải trở thành trò cười cho thiên hạ à?

- Hỡi hoàng thượng bớt giận, theo thần không nên để các nương nương tiếp tục ở trong doanh trại để binh lính bàn tán, quan trọng là nước Chu biết chuyện sẽ nghĩ hoàng thượng ra trận mang theo cả hậu cung! - Tần Chính đưa ra ý kiến.

Liều lĩnh đến tận đây rồi Du Ca tuyệt đối không muốn trở về như vậy, lòng nàng vốn dĩ lo lắng trước trận chiến với nước Chu, chỉ ít bản thân cũng muốn ở cạnh Trình Liệt vượt qua cục diện khó khăn này, liền lập tức lên tiếng:

- Hoàng thượng, ta tuy thân nữ nhi nhưng biết võ nghệ, cũng có thể ra trận đánh giặc như các binh sĩ khác, xin người ân chuẩn cho ta được ở lại giúp sức!

Trình Liệt nhìn Du Ca, cảm thấy lúc này tâm phiến ý loạn, ban nãy đáng ra nên quyết liệt ép nàng trở về hoàng cung nhưng giờ xem như hắn đã chấp nhận để nàng ở lại doanh trại, dầu sao đi nữa nàng cũng có thể mặc giáp ra trận, không phải hắn không lo an nguy của nàng mà bởi hiểu rõ tính nàng kiên quyết đến dường nào. Sau cùng hắn quay qua Triệu Mỹ Nhân, yêu cầu rõ ràng:

- Nàng hãy mau hồi cung, trẫm sẽ để một đoàn quân tinh nhuệ đưa nàng đi theo con đường an toàn nhất để tránh tai mắt của nước Chu.

Nghe xong, Triệu Mỹ Nhân tỏ rõ vẻ mặt không vui. Nàng ta ở trong cung hay tin hoàng thượng bị thương nên đứng ngẩn ngơ chẳng yên, sau đó lại

biết hoàng hậu đích thân ra biên cương gặp hoàng thượng thì nàng ta càng thêm bất nhẫn, nghĩ Du Ca lợi dụng cơ hội hồng lấy sự ân sủng thế là chẳng suy nghĩ trước sau đã vội vàng chạy đến doanh trại phía Nam. Bây giờ hoàng thượng thẳng thừng đuổi nàng ta về nhưng lại cho Du Ca tiếp tục ở lại, lý nào lại bất công như thế?

- Thần thiếp vì lo lắng cho hoàng thượng mà bất chấp mạo hiểm đến đây, người chẳng nề mặt nghĩ đến tấm lòng này, còn đuổi thần thiếp về ngay tức khắc!

- Đây là biên cương chết chóc, không phải chỗ êm ấm hưởng thụ như hậu cung!

- Vậy tại sao hoàng hậu nương nương được phép ở lại mà thần thiếp thì không?

Triệu Mỹ Nhân vừa buông lời ấm ức xong thì một cái đập bàn xuống tay mang theo âm thanh chấn động cùng luồng gió thốc, khiến ai nấy đều không khỏi giật mình. Là Trình Liệt không kìm nổi nóng giận đập mạnh tay lên bàn, kèm theo tia nhìn hết sức giận dữ u ám, miệng gằn từng chữ:

- Đây là lúc để cho nàng so đo ganh tỵ với hoàng hậu sao?

Giọng trầm thấp nhưng âm sắc cao vút từ Trình Liệt, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Triệu Mỹ Nhân biến sắc ngay lập tức, thân hình mảnh mai cơ hồ cũng run rẩy theo. Trông tình hình chẳng mấy sáng sủa, Thu Tạ nhanh trí kéo nhẹ vạt xiêm y của chủ nhân, dùng ánh mắt nhắc nhở nàng ta đừng đại dốt khiến hoàng thượng phật lòng. Dĩ nhiên mỹ nhân họ Triệu phải hiểu Trình Liệt đang cảm thấy thế nào, dấu trong lòng ấm ức khi nhìn qua Du Ca tuy nhiên đành phải nghe lệnh hời hợt.

Sau đó, một đoàn binh lính theo lệnh Trình Liệt tháp tùng Triệu quý phi trở về cung, thế nhưng tiếp theo chuyện không may lại ập đến. Đây là chưa đầy hai canh giờ sau, một binh lính hốt hải chạy vào trong lầu thừa với hoàng thượng: Nước Chu vừa đưa thư tới, nói rằng đã bắt giữ Triệu Mỹ Nhân! Trình Liệt lẫn Du Ca đều hết sức kinh ngạc, đón lấy thư gửi đọc qua vài dòng, nước Chu nói nếu hoàng đế Bắc Đại muốn cứu ái phi thì

sáng mai đến sông Doanh Tả trao đổi đi đâu kiện! Dĩ nhiên nói khơi khơi như vậy thì không thể tin nên nước Chu còn gửi kèm cây trâm bạch mai quý giá của ái phi họ Triệu. Đọc xong, Trình Liệt vò mảnh giấy trong tay, biểu hiện trên khuôn mặt lạnh lẽo vô cùng!

- Không ngờ quân tháp từng lại đụng phải quân địch, giờ nước Chu mang Triệu quý phi ra uy hiếp hoàng thượng, e rằng cục diện càng thêm khó khăn!

Tần Chính vừa dứt lời thì Du Ca tức thì quan sát dáng vẻ của Trình Liệt, vốn là người không để lộ tâm tư nên nàng biết rõ bây giờ bên ngoài hấn đi ềm tĩnh thế nhưng trong lòng sôi ruột đến dường nào, ái phi lọt vào tay kẻ địch lý nào hấn không lo lắng? Nhưng thân là quân vương, hấn không thể vì một nữ nhân mà biến đổi cục diện theo chiều hướng bất lợi cho quân mình, tuy nhiên bỏ mặc giai nhân thì chẳng ổn. Trình Liệt bây giờ là đang tiến thoái lưỡng nan, vì vậy nàng liền nói:

- Hoàng thượng hãy để ta đi giải cứu Triệu quý phi!

- Nương nường, việc này rất mạo hiểm! - Tần Chính phản đối ngay.

- Theo truyền báo, Triệu quý phi đang bị giam giữ ở doanh trại sau núi Giản, nơi đó binh lực của nước Chu khá mỏng, nếu ta mang quân đến đó bất ngờ đánh úp có thể khiến chúng không kịp trở tay và cứu được Triệu Mỹ Nhân.

Trong khi Tần Chính vẫn chưa hết lo ngại thì Du Ca nhìn trực diện Trình Liệt, chờ đợi quyết định từ thánh thượng. Hấn chăm chú nhìn nữ nhân quyết liệt ở trước mặt, lòng biết rõ nàng không chỉ muốn cứu Triệu Mỹ Nhân mà còn giải vây cho sự rối bời của hấn, dẫu biết kế sách đánh úp là đi đầu duy nhất thế nhưng không có nghĩa là nàng sẽ không đối diện với nguy hiểm! Thực ra Trình Liệt ngoài việc ái phi bị bắt cơ hồ còn bận tâm đến một việc quan trọng khác, và nhất định phải giải quyết rất ráo nó! Bây giờ hấn sẽ đem sự tin tưởng đặt vào Du Ca, để nàng đến doanh trại núi Giản vì như đã nói, quân lực ở đó mỏng, tiếp theo hấn sẽ có sự sắp xếp chu toàn hòng bảo vệ an nguy của cả hai nữ nhân này.

- Truyền lệnh trăm, cho gọi Lý phó tướng đến đây!

Hoàn toàn không muốn Du Ca mạo hiểm đến núi Giản, Tần Chinh tự hỏi rốt cuộc hoàng thượng xem trọng vị quý phi kia hơn cả hoàng hậu ư, nhưng không thể kháng lệnh đành phải hậm hực rời khỏi lâu. Về phần Du Ca, biết rõ Trình Liệt đã chấp thuận yêu cầu từ mình và dù rằng đây là do bản thân tự nguyện thế nhưng không khỏi làm nàng hiểu rõ một điều: Hắn luôn đặt Triệu Mỹ Nhân lên trên nàng!

Lý phó tướng đến diện kiến hoàng thượng và kín đáo nghe những lời dặn dò quan trọng, tiếp theo Trình Liệt yêu cầu chàng ta đem theo một đoàn binh lính do chính hắn chỉ định, cùng với hoàng hậu đến núi Giản đáp ứng quân nước Chu giải cứu Triệu quý phi! Sau khi đoàn lính đã sẵn sàng, Du Ca chuẩn bị leo lên ngựa thì đột nhiên bị ai đó kéo xoay người lại, ánh mắt bất ngờ của nàng chạm phải ánh mắt điềm nhiên từ Trình Liệt. Vừa nắm chặt khuỷu tay nàng hắn vừa hạ giọng:

- Đây là quyết định của nàng nên chớ có thất bại.

Du Ca nghĩ Trình Liệt đề cập đến chuyện giải cứu Triệu Mỹ Nhân, liền đáp:

- Ta nhất định mang một ái phi lành lặn trở về bên cạnh chàng.

Rõ ràng cái nhìn lo lắng kia đang dành cho người nữ nhân kiều sa ở trước mặt, thế nhưng Trình Liệt tuyệt nhiên không muốn phải nói ra, vốn dĩ nàng từ trước đến giờ không thể hiểu lòng hắn vì vậy bây giờ cũng sẽ như thế. Chẳng nói chẳng rằng hắn nắm lấy chiếc gáy mảnh mai ấy đồng thời kéo nàng lại gần và lần nữa đặt môi mình lên môi nàng hôn nhẹ. Hiên nhiên Du Ca kinh ngạc đến dường nào, đã vào ngay lúc này mà hắn có thể ung dung làm chuyện thân mật ở trước mặt Tần Chinh và các binh lính đang chờ lệnh, khiến họ khó hiểu xoay mặt đi. Khó nói trước việc giải cứu này có thành hay không, Du Ca cũng mang chút bất an vì thế xem như Trình Liệt dành cho mình một lời đưa tiễn, nên đã đón nhận nụ hôn đó...

Du Ca leo lên yên ngựa, bình thần nhìn Trình Liệt lần nữa trước khi cùng đoàn binh lính rời khỏi doanh trại. Bóng dáng áo đỏ kìêu diễm phản

chiếu trong đôi mắt Trình Liệt cơ hồ đầy thâm sâu, chỉ hi vọng kế hoạch dàn xếp được diễn ra ổn thoả.

- Quân tiếp viện của Du Quánh ngày mai có thể đến được đây không?

- H ồi bẩm hoàng thượng, theo tin mật báo thì sẽ được!

- Tốt, ngày mai chúng ta sẽ đem quân đến sông Doanh Tả!

- Thừa, còn v ềnương nường...

- T ần tướng quân không phải là không hiểu tính cách của hoàng hậu. Nàng ấy một khi đã muốn, há có thể ngăn cản được sao?

Trình Liệt quay qua nhìn T ần Chỉnh, ánh mắt không phải bức bối trước vẻ lo lắng từ vị tướng trẻ dành cho hoàng hậu mà là một ánh mắt kiên định:

- Trẫm tin mọi chuyện sẽ thành công, vì nàng ấy là Du Ca!

... Đoàn quân của Lý phó tướng đã âm thầm đi theo con đường bí mật băng qua núi Giản. Độ khoảng ba canh giờ sau và quan sát bầu trời nhập nhoạng hoàng hôn, theo kế hoạch sẽ đánh úp doanh trại nước Chu vào nửa đêm nên Du Ca giờ tay lệnh cho binh sĩ dừng lại nghỉ ngơi. Trong lúc Lý phó tướng truyền lệnh cho binh sĩ hạ trại thì Du Ca liền gọi một tên lính có tên là Á Sỉn đến trước mặt, dặn dò:

- Bản cung nghe hoàng thượng nói người trong doanh trại rất được việc vì vậy sẽ tin dùng người, bây giờ người mau đi tìm nước v ềcho ta và các binh sĩ!

- Được nương nường tin tưởng, thần lấy làm vinh dự, sẽ đem nước v ề ngay!

Du Ca hỏi Á Sỉn có cần người đi cùng không, tên lính này nhất quyết không cần, liền nhanh chóng chạy đi. Đôi mắt nhìn theo bóng dáng nhanh nhẹn kia, nàng chợt nhiên trở nên trầm ngâm, trong lòng từ trước đã có kế

sách nào đó, mau chóng gọi Lý phó tướng đến rồi nói nhỏ. Tức khắc chàng phó tướng hiểu ra, lập tức hành sự...

Quả nhiên tên lính Á Sỉn rất được việc, nửa canh giờ sau một thân một mình đã mang về những vại chứa đầy nước mát, thoăn thoắt rót nước cho hoàng hậu và các binh sĩ. Trong lúc rót nước, chẳng hiểu lý do gì hần kín đáo quan sát Du Ca, Lý phó tướng và những binh sĩ khác đang ngửa cổ uống nước, lòng mang mười phần an tâm. Và chưa đầy mấy phút sau là Du Ca chợt nhiên cảm thấy một cơn váng vất đột nhiên kéo đến, mí mắt nặng trĩu không tài nào mở lên nổi, chẳng những thế ngay cả Lý phó tướng và những binh sĩ cũng bị y hết như vậy. Tiếp theo, nàng cùng tất cả người còn lại đồng loạt ngã xuống đất, ngất lịm.

Trước tình huống kỳ lạ đó, tên lính Á Sỉn không những không ngạc nhiên mà còn vô cùng bình thản ném vại nước vỡ toang, lần lượt đi qua từng binh sĩ đang nằm ngủ kia kiểm chứng, Du Ca và Lý phó tướng đều hoàn toàn bất tỉnh, bấy giờ hần mới nhếch môi cười hài lòng vì ban nãy đã bỏ thuốc mê vào trong nước uống. Á Sỉn thực chất là nội gián của nước Chu gài vào doanh trại Bắc Đại, nay nhiệm vụ đã hoàn thành thì phải nhanh chóng gửi thư báo cáo cho tướng quân ở doanh trại núi Giản biết, nay bắt luôn hoàng hậu thì để xem Trình Liệt sẽ ứng phó thế nào!

Thế nhưng đang chăm chú viết mật thư thì bất ngờ Á Sỉn bị một mũi sắc lạnh kiếm kề ngay cổ, không dám xoay qua chỉ đảo nhẹ con người sang và hần hết sức kinh ngạc bởi thấy kẻ cầm kiếm là Lý phó tướng, bên cạnh còn có Du Ca đứng khoanh tay đi kèm nhiên, gương mặt giai nhân đánh sắc vô cùng.

- Á Sỉn người đúng là trung thành thật, chưa chi đã vội vàng gửi tin báo rồi.

- Tại sao các người lại...? Không phải tất cả các người vừa bị trúng thuốc mê ư...?

Du Ca thản nhiên đi vòng lên phía trước mặt Á Sỉn lúc này đang tâm trí rối loạn, mắt nhìn xuống con chim bồ câu thủng thẳng đi còn miệng giải thích rõ ràng:

- Để bản cung nói cho người biết, hoàng thượng đã sớm phát hiện ra người chính là nội gián! Thế này, chuyện Triệu quý phi đột nhiên đến doanh trại cơ bản là nước Chu chưa thể nhận được tin báo nhanh như vậy, chưa kể binh lính tháp tùng còn đi theo con đường bí mật trở về Yên Kinh, thế mà ngay tức khắc quý phi bị bắt! Điều này đồng nghĩa, doanh trại có nội gián. Vấn đề hoàng thượng vì sao phát hiện ra người thì ta không rõ, nhưng người đã yêu cầu ta giải bày để dẫn dụ người ra.

- Ta vốn quan sát kỹ lưỡng nhất cử nhất động của hoàng đế Trình Liệt, sao lại không hề phát hiện hắn nói về chuyện nội gián?

- Hoàng thượng không hề nói mà chỉ truyền tin qua mảnh giấy này thôi.

Du Ca đưa một mảnh giấy cuộn chỉ bằng hai đốt ngón tay ra trước tia nhìn sừng sốt của Á Sỉn, bởi như đã nói bất kỳ hành động nhỏ nhất nào của Trình Liệt đều bị hắn tỉ mỉ thu vào tầm mắt, kể từ lúc nước Chu gửi thư đến thì Trình Liệt chẳng hề có biểu hiện gì khác thường, thậm chí với Du hoàng hậu cũng không làm cái việc thì thầm to nhỏ. Rồi cuộc mảnh giấy truyền tin này vì sao lại...?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 19

Hiếu rõ tên nội gián đang thắc mắc đi đâu gì, Du Ca chỉ cười khẽ đờng thờì kẹp mảnh giấy nhỏ giữa hai ngón tay lên ngay trước mắt, không khỏi nhớ lại nụ hôn ban nãy của Trình Liệt. Quả nhiên hấn hành xử luôn có tính toán, bên ngoài cứ như là đang thân mật với ái hậu nhưng kỳ thực trong lúc hôn, mảnh giấy cuộn nhỏ này lập tức từ môi hấn đưa sang môi nàng, dĩ nhiên với cách làm táo bạo đó thì chẳng có nội gián nào phát hiện ra nổi! Khi đọc xong lời chỉ điểm ngắn gọn trong giấy, nàng đã nhanh trí nghĩ ra kế sách dẫn dụ Á Sỉn, đúng y như rằng hấn mắc bẫy. Nàng nói nhỏ với Lý phó tướng rằng, âm thầm thông báo cho binh sĩ không được uống nước! Ban nãy khi hấn quan sát thì ai nấy đều giả vờ đổ nước vào miệng nhưng sau đó thì âm thầm phun ra ngoài.

Á Sỉn bị bắt, tiếp theo Du Ca tóm chặt lấy con chim bồ câu đưa thư, đờng thờì yêu cầu Lý phó tướng mau viết một bức mật thư giả gửi đến doanh trại nước Chu.

Hiển nhiên con chim bồ câu phải bay về đúng chỗ của nó! Ở doanh trại nước Chu bên kia núi Giản, gã phó tướng đọc qua bức mật thư giả cần trên tay xong liền hài lòng thông báo cho chủ tướng rằng, Á Sỉn báo qua nửa đêm thì đoàn quân của Lý phó tướng sẽ đánh úp vào đây giải cứu Triệu quý phi, trên đường đi gã nội gián sẽ ra tay xử lý mọi chuyện sau đó mang hoàng hậu Bắc Đại giao nộp! Nghe xong, chủ tướng nước Chu vuốt râu cười thú vị, lại nghĩ đế vương uy vũ như Trình Liệt ra trận mà còn đem theo cả dàn giai nhân hậu cung quả thật buồn cười! Được thôi, vừa có quý phi vừa có hoàng hậu thì nước Chu quả là lời rỗi!

Đêm nay tối đen như vầng mực loang, cách chỗ doanh trại nước Chu chục dặm, trong những lùm cây um tùm im lìm là đoàn binh lính Bắc Đại. Du Ca cùng Lý phó tướng âm thầm quan sát động tĩnh cùng cách bố trí

quân gác tại đây. Chính vì tin theo lời mật báo trong thư nên trước nửa đêm, chủ tướng nước Chu không mấy đề phòng, còn binh lính ăn uống no say đầu ngủ ngời trong lầu, canh gác có phần lỏng lẻo hơn trước một chút. Xem như bước đầu tiên đã thành công khi đánh vào tâm lý quân địch, khiến chúng thiếu cảnh giác. Việc đánh úp sẽ diễn ra sớm hơn dự định, và kế hoạch là phải ra tay thật mau chóng nhanh gọn, để quân nước Chu ở sông Doanh Tả không thể nhận tin trước rạng sáng mai.

Đến thời điểm thích hợp, Du Ca nhìn qua bên cạnh, Lý phó tướng hiểu ý liền giơ tay ra dấu, từ phía sau một tốp quân chậm rãi rời khỏi chỗ núp, âm thầm lẻn vào trong doanh trại nước Chu. Đầu tiên là âm thầm ra tay cắt cổ những tên lính gác ở vòng ngoài, tiếp theo tiến vào vòng trong dùng ám khí phun tên giết chết mấy tên lính đứng canh trước những cửa lầu. Sau khi xong xuôi, binh lính Bắc Đại đốt lên một mồi lửa cột làm ám hiệu thông báo cho Lý phó tướng. Bấy giờ Du Ca đứng bật dậy, rút kiếm ra và hô lớn: "Tấn công!". Lập tức từng lớp binh sĩ tràn lên như vũ bão tiến ồ ạt về phía doanh trại của địch.

Hơn nửa binh lính nước Chu đang phủ phê no say mau chóng bừng tỉnh bởi âm thanh huyền não bên ngoài, rất nhanh sau đó mới biết là địch bất ngờ tấn công. Đồng loạt từ trong những túp lầu, các binh sĩ cầm đao kiếm giáo mác chạy ra ngoài, đánh trả dữ dội. Do trước đó một lớp lính canh đã bị hạ thủ, lại thêm hành động đánh úp, nên quân nước Chu trở tay không kịp, phản kháng có phần yếu thế. Giao cho Lý phó tướng chỉ huy cuộc đánh ở ngoài, Du Ca cùng một tốp quân lính chạy đi tìm Triệu quý phi. Ở đây có biết bao lầu trại, chẳng rõ được nàng ta đang bị giam giữ ở đâu, Du Ca còn đang loay hoay quan sát tình hình thì đột nhiên nghe tiếng la của một nữ nhân, tức thì nàng chạy về phía đó.

Vén cửa lầu lên xông vào trong, Du Ca bắt gặp cảnh Thu Tả đang bị mấy tên lính nước Chu đè nghiêng xuống dưới đất định giở trò cưỡng bức, nàng không khỏi tức giận liền vung kiếm lần lượt chém chết bọn chúng. Vừa suýt bị cưỡng hiếp vừa nghe âm thanh ồn ào dữ dội, thêm phần thấy cảnh lính chém giết qua lại, Thu Tả giữ chặt lấy y phục bị xé quá nửa, lồm cồm ngồi dậy sợ hãi. Trông thế, Du Ca vớ lấy một mảnh vải khoác vào

cho nàng ta, cất giọng trấn an. Tâm trí bắt đầu bình tĩnh lại, bây giờ Thu Tạ mới nhận ra khuôn mặt nữ nhân quen thuộc ở trước mắt.

- Là hoàng hậu nương nương ạ? Người đến cứu Triệu quý phi nương nương và nô tỳ? Bọn chúng giờ trò đĩ bại với nô tỳ, may là nương nương đến kịp!

- Được rồi, người đã an toàn! Bây giờ nói bản cung biết Triệu quý phi ở đâu?

Lập tức nhớ đến chủ nhân vẫn còn trong tay quân địch, Thu Tạ tức tốc đứng dậy dẫn đường cho Du Ca. Hoá ra, Triệu Mỹ Nhân đang bị giam giữ ở lâu của chủ tướng nước Chu! Vừa chạy đến nơi, may thay Du Ca trông thấy gã chủ tướng lao ra ngoài đồng thời kéo theo mỹ nhân họ Triệu. Tình huống khi đó cấp bách, khoảng cách lại khá xa nên Du Ca yêu cầu lính đưa cung. Nàng lấp tên rồi mau chóng giương cung bắn, mũi tên lao vút đến cắm phập vào cổ gã chủ tướng. Xung quanh binh đao khói lửa, lại bất ngờ do bị đánh úp khiến gã hoang mang tẩn mẩn nhìn không thể bao quát vì vậy chẳng kịp tránh mũi tên kia, gã lập tức buông Triệu Mỹ Nhân ra chụp lên cổ nơi vết thương chảy máu đần độn, bước chân loạn choạng.

Ngay lúc đó Du Ca cùng binh sĩ cũng chạy đến gần, Thu Tạ vội vội vàng vàng kéo chủ nhân về phía mình, đôi mắt sợ sệt quan sát cảnh đấu kiếm giữa hoàng hậu và gã chủ tướng họ. Dù đang bị thương nhưng gã y hết kẻ điên cuồng chém loạn xạ về phía đối phương, liền bị Du Ca đá một phát vào ngực ngã nhào. Hắn do cuồng nộ khiến gã càng lồng lên, bỏ mặc vết thương đần độn máu, lia đôi mắt đục ngầu về phía Triệu Mỹ Nhân đứng run rẩy bên cạnh Thu Tạ, liền hùng hục lao đến chém mấy tên lính bảo vệ. Và rồi phản chiếu trong đôi mắt của mỹ nhân họ Triệu là hình ảnh mũi kiếm vung lên cao. Trong khoảnh khắc cái chết cận kề ấy, nàng ta chẳng chút do dự kéo mạnh nha hoàn thân tín ra phía trước hông làm bia đỡ! Thu Tạ phút chốc ngơ ngàng, chưa kịp phản ứng đã nghe âm thanh "xoẹt" lướt qua, mũi kiếm kia không phải chém vào nàng ta mà là Du Ca. Vị hoàng hậu đã nhanh chân chạy đến đỡ Thu Tạ ra, nên bị gã chủ tướng chém một nhát vào tay, da rách toạc chảy máu nhưng nàng nghiêng răng nén

đau vùng kiếm đánh trả. May thay lúc đó, Lý phó tướng lao đến ứng cứu, chém bay đầu gã ta.

Du Ca lệnh cho binh lính đưa Triệu quý phi đến nơi an toàn, còn nàng cùng Lý phó tướng tiếp tục trận đánh. Hai bên giao chiến qua lại, kéo dài đến gần rạng sáng mới kết thúc. Và bên thắng trận, tất nhiên là quân Bắc Đại! Nhờ chiến lược nhanh chóng nên doanh trại nước Chu ở núi Giản không có thêm chi viện, nhờ vậy mà đoàn quân Bắc Đại tuy số lượng ít hơn nhưng vẫn đánh thắng. Chủ tướng bị chặt đầu, phó tướng bị bắt, binh sĩ nước Chu còn lại cũng đầu hàng.

Những tia sáng ngày mới vén màn đêm đen thăm thẳm, doanh trại quân địch tan tát, những mồi lửa vẫn cháy âm ỉ và bụi tro bay đầy, Du Ca đang nghe Lý phó tướng báo lại số quân thương vong cũng như tình hình của Triệu quý phi. Lượng quân Bắc Đại giảm gần một nửa nhưng may là còn có đoàn quân tháp tùng của Triệu quý phi trước đó nên nhập lại thì cũng không đến nỗi thiếu hụt. Về phần Triệu Mỹ Nhân, nàng ta đã được đưa lên kiệu chuẩn bị trở về Yên Kinh. Du Ca gạt đầu, tạm thời chuyện giải cứu này đã thành công, bây giờ phải đến sông Doanh Tả gặp Trình Liệt để báo tình hình. Khi nàng hướng về phía những con ngựa và cất bước thì Lý phó tướng nhanh chóng ngăn lại, vẻ mặt vô cùng kiên quyết:

- Thưa, hoàng thượng có lệnh khi nào việc giải cứu kết thúc thì thần phải đưa nương nương và Triệu quý phi cùng hồi kinh.

- Hoàng thượng ban lệnh lúc nào? Bản cung không hề nghe gì cả!

- Là lúc thần được triệu đến và hoàng thượng đã cẩn thận căn dặn thần. Người còn bảo, nếu nương nương không nghe theo thì xem như kháng lệnh, cùng với tội tự ý rời cung trong lúc thời hạn cấm túc vẫn còn, có thể sẽ bị xử tử!

Thế ra bây giờ Du Ca đã hiểu lý do vì sao Trình Liệt dễ dàng chấp nhận để nàng mang quân đi đánh úp doanh trại nước Chu ở núi Giản, một phần hẳn tin tưởng khả năng của nàng đủ sức đánh tan lượng quân ít ỏi ở đây, và phần khác là hẳn muốn đẩy nàng ra xa khỏi cuộc chiến Doanh Tả vào sáng hôm nay. Trình Liệt vốn dĩ đã có sự dàn xếp chu toàn cho hai người nữ

nhân, thế ra hắn không muốn nàng ở cạnh hắn trong lúc cục diện trở nên khó khăn này ư? Là vì ngoài Triệu Mỹ Nhân, trong lòng hắn cũng thật sự lo lắng cho nàng?

Du Ca lắc đầu, không được nàng nhất định phải đến sông Doanh Tả để gặp Trình Liệt, có lẽ bây giờ đoàn quân của hắn đã đến đó rồi! Hắn nghĩ nàng có thể an tâm quay về kinh thành rồi yên chờ tin tức sao, nếu thế thì nàng thà ra trận sát cánh bên hắn, đối diện với trận chiến nguy nan kia còn tốt hơn nhiều! Trình Liệt quá xem thường Du Ca rồi, lại còn đem việc kháng lệnh và cả xử tử ra dọa dẫm để nàng biết sợ mà nghe theo à? Nàng sẽ chứng minh cho quân vương cao ngạo như hắn thấy, một khi nữ nhân đã quyết tâm thì đến vạn quân mã cũng không cản được!

Đẩy mạnh Lý phó tướng ra một cách bất ngờ, Du Ca chạy đến leo lên lưng ngựa.

- Bản cung sẽ cùng các binh sĩ đến sông Doanh Tả!

- Nương nương xin dừng lại! Người làm vậy là kháng lệnh, hoàng thượng sẽ...

- Cứ để Trình Liệt chém cái đầu này của bản cung, bằng không hoàng hậu ta tuyệt đối không nhượng bộ!

Dứt lời, Du Ca thúc ngựa chạy đi đồng thời cao giọng yêu cầu tất cả binh sĩ lập tức tiến đến sông Doanh Tả.

Dĩ nhiên ngay lúc này ở sông Doanh Tả, Trình Liệt cùng đoàn quân đã có mặt.

Quân nước Chu ở phía đối diện, dẫn đầu là một tướng quân còn khá trẻ dày dặn kinh nghiệm, so với tên chủ tướng doanh trại núi Giản thì kẻ này hơn hắn. Gã chưa hề biết chuyện đêm qua quân Bắc Đại đánh úp giải cứu Triệu Mỹ Nhân nên ở đây vẫn mang vẻ ngênh ngang, phóng tầm mắt về phía Trình Liệt, cười mỉa mai:

- Nghe danh Hưng Dận hoàng đế oai phong dũng mãnh, hễ tiến công ra trận thì chẳng khác nào vũ bão, nào ngờ chỉ là đần thối. Chưa thấy vị quân vương nào lại mang cả ái phi hậu cung ra tận biên cương, ngài thêm khát nữ nhân đến vậy à?

Dẫn đầu đoàn quân mấy chục vạn, Trình Liệt ngẩng trên yên ngựa, đầu đội mũ giáp che đi một phần mái tóc cột cao, những sợi tóc đen nhánh xoã hờ xuống đôi vai rộng cứng cáp, trên người mặc áo giáp chiến cùng áo khoác đen trải dài phía sau, tướng mạo hấn vốn cao lớn uy vũ lại mang khuôn mặt của đế vương tàn độc, thật khiến quân địch cũng nể sợ đôi phần. Trước lời sỉ nhục từ tên tướng quân kia, hấn không những không tức giận mà còn đáp trả rất nhàn nhã:

- Trẫm thích mang giai nhân ra biên cương để khuây khoả tinh thần, vì nghĩ hạ một nước Chu nhỏ bé thì có thể vừa đánh vừa hưởng thụ cũng không tệ. Dầu sao đó cũng là sở thích riêng của hoàng đế ta, việc gì mà người phải bất nhẫn? Hay là trách trẫm không cho vài mỹ nhân ra biên cương hầu hạ người?

Luận về lý, cục diện trước mắt vẫn chưa ngã ngũ nên chưa biết nước nào sẽ thắng, và cái việc Trình Liệt tự xưng "trẫm" với tướng quân của nước địch phải nói là một đi đầu vô cùng ngạo mạn! Hấn làm thế chẳng phải muốn bảo rằng: Nước Chu sẽ đại bại trong tay Bắc Đại và phải quy mọp dưới chân thiên tử hấn ư? Lại thêm chuyện bị hấn nói ganh tỵ do không có mỹ nhân hầu hạ, càng khiến gã tướng quân thêm uất hận đến mặt đỏ tía tai mà gằn giọng:

- Hừ, đừng nghĩ người là quân vương thì có quyền hạ nhục người khác! Người chẳng qua cũng chỉ là một tên vua vô dụng háo sắc, vì những mỹ nhân gây hại kia mà phải đến đây theo yêu cầu của chúng ta!

- Trẫm nói cho người biết, cho dù người không giỏi trò đề tiện bắt ái phi của trẫm thì trận đánh ngày hôm nay ở sông Doanh Tả cũng sẽ diễn ra! Và Trình Liệt ta tuyệt đối không vì một mỹ nhân nhỏ bé mà chấp nhận bất kỳ yêu sách nào cả!

- Khá khen cho kẻ làm vương như người, miệng lưỡi hùng hồn lắm, để ta xem một lát nữa khi Triệu Mỹ Nhân kia bị đem đến đây thì người sẽ hạ mình thế nào!

Gã tướng quân vừa dứt tiếng cười khoái chí thì đúng lúc, có tiếng hô báo vang lớn khiến tất cả luống mắt tại đây đều tập trung về một điểm và rồi trông thấy một tên lính nước Chu hối hả chạy về phía tướng quân, sốt sắng nói nhỏ gì đó vào tai gã. Tiếp theo về mặt tên tướng quân ngạo mạn liền biến sắc, dường như kế hoạch sắp xếp nào đấy vừa bị phá hỏng. Và ghê gớm thay, Trình Liệt dường như không hề nghe báo gì nhưng cũng phần nào đoán ra được, hướng chạy của tên lính nọ là từ núi Giản đến, quân phục trên người lại xộc xệch nhuốm máu, sắc mặt trắng bệch sợ hãi cộng thêm biểu hiện kinh ngạc từ tên tướng quân nữa, thì hẳn đủ sức hiểu ra cuộc giải cứu Triệu Mỹ Nhân thành công, nghĩa là Du Ca đã thắng trận. Trước khi đến đây trong lòng cũng vài phần lo lắng, nay biết rõ hai nữ nhân ấy đã an toàn thì có thể an tâm rồi, bấy giờ hắn mới khẽ cười khinh:

- Sao vậy, thất vọng khi biết mình để sống con tin quý giá à?

- Là người sai người tấn công doanh trại ở núi Giản?

- Bắt người của trăm thì trăm có thể để yên à? Các người gài nội gián vào doanh trại Bắc Đại, chẳng những bị trăm phát hiện còn tương kế tựu kế lật ngược ván cờ, xử lý đám quân ở núi Giản và cứu được người! Xem ra, hoàng hậu của trăm không những xinh đẹp mà còn tài giỏi nữa. Thế nào, mỹ nhân của trăm không tệ chứ?

Trông nụ cười lãnh ngạo của Trình Liệt, tướng quân nước Chu giận đến tối sầm cả mắt, và đi đầu khiến gã kinh ngạc lẫn giận dữ chính là kẻ dẫn đầu đoàn quân đánh úp kia lại là hoàng hậu của tên vua cao ngạo đó. Nhưng gã chẳng còn thì giờ để phẫn nộ nữa vì Trình Liệt đã chán cái trò chơi qua lại rồi, lập tức hô lệnh tấn công! Và khi đoàn quân hai bên chuẩn bị ồạt lao vào nhau thì đột nhiên một mũi tên chẳng rõ từ đâu bay đến, mang theo quân kỳ của Bắc Đại cắm phập xuống đất ở giữa ba quân, tiếp theo liền nghe tiếng vó ngựa dồn dập cùng âm thanh mạnh mẽ tràn đến, khiến tất cả đồng loạt ngược lên nhìn về phía mồm đời phía xa.

Đó là đoàn quân của Bắc Đại từ núi Giản đã nhanh chóng kéo đến đây
và đứng đầu là Du Ca!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 20

Du Ca ng ỡi trên yên ngựa với đôi tay đang giương cung, ban nầy cũng chính nàng là người bắn mũi tên mang theo quân kỳ Bắc Đại cắm xuống đất ngay trước mặt Trình Liệt, nửa như muốn báo kết quả cuộc giải cứu Triệu Mỹ Nhân nửa như gửi đến quân vương lời báo v ề sự có mặt của hoàng hậu nàng! Hiều trận chiến đã bắt đầu, Du Ca hạ cung xuống đồng thời rút kiếm ra, hô lớn:

- Đánh bại nước Chu! Bảo vệ hoàng thượng!

Lập tức một rừng âm thanh vang lên như sấm đáp lại lời hoàng hậu, sau đó cả đoàn quân hùng hổ lao xuống sát nhập cùng với quân của Tần Chinh, quân Bắc Đại tiến công ồ ạt v ề phía quân nước Chu dù cho quân địch đông hơn. Lúc Du Ca cưỡi ngựa chạy hoà vào cuộc chiến thì bị Trình Liệt cản lại bằng cách thẳng ngựa ở ngay trước mặt, ánh mắt vừa lạnh băng vừa phật ý hướng vào nàng, ngữ khí rõ ràng:

- Tại sao nàng lại đến đây? Chẳng phải ta đã lệnh cho Lý phó tướng bằng mọi giá phải đưa nàng và Triệu quý phi quay v ề Yên Kinh sao?

- Chàng đừng trách Lý phó tướng, do ta kiên quyết đến đây thôi! Chàng quên ta từng nói có thể ra trận chiến đấu cùng chàng ư, vì sao chàng còn muốn ta h ồi kinh?

- Bởi vì trận chiến này rất nguy hiểm, thắng thua chưa thể nói trước được!

- Đã biết trận chiến nguy hiểm mà chàng còn bảo ta v ề kinh ng ỡi yên mà không làm gì sao? Ta đã hoàn thành nhiệm vụ giải cứu Triệu Mỹ Nhân, bây giờ là lúc ta phải làm nghĩa vụ của một con dân nước Bắc Đại! Cho dù

chàng có xử tử ta ngay tại đây v ề tội kháng lệnh thì ta cũng quyết không thay đổi ý định của mình!

Hắn rất nhiều lần Trình Liệt tự hỏi, vì sao trong thiên hạ rộng lớn này bản thân lại chỉ đem lòng yêu người nữ nhân kiên cường, cố chấp và bướng bỉnh như Du Ca. Nàng ở trước mặt hắn mạnh mẽ quả cảm, đôi mắt phượng sáng rực, một tay cầm cung một tay cầm kiếm như thể sẵn sàng vung lên giết chết bất kỳ kẻ địch nào. Nữ nhân như nàng không chỉ là hoàng hậu kiêu sa chốn hậu cung mà còn muốn làm một nữ tướng dũng mãnh trên sa trường! Không biết nàng có hiểu tâm tư và tình cảm của hắn mà lúc nào cũng mang mạng sống của chính mình ra mặc cả, có lẽ cả nàng cũng không nhận ra rằng bản thân đang ỷ lại vào việc hắn dung túng cho nàng, chẳng nỗ xuống tay với nàng. Nhưng kỳ lạ thay, hắn lại rất thích đi ầu đó!

Du Ca thấy Trình Liệt thúc ngựa đến gần hơn đồng thời vung tay lên cứ ngỡ hắn định đánh mình xử phạt nào ngờ cánh tay mạnh mẽ đó vòng qua đôi vai nàng, kéo nàng áp sát vào trong lòng hắn. Hai khuôn ngực chỉ chạm hờ, hắn nghiêng đầu qua bờ vai mảnh dẻ ẩn đằng sau áo giáp chiến, kề môi thì thầm vào tai nàng:

- Nghe rõ đây Du Ca, cả đời này nàng là người mà ta căm hận nhất vì vậy nàng phải sống để đón nhận sự trả thù từ ta! Tất cả mọi thứ của nàng đều thuộc về ta, nên hoàng đế ta chưa cho phép nàng chết thì nàng không được chết! Tội kháng lệnh cùng cái đầu của nàng ta tạm thời giữ lại, xong trận chiến này sẽ xử lý!

Còn chưa hết kinh ngạc thì Du Ca cảm nhận đôi tay ấm ằng đó ôm mình một cái thật chặt và tiếp theo mau chóng buông vai nàng ra. Trình Liệt quay đầu ngựa, hướng vào cuộc chiến đang diễn ra mà thúc ngựa chạy đến, chẳng hề ngoái nhìn lại thêm lần nào. Áo khoác bào gấm của vị quân vương tung bay trong gió hoà cùng với bụi đất và máu, in hằn trong đáy mắt khiến Du Ca trong một thoáng chỉ ng ồi yên lặng trên lưng ngựa, nhưng sau đó nàng cũng bắt đầu chiến đấu.

Trận chiến giữa Bắc Đại và nước Chu diễn ra vô cùng ác liệt, kéo dài mấy canh giờ bởi hai nước đều mạnh về quân sự. Tuy nước Chu không phải cường quốc nhưng binh sĩ được huấn luyện bài bản kỹ càng, thêm phần lượng quân có áp đảo hơn so với Bắc Đại vì vậy cục diện trước mắt vẫn ở thế cân bằng, hoạ chăng Bắc Đại cũng chỉ thắng thế hơn một chút. Sông Doanh Tả vốn yên ắng ấy thế ngày hôm nay lại máu nhuộm nước sông, xác lính chất đầy, cát bay đá chạy, bụi tro khói lửa bao phủ cả vùng đất rộng lớn nơi đây. Tiếng ngựa hí, âm thanh giáo mác va đập vào nhau, giọng la hét vang dội khuấy động một góc trời rền rĩ.

Du Ca, Tần Chinh và Lý phó tướng kiểm soát quân sĩ ở vòng ngoài, tạo thành ba góc tam giác cân vây quanh bảo vệ và hỗ trợ Trình Liệt đang ở giữa trận chiến, đối thủ của hắn không ai khác là gã tướng quân kiêu căng phách lối nọ. Tuy miệng lưỡi gã thích sinh sự với người khác nhưng luận về chiến đấu cũng không tồi. Những đường chém ngang dọc đều mang theo sát khí ngất ngưỡng hết như gã muốn băm vằm tên hoàng đế ở ngay trước mắt kia. Về phần Trình Liệt, hắn vốn từ trước đến giờ có thói quen không thích dây dưa đánh nhieu với quân địch, trận chiến có cả ngàn cả vạn binh lính, dùng sức đánh lâu với một kẻ cũng chỉ tổn hao vô ích nên đối với địch thủ càng phải ra tay nhanh gọn, vung kiếm múa đao vài đường đáp trả như vậy thôi nhưng nhất định tìm ra kẽ hở để tấn công dứt khoát.

Âm thầm quan sát đường kiếm từ gã tướng quân, Trình Liệt phát hiện yếu điểm của gã là bên dưới ngay mạn sườn phải, vì thế chẳng hề chần chừ dùng thanh giáo đánh mạnh vào đó. Quả nhiên sắc mặt gã biến sắc, răng cắn môi, con ngươi đen cũng đột ngột nở ra do say sẩm, thân hình cứng cáp của gã trong một khắc xiêu vẹo. Nhanh như cắt, Trình Liệt rút kiếm ra chém một đường dứt khoát vào cổ con ngựa khiến nó lờn lên hí vang, tiếp theo ngã vật xuống đất kéo theo cả người đang ngẫ ở trên yên làm nên một cú ngã nhào lộn bất ngờ. Gã tướng quân lồm cồm bò dậy, tức khắc cảm nhận cái lạnh buốt ngay cổ, hoá ra là mũi kiếm sáng loáng đã kề lên yết hầu gã kèm theo cái chết chuẩn bị ập đến. Từ lúc nào Trình Liệt đã mau chóng xuống ngựa hòng ban án tử tàn khốc cho địch thủ.

Khi ấy, vừa giết xong một tên lính nước Chu thì Du Ca dừng lại, quay qua hướng tầm nhìn vào nơi giữa cuộc chiến khói lửa, trông thấy cảnh

Trình Liệt đứng sừng sững với thanh kiếm dài trên tay và đối diện là kẻ bị đánh bại đang giương đôi mắt oán hận vào vị hoàng đế. Chẳng rõ vì sao lại xuất hiện linh cảm chẳng lành, thế là Du Ca vừa đánh vừa nhanh chóng chạy đến gần đó.

Đôi môi nở ra một nụ cười lãnh khốc, Trình Liệt lập tức vung kiếm lên mang theo luồng sát khí sáng loá. Và rồi đột ngột bầu trời trong xanh bất ngờ tối sầm kèm theo tiếng sấm rền không báo trước, cơn cuồng phong chẳng rõ từ đâu kéo đến biến đổi bầu trời sang màu đen kịt y hệt một con dã thú điên dại, bụi đất mù mịt không khác gì cơn triêu thần, những hòn sỏi dưới chân chạy tấp về một hướng.

Trong khoảnh khắc chớp qua khi Trình Liệt khẽ quay mặt đi tránh màn bụi dày thì nhanh đến bất ngờ, gã tướng quân ngẩng quỳ bên dưới lập tức chụp lấy mũi giáo gần đó, đâm mạnh về phía hắn! Phập! Âm thanh của vật sắc nhọn cắm phập vào da thịt không hiểu vì sao giữa cơn cuồng phong sấm rền lại vang lên rất rõ ở bên tai Trình Liệt, để rồi phản chiếu nơi đáy mắt đứng yên ấy là thân ảnh mỏng manh của một nữ nhân đứng che chắn phía trước. Cái gáy nhỏ nhắn, bờ vai mảnh, thân hình mềm mại, tất cả đều vô cùng quen thuộc với hắn! Là Du Ca kịp thời lao vào đỡ mũi giáo cho quân vương, hậu quả là bị đâm vào dưới bả vai trái, máu phụt ra cùng lúc với tiếng kêu khẽ của nàng bật khỏi đôi môi.

Đúng lúc chứng kiến cảnh đó, Tần Chính hét lên hai từ "Du Ca". Kể cả Lý phó tướng và các binh sĩ Bắc Đại cũng đồng thanh: "Nương nương!".

Bừng tỉnh giữa biển cớ bất ngờ, Trình Liệt phút chốc trở nên cuống nộ, sự giận dữ trong lòng xem chừng cao hơn cơn cuồng phong đang quẩn quật lúc này, hai mắt đỏ ngầu như thể mang theo đại hoạ ngút trời, vung kiếm chém gãy mũi giáo rồi một tay đỡ lấy Du Ca tay còn lại tiếp tục dùng kiếm trảm bay đầu gã tướng quân nước Chu. Thân xác gã ngã rạp cùng lúc mũi kiếm nọ cũng cắm mạnh xuống đất, Trình Liệt đỡ cả người Du Ca đang ngã vào lòng mình. Ánh mắt lạnh lẽo pha chút thương tâm, hắn vuốt nhẹ khuôn mặt kì diệu lấm tấm bụi đất, miệng gọi tên nàng, nghe nàng ho nhẹ từng cơn và hắn dùng bàn tay ụp lên vết thương không ngừng chảy máu đó. Du Ca mơ hồ tựa đầu vào một đôi vai cứng cáp, ngửa mặt nhìn lên cao mây

đen giăng kịt với bụi tro bay đầy trời, lòng nghĩ mình không thể chết!
Đúng, nàng còn phải thực hiện lời hứa với quân vương của nàng, nhất định sống!

Đúng lúc, tất cả nghe tiếng vó ngựa ầm ỹ mạnh mẽ trong gió thổi cuộn truyền đến. Không lâu sau, xuất hiện trong màn cát bụi bay tứ tung là hình ảnh một đoàn quân dũng mãnh với lớp lớp người ngựa tiến đến gần đây. Ai nấy đều tự hỏi, là quân của Bắc Đại hay nước Chu? Để rồi tiếp đến, Du Ca nằm trong lòng Trình Liệt chớp nhẹ đôi mắt sáng bừng bởi trông thấy quân kỳ Bắc Đại được giương lên đón trận cuồng phong quân quật hung tợn! Đó là đoàn quân tiếp viện từ biên cương phía Tây do Du Quánh dẫn đầu, cuối cùng cũng đã đến kịp lúc! Tốt rồi, nàng có thể an tâm rằng trận chiến này Bắc Đại sẽ thắng, tiếp theo nàng hoàn toàn lịm đi...

Khi đó ở doanh trại Bắc Đại, tin tức tướng Du Quánh kịp thời đem quân tiếp viện đến trợ giúp hoàng thượng, thay đổi cục diện trận chiến khiến cho ba quân tướng sĩ không khỏi vui mừng, nhưng kèm theo đó lại là một tin chẳng lành: Du Ca hoàng hậu dùng thân mình hộ giá cứu thánh thượng nên bị trọng thương! Trong khi binh lính đều lo lắng thì Triệu Mỹ Nhân lại đâm ra thích thú. Thế lý do vì sao nàng ta vẫn còn ở doanh trại trong khi trước đó đã được Lý phó tướng sai quân tháp tùng đưa về Yên Kinh? Là do vị quý phi này không muốn quay về cung khi chưa được nhìn mặt Trình Liệt, dấu bản thân trước đó vô cùng sợ hãi khi bị giặc bắt, nên một mực yêu cầu binh lính quay trở lại đây.

- Xem kìa, Du hoàng hậu ra trận chẳng rõ giúp ích được bao nhiêu mà bị thương rồi, lấy thân hộ giá nghe có vẻ trọng trách quá, e chỉ sợ là do làm vướng tay chân hoàng thượng, người nghĩ đúng không Thu Tà?

Đang nghĩ ngợi mông lung, nghe chủ nhân gọi một tiếng, Thu Tà thoáng giật mình liền đáp dạ qua loa. Hẳn do quá thú vị trước tin hoàng hậu bị thương nên Triệu Mỹ Nhân không mấy để ý nha hoàn thân tín đứng bên cạnh bắt đầu mang biểu hiện khác thường, đúng hơn là kể từ đêm qua từ doanh trại nước Chu trở về Hình ảnh quý phi kéo mình ra làm bia đỡ và việc hoàng hậu không màng nguy hiểm cứu mình, cứ liên tục lớn vồn trong đầu Thu Tà. Kín đáo quan sát mỹ nhân họ Triệu ngẩng dung trên trường

kỷ và liếc mắt nhìn ra ngoài cửa lầu nghe ngóng tình hình, nàng ta bỗng đứng mang chút lo lắng cho Du Ca...

- Hoàng thượng đã trở về!

Tiếng hô hào từ binh sĩ ở bên ngoài vang lên không khỏi làm Triệu Mỹ Nhân vui mừng, liền lập tức đứng dậy túm lấy váy lụa thướt tha, bảo với Thu Tà nhanh đến chỗ hoàng thượng.

Trình Liệt mau chóng đặt Du Ca xuống trường kỷ lót da lông, gấp gáp yêu cầu quân y cứu chữa cho nàng. Tần Chính truyền lệnh xuống cho tướng sĩ, tất cả vội vàng chạy đi tìm quân y. Mặc cho bên ngoài âm thanh huyền não ồn ào, Trình Liệt không hề để tâm đến, lòng mang theo muôn vàn lo lắng, liên tục vuốt nhẹ gương mặt trắng tái của Du Ca. Nàng lúc này nằm yên, đôi mắt lim dim chìm vào mơ màng, hơi thở nặng nhọc, mồ hôi tuôn ra như nước, thân thể chốc chốc lại run lên. Vết thương tạm thời được cầm máu nhưng vẫn cần thuốc, cứ hễ nàng ho nhẹ một tiếng thì máu sẽ rỉ ra. Trình Liệt sốt ruột, lớn giọng:

- Quân y sao còn chưa đến? Muốn trẫm mang ra chém đầu hay sao?

Dù lo lắng không kém gì Trình Liệt, nhưng Tần Chính vẫn lên tiếng khuyên nhủ hoàng thượng bình tĩnh, lúc này càng rối thì càng không giải quyết được gì.

- Tại sao nàng ấy lại ngu ngốc che chắn mũi đao đó chứ?

- Đó là nương nương muốn cứu thánh thượng, vì thần đã nói ngay từ đầu, không nên để nương nương ra trận.

- Tần tướng quân trách trẫm ư? Trẫm sớm đã có ý sắp xếp để Lý phó tướng đưa Du Ca hồi cung, nhưng nàng ấy vẫn cố chấp đến mức này!

- Vì thần không dám trách hoàng thượng, bây giờ lòng thần rất lo cho nương nương, chỉ trách nếu lúc ấy thần ở bên cạnh thì đã kịp thời bảo vệ người rồi!

Trình Liệt hướng mắt sang Tần Chính trong dáng vẻ miệt nói kính cẩn với hoàng thượng còn cái nhìn ân cần âu lo lại chuyển dời sang nàng hoàng hậu xinh đẹp đang hôn mê. Hắn Tần Chính không hề có ý gì cả, đơn thuần là xuất phát từ tình cảm trong lòng, thế nhưng câu nói vô tình ban nãy lại khiến hoàng thượng như Trình Liệt nửa giận dữ nửa mang tâm lạnh. Hắn không bảo vệ nổi Du Ca, là nàng vì hắn mà bị thương, so ra với Tần tướng quân lại hết mực tin rằng chàng ta đủ sức bảo vệ được nàng! Hắn nhìn xuống Du Ca, bàn tay lạnh lẽo áp vào khuôn mặt nàng, răng nghiến chặt như thể trách bản thân và đồng thời mang theo dòng suy nghĩ: Chỉ duy nhất hoàng đế hắn mới đủ tư cách bảo bọc người nữ nhân này!

Cùng lúc cửa lầu mở lên, cửng quân y tìm thuốc trở về nào ngờ là Triệu Mỹ Nhân! Thấy sủng phi họ Triệu xuất hiện ngay lúc này, Tần Chính không khỏi chán chường bởi nghĩ nữ nhân này toàn mang đến phiền phức, cũng đành hành lễ lấy lệ. Về phần Trình Liệt, ban đầu là kinh ngạc trước cảnh Triệu Mỹ Nhân đáng ra phải hốt kinh lâu rồi mà bây giờ còn ở đây, tiếp theo thì đôi mắt liếc chuyển qua tối sầm. Cửng quân y vẫn lo lắng cho ái phi, Triệu Mỹ Nhân khờ khạo đến mức không hề nhận ra cơn giận dữ ngấm ngầm trong lòng hắn, lại chạy đến kêu lên:

- Hoàng thượng, thần thiếp đã về rồi! Lúc bị địch bắt thần thiếp rất sợ hãi, nhưng biết thế nào người cũng cứu thần thiếp.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 21

Đây Triệu Mỹ Nhân ra, Trình Liệt vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh, hạ giọng:

- Người cứu nàng là hoàng hậu, không phải trẫm!

- Nhưng nếu không có lệnh từ hoàng thượng thì hoàng hậu sẽ không làm thế.

Nghe xong, Tần Chinh cũng thấy giận thay, nhớ đến cảnh Du Ca là người đề xuất việc đi cứu Triệu Mỹ Nhân, một thân một mình dẫn binh đến núi Giản đối diện hiểm nguy dường nào, vậy mà nay nàng sủng phi họ Triệu ấy có thể buông một lời dễ dàng đến vậy quả là bất nhẫn cho Du Ca rồi! Đâu riêng gì Tần Chinh, ngay cả Trình Liệt cũng khó chịu trước lời lẽ có phần vô ơn ấy, lòng bây giờ nóng như lửa đốt, hẳn không muốn day dưa hỏi han thêm gì nữa liền yêu cầu rõ ràng:

- Trẫm muốn nàng lập tức hồi cung!

- Hoàng thượng, thần thiếp vừa bị địch bắt nên lòng còn sợ hãi lắm.

- Xem ra nàng vẫn rất khỏe, thân thể lành lặn, không việc gì phải lo. Hoàng hậu bị thương nặng, trẫm không muốn có thêm chuyện phiền não nữa.

Triệu Mỹ Nhân bấy giờ mới đưa mắt nhìn Du Ca nằm trên trường kỷ với bả vai trái được băng bó cẩn mật, trong lòng thiết nghĩ, chẳng qua chỉ bị thương một chút chứ có phải gì ghê gớm lắm thay, trong khi nàng ta vừa bị rơi vào tay nước Chu, đến giờ vẫn còn kinh tâm chưa hết. Du Ca lấy thân hộ giá chẳng qua muốn được hoàng thượng để ý đến, vết thương kiểu này đắp thuốc một chút là khỏe thôi! Triệu Mỹ Nhân liền cẩn thận lấy cánh tay Trình Liệt, ra đi đều nũng nịu:

- Hoàng thượng bớt giận, thần thiếp sẽ về lâu đợi hầu hạ người, vết thương của hoàng hậu nương nương cũng nhẹ thôi, sẽ chóng khỏi...

Triệu Mỹ Nhân chưa nói dứt câu là lập tức Trình Liệt quay qua, biểu hiện trên gương mặt băng lãnh ấy chuyển qua cuồn cuộn không giấu giếm, ánh mắt đỏ như chứa đại họa, chẳng hề khoan dung khi thành linh bóp miệng nàng ái phi lắm đi đầu này:

- Du Ca bị mũi lao đâm vào vai, nàng có biết đâm sâu cỡ nào không? Có biết vết thương chảy máu nhiều bao nhiêu không? Nếu chỉ đơn giản như vậy thì trăm có cần lo lắng đến thế không? Nàng được Du Ca cứu, đáng lý không nên nói những lời vô ơn này chứ! Nàng rút khỏi đây, hãy cùng ngay, nghe rõ chưa?

- Hoàng... hoàng... thượng...

Triệu Mỹ Nhân bị bóp miệng gần như nói không nên lời, nỗi sợ hãi tột đại phản chiếu trong con người sẫm màu trước đáng về cuồn cuộn giận từ Trình Liệt, nàng ta đâu phải không rõ tính hắc, một khi đã nổi giận thì bất kỳ ai cũng có thể xuống tay! Nàng ta cố tháo gỡ những ngón tay gọng kìm kia, miệng phát ra mấy lời ú ớ mang nghĩa van xin, trong khi bên cạnh Tần Chinh lẫn Thu Tạ cũng cất tiếng xin hoàng thượng bớt giận! Trông về mặt kiêu diễm đó dần méo mó, Trình Liệt hừ lạnh một tiếng đồng thời hất mạnh gương mặt của Triệu Mỹ Nhân ra khiến nàng ta chói với ngã ra sau, tiếp theo nàng ta liềm sờ lên má rồi ầm ức nhìn hoàng thượng.

- Nương nương, về hoàng cung thôi ạ...

Xem chừng Thu Tạ lúc nào cũng sáng suốt hơn chủ nhân của mình, vừa đỡ Triệu Mỹ Nhân dậy vừa một mực khuyên nhủ, lỡ chẳng may hoàng thượng nổi giận không kiểm soát được thì nha hoàn như nàng ta khéo cũng bị vạ lây. Triệu Mỹ Nhân vẫn chưa hết sửng sốt và rấm rứt, cũng bởi trước đây Trình Liệt luôn ân cần dịu dàng với ái phi, đây có thể nói là lần đầu tiên hắc thô bạo với nàng ta, chứng tỏ lòng hắc điên cuồn cuộn rồi bởi lắm rồi.

Lại vừa lúc cửa lâu mở ra vội vã, may thay lần này là quân y cùng một vài binh lính mang những lá thuốc về, vừa nhìn hoàng thượng xong quân y

vừa bảo đang cho người sắc thuốc còn đây là lá thuốc dùng để đắp vết thương, cần máu tốt rất tốt và hạn chế lưu sẹo trên vai hoàng hậu. Tần Chinh chưa kịp đón lấy để đưa lên hoàng thượng thì Trình Liệt đã bước ngay đến, đưa tay chụp lấy những lá thuốc. Thuốc này phải nhai nhuyễn, đắp trực tiếp lên da thịt, ở đây lại không có cung nữ ngoài Thu Tạ nhưng hắn muốn đích thân đắp thuốc cho Du Ca, liền lạnh lùng ra lệnh:

- Tất cả mau lui ra ngoài! - Trình Liệt nhìn Tần Chinh - Cho một đoàn quân tháp tùng đưa Triệu quý phi hồi cung! Những việc còn lại sau trận Doanh Tử, Tần tướng quân giúp trấn đứng ra giải quyết, ngoài những chuyện thực sự hệ trọng thì không được làm phiền trẫm, rõ chưa?

Trong khi Tần Chinh chấp tay tuân mệnh thì Triệu Mỹ Nhân chưa hết ấm ức, hết nhìn Trình Liệt nghiêm túc ban lệnh xong lại nhìn về phía Du Ca đang nằm mê man trên trường kỷ, nàng ta sờ mặt bặm môi đang thoi liếc mắt bức bối, quay quắt rời khỏi lâu khi Thu Tạ kéo nhẹ vạt xiêm y chủ nhân. Trước khi rời khỏi, Tần Chinh còn kín đáo hướng ánh mắt lo lắng vào Du Ca, và Trình Liệt cũng nhận ra điều đó liền chậm rãi buông một lời rành rọt:

- Du Ca là hoàng hậu, không còn là hôn thê ngày trước của Tần tướng quân nữa. Khanh xem trọng nàng ấy thế nào thì vị trí nàng ấy ở trong lòng trẫm cũng như thế!

Tần Chinh hiểu rõ người ở trước mặt là đế vương, không phải là bất kỳ nam nhân bình thường nào khác, người đó đứng đầu trong thiên hạ này, chàng ta dĩ nhiên biết rằng bản thân không thể tranh lại, càng không thể vấy bẩn mối quan hệ thần tử và hoàng hậu, chỉ khẽ khàng cúi đầu rồi cùng quân y, binh lính đi ra ngoài.

Cuối cùng cũng được yên tĩnh, Trình Liệt ngả xuống trường kỷ nhẹ nhàng đỡ Du Ca dậy, để nàng tựa đầu vào vai hắn. Nhai thuốc xong, hắn cẩn thận kéo y phục nhuộm máu của nàng xuống, đôi vai trần đầm đìa máu hiển hiện trong đáy mắt xót xa kia, bên tai lại nghe nàng rên khẽ trong mơ màng, hắn tần mẫn đắp bả thuốc lên vết thương. Một tay ôm lấy thân thể

mền nóng nằm trong lòng mình, tay còn lại hấn đặt lên gáy nàng vỗ nhẹ như trấn an.

... Trận chiến đã kết thúc rồi ư? Chẳng phải biểu ca Du Quánh đã kịp thời đem quân tiếp viện đến sao? Thế lý do gì lớp lớp binh lính Bắc Đại lại chất thây thành đống bên sông Doanh Tử? Du Ca kinh ngạc liên tục tự nhủ như vậy khi bước giữa một rừng xác binh sĩ, những mồi lửa vẫn cháy chưa tắt, máu chảy nhuộm đỏ bụi đất bên dưới, quân kỳ Bắc Đại cắm lỏng lẻo trên mô đất bay phấp phật trong gió lớn đầy bi ai. Sau đó nàng dừng lại, vì trước mắt là bóng dáng cao lớn của Trình Liệt đứng sừng sững cùng một mũi kiếm đâm xuyên qua ngực...

- Trình Liệt!

Du Ca tức khắc mở bừng mắt, hàng mi chớp chớp liên tục, mồ hôi rịn ra trên vầng trán lạnh băng, trong lòng mang theo nỗi sợ hãi đau đớn vô cùng. Thế nhưng tiếp theo nàng dần bình tâm lại bởi nhận ra mình đang nằm trên chiếc trường kỷ bên dưới lót tấm da lông mền mại, xung quanh không phải chiến trường máu lửa mà là trong lầu trại rộng rãi thoáng đãng, và điều quan trọng hơn chính là ngay bên cạnh còn có Trình Liệt! Khuôn ngực trần trắng kiêu, bụng vẫn còn quấn băng trắng, trên người khoác hờ áo khoác lông, hấn chống khuỷu tay xuống tấm da để có thể nửa nằm nửa ngồi, ánh mắt bình lặng chăm chú nhìn nàng. Có cảm tưởng nàng đã ngủ khá lâu và hấn luôn túc trực bên cạnh không rời.

- Nàng cảm thấy thế nào?

Chất giọng trầm thấp cố hữu của Trình Liệt vang lên, cơ hồ có chút dịu dàng, bấy giờ mới khiến Du Ca bình tĩnh hơn liền nhanh chóng ngồi dậy, cùng lúc cái nhói đau dưới bả vai trái kéo đến khiến nàng nhăn mặt không kìm nổi tiếng kêu. Trình Liệt tức thì nhắc nàng dừng cử động mạnh kéo ảnh hưởng vết thương. Tuy nhiên nàng bỏ mặc cái đau đớn kia mà đưa tay lên chạm vào gương mặt anh tuấn của người nam nhân đối diện, chạm rãi sờ nắn từng đường nét góc cạnh từ chân mày mũi kiếm đến đôi mắt sáng rực lạnh lẽo, chiếc mũi và đôi môi luôn thích hôn cắn quấy, trái tim trong lồng ngực chợt nhiên ấm lại. Thật may quá, hoàng đế của nàng vẫn còn sống,

hoá ra khung cảnh đáng sợ khi nãy chỉ là cơn ác mộng! Mừng rỡ không kìm được, nàng lập tức ôm chầm lấy cổ hắn, đem cả thân thể run rẩy trong lớp xiêm y lụa mỏng áp sát vào lòng hắn, cảm nhận cái nóng hổi của sự sống.

Vừa nãy nghe Du Ca thắng thốt gọi tên mình, vừa tỉnh dậy đã mang nét mặt sợ hãi lo âu, bây giờ còn ôm chặt lấy phu quân, khiến Trình Liệt phần nào đoán ra hắn nàng vừa mơ thấy đi đâu gì rất kinh khủng nên vòng cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lấy thân thể mảnh mai, khẽ áp mặt vào chiếc cổ trắng ngần của nàng, hỏi rằng:

- Nàng làm sao vậy?

- Ta sợ lắm... Liệt ca, ta gặp ác mộng thấy chàng tử trận ở trên sa trường...

Hai từ "Liệt ca" trong vô thức phát ra từ môi Du Ca khiến Trình Liệt trong phút chốc thoáng bất động, bởi cách gọi êm đềm thân thuộc ấy đã bao năm rồi nàng mới gọi hắn như vậy. Nhớ trước đây khi hai người kết giao huynh muội, hắn cứ thích ngắm nhìn khuôn mặt đáng yêu bướng bỉnh của nàng mỗi khi gọi lên một tiếng "Liệt ca", dẫu biết chỉ là nàng gọi nghĩa huynh thế nhưng đó là thanh âm quý giá nhất mà hắn luôn cất giữ trong tim. Bất giác, vị hoàng đế băng lãnh đó nở nụ cười mang chút hạnh phúc đồng thời ôm chặt giai nhân hơn, nhẹ nhàng bảo:

- Chẳng phải ta vẫn lành lặn khoẻ mạnh ở trước mặt nàng sao?

- Ta biết nhưng vẫn còn rất sợ...

- Được rồi, ta sẽ ôm nàng thế này thêm chút nữa, cẩn thận kéo động vết thương.

Bên tai nghe âm thanh ân cần ấy, Du Ca nhắm mắt gạt đầu, lòng bình yên đến lạ. Một lúc sau, nàng chậm rãi rời khỏi lòng Trình Liệt, hai cánh tay mảnh khảnh đặt hờ trên bờ vai cứng cáp có thể đỡ cả giang sơn ấy, nhìn hắn mà rằng:

- Ta đã ở đây bao lâu rồi, vì sao đầu óc mơ hồ không nhớ gì cả?

Nghe Du Ca nhắc về chuyện này là khiến tâm trạng đang thư thái vui vẻ của Trình Liệt mau chóng chuyển qua tức giận căm căo, nguyên nhân cũng bởi vì nhớ lại sự việc đáng sợ diễn ra vào lúc đó, khi ấy nàng bất chấp chẳng màng mạo hiểm dùng thân mình đỡ mũi lao cho hắn. Thời khắc đó lấy thân thể nàng và nhìn vết thương đâm đũa máu ở dưới bả vai trái thì hắn tưởng chừng nhát lao kia vừa đâm vào tim mình! Rồi lúc nàng lịm đi, hắn nhận ra nỗi mất mát đến lạ, chỉ sợ nàng không mở mắt ra nữa... Cũng may Du Ca mạng lớn, gã tướng quân nước Chu ra tay rất mạnh nhưng mũi lao đâm vào áo giáp chiến đã cản bớt phần lực, thêm việc không trúng chỗ hiểm nên bây giờ nàng mới ngất ở đây ngay trước mặt hắn.

- Nàng đã ngủ thiếp đi ba ngày ba đêm, thân thể kiệt sức và phát sốt. Đừng nói rằng nàng quên mình vừa làm một hành động vô cùng ngu xuẩn mạo hiểm?

Tia nhìn nghiêm khắc từ Trình Liệt, bấy giờ khiến Du Ca nhớ ra mọi chuyện.

- Ta đỡ mũi lao đó cũng là lẽ đương nhiên.

- Đương nhiên ở chỗ nào? Nếu lệch xuống một chút nữa là nàng có thể chết rồi!

- Bảo vệ vua đó là nhiệm vụ cấp thiết của thần tử.

- Nhưng cái tội kháng lệnh cũng đủ để hoàng thượng ta xử tử nàng! Trước đó nàng ngang bướng kháng lệnh bao nhiêu lần, giờ thêm việc quên mất lời dặn dò của ta là nhất định phải sống để rồi nàng làm chuyện mạo hiểm đến vậy, cộng lại hết các tội thì cái đầu này của nàng có đem ra trăm bao nhiêu cũng không đủ!

- Sao chứ, ta lấy thân ra hộ giá bảo vệ thánh thượng, không được xem là lập công lớn thì không nói làm gì, thế mà còn bị bảo rằng có tội đáng xử trăm nữa.

Trình Liệt nhìn chằm chằm Du Ca, dẫu mở miệng nói mình phạm đại tội ấy thế mà biểu hiện trên khuôn mặt đó thản nhiên vô cùng, cứ như là thách thức hấn mau chém cái đầu của nàng vậy! Đem thân hộ giá nghe thì có vẻ cao quý, hấn còn chưa phạt nàng cái tội đã khiến cho hoàng đế hấn sợ hãi đến đường nào. Chẳng hiểu tự bao giờ, hấn bắt đầu dung túng cho mỗi việc làm của nàng, bất kỳ chuyện gì cũng không định tội, giờ xem chừng lại là sai lầm mang tính bức thiết rồi.

Quan sát nét mặt thâm trầm khó lường ở trước mắt, Du Ca đoán hấn Trình Liệt đang xem xét nàng có bao nhiêu tội, để đem ra xử luôn một thể. Nàng chiến đấu trên sa trường còn mong giữ lại mạng sống, không thể chỉ vì thân bất do kỷ dẫn đến kháng lệnh mà giờ đây chuẩn bị chịu chết. Nàng quên mất bản thân đâu phải là ái phi Triệu Mỹ Nhân có thể khiến Trình Liệt vì quá sủng hạnh mà không nỡ xử phạt, hấn căm hận nàng vô cùng nên dĩ nhiên sẽ chờ cơ hội để phạt nàng. Tốt nhất lúc này nàng đừng đại đột chọc giận hấn thêm, liềh hởi sang vấn đề khác:

- Lúc này tỉnh dậy, ta đã gọi ai đó...?

- Là tên ta, cũng may không phải tên của nam nhân khác.

Du Ca cảm giác câu đáp lời thản nhiên từ Trình Liệt mang ẩn ý nào đó, đang yên đang lành sao lại bảo nàng gọi tên nam nhân khác chứ. Hấn là phu quân của nàng, dù bị hấn đối xử không tốt nhưng nàng nào phải loại nữ nhân ngày ngày ở cạnh phu quân mà tâm tư tưởng đến kẻ khác.

Ngẫm đi ngẫm lại mà nói, với Trình Liệt thì duy có mỗi điềh này mới thật sự khiến bản thân thấy vui đôi phần. Du Ca mạo hiểm đỡ lấy mũi lao, tuy bảo rằng đó là hành động bảo vệ thể nhưng vẫn khiến hấn không thích, và rồi trong lúc ngủ nàng lại mơ thấy hấn, mở miệng gọi tên hấn một cách chân thật đến thế, thử hỏi lòng có tức giận đến mấy cũng điềh được xoa dịu cả rồi. Chỉ ít hấn hiểu rằng, tâm tư của nàng cũng có những lúc hướng về hấn.

Này giờ mới nói chuyện bản thân, Du Ca quên mất một điềh rất quan trọng:

- À phải, ta ngất đi trong lúc trận chiến chưa kết thúc, trước đó có phải biều ca Du Quánh đã đem viện quân đến giúp chàng không?

- Phải, cục diện khi ấy nếu nước Chu tiếp thêm quân vì có lẽ quân ta không trụ nổi, cũng may tướng Du Quánh kịp thời đem quân đến nên quân ta đại thắng.

- Xem như trời cao chiếu cố nước Bắc Đại ta.

- Tiện đây, ta cũng báo với nàng một tin mừng khác: Thượng tướng quân Tần Dực đã đẩy lùi được quân nước Viên, mang thế thắng lợi tấn công ngược lại. Trận chiến lần này với nước Viên và nước Chu, quân Bắc Đại ta toàn thắng.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 22

Dứt lời, Trình Liệt chợt nhiên kéo hai cánh tay của Du Ca rời khỏi vai mình, tiếp theo xoay hẳn người qua nhìn trực diện vào nàng, cao giọng hơn:

- Tình hình hiện nay xem như đã ổn, ta muốn nàng ngày mai phải lập tức trở về hoàng cung nghỉ ngơi, truyền gọi thái y đến chữa trị vết thương. Ta đã đắp thuốc băng bó cho nàng, nhưng là nữ nhân thì vết thương thế này không thể xem nhẹ.

- Ta thật sự không sao, hoàng thượng hãy để ta ở lại đến khi trận chiến kết thúc.

- Hoàng hậu Du Ca, đây là mệnh lệnh từ thánh thượng!

Trình Liệt trước giờ ít khi gọi thẳng danh xưng hoàng hậu của Du Ca, lại thường không đem vai trò thánh thượng ra để quy phục nàng, thế mà ngay lúc này hẳn lại dùng đến cùng lúc cả hai điếu này, chưa kể hẳn bây giờ ở trước mặt nàng mang gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc của bậc quân vương chí cao vô thượng, điếu đó khiến nàng lập tức hiểu hẳn sẽ không chấp nhận bất kỳ thoả hiệp nào nữa cũng như không mất nhắm mắt mở bỏ qua hành động kháng lệnh từ nàng.

Nén tiếng thở dài trong lòng, Du Ca đành phải vâng mệnh. Dù sao Trình Liệt cũng là hoàng thượng, sự mạo hiểm nào cũng có giới hạn của nó, lần trước nàng đem mạng sống của chính mình ra cược để được ở lại doanh trại và không bị hắn đem ra xử phạt đã là may mắn lắm rồi. Như hiểu Du Ca nghĩ gì qua ánh mắt trĩu xuống đó, Trình Liệt hạ giọng nói rõ ràng hơn:

- Ta sẽ để Lý phó tướng tháp tùng nàng trở về Yên Kinh. Chiến sự ở đây cũng đã rồi, thắng bại các nước đều thấy rõ, ta chỉ cần giải quyết vài

vấn đề còn lại sau đó đến chỗ của thượng tướng quân Tần Dực. Độ một tháng sau ta sẽ hỡi kinh.

Nhận được cái gậy khê từ Du Ca, lòng Trình Liệt tự khắc an tâm hơn. Hắn cảm thấy sai lầm khi cho phép nàng ở lại đây, chẳng những vậy còn chấp nhận để nàng dẫn binh đi giải cứu Triệu Mỹ Nhân sau đó là tham gia trận chiến nguy nan ở sông Doanh Tả để rồi bị thương nặng. Hắn thân là đế vương lại không bảo vệ nổi nữ nhân của mình, thật chẳng ra làm sao! Triệu Mỹ Nhân xem như đã ổn, riêng với Du Ca nàng là khiến hắn đau đầu lẫn lo lắng nhất. Tưởng tượng tiếp tục để nàng ở lại, sau đó xảy ra chuyện gì bất trắc thì không biết hắn sẽ thế nào nữa.

Bất giác, Trình Liệt nhớ đến cái lần Du Ca bị phạt hai mươi trượng, hắn đã âm thầm truyền lệnh cho Liêu công công nói với thị vệ hành trượng giảm lực đánh xuống một nửa nếu không khéo nàng nằm liệt giường mấy tháng rồi chứ làm gì có chuyện chạy ra tận biên cương này. Sau khi bị đánh xong, Du Ca mơ mơ màng màng được cung nữ dìu đi với thân thể mềm ngoặt, hắn đứng nhìn từ xa, thực tâm không an lòng nên bước đến nhanh tay đỡ lấy nàng sắp ngã đi. Trước cái nhìn ngạc nhiên từ Xuân Nhĩ, vị hoàng thượng ban nãy còn thản nhiên ban lệnh phạt trượng và thẳng tay đánh hoàng hậu ấy đã bế nàng đem về Phụng Hoa cung.

Trên đường đi, Trình Liệt liên tục ngấm nhìn Du Ca, khuôn mặt kiêu diễm khi ấy trắng bệch do đau đớn, hàng mi khép lại thỉnh thoảng lay động, môi mím nhẹ như thể đang cố gắng chịu đựng cái đau tê tái trên thân thể, khiến hắn không khỏi nghĩ vì sao nữ nhân như nàng có thể mạnh mẽ bất phục đến vậy. Kể cả bao năm qua biết rõ Du Ca không bao giờ bày ra vẻ yếu đuối hay thậm chí một chút nhu mì, có lẽ nàng quá cứng cỏi kiên cường nên không cần nam nhân nào bảo bọc, kể cả hắn! Nữ nhi có quyền mềm yếu để được chở che nâng niu nhưng riêng nàng lại không cho mình hưởng đặc ân ấy, bản tính quật cường buộc nàng phải tự chống chọi. Và nam nhân tại thượng như hắn có muốn che chở cho nàng cũng không thể.

Từng bước chân chậm rãi đi qua vườn mai bay lất phất vì gió lạnh, hai tay ôm lấy một Du Ca kiên cường đang thiếp đi, tự khắc khiến Trình Liệt hiểu rằng: Trên đời này có loại nữ nhân không phải cứ đem nhốt trong hậu

cung nhưng lựa thì sẽ giữ được nàng, càng không phải chỉ đem ôm vào lòng là có thể bảo vệ nàng, với người nữ nhân ấy thì việc hấn cần làm chính là lặng lẽ đứng ở phía xa dõi theo, để mặc nàng ngang bướng bất chấp rồi sau đó âm thầm vươn tay ra bảo bọc. Hấn hận nàng, căm ghét nàng nhưng đồng thời muốn yêu nàng, khao khát chở che nàng.

Trình Liệt không phải nam nhân dễ dàng bộc lộ tâm tư khi bản thân là hoàng đế chí cao vô thượng ngồi trên long tọa vạn trượng uy quyền lạnh lẽo, càng tuyệt đối không thể bày ra trước mắt người khác những suy nghĩ cũng như mong muốn ở trong lòng, hấn đối với Du Ca cũng là như vậy! Hận, thật sự có và yêu, cũng thực tâm có! Vì vậy, cả hấn lẫn nàng đều chỉ có thể như bây giờ, vừa xa vừa gần, vừa lạnh lẽo vừa ấm nồng, vừa khát cần vừa đoạ đầy. Hấn như thế là tốt nhất!

Đưa Du Ca về đến Phụng Hoa cung, Trình Liệt lệnh cho Xuân Nhi không được tiết lộ chuyện này cho hoàng hậu biết. Đứng nhìn nàng một chốc, hấn quay lưng đi.

Với những chuyện hấn làm, hấn không cần nàng phải hiểu!

*****

Đúng như sự sắp xếp từ Trình Liệt, Du Ca được tháp tùng về cung ngay sau đó.

Chiến sự ở biên cương phía Nam còn tiếp tục kéo dài một thời gian, kết quả là nước Viên quy hàng và bị Trình Liệt đưa tay thâm tóm, về phần nước Chu phải cắt một nửa lãnh thổ dâng cho Bắc Đại cùng với lời hứa tuyệt đối không xâm phạm!

Tên một tháng sau, đoàn quân Bắc Đại trở về Yên Kinh.

Trận chiến lần này Bắc Đại đứng giữa hai nước, không những là cuộc chiến lớn mà còn nguy nan, may thay cuối cùng hoàng thượng cũng thắng trận trở về, còn chưa kể đến công lao của thượng tướng quân Tàn Dực cùng tướng Du Quánh, nên ngày hôm đó từ khắp các nẻo đường lớn nhỏ, dân chúng trong Yên Kinh từ khắp các nhà ulla ra đứng thành mấy hàng dài

đến trước cổng hoàng cung để chào đón quân vương uy phong của họ bằng những tiếng reo hò tán thưởng.

Ở trước cổng Cửu môn quan của hoàng cung, là mấy trăm người đứng chờ ngự giá. Từ bá quan văn võ, phi tần hậu cung cho đến thị vệ cung nữ, tất cả đều có mặt để long trọng nghênh đón thánh giá. Và rồi bóng dáng Trình Liệt mặc áo chiến bào ngời trên yên ngựa cùng phía sau là lớp lớp binh sĩ trở về từ trận chiến, trong đó có thượng tướng quân họ Tần và Du Quánh, mau chóng xuất hiện. Vừa xuống ngựa, Trình Liệt đã đưa mắt nhìn các thần tử đồng thời thấy tất cả quỳ xuống, hành lễ:

- Chúng thần cung nghênh thánh thượng khải hoàn trở về! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Hô lớn một tiếng "miễn lễ", Trình Liệt bước đến chỗ các thần tử. Đầu tiên là Đình thái sư chấp tay trước ngực, hướng ánh mắt cảm phục lẫn vui mừng dành cho vị hoàng đế trẻ, suốt thời gian Trình Liệt chinh chiến ngoài biên cương thì ngài là người được giao phó đứng ra lo liệu chuyện cung chính. Tiếp theo lần lượt đến những bá quan văn võ trong triều, ai nấy đều bày tỏ thái độ cung kính chúc mừng hoàng thượng. Liều công công cần cây phất trần, vội vội vàng vàng hỏi han long thể, còn nhắc đến chuyện bị thương lần trước. Trình Liệt nói vết thương đã lành lâu rồi, cùng lúc đưa mắt nhìn ra phía sau thấy dàn hậu cung đang chờ đợi. Hiển nhiên đứng đầu là Du Ca, bên cạnh là Triệu quý phi trang điểm rực rỡ long lẫy, cùng các phi tần khác. Thấy hần chạm rãi tiến đến, những giai nhân đồng loạt cúi người:

- Chúng thần thiệp tham kiến hoàng thượng! Mừng người khải hoàn hỡi kinh!

Khoát tay cho miễn xong, Trình Liệt đứng trước mặt Du Ca, trông nàng vẫn xinh đẹp khỏe mạnh thì thấy an tâm, liền cất tiếng hỏi:

- Hoàng hậu sức khỏe thế nào rồi?

- Tạ hoàng thượng quan tâm, vết thương đã khỏi và sức khỏe ta cũng rất tốt.

Trình Liệt còn chưa kịp nói tiếp là tức thì, Triệu Mỹ Nhân lập tức bước lên ngay phía trước xem chừng còn muốn lấn lướt luôn cả Du hoàng hậu, nhìn thế lại có phần vô phép vô tắc quá, mang khuôn mặt lộng lẫy sáng rõ ra trước quân vương:

- Hỡi hoàng thượng, từ khi trở về cung thần thiếp đã tự kiểm điểm lại bản thân rồi. Vì lo lắng cho hoàng thượng nên thần thiếp không lúc nào ăn ngon ngủ yên, thân thể còn suýt lâm bệnh. Vừa hay tin thắng trận của người là thần thiếp vui mừng khôn tả, không uống công ngày đêm cầu nguyện.

Nhớ lại lần đó Triệu Mỹ Nhân làm Trình Liệt giận đến mức bóp miệng nàng ta, nay thấy ái phi xem chừng cũng đã biết lỗi nên hẳn cũng bảo rằng:

- Trẫm biết Triệu quý phi nàng lao tâm khổ nhọc vì lo lắng, nay trẫm về rồi thì nàng có thể an tâm, đừng nghĩ ngợi nhiều kéo ngã bệnh.

- Chỉ cần thấy hoàng thượng thì thần thiếp có muốn bệnh cũng không được.

Trình Liệt đặt tay lên đầu vai mỹ nhân điểm lệ, vỗ nhẹ vài cái. Đối diện, Du Ca chỉ im lặng không nói gì, mà dấu có muốn hỏi han thêm về hoàng thượng thì cũng chẳng được khi mà mỹ nhân họ Triệu kia cứ mãi lả lướt ở trước mặt nàng. Không riêng gì hoàng hậu, mà ngay cả bá quan triều thần cùng đoàn binh sĩ cũng kín đáo để cái chuyện giai nhân hậu cung đang hỏi han thân mật kia lướt qua tầm mắt, còn những phi tần khác thì kẻ thờ ơ, kẻ nhìn nhau cười thầm.

Để ăn mừng cho chiến thắng lớn này, hoàng cung tổ chức một bữa tiệc long trọng. Đêm nay trời đen thẳm không một gợn mây, nhưng vẫn được thấp sáng bởi hàng nghìn chiếc lồng đèn treo cao nơi vườn thượng uyển rộng lớn và thơm ngát, âm thanh ồn ào huyên náo xem chừng vô cùng linh đình náo nhiệt. Trình Liệt ngồi trên long tọa, bên cạnh là Du Ca, phía dưới là Đình thái sư và bá quan văn võ đến tướng quân binh sĩ, cùng phi tần hậu cung. Tất cả ăn uống vui vẻ, say sưa nghe đàn hát và ngắm nhìn dàn ca nữ xinh đẹp nhảy múa.

Nhìn qua một lượt thì ai nấy đều rất vui duy có người lại chẳng hề vui sướng gì cho cam, không những thế còn bày ra bộ mặt hậm hực chán chường, càng không có tâm trạng uống rượu thưởng thức cảnh múa may kia, ấy là Triệu Mỹ Nhân. Chẳng rõ nàng ta khó chịu đi đâu gì mà cứ liên tục liếc mắt lên chỗ Trình Liệt, nhận ra người chẳng hề để ý gì đến mình mặc dù hôm nay nàng ta cố ý trang điểm vô cùng sắc sỡ. Trước đây hề có tiệc mừng gì thì hẳn luôn để Triệu quý phi ngồi cạnh bên, sau đó sẽ có nhã hứng yêu cầu nàng ta ra múa vài điệu. Thật ra ngay từ lúc nghênh đón ở trước Cửa môn quan, Triệu Mỹ Nhân đã nhận ra Trình Liệt hơi lơ là với mình rồi. Nhớ những lần trước, hẳn lúc nào cũng hỏi han nàng ta đầu tiên sau đó đến những ái phi khác, cuối cùng mới chịu nhìn qua hoàng hậu. Thế mà hôm nay, nữ nhân đầu tiên hoàng thượng bước đến lại là Du Ca.

Hiển nhiên, Triệu Mỹ Nhân biết rõ lý do chứ! Chuyện Du Ca cùng binh sĩ đánh úp doanh trại nước Chu cứu quý phi, sau đó cùng Trình Liệt ra trận đánh giặc, còn lấy thân hộ giá cứu thánh thượng, xét ra trong trận Doanh Tả vừa qua thì hoàng hậu có công lao ngút trời chẳng kém gì tướng Du Quánh mang quân tiếp viện đến kịp lúc. Thử hỏi làm sao đế vương không quan tâm xem trọng Du Ca? Vị trí của nữ nhân kiên cường ấy xem chừng đã cao hơn một bậc so với Triệu Mỹ Nhân. Đó là lý do nàng ta liên tục nhìn lên chiếc ghế phụng toạ ấy, bắt gặp chốc chốc Trình Liệt nhìn qua Du Ca nói chuyện vui vẻ, thật là bức bối vô vàn. Tiếp theo quý phi thốt tha này nghĩ ra một cách liền nhanh chóng đứng dậy, rồi giả vờ choáng váng suýt ngã khiến cho Thu Tà đứng hầu bên cạnh phải dìu đỡ, hỏi:

- Nương nương bị làm sao vậy ạ?

Giọng của nha hoàn này vốn khá to và rõ ràng vì vậy dù đang giữa muôn vàn âm thanh nói cười ồn ào và tiếng đàn hát thì vẫn khiến các thần tử, Du Ca và cả Trình Liệt đều nghe thấy. Hiển nhiên tất cả ánh mắt đều dồn về phía mỹ nhân họ Triệu, bấy giờ Du Ca mới cất tiếng hỏi: "Muội muội thấy không khoẻ à?". Triệu Mỹ Nhân dựa hẳn người vào Thu Tà, khuôn mặt bày ra vẻ mệt mỏi rất đạt, cố ý không trả lời hoàng hậu mà phải đợi đích thân Trình Liệt hỏi lại lần nữa thì mới chịu đáp:

- Hoàng thượng, thần thiếp thấy người mệt mỏi không thể ngủ tiếp được.

- Thế thì nàng trở về tẩm cung nghỉ ngơi sớm, nhớ truyền gọi thái y đến xem qua.

- Thật ra do thời gian qua thần thiếp mãi lo nghĩ cho hoàng thượng ở biên cương, tâm hao khí tổn nên dù đã cho gọi thái y đến bắt mạch kê toa thì vẫn không chữa dứt được nên bây giờ có truyền thái y nữa cũng thế thôi ạ.

- Nếu chỉ là hao tâm tổn khí bình thường thì thái y làm sao không chữa được?

- Người xưa nói trị bệnh phải trị ở gốc rễ, thân thể thần thiếp tổn hao thì thuốc có thể chữa lành nhưng đây là tâm bệnh, phải dùng tâm mà trị. Chỉ cần có hoàng thượng bên cạnh thì thần thiếp tin là tâm mình sẽ yên, đêm nay có thể ngủ ngon.

Nghe xong, Du Ca tự khắc hiểu ra ngay vấn đề. Cứ tưởng quý phi bị bệnh nặng gì khó nói, hoá ra là vì xa cách lâu ngày nên muốn đêm nay hoàng thượng đến tẩm cung cùng nàng ta cho thoải mái nhưng nhớ. Nếu nói rõ ra thì chẳng hay ho chút nào nên nàng ta mượn lý do không khoẻ, còn mắc tâm bệnh này nọ nữa, thật khiến Du Ca thấy buồn cười. Về như Trình Liệt cũng hiểu, ngay cả Đình thái sư cao tuổi thế kia cũng đoán ra ý muốn từ vị quý phi độc sủng ấy liền thưa rằng:

- Hỡi hoàng thượng, người vừa từ biên cương trở về lại đi đường xa mệt nhọc nên xin người hãy nghỉ ngơi sớm, kéo ảnh hưởng long thể. Tiệc mừng này thiết đãi đến đây cũng đủ rồi, chúng thần không muốn làm phiền hoàng thượng thêm.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 23

Những thần tử ng ẫ bên dưới li ền đ ồng tình với lời của thái sư, khuyên hoàng thượng mau về t ắm cung nghỉ ngơi. Quan sát biểu hiện tr ầm ngâm trên mặt Trình Liệt, bản thân cũng không muốn hấn quá sức sau trận chiến dài như vậy và phần cũng tốt bụng đáp ứng "tâm ý l ồ lộ" từ Triệu quý phi, Du Ca chậm rãi bảo:

- Thái sư nói đúng, tiệc mừng cũng đã mừng r ồi, hoàng thượng phải nghĩ đến long thể mà hãy cùng mọi người về t ắm cung nghỉ ngơi sớm.

- Có thật là nàng muốn ta đến Nhàn Ninh cung?

Du Ca nhìn hoàng thượng, tiếp theo li ền gật khẽ. Đối diện, Trình Liệt im lặng chốc lát, biểu cảm không vui không giận sau đó nhanh chóng đứng dậy, nói vài lời với các thần tử r ồi rời khỏi bữa tiệc khoác tay Triệu Mỹ Nhân ra khỏi thượng uyển.

Dõi theo bóng dáng đế vương cùng mỹ nhân khuất sau những tán cây đung đưa vì gió thổi, giống như mặt hồ phẳng lặng trở nên lăn tăn khi có cánh hoa rơi xuống, đôi mắt Du Ca lúc này phút chốc lay động bởi nỗi buồn thả trôi vào trong đó. Thậm chí sự trĩu nặng ấy còn quấn lấy tâm trí nàng khi đã trở về Phụng Hoa cung được Xuân Nhĩ hầu t ắm, lại nghe nha hoàn nói đáng ra nương nương nên khéo léo đưa hoàng thượng đến Phụng Hoa cung. Nếu nói Triệu quý phi kia vì lo cho hoàng thượng mà ăn ngủ không ngon thì hoàng hậu nàng cũng có khác gì, suốt một tháng qua ở trong cung có ngày nào nàng không cầu nguyện cho người bình an trở về. Nàng bảo Xuân Nhĩ lui ra ngoài để mình yên tĩnh t ắm một lát.

Tr ầm mình trong bồn t ắm thơm ngát, Du Ca cảm giác thư thái, chậm rãi ngửa đầu dựa vào thành bồn, nhưng khi nhắm mắt lại thì không khỏi nghĩ

đến mấy lời Xuân Nhĩ vừa nói. Đúng là mấy ngày qua nàng rất lo lắng cho Trình Liệt dấu cuộc chiến thắng bại đã rõ ràng và biết hẳn thể nào cũng khải hoàn trở về Sáng nay nghênh đón thánh giá, nghe hẳn hỏi han mình đầu tiên thì nàng thấy vui, ban nãy nhớ lại câu hỏi của hắn trong lòng khi đó không hề muốn hắn đến Nhân Ninh cung vậy mà nàng vẫn nói dối. Thật khó trách khi với vai trò hoàng hậu, nàng làm sao có thể so đo với một ái phi, huống hồ hẳn vốn thích Triệu Mỹ Nhân hơn nàng.

Du Ca từ từ trượt người xuống bồn tắm, nhấn chìm mình trong làn nước ấm, những cánh hoa hồng đỏ thắm trôi nổi dập dềnh trên nước che lấp lấy nàng. Một lúc sau nàng trỗi dậy, mái tóc, khuôn mặt, thân thể mỹ miều đều ướt đẫm thơm nồng, nhìn từ trên xuống thấy hàng mi dài kia vương nước quét nhẹ một nỗi buồn không lời. Đang nghĩ ngợi miên man thì chợt Du Ca nghe có tiếng bước chân khẽ khàng bên ngoài phòng tắm, cứ ngỡ là Xuân Nhĩ nên liền cất tiếng:

- Xuân Nhĩ, mang xiêm y vào cho ta!

Nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng và tiếng bước chân kia vẫn còn vang lên, càng lúc càng gần như thể có người sắp bước vào đây. Thân có võ nghệ nên Du Ca mau chóng cảm nhận được "sát khí" từ kẻ đó, rõ ràng không phải Xuân Nhĩ hay cung nữ nào mà là một người có võ công chẳng hề tầm thường. Không nghĩ lý nào thích khách lại đột nhập vào tâm cung này, nhưng đêm khuya thanh vắng tìm đến đây nhất định không có ý tốt, tức khắc Du Ca đưa mắt nhìn quanh chẳng hề có xiêm y nào cả, thế là nàng đứng bật dậy túm lấy tấm rèm lụa buông hồ hững ở trước bồn tắm giật mạnh rồi nhanh chóng quấn ngang người.

Lúc Du Ca vừa giật tấm rèm lụa xuống để quấn vào người thì cùng lúc, kẻ kia xuất hiện phía sau! Nàng chỉ kịp nhìn thoáng qua y phục kẻ đó chứ không thấy mặt, đích thị là nam nhân, trong lòng không khỏi tức giận kẻ to gan kia liêu vung tay lên định tung đường quyền về phía hắn. Tuy nhiên đối phương thân thủ nhanh hơn chẳng để nàng kịp xoay qua là đã túm lấy cổ tay nàng bẻ ngoặt ra sau, lạ lùng là sức bẻ không quá mạnh. Thế là lưng Du Ca áp sát vào trước ngực hắn, hành động đụng chạm bất kính ấy khiến nàng thêm giận dữ, lập tức cúi người về phía trước đồng thời dùng chân

đạp mạnh ra sau. Hắn nhanh chóng buông tay nàng ra chuyển qua cậ̀n lấy cổ chân mảnh mai ấy kéo lại, lúc cả người nàng xoay nhẹ qua thì hắn vòng tay ôm lấy eo thon giữ chặt lấy nàng. Cuộc chiến bất ngờ này kết thúc khi tấm rèm lụa còn lại đang treo trên cao bất ngờ rơi xuống, nước trong bồn tắm vương vãi dưới đất cùng vài cánh hoa hồng, và thân thể của giai nhân trong mảnh lụa mỏng áp sát vào khuôn ngực rắn rỏi của hoàng đế, cùng lúc đó Du Ca mới kinh ngạc nhận ra cái kẻ "mạo phạm" kia chính là Trình Liệt! Về như việc động tay động chân nãy giờ với nàng là vô cùng thú vị nên hắn cười khinh mà rằng:

- Không ngờ hoàng hậu của ta ngày càng lợi hại, đoán biết kẻ đi vào không phải nha hoàn nhưng chẳng hề la lớn, còn lấy rèm vải dùng làm xiêm y, lạnh lùng ra chiêu dứt khoát mà không cậ̀n xem thử đối phương là ai.

- Là do ta nghĩ có thích khách, nào ngờ là hoàng thượng chàng thích làm trò càn quấy, đêm hôm đến tắm cung không báo trước lại còn không chịu lên tiếng, báo hại ta đang tắm thoải mái cũng phải kinh động một phen.

- Ta muốn xem thử vết thương của nàng thế nào, thế này thì đã lành hẳn rồi.

Vừa nói Trình Liệt vừa quan sát nữ nhân ở trong vòng tay từ trên xuống dưới, suối tóc đen dài ướt đẫm, thân thể mềm mại trắng ngần chưa kịp lau khô vẫn còn đọng những giọt nước li ti trong vắt, khuôn mặt xinh đẹp rửa sạch lớp điểm trang mang vẻ nửa lạnh nhạt nửa như trách cứ vu vơ, còn cả mảnh lụa mỏng quấn hờ ngang thân chỉ cậ̀n kéo sượt một cái là tuột ra ngay, nàng thế này trở nên vô cùng quyến rũ ở trong mắt hắn. Vừa nãy đến đây, Trình Liệt nghe Xuân Nhĩ báo hoàng hậu đang tắm nên muốn yên lặng đi vào trong, lại quên mất việc mang xiêm y cho nàng, còn chưa biết làm sao đã thấy nàng nhanh trí giật tấm rèm vải xuống.

- Chỉ có mỗi nàng là cả gan dám nói hoàng đế ta làm chuyện càn quấy.

Trình Liệt buông một lời rành rọt, tự nhủ vì sao Du Ca có thể khiến hắn thấy thú vị đến vậy, liền cúi xuống bế nàng đi ra ngoài. Hướng đến trường

kỷ ấm áp đặt nàng xuống tiếp theo hần ng ỡ ở sau lưng đem cả thân thể thơm n ồng ấy ôm vào trong lòng, hai tay vòng quanh chiếc eo nàng.

Tấm lưng lạnh cảm vừa mới tấm xong áp vào lòng Trình Liệt, li ền bất giác thấy ấm hơn hần, Du Ca cảm nhận vòng tay mạnh mẽ kia siết lấy eo mình, mới hỏi:

- Tại sao giờ này chàng lại ở Phụng Hoa cung?

Hiều Du Ca đang thắc mắc cái chuyện đáng ra lúc này hoàng thượng phải ở bên cạnh Triệu Mỹ Nhân, Trình Liệt tựa cảm lên bờ vai tr ần của nàng, lòng tự khắc nhớ lại ban nãy ánh mắt nàng nhìn mình, rõ là chẳng hề muốn hần đến Nhàn Ninh cung nhưng mở miệng ra lại không thật lòng.

- Đột nhiên ta muốn đến đây thì cứ đến thôi.

- Vậy còn Triệu quý phi?

- Nàng ta ngủ r ỡ, chẳng qua chỉ là muốn nũng nịu một chút thôi.

- Cũng vì nàng ta nhớ chàng...

- Còn nàng thì sao, Du hoàng hậu?

Trình Liệt đưa mũi ngửi nhẹ lên vành tai Du Ca, phả vào đó hơi ấm cùng bảy từ nhẹ hẫng, ánh mắt hưởng thụ kín đáo quan sát biểu cảm trên khuôn mặt nhìn nghiêng đó, dù nàng luôn dùng sự lạnh lùng để che đậy nhưng khoảnh khắc khi ấy hần tình tường bắt được chút dao động trong đôi mắt phượng khế chớp kia. Du Ca không đáp nhưng tự người nam nhân mang tâm cơ này cũng có câu trả lời, nàng không muốn thể hiện tình cảm của bản thân nhưng cũng không thể nói dối, nên im lặng nghĩa là: Có! Chẳng rõ có đang tự huyễn hoặc mình nhưng ý nghĩ đó khiến hần thấy vui, li ền đặt đôi môi xuống bờ vai nàng, hôn từng chút một như nhấm nháp. Thế ra thứ mùi hương quen thuộc này khiến hần nhớ quay quắt đến vậy.

Vềph ần Du Ca, nghĩ mình nên nói một đi ều gì để tránh câu hỏi ban nãy:

- Chẳng phải chàng bảo khi nào hỡi cung sẽ xử phạt ta ư?

Du Ca ngạo mạn như vậy mà cũng nghĩ đến chuyện cam tâm chịu phạt sao, Trình Liệt thẫn thờ cười và môi đã hôn gần đến chiếc cổ nhỏ nhắn với hương thơm ngày càng nồng đậm hơn đó, miệng nói chậm rãi:

- Có tội thì phạt, có công thì thưởng, tuy trước đó nàng đã cả gan kháng lệnh bao lần nhưng xét việc nàng đánh úp thành công doanh trại ở núi Giản, cứu được người và còn lấy thân hộ giá nên coi như lấy công chuộc tội, ngoài ra ta còn muốn thưởng thêm cho nàng nữa. Nói xem, nàng thích thưởng gì?

Lúc ở doanh trại, Du Ca trông Trình Liệt giận dữ vô cùng ấy vậy bây giờ không những không trách phạt mà hắn còn muốn thưởng cho nàng, thật đúng là may mắn vạn phần! Nghĩ tự dưng hoàng thượng bỏ Triệu Mỹ Nhân ở lại để đến Phụng Hoa cung này, còn ôm ôm ấp ấp và say sưa hôn mình như vậy, bất giác trong lòng nàng dâng lên một khao khát rằng: Giá như chàng có thể trao trọn con tim cho ta, để ta là người nữ nhân duy nhất bên cạnh thì tốt biết mấy! Ta không muốn thứ gì to lớn chỉ mong đổi lấy một chút dịu dàng của chàng, một chút yêu thương trân trọng và một vị trí nhỏ bé ở trong lòng chàng... Đây là điều duy nhất nàng muốn trên thế gian này thế nhưng bản thân hiểu rất rõ điều đó không thể! Đòi hỏi đế vương chung tình là điều ngu xuẩn nhất trên đời, chưa kể hắn hận nàng đến vậy thử hỏi làm sao đáp ứng được yêu cầu xa xỉ này cho nàng?

Du Ca khẽ nhắm mắt, tận hưởng khoảnh khắc dịu dàng hiếm hoi từ Trình Liệt, để mặc hắn vùi mặt vào trong cổ nàng rồi dùng đôi môi tham lam càn quấy hôn khắp da thịt mềm như nhung ấy, lên cả cái gáy nhỏ khiến nàng thấy nhột nhột.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 24

- Thứ nàng muốn khó đến vậy à? - Trình Liệt ngừng hôn, tự thấy thất vọng.

Liền mở mắt, Du Ca đã định nói lúc này chưa nghĩ ra nhưng chợt nhiên nhớ rằng mùa đông sắp đến nên thể nào huyết mai hoa trên Bạch Vân Sơn cũng sẽ nở.

- Ta muốn chàng mang về tẩm cung một cây huyết mai hoa ở núi Bạch Vân.

Huyết mai hoa? Bạch Vân Sơn? Trình Liệt nhớ rằng ngày trước từng nghe Du Ca bảo nàng từ nhỏ lớn lên trên ngọn núi cao qua những tầng mây đó, và rất thích loài hoa huyết mai kiêu sa nở trong tuyết phủ mưa sa, vì thế cũng thích màu đỏ rực. Cứ tưởng nàng sẽ nói muốn được sung hạnh, nào ngờ chỉ mong một cây huyết mai khiến hắn càng thêm thấy khó hiểu tâm tư nơi nữ nhân này. Chỉ là đế vương như hắn không biết rằng mong muốn thật sự của nàng, hắn mãi mãi không đáp ứng được! Tiếp theo, hắn đã chấp thuận. Nghe Du Ca nói lời đa tạ nhỏ nhẹ, Trình Liệt khó kìm lòng liền luồn tay vào bên trong lớp lụa mỏng muốn kéo tuột ra thì chợt thấy nàng hơi giật mình, cả người khẽ rụt lại. Mất một lúc sau hắn mới sực nhớ, nàng vẫn còn ám ảnh chuyện ba năm trước bị hắn cưỡng bức, nên về sau mỗi lần ân ái nàng đều phản ứng như vậy, hết như sợ hãi với chính phu quân...

Du Ca cũng phát hiện phản ứng của mình không hay, chỉ là phản xạ theo thói quen chứ không phải kháng cự trước việc hoàng thượng muốn thị tẩm nàng. Dẫu này giờ Trình Liệt ân ái âu yếm nàng thế nhưng tâm thân này vẫn chưa hoàn toàn đón nhận một cách tự nhiên. Nàng không rõ hắn có đang phật ý bởi phía sau lưng chẳng hề vang lên âm thanh nào ngoài hơi

thở nhẹ hẫng. May thay đúng lúc có tiếng Liều công công vang lên bên ngoài, bảo là đã mang tấu chương đến. Chậm rãi buông Du Ca ra, Trình Liệt rời khỏi trường kỷ rồi yêu cầu vị thái giám đi vào, đặt tấu chương ở trên bàn. Không khỏi ngạc nhiên, nàng liếc nhìn hỏi:

- Đã khuya như vậy mà chàng còn xem tấu chương ư?

- Mấy tháng qua ở biên cương, ta không biết tình hình triều chính thế nào, tuy thái sư đứng ra lo liệu nhưng cũng có những chuyện quan trọng cần ta phê duyệt.

- Chàng đến tẩm cung của ta là để xem duyệt tấu chương?

Trước lúc đến Phụng Hoa cung, đúng là Trình Liệt có ý định tranh thủ thì giờ xem qua tấu chương, nhưng ban này tâm trạng tự nhiên thư thái nên hẳn muốn sủng hạnh Du Ca và dời việc triều chính sang ngày mai, tuy nhiên phản ứng sợ hãi từ nàng khiến hẳn phải ngừng lại. Bản thân không khó chịu hay tức giận gì cả, chỉ có chút nặng nề kỳ lạ vì vậy hẳn nghĩ chuyện ân ái hãy để lúc khác.

- Xem ra nàng vẫn chưa hoàn toàn bình phục nên nghỉ ngơi đi.

Tưởng Trình Liệt không vui về chuyện ban này, Du Ca bất giác im lặng, thôi thì chuyện triều chính quan trọng nên nàng không muốn làm phiền hẳn, nhỏ nhẹ nói: "Hoàng thượng đừng thức quá khuya..." tiếp theo thì lên giường nằm xuống. Quan sát hẳn chăm chú đọc tấu chương, nàng từ từ chìm vào giấc ngủ. Đêm ấy chẳng rõ nàng đã cựa mình bao nhiêu lần, chỉ biết rằng bóng dáng hoàng thượng vẫn còn lảng lẽ ngời đó khiến nàng an tâm vô cùng cũng như có một ánh mắt thỉnh thoảng lại mang chút dịu dàng khi ngắm nhìn nàng say giấc...

Buổi sáng tỉnh dậy, Du Ca đã không thấy Trình Liệt đâu cả, lúc này hẳn hoàng thượng đang ở trên chánh điện thiết triều cùng bá quan văn võ. Nàng ngẩng dậy rồi gọi một tiếng, rất nhanh Xuân Nhĩ chạy vào và biết hoàng hậu muốn thay xiêm y. Trong lúc chải đầu cho Du Ca, nha hoàng này không giấu được vẻ phấn khởi:

- Đêm qua khi hoàng thượng đến Phụng Hoa cung, nô tỳ vô cùng ngạc nhiên vì tưởng người đang vui vẻ với Triệu quý phi nương nương, hoá ra người cũng nhớ người.

- Chỉ là hoàng thượng hỏi ta muốn trọng thưởng gì thôi.

- Thế nương nương nói là gì?

- Là một cây huyết mai hoa ở trên Bạch Vân Sơn.

- Ôi sao nương nương không nói muốn hoàng thượng sung hạnh nhiều hơn ạ.

- Sung hạnh ít hay nhiều là ý muốn của hoàng thượng. Ta ở trong cung bao năm thật thấy buồn chán, nhìn huyết mai hoa sẽ nhớ lại tháng ngày sống tự do tự tại.

Lẳng nghe lời tâm sự buồn bã từ hoàng hậu, Xuân Nhi chợt nhiên nghĩ ngợi...

***

Quả nhiên Yên Kinh lúc nào cũng phồn hoa náo nhiệt với kẻ buôn người bán, nam nữ thanh tú đi dạo vui đùa, từ tửu lâu cho đến thanh viện đầu nườm nượp khách ra vào. Tất cả hình ảnh sống động ấy thu hết vào trong tầm mắt thích thú của Du Ca lúc này đang đứng ở một góc khá vắng vẻ trong lối cái nam trang, và bên cạnh nàng không ai khác ngoài Trình Liệt. Cái chuyện hoàng thượng cùng hoàng hậu cải trang ra ngoài cung không phải đi đâu gì kinh động duy chỉ là hơi lạ lùng, bởi mỗi lần xuất cung đều vô cùng khó khăn. Ngay cả bản thân Du Ca cũng ngạc nhiên, Trình Liệt vốn rất nghiêm khắc chẳng hề làm việc tùy ý, thế mà nay hẳn lại cao hứng cùng nàng rời cung dạo chơi thì quả nhiên bất thường.

- Tại sao hôm nay chàng có nhã hứng cùng ta xuất cung vậy?

- Khó hiểu lắm à? Thật ra ngấm lại nàng lấy thân hộ giá mà chỉ muốn có một cây huyết mai hoa thì ta thấy chưa đủ nên rộng lượng ban thưởng

thêm chuyến xuất cung này. Và lại chẳng phải hôm nay cũng là sinh thần của nàng ư?

Không rõ do muốn nghỉ ngơi sau trận chiến nên Trình Liệt hứng thú thích du ngoạn bên ngoài rồi tốt bụng mang mình theo hay bởi thật sự muốn làm quà sinh thần cho hoàng hậu, dù với nguyên nhân gì đi nữa cũng khiến Du Ca trong lòng mười phần sung sướng. Nàng ở trong hậu cung bao năm, đây là lần đầu được xuất cung nên vui không lời nào tả xiết, chẳng hiểu vì sao Trình Liệt có thể nghĩ ra món quà tuyệt vời này, liền nói rằng: "Đa tạ hoàng thượng đã có lòng".

Ngắm nhìn khuôn mặt mà mỗi ngày chỉ lạnh lùng buồn bã nay lại trở nên tươi tắn rạng rỡ, không khỏi khiến tâm tư của Trình Liệt vui lên vài phần. Nói đi nói lại, tất cả cũng là nhờ Xuân Nhĩ, nàng ta đã mang tấm lòng của một nha hoàng tận tâm đi đến gặp hoàng thượng, mạo muội đưa ra một đề xuất: Vào ngày sinh thần sắp tới của nương nương, xin hoàng thượng đưa người xuất cung ra ngoài dạo chơi! Vốn là nha hoàng kề cận sớm tối bên hoàng hậu, nên Trình Liệt nghĩ Xuân Nhĩ hẳn hiểu rõ mong muốn của nàng, vì vậy khi nghe xong hẳn đã suy nghĩ khá lâu rồi sau cùng cũng chấp thuận dù hoàng thượng xuất cung không hề là chuyện đơn giản.

- Năm năm không sống ở bên ngoài, để xem Yên Kinh thay đổi đường nào.

Phấn khởi đến nỗi Du Ca không đợi phu quân cùng đi mà đã nhanh chân bước ra con đường lớn nhậm mệnh người qua lại. Về phần Trình Liệt, hẳn quay qua Liêu công công cùng dàn thị vệ tháp tùng cũng trong lột cải trang dân dã, dặn dò rằng không được đi quá gần để tránh người khác chú ý và cũng để hoàng hậu tự do vui vẻ, xong xuôi cũng mau chóng đi theo sau giai nhân.

Du Ca và Trình Liệt cùng dạo qua một vòng các gian hàng bày bán, nào là gian hàng mặt nạ kịch, nàng đùa vui lấy chiếc mặt nạ của Quan Vũ lên đeo vào còn Trình Liệt thì dùng đến mặt nạ Tào Tháo, cả hai cùng mang dáng vẻ uy phong tả lại điển tích nổi tiếng về trận ở Hoa Dung, khi Quan Vũ trung nghĩa tha cho Tào Tháo một con đường sống! Tiếp theo, hai

người đến gian hàng bán trang sức sắc sỡ, Du Ca cầm cây trâm ngọc lên hỏi ý Trình Liệt xem chiếc nào đẹp nhất khiến ông chủ không khỏi e dè trước cảnh hai nam nhân cùng nhau chọn trâm. Sau đó, Du Ca hớn hở kéo Trình Liệt đến xem kịch rối, người ta đang diễn vở Hòn Lâu Mộng. Trong khi ánh mắt nàng thích thú nhìn những con rối tinh xảo thì ánh mắt của Trình Liệt âm thầm hướng vào nàng, vẻ mặt băng lãnh cũng vì thế mà vui hơn khiến Liêu công công cùng dàn thị vệ khắp khởi theo.

Đi dạo chơi đùa thoải thích đến tầm trưa thì bụng bắt đầu đói, Du Ca cùng Trình Liệt vào tửu lâu nổi tiếng gọi một bữa ăn uống no say. Hẳn do vui quá hay sao mà nàng uống hơi nhiều khiến hần phải ngăn lại, nhưng hậu quả không tránh khỏi chuyện nàng bước ra khỏi tửu lâu với vẻ hơi chệnh choáng. Được Trình Liệt dìu đỡ, Du Ca nổi hứng thế nào lại muốn vào thanh viện nghe "mỹ nữ đánh đàn". Rõ ràng là hần đã hỏi nàng suy nghĩ kỹ chưa và nàng dứt khoát đáp có, ấy thế mà lúc vào bên trong thấy cái cảnh dàn kỹ nữ xinh đẹp lả lơi vòng tay qua người hần mời gọi là nàng tỉnh cả rượu, mặt sa sầm xuống ngay. Ở trong cung, hoàng hậu nàng phải "nhường" hoàng thượng cho các phi tần khác còn chưa đủ ư, bây giờ còn để phu quân vui vẻ với kỹ nữ thì làm sao chịu nổi, thế là chẳng để cho bà chủ thanh viện kịp buông lời ngon tiếng ngọt là nàng đã mau chóng kéo hần rời đi ngay!

- Nam nhân trên đời đâu háo sắc như nhau!
- Chẳng phải có câu: "Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu" còn gì?
- Chàng mà là "quân tử" sao?
- Cũng giống như nàng đâu phải "thực nữ".

Du Ca không biết tự lúc nào mà đế vương như Trình Liệt lại thích cái trò đôi co ăn miếng trả miếng với nữ nhân đến vậy, nhưng đi đâu này khiến nàng nhớ lại trước đây khi lần đầu tiên hai người chạm mặt ở Yên Kinh, nàng giả trai cao ngạo còn hần lạnh lẽo ngang tàng vì vậy đã đánh nhau một trận chỉ bởi tranh giành hũ rượu. Cũng bởi tính cách cả hai đều ngang bướng cố chấp nên lúc ở gần không tránh khỏi việc tranh cãi, dù vậy hần vẫn hết mực chiều theo những yêu cầu của nàng.

Trước cảnh Du Ca im lặng khiến Trình Liệt nghĩ nàng lại giận dữ giống ngày trước, liền đưa mắt nhìn quanh phiên chợ nhộn nhịp để rồi trông thấy một thứ vô cùng quen thuộc và biết chắc rằng nàng sẽ thích. Còn đang hồ tưởng về chuyện cũ thì Du Ca bất ngờ khi thành linh con diều giấy hiện ra ngay trước mắt, tiếp theo bắt gặp biểu hiện trầm lắng của Trình Liệt, kèm theo lời đề nghị thú vị:

- Chúng ta cùng thả diều nào!

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 25

Mau chóng đón lấy con diều giấy hình cánh bướm sắc sỡ, Du Ca nở nụ cười thật tươi trên môi, nhớ nhất kỷ niệm mỗi chiều nàng đến quán trọ nơi Trình Liệt đang ở, đem theo một con diều sau đó nhất định bắt hắc phải chơi cùng mình. Chẳng hiểu vì sao hắc biết cách thả diều lên rất cao, bay rất lâu. Và ngay lúc này, hình ảnh con diều nương theo gió bay cao vút lên trời đang hiển hiện trong đáy mắt lấp lánh niềm vui của nàng, đối diện người cầm sợi dây diều kia cũng là người nam nhân năm đó, cùng với tình cảm nàng dành cho hắc vẫn không thay đổi.

- Lên cao nữa, hoàng...

Du Ca ngưng bật vì suýt chút đã thốt ra hai từ "hoàng thượng", không được rồi vậy thì phải gọi là phu quân à? Càng không thể, ở nơi đông đúc nhộn nhịp mà một nam nhân lại đi gọi nam nhân khác bằng "phu quân" khéo thành trò cười cho thiên hạ. Suy nghĩ một lúc nàng chợt nhớ đến hai từ này, liếc hướng mắt về phía Trình Liệt đang chăm chú thả diều rồi hít sâu một hơi, gọi lớn:

- Lên cao nữa đi, Liệt ca!

Tay cầm dây diều chợt ngưng lại, Trình Liệt chuyển cái nhìn xuống Du Ca đang nghiêng đầu cười tươi và miệng gọi "Liệt ca", còn trong trang phục nam nhân nữa, bất giác khiến trái tim của vị đế vương ấy có chút蠢 cào. Nàng bây giờ như thể đồng hoá với nàng của năm năm trước, mạnh mẽ bước bình và hồn nhiên, cả nụ cười rạng rỡ đó cũng là dành cho hắc chứ không phải cho người nam nhân khác. Tức thì hắc cười nhẹ, sau đó chạy đi kéo theo sợi dây diều để nàng ở phía sau đuổi theo. Hai con người ngồi trên vị trí cao nhất thiên hạ vào thời khắc này như tìm thấy chính mình trước đây, với hình ảnh con diều bay cao trên bầu trời xanh thẳm...

Đứng trên cầu nhìn xuống dòng sông xanh, Du Ca thấy bóng mình soi tỏ ở dưới nước, mắt quan sát lũ cá bơi thong thả liền cất tiếng:

- Yên Kinh thay đổi nhiều quá, chỉ có cây cầu Vũ Khê này là vẫn như xưa.

- Năm tháng trôi đi có điều gì không thay đổi, kể cả chúng ta...

Lắng nghe lời đáp nhẹ hẫng kia, Du Ca chậm rãi quay qua, bắt gặp Trình Liệt đứng tựa lưng vào thành cầu, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt anh tuấn nhìn nghiêng với đôi mắt phẳng lặng thả rơi ở đâu đó trên mặt hồ yên ả dần được bao phủ bởi sắc đỏ của tà dương. Nàng nhớ rõ năm năm trước, Trình Liệt ở trước mặt chỉ là nam nhân bình thường với tuổi trẻ ngang tàng, giờ đây Trình Liệt trong mắt nàng đã thâm trầm hơn xưa, trên vai gánh vác cả giang sơn vạn dặm này, làm một hoàng đế tâm cơ khó đoán. Còn nàng đã trở thành hoàng hậu, chẳng còn hồn nhiên vui vẻ như trước, chỉ dùng sự lạnh lùng uy quyền để chủ quản lục cung.

- Còn nhớ lần đó ta hẹn gặp chàng nhưng chàng đã lỡ hẹn không đến.

Nhắc về cuộc hẹn trên cầu Vũ Khê lần ấy, Trình Liệt mới nhớ lại điều vẫn luôn thắc mắc trong lòng. Đó là thời điểm trước một tháng hắn tạo nên biến loạn máu lửa tại Yên Kinh này rồi kéo binh vào hoàng cung phế Trình Sở, ngày hôm đó hắn có việc quan trọng với nghĩa quân nên đã lỡ hẹn với Du Ca.

- Thật ra hôm ấy nàng muốn nói với ta điều gì?

Trong khi Trình Liệt chờ đợi thì Du Ca bỗng dưng im lặng. Giai đoạn đó, nàng được phụ thân gọi về Yên Kinh để bàn hôn sự với Tần gia, nhưng bản thân không muốn vì vậy mới cải nam trang trốn ra ngoài, để rồi số phận sắp đặt nàng phải gặp gỡ Trình Liệt. Có lẽ Du Ca muốn con gái được nam nhân tốt như Tần Chính bảo vệ nhưng ngờ đâu nàng lại có mệnh phượng hoàng, cả đời gắn liền với đế vương. Chợt nhiên lắc đầu cười nhẹ, nàng đáp: "Thời gian qua lâu, ta đã quên mất rồi".

Trình Liệt tự hỏi, Du Ca quên thật hay là không muốn nói? Cái chuyện quan trọng mà nàng cần nói với hắc năm đó cũng giống như cái bí mật hắc đang giấu nàng, vẫn là liên quan đến cuộc hẹn trên cầu Vũ Khê khi ấy. Hắc không muốn nói ra và có lẽ nàng cũng vậy, thế thì hắc cũng chẳng cần biết nữa. Bởi tất cả đã là quá khứ, không thể thay đổi. Trước, khi nghe nàng nói về "hôn phu hờ", hắc liền nghĩ: Khi nào có được thiên hạ, ta sẽ để mọi thành hoàng hậu! Vị trí đó chỉ có thể dành cho mọi, không thể là ai khác! Cuối cùng đi đâu ấy cũng thành hiện thực, chỉ là kéo theo oan nghiệt. Nàng và hắc, vì mối thù của đời trước, gắn liền giữa yêu và hận...

- Cũng muộn rồi, phải hối cung thôi.

Nghe Trình Liệt nhắc nhở, Du Ca không khỏi thấy tiếc nuối. Hôm nay xuất cung dạo chơi, trải qua bao nhiêu chuyện vui vẻ, khiến nàng chẳng hề muốn quay về hoàng cung buồn tẻ lạnh lẽo chút nào. Nhưng biết làm sao được khi vị trí của nàng đã khác trước, nào đâu chỉ vì cảm xúc cá nhân mà bỏ qua đại cuộc. Chim trong lồng son dù trong phút chốc được bay nhảy cỡ nào cũng phải trở về lồng thôi. Chậm rãi nàng nắm lấy tay hoàng thượng, cứ ngoái đầu nhìn khung cảnh chiêu tà trên sông thanh bình, đôi chân nặng trĩu bước đến chỗ xe ngựa đang chờ sẵn...

Nhắc thấy hoàng hậu trở về, Xuân Nhĩ nhanh chóng chạy đến bên cạnh hỏi nường nường hôm nay xuất cung cùng hoàng thượng có vui không? Du Ca gật đầu, gương mặt dầu thấm mệt nhưng vẫn còn tươi tắn, ánh mắt lấp lánh niềm vui. Trông thế nàng ta bụm miệng cười khẽ, thật là không uổng công chút nào! Tinh ý nhận ra Xuân Nhĩ có chút kỳ lạ nên Du Ca liền hỏi nhưng chỉ nhận được cái lắc đầu khó hiểu. Nàng đâu biết rằng, cuộc dạo chơi ngày hôm nay phải kể đến công lao to lớn của nha hoàng thân tín này. Sau đó, nàng được Xuân Nhĩ hầu tẩm.

Đang ngời chải đầu thì chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng hô báo: "Hoàng thượng giá đáo!" không khỏi làm Du Ca ngạc nhiên, tự hỏi lý nào cả ngày hôm nay Trình Liệt ở bên cạnh mình dạo chơi thoải thích vẫn chưa đủ hay sao mà đêm này còn muốn đến Phụng Hoa cung thị tẩm nàng, liền mau chóng cùng Xuân Nhĩ bước ra ngoài. Trình Liệt đứng giữa vườn uyển, trên người mặc áo khoác lông màu đen, bên cạnh có vài thị vệ đứng cần

đèn để soi tỏ màn đêm. Du Ca bước đến trước mặt hoàng thượng cúi người hành lễ, chưa kịp lên tiếng hỏi gì thì hắn đã vươn tay kéo nàng lại gần, ngấm nàng vừa mới tắm xong, hỏi:

- Nàng ngạc nhiên vì ta đến đây sao?

- Cả ngày đi chơi mệt nhọc, ta tưởng chàng về Thiên Dật cung nghỉ ngơi rồi.

- Là vì ta muốn dành cho nàng một điếu bất ngờ cuối cùng trong hôm nay.

Du Ca thấy khó hiểu trước nụ cười bí mật của Trình Liệt, đúng lúc Liêu công công từ ngoài cổng cung mau chóng bước vào đến trước mặt hắn, thưa: "Hồi bẩm hoàng thượng, nô tài đã chuẩn bị xong hết rồi ạ", tức thì hắn bảo tốt lắm tiếp theo liền quay qua Du Ca đồng thời dùng ánh mắt như ra dấu cho nàng hãy nhìn lên bầu trời. Vừa kịp thay khi nàng ngược mặt lên thì bên tai nghe âm thanh "bùm" khá lớn tiếp theo vô cùng bất ngờ bởi trên trời đêm xuất hiện những chùm pháo hoa bắn lên sáng rực, vô cùng lung linh huyền diệu. Phản chiếu trong đáy mắt rung rinh của Du Ca là những tia sáng đủ màu sắc bung xoè ra thành từng đoá hoa nở rộ, điểm xuyên thêm cho nền trời đen thẫm thẫm vài nét chấm phá. Xuân Nhĩ đứng phía sau cũng phải thốt lên khe khẽ, đẹp quá!

Đưa mắt nhìn qua Du Ca còn chưa hết bất ngờ, Trình Liệt mới nhẹ nhàng hỏi:

- Nàng thấy thích không?

- Rất thích nhưng vì sao chàng bắn pháo hoa, vì hôm nay là sinh thần của ta ư?

- Vì sinh thần nào của người trong vương thất đầu tổ chức tiệc linh đình nhưng hoàng hậu nàng không thích những bữa tiệc xa hoa bởi sẽ làm lãng phí ngân khố của bá tính, nàng đã nghĩ cho dân như vậy thì hoàng thượng ta phải khen thưởng.

Du Ca tự hỏi liệu đây có phải là mơ không, vì sao chỉ trong một ngày mà có bao nhiêu niềm vui hạnh phúc kéo đến thế này, đến nỗi khiến bản thân có chút sợ hãi. Kể từ khi lên ngôi hoàng hậu, nàng chưa bao giờ được hưởng cảm giác sung sướng mãi nguyện như hôm nay, và quan trọng người mang đến những đi đầu đó lại là Trình Liệt, vị hoàng đế luôn tỏ ra lạnh nhạt hắt hủi nàng gần đây năm chỉ bởi lòng hằn luôn mang nỗi hận với nàng. Về như từ sau trận chiến Doanh Tả, vì nàng đổ mũi lao đó mà hằn đối đãi với nàng tốt hơn trước.

Thấy Du Ca mỉm cười im lặng, Trình Liệt cũng không nói gì thêm, lặng lẽ cùng nàng ngắm pháo hoa sáng rực rỡ trên trời đêm, bàn tay nắm lấy tay nàng siết chặt lại. Chỉ bình dị vậy thôi cũng đủ khiến Du Ca hạnh phúc muôn phần, trái tim thấy ấm đến lạ, liên khê khàng nép sát vào người quân vương. Hoa trong vườn uyển lay động bởi gió đêm, mùi thơm ngào ngạt bay khắp bầu không gian cô tịch.

Du Ca bỗng nhiên hít hơi một tiếng, làm Trình Liệt đang thư thái ngắm pháo hoa liên xoay đầu nhìn qua, phát hiện nàng chỉ mặc xiêm y trắng tinh mỏng manh, đoán ra ban nãy nàng vội vàng đi ra diện kiến thánh thượng mà quên khoác thêm áo. Thay vì bảo Xuân Nhĩ lấy áo khoác cho nương nương thì hắn kéo nhẹ nàng quay qua, tiếp theo mở rộng chiếc áo lông dày đang mặc bao bọc lấy tấm thân mỹ miều của giai nhân vào trong lòng, để nàng và hắn cùng cuộn vào trong áo khoác. Bất ngờ trước hành động tình tứ từ hoàng thượng, Du Ca chậm rãi ngược mặt lên và bắt gặp cái nhìn ân cần kia cũng đang hướng xuống mình. Trình Liệt ở trong mắt nàng cao lớn ấm áp, nàng ở trong mắt hắn ngượng ngùng xinh đẹp.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 26: (18+)

- Đã đỡ lạnh chưa? Đêm khuya gió lớn sao nàng không chú ý sức khỏe vậy?

- Khi này nghe thánh thượng đến, ta có hơi vội nên quên mất...

Quan sát Du Ca vừa đáp vừa khẽ khàng cúi mặt vào ngực mình hệt như đang che giấu biểu hiện lúng túng, Trình Liệt càng thêm thú vị mới hỏi tiếp:

- Ngày hôm nay với nàng có vui không?

- Sinh thần năm nay của ta rất vui vẻ, đa tạ hoàng thượng đã có lòng.

- Chỉ đa tạ thôi sao, nàng nghĩ có nên thưởng cho ta chút gì không?

- Thế hoàng thượng chàng muốn gì...?

- Muốn nàng!

Câu hỏi chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang bởi hai từ rõ ràng lẫn dứt khoát, Du Ca chớp mắt nhìn người nam nhân đang mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc lẫn một chút dịu dàng, xem chừng đó không phải là lời nói đùa. Trình Liệt muốn nàng sao? Nghĩa là đêm nay...? Thật kỳ quặc, việc thị tẩm đâu còn là chuyện gì xa lạ, ấy thế mà không hiểu tại sao khi nghe hắn nói "muốn nàng" thì nàng bất giác thấy ngượng ngịu làm sao. Hay vì trước hành động mở rộng áo khoác ôm lấy nàng, đôi mắt trầm lạnh kia cơ hồ mang chút da diết, cùng bờ môi thích buông những lời tình ý, nên hắn khiến nữ nhân kiêu ngạo như nàng cũng phải rung động.

Cảm nhận sự im lặng của giai nhân ở trong lòng mình, Trình Liệt phóng tầm mắt nhìn xuống, trông rõ một khuôn mặt diễm lệ đang ngượng ngùng, đôi gò má chột ửng hồng dù bị gió lạnh ve vuốt, mí mắt khẽ sụp xuống với hàng mi dài vương vấn nổi thẹn thùng như thể vừa quét nhẹ một sự lay động khó cưỡng ở trong tim hần. Người nữ nhân này thật khiến lòng hần cồn cào khó tả, vòng tay ôm lấy eo nàng siết chặt hơn, tiếp theo thiếu kìm chế mà hôn sụt trên gò má nàng.

- Hoàng thượng, chúng ta còn ở trong vườn uyển...

Biết Du Ca xấu hổ nên Trình Liệt liếc mắt ra phía sau, Liêu công công hiển nhiên hiểu ý nên lập tức cùng thị vệ cúi người và lui ra ngoài. Còn Xuân Nhĩ mau chóng chạy vào bên trong, một lúc sau lại bước ra hành lễ nói: "Mời hoàng thượng và nương nương nghỉ ngơi sớm", rồi cũng nhanh nhẹn cáo lui. Chỉ chờ có thế, Trình Liệt chẳng đợi thêm một khắc nào nữa cúi xuống bế lấy Du Ca, xoay gót hướng về phía cửa phòng đã được mở sẵn mà đi vào. Cánh cửa khép lại khi bên ngoài trên bầu trời đêm vẫn còn sót lại chút ánh sáng yếu ớt lập loè của pháo hoa.

Bên trong phòng lan toả mùi long diên hương đậm đà, là ban nãy Xuân Nhĩ hiểu ý đã vào đây chuẩn bị mọi thứ cho đêm sung hạnh này của hoàng hậu. Trình Liệt vừa bế Du Ca vừa hôn lên đôi môi anh đào mềm ẩm, trên từng bước chân chậm rãi là đôi tay kia đã trút bỏ áo khoác lụa mỏng ở trên người nàng, tiếng mảnh lụa rơi nhẹ xuống đất nghe thật êm tai, hần và nàng cùng đi qua hai lớp rèm châu sa buông hồ rồi tiến đến bên chiếc giường êm ái. Lúc được đặt xuống giường, Du Ca thấy Trình Liệt cởi bỏ áo khoác lông ra thì liếc nhìn rồi vội nói:

- Hoàng thượng, hãy để ta trút y phục cho chàng...

Về như là lần đầu tiên Du Ca yêu cầu muốn được làm điều này, Trình Liệt thoáng ngạc nhiên, nghĩ lại từ trước đến giờ mỗi lần thị tẩm cũng toàn là hần chủ động với nàng, nay lại nghe như vậy không khỏi làm hần nửa bất ngờ nửa thú vị. Tất nhiên hần chiểu ý thôi, liếc nhìn xuống giường chờ đợi. Đối diện, Du Ca nhìn nét mặt nghiêm túc đó xong thì chậm rãi đưa bàn tay thon dài lên người hần, khẽ luồn vào từng lớp vải gấm sang

trọng mà lần lượt cởi bỏ long bào cho hoàng thượng. Bản thân cũng không hiểu vì sao lại muốn làm điếu này, nàng chỉ cảm giác đêm thị tẩm hôm nay sẽ đặc biệt, thế nên cũng sẽ làm một chuyện thật đặc biệt.

Nhận thấy giai nhân vẻ như không mấy tập trung, Trình Liệt tức thì cầm lấy hai cánh tay mảnh khảnh kia, bắt gặp ánh mắt khó hiểu từ Du Ca, liền bảo:

- Nếu nàng vẫn chưa thoải mái với chuyện ân ái thì ta sẽ dừng lại.

Du Ca khẽ chớp mắt, hoá ra Trình Liệt nghĩ nàng còn thấy khó chịu giống đêm hôm đó nên mới hành động như thế. Là vì hắn biết rõ nàng vẫn chưa hết ám ảnh về chuyện ba năm trước hắn đã làm, vì vậy mỗi lần gần gũi sẽ không thấy hứng thú. Đúng là nàng luôn cảm thấy như thế tuy nhiên lúc này tâm trạng lại rất khác, không hề sợ hãi lo lắng mà là khát cầu. Bởi Trình Liệt của ngày hôm nay hoàn toàn khác với trước đây, không lạnh lẽo hay oán hận, càng không dữ dội đáng sợ mà thật dịu dàng ân cần và tình cảm. Nàng rất thích con người này của hắn, muốn đôi tay to lớn ấy vuốt ve âu yếm mình, mới khẽ khàng nói rằng:

- Ta muốn...

Chỉ hai từ ngắn gọn vậy thôi cũng đủ khiến Trình Liệt nở nụ cười mãn nguyện rồi, nếu nàng đã chấp nhận thì hắn sẽ không kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa. Siết giữ hai cánh tay mảnh mai còn đặt hờ trên ngực mình, hắn kéo nàng lại gần, đem môi này phủ nhẹ lên môi nàng hôn sâu. Hắn khát cầu nàng muốn hắn cũng như bây giờ nàng khát cầu hắn muốn nàng! Luồn tay vào lớp xiêm y mỏng, chạm lên làn da nóng rẫy bên trong, hắn phả hơi thở gấp gáp vào đôi môi xinh xắn, nói khẽ:

- Cùng làm sẽ nhanh hơn.

Câu nói vừa dứt cùng lúc những mảnh xiêm y lần lượt trút bỏ hết, một thân thể trắng trẻo mềm mại được đặt nhẹ xuống giường và một thân thể cao lớn cường tráng mau chóng phủ xuống, cùng bao bọc và quấn quýt lấy nhau. Ánh lửa chập chờn trên giá nến phụt tắt, căn phòng thoang thoang mùi diên hương nồng đượm.

Trình Liệt hôn Du Ca say đắm, cánh môi vờn vít nhau chẳng muốn rời, đôi mắt của hoàng đế và cả giai nhân đều nhắm nghiền như thể đang say tình. Phải mất lâu sau bờ môi của Trình Liệt mới rời đi, chậm rãi hôn trượt qua gò má hồng hào rồi đến xương quai hàm thanh thoát của Du Ca, tiếp theo trượt xuống cổ cùng bờ vai mềm mượt còn lưu lại vết sẹo mờ, tham lam hút cạn mùi hương nồng nàn. Và nơi khiến hắn khát khao nhất là bầu ngực nhỏ mềm của nàng, nhẹ nhàng từ tốn đặt bờ môi lên nơi đây đặn ấy rồi dừng lại rất lâu, nửa thưởng thức nửa tôn thờ. Mái đầu quân vương chôn sâu nơi rãnh ngực thơm ngát của hoàng hậu, sau đó nụ hôn ướt át kia lướt trên chiếc bụng nhắn nhụy nhạy cảm và tiếp tục tiến xuống dưới nữa.

Hàng mi khép lại lim dim, cơ thể Du Ca trở nên nóng rực, cơ hồ cảm nhận được từng giọt mồ hôi rịn ra trên mảnh da thịt, tâm trí mơ màng trôi tạt đâu đó trong sự mơn trớn vuốt ve từ Trình Liệt, khiến nàng như thể muốn tan chảy. Đôi môi khát cầu đó chạm vào đầu đầu mang theo từng tầng lớp lớp khoái cảm áp đến vỡ về thân thể, trái tim lẫn xúc cảm trong nàng. Những ngón tay thon dài luồn vào chân tóc hắn liền siết nhẹ, nàng hơi cong người lên và răng khể cắn môi để kìm nén âm thanh ma mị trong cổ họng, cùng hơi thở gấp gáp dồn dập.

Trước những phản ứng yêu kiều từ giai nhân, Trình Liệt chậm rãi dựng nửa người dậy, trong màn đen mờ ảo dùng ánh mắt say sưa ngắm nhìn nàng. Tấm thân trắng nõn mềm như lụa bị nhấn chìm trong hưng phấn mà mang màu hồng nhạt, từng giọt mồ hôi óng ánh đọng trên da thịt cũng đẹp đến lạ, ở nơi cao nhất đang phập phồng do thở gấp, từ khe rãnh hấp dẫn xuống dưới bụng và vòng qua eo thon, từng đường nét trên thân thể người nữ nhân đang nằm bên dưới hắn chẳng khác gì bức tranh sơn thủy tuyệt tác. Sự rực rỡ ấy bất giác khiến hoàng đế như hắn nghĩ rằng, nếu có tên nam nhân khác được trông thấy dáng vẻ diễm lệ này của nàng thì hắn sẽ cuồn cuộn đến dường nào, nhất định sẽ đem kẻ đó ra xử tử ngay!

Mau chóng cúi người xuống, ép sát khuôn ngực trắng kiện đầm mồ hôi vào bầu ngực mềm, Trình Liệt giữa chặt lấy hai đầu vai của Du Ca, dùng mũi và hơi thở nóng ấm mơn trớn âu yếm khuôn mặt xinh đẹp, hai cánh hoa đào, cùng lúc từ bên dưới chậm rãi xâm chiếm nàng. Kể từ lúc nàng trở thành nữ nhân của hắn, trải qua bao đêm chung giường chung gối, mỗi

Lần chiêm hữu hân dường như ít nhìn gương mặt nàng lúc ấy mang cảm xúc gì. Ấy vậy mà ngay bây giờ, hân đang chăm chú quan sát biểu hiện trên mặt nàng, thấy rõ chân mày nàng khẽ nhăn lại như thể tiếp nhận sự tấn công ở nơi nhạy cảm nhất, nhưng tiếp theo nét mặt ấy trở nên dễ chịu hơn, vì thế hân biết rằng nàng đã không còn thấy đau đớn khó chịu như những lần trước. Trình Liệt áp mặt vào cổ nàng, cùng trải qua sự hoà hợp dịu dàng, sự chuyển động của hai thân thể cũng uyển chuyển nhịp nhàng.

Với Du Ca mà nói, lần ân ái này Trình Liệt đối với mình ôn nhu vô cùng. Khoảnh khắc khi hân cùng nàng giao hợp, một nỗi hưng phấn lan truyền khắp cơ thể, đến tận đầu ngón tay ngón chân. Hân lúc này ở trong nàng mạnh mẽ vừa đủ, nhẹ nhàng vừa đủ, khát cầu vừa đủ, bao nhiêu xúc cảm nổ tung khiến nàng thoải mái đến khó tả. Thân thể to lớn của vị hoàng đế phủ chụp lên ấm áp, mũi và môi kia đều an toạ thật lâu nơi chiếc cổ nhỏ nhắn, Du Ca nghe rõ hơi thở hỗn hển lẫn thoả mãn của bản thân mình và cả hân. Từng đợt xâm chiếm làm nàng không khỏi run rẩy, chỉ muốn tiếp tục không muốn dừng lại.

Trình Liệt đỡ cả người Du Ca dậy, để nàng ng ồi phía trên hân, hai thân thể nhể nhại m ờm ôm nhau khít rịt như hoà làm một chẳng chừa lấy kẽ hở nào. Kéo hai tay giai nhân vòng qua vai mình, hân rướn cổ lên để hôn nàng, và nàng cũng đáp lại nụ hôn thắm đượm ấy. Hai người hôn nhau thật sâu, thật lâu, cho đến lúc dừng thì người này li ền mở mắt ra chăm chú nhìn đối phương, thấy bóng mình in hân trong đôi mắt kẻ còn lại tràn đầy yêu thương trìu mến. Du Ca vòng tay ôm chặt lấy cổ Trình Liệt, ngược lại hân cũng siết chặt tấm thân trần trụi nóng hổi của nàng trong cánh tay rắn rỏi, cơ h ồ cả hai như muốn hoà tan vào nhau. Tựa cằm lên vai hân, chẳng hiểu sao nàng bỗng nghĩ đến một chuyện li ền khẽ khàng nói:

- Ta có chuyện muốn hỏi chàng...
- Là chuyện gì?
- Hoàng thượng đối với các phi t ần khác đều dịu dàng như vậy ư?
- Tại sao nàng lại hỏi việc này?

- Đây là lần đầu tiên chàng dịu dàng với ta... Ta thấy có chút thiệt thòi.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 27: (18+)

Chất giọng nhỏ nhẹ kia trườn thấp bên tai, khiến Trình Liệt đang mang đầu óc thư thái tận hưởng chợt sức tỉnh đôi phần. Đúng là bao năm qua cùng hoan ái, hẳn đối với nàng đầu dữ dội, bạo liệt và giận dữ. Không chỉ vì oán hận mà còn vì hẳn không biết nên đối với nàng như thế nào, do yêu hận đan xen, nên nhẹ nhàng hay giày vò, chính bởi chẳng hiểu rõ cảm xúc trong mình ra sao nên hẳn mới tức giận với bản thân lẫn cả nàng. Nay nghe nàng nói hết kiêu gan tỵ với những phi tần khác, khiến lòng hẳn nửa vui nửa chùng xuống, biết phải trả lời thế nào đây?

Sự im lặng từ Trình Liệt làm Du Ca suy nghĩ, ngẫm lại hẳn oán hận căm ghét nàng như vậy thử hỏi làm sao có thể ôn nhu dịu dàng hoan ái đây? Với hẳn, có lẽ không day đoạ nàng thì sẽ không chịu đựng được, phụ thân nàng giết phụ thân hẳn đó là đi đầu chẳng thể chối bỏ. Du Ca không thể thay đổi chuyện đời trước, càng không thể thay đổi những đi đầu đã qua, việc nàng nên làm là nghĩ về thời khắc lúc này, vị hoàng đế ấy đang trân trọng nâng niu mình, vậy thì nàng còn đòi hỏi gì hơn!

- Chàng đừng rời xa ta...

Du Ca lần đầu nói ra những lời đó, thử hỏi Trình Liệt làm sao không bất ngờ.

Nàng trong mắt hẳn lạnh lẽo xa cách, dù cố gắng đến mấy hẳn cũng không thể hiểu rõ tâm tư cũng như tình cảm nơi người nữ nhân ở trước mặt mình. Thế nhưng trong trận chiến Doanh Tả, nàng một thân cứu hẳn và kẻ cả ngay bây giờ hẳn đã có thể biết vị trí của mình trong tim nàng, không cần phải là tất cả mà chỉ cần một vị trí nhỏ nhoi thôi, với kẻ tham lam như hẳn sẽ buộc bản thân thỏa mãn với đi đầu đó. Chậm rãi kèm môi lên vành tai nàng cắn nhẹ, hẳn thì thầm bằng chất giọng trườn đục:

- Đời này, nàng là người mà ta hận nhất, làm sao có thể rời xa...?

Du Ca bất giác bu ồm cười, thấy có chút xót xa chẳng? Hắn ở bên nàng không thể vì yêu chỉ có thể vì hận, liệu như vậy đối với nàng có đủ không? Thế nhưng suy nghĩ của Trình Liệt hoàn toàn khác với Du Ca, với hắn mà nói còn yêu nên mới còn hận, nhưng hắn ở trước mặt nàng chưa bao giờ muốn nói ra cái chữ "yêu" chân tình ấy, nên chỉ cần hắn còn hận nàng thì mãi mãi sẽ không buông nàng ra!

Trên đời này có rất nhiều kẻ thân bất do kỷ, ngay cả người ngồi ở vị trí cửu ngũ chí tôn cũng chẳng ngoại lệ, duy trì huyết mạch là điều quan trọng hàng đầu đó là lý do có tam cung lục viện. Đôi khi hoàng đế cũng cần chân tình, bên cạnh chỉ cần một nữ nhân khiến mình trao trọn con tim, nhưng lại không thể! Trình Liệt tuyệt nhiên sẽ không nói tình cảm dành cho Du Ca là chân ái, hắn đối với nàng mười phần không tốt càng không thể toàn tâm toàn ý, nhưng hắn sẽ chắc chắn điều này: Đế vương hắn có thể sử dụng nhiều người thế nhưng yêu thì chỉ duy nhất có một... Cũng như ở nơi hoàng cung lạnh giá này, thứ được gọi là "chung tình" không thể tồn tại, tuy nhiên "tình yêu" thì nhất định có!

Cái ôm ngày càng chặt hơn, Trình Liệt hết muốn bóp nát tấm thân mỹ miều nằm trong lòng mình, để đem nàng hoà vào máu thịt này, sự chiếm hữu bên dưới càng thêm sâu, chôn chặt cả hai lại với nhau. Khoái cảm không thể kìm nén, Du Ca mím môi rên khẽ, ôm siết cổ hắn và những ngón tay thon dài bầu chặt bờ vai cứng cáp ấy. Cái đau ở sau lưng khiến hắn thấy kích thích, càng thêm day dưa không ngừng, tiếp theo đặt nàng nằm xuống giường tiếp tục cuộc hoan ái triền miên.

Phụng Hoa cung đêm ấy chìm ngập trong hương vị ân ái nồng nàn cùng với mùi long diên mị hoặc, an ủi vỗ về hai con người ở cạnh nhau chỉ vì si hận...

Trải qua một đêm miên man dài đằng dặc, Du Ca tỉnh giấc khi nghe bày chim hót ríu rít ở ngoài vườn uyển, đưa mắt nhìn căn phòng tối mờ mờ nhưng có vài tia nắng ban mai oằn mình len lỏi vào tận trong này, mới biết là trời đã sáng rồi. Toan ngồi dậy thì cảm nhận một lực nặng đè lên người,

nhìn xuống hoá ra là vòng tay của nam nhân đang ôm eo mình, bấy giờ nàng mới khẽ xoay qua và trông thấy khuôn mặt say giấc của Trình Liệt ngay bên cạnh, hơi thở đều đều phả nhẹ vào tóc nàng. Nhớ lại đêm qua cùng hắn triền miên thế nào, thật nàng có chút xấu hổ kỳ lạ, nguyên nhân cũng vì từ trước đến nay cả hai có bao giờ ân ân ái ái đến dường này.

Lắc đầu không muốn nghĩ nữa, Du Ca phải mau chóng ngẩng dậy để chuẩn bị cho việc dùng bữa cũng như xiêm y để hoàng thượng thiết triều. Sợ đánh thức Trình Liệt nên nàng không muốn kéo tay hắn ra, chỉ khẽ nhích người để rời khỏi chăn thế nhưng cánh tay to lớn kia chẳng khác gì đá tảng, đè nàng nằm cứng ngắc ở trong chăn. Khẽ đảo mắt, nàng nhất quyết phải thoát khỏi đây cho bằng được, bản thân là nữ nhân có võ nghệ lý nào chịu thua "cục đá"? Loay hoay mãi sau cùng cũng dịch thân thể ra một chút, cứ tưởng sắp thoát được rồi thì thành linh cánh tay nọ lần nữa siết giữ eo thon đồng thời ấn nàng nằm xuống giường. Còn chưa kịp trấn tĩnh, nàng đã nghe bên tai vang lên chất giọng gái ngủ của ai đó:

- Nàng định bỏ trốn à?

Thế ra Trình Liệt đã dậy từ lâu, còn vờ ngủ say như chết báo hại Du Ca khổ sở không dám kinh động thánh thượng mà phải chịu đựng cảnh đè ép kia.

- Hoàng thượng, trời đã sáng rồi.

- Vậy thì sao?

- Chàng còn phải thiết triều.

- Nàng không cần lo, hoàng thượng ta muốn nghỉ ngơi vài hôm để lấy lại sức sau trận chiến, việc triều chính tạm thời có thái sư đứng ra chủ quản, còn những chuyện quan trọng cấp bách ta cũng đã phê duyệt hết cả rồi.

Nghe xong Du Ca liền nghĩ, hoàng thượng cũng khéo suy tính thật, hôm qua vừa xuất cung du ngoạn xong thì ban đêm lại đến thăm cung hoàng hậu hưởng thụ, tiếp theo là hưu sinh dưỡng sức không hề báo trước. Thôi thì

nàng còn biết làm gì, thiên tử đã muốn thì có thể phản đối sao, nàng chậm rãi lên tiếng:

- Hoàng thượng cứ nằm nghỉ, để ta ng ồi dậy chuẩn bị việc dùng bữa cho người.

- Đâu cần phải vội, ta muốn nàng nằm bên cạnh lâu thêm chút nữa.

- Không được, ta không có thói quen dậy muộn.

Tức thì Trình Liệt cúi mặt xuống gần cột miết bờ môi lên chiếc gáy nhỏ đang dao động bởi do Du Ca mang biểu hiện phản kháng, tà mị nói rằng:

- Nếu nàng không phục thì ta sẽ lại ân ái đấy.

- Cả đêm qua dằng dặc như vậy mà chàng không mệt sao?

- Ta cường lực d ồi dào, có thể tiếp tục ngay bây giờ.

Có ai nghĩ hoàng đế như Trình Liệt lại buông những lời xấu hổ đến thế không? Nhưng giai nhân ở trước mặt thì then thùng đến mặt mày đỏ bừng, lại nghĩ nàng vốn mang vẻ lạnh lùng bao năm ấy thế lúc này cái sự lạnh đó cũng không đủ che lấp biểu hiện bối rối vô cùng kia. Du Ca nhìn hẩn chăm chú, khoé mắt thâm sâu kia phản chiếu một ý cười ngang tàng như chứng minh, lời của quân vương đã nói ra thì nhất định sẽ làm! Nàng thì không dẻo dai như hẩn, sau cùng đành nhượng bộ nằm im thín thút ở trong chăn, mặc hẩn thư thả đem mình áp vào lòng.

Có một âm thanh nho nhỏ phát ra, bất giác khiến Trình Liệt mở mắt còn Du Ca thì khẽ cắn môi, dẫu có cao ngạo đến mấy cũng muốn vùi mặt vào trong chăn cho xong, bởi vừa nãy bụng nàng đã kêu lên một tiếng đánh động rằng nàng đang đói. Chẳng trách được khi tối qua nàng chưa ăn gì cả. Thấy nàng vẫn nằm im lìm như thế giả vờ không hay biết gì, hẩn cười nhẹ sau đó buông tay ra, tự nhiên bảo rằng:

- Trẫm thấy đói bụng, hoàng hậu nàng mau chuẩn bị bữa sáng đi.

Khi không lại xưng "trẫm", Du Ca nhận ra Trình Liệt có ý mỉa mai mình, nhưng bản thân chẳng muốn so đo tính toán làm gì mà bây giờ phải nhanh chóng thoát khỏi chiếc giường này đã, bị hắc ôm siết cả đêm qua cho đến lúc này khiến thân thể nàng mỏi như cả r ồi. Nàng li ền ng ồi dậy mặc xiêm y, bước ra ngoài rèm châu sa gọi Xuân Nhĩ vào dọn đồ mau mau mang bữa sáng lên cho hoàng thượng.

Độ t ầm nửa tiếng sau, cung nữ lần lượt mang những đĩa ngọc thực bày biện lên bàn, cùng lúc Du Ca nghe tiếng của Trình Liệt vọng từ trong giường ra ngoài yêu cầu nàng đem thức ăn vào đây. Lòng không khỏi nghĩ thiên tử nghỉ ngơi đúng là có phúc của thiên tử, nàng chậm rãi mang khay vàng đi vào, thấy hắc nửa nằm nửa ng ồi ở trên giường đ ồng thời hướng mắt về phía mình rất nhàn nhã. Nàng đặt thức ăn lên chiếc bàn nhỏ r ồi ng ồi bên mép giường, c ần lấy đĩa ngọc gấp một miếng thịt cừu còn nóng đưa ra trước mặt hoàng thượng. Trình Liệt quan sát biểu hiện thần nhiên trên mặt Du Ca, thiết nghĩ bắt nàng hầu hạ quân vương là thiết thời lắm sao, li ền há miệng ăn lấy. Chợt nhớ ban nãy bụng nàng kêu đói, nể tình nàng suốt đêm qua hầu hạ ý muốn của phu quân, nên hắc lấy đĩa từ tay nàng ra r ồi gấp một nắm cơm đưa lên miệng nàng. Du Ca ng ần ngừ một thoáng, tiếp theo hé mở cái miệng xinh xắn ra ăn cơm. Được hoàng đế đút ăn thế này, Du hoàng hậu cao phúc nhất thiên hạ r ồi, th ần cười trong lòng xong hắc vu vợ hỏi có ngon không?

- Nhờ tấm lòng của hoàng thượng, từng hạt cơm đều rất ngon.

Biết Du Ca châm chọc ý tốt của mình, Trình Liệt nghĩ ra cách đáp trả, mới bảo:

- Với ta, có một loại thức ăn vô cùng thơm ngon, không thể đem đi nấu chín hay xào nướng mà phải dùng lúc còn tươi sống, và được quăn ở trong lụa.

- Thức ăn gì mà không cần nấu chín chứ?

Một tay c ần đĩa, tay còn lại nhanh như cắt vòng qua chiếc eo mảnh kéo Du Ca vào trong lòng, cái nhìn mang mười phần trêu đùa, Trình Liệt chẳng hề nể nang cắn vào cái cổ trắng muốt trong khi miệng vẫn kịp nói: "Chính

là nàng". Bất ngờ trước hành động càn quấy đó, thêm phần nghe hấn bảo mình là "loại thức ăn được quấn trong lụa" khiến Du Ca không kìm được liền bật cười. Tiếng cười đáng yêu của giai nhân càng khiến hấn vui thú, thế này thì nhất quyết không buông ra!

Trong khi hoàng thượng cùng hoàng hậu vui đùa, tiếng cười văng vẳng vọng ra bên ngoài thì ở trước cổng Phụng Hoa cung, Liêu công công cúi người hành lễ:

- H ồi bẩm nương nương đến đây có việc gì?

Đứng ngay trước mặt vị thái giám đồng thời mang biểu cảm cực kỳ khó chịu, không ai khác chính là Triệu quý phi. Chẳng là sau cái đêm mở tiệc mừng thắng trận, Trình Liệt không ghé qua Nhàn Ninh cung nữa khiến nàng ta đâm ra nhớ nhung bứt rứt, lại thêm ngày hôm qua biết tin hoàng thượng và hoàng hậu xuất cung du ngoạn, chưa hết còn bắn pháo hoa mừng sinh th ần nữ nhân họ Du kia, càng khiến nàng ta thêm tức tối. Dĩ nhiên cả đêm, hấn đã ở lại Phụng Hoa cung này sủng hạnh hoàng hậu, đi đâu ấy là dễ đoán thôi.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 28

Bao nhiêu bức tức ganh tỵ dồn lại khiến Triệu Mỹ Nhân nhất định sáng nay phải đến tận đây xem thử tình hình. Vừa mới đến nơi hỏi han chưa bao nhiêu đã nghe từ bên trong tấm cung vọng ra âm thanh cười đùa vui vẻ của hoàng thượng lẫn hoàng hậu, trong lòng nàng ta hết như có lò lửa phun trào.

- Hôm qua là sinh thần hoàng hậu nương nương, ta nhất thời quên mất nên sáng nay mới đến Phụng Hoa cung để chúc mừng, tuy đã muộn nhưng có lòng còn hơn không, sẵn tiện ta cũng muốn diện kiến hoàng thượng.

- Bẩm, hoàng thượng có khẩu dụ rằng nếu không phải chuyện triều chính cấp bách thì không ai được phép làm phiền người với hoàng hậu nương nương. Thành ý của Triệu quý phi nương nương hãy để nô tài chuyển đến cho hoàng hậu sau ạ.

- Không được, ta muốn đích thân chúc mừng hoàng hậu.

Dứt lời, Triệu Mỹ Nhân quất nhẹ tay áo định bước vào thì tức khắc bị Liêu công công cầm cây phất trần chặn ngang, cả dàn thị vệ ở phía sau cũng có ý muốn ngăn lại. Bất gặp ánh mắt sắc bén từ nàng ái phi đó, vị thái giám họ Liêu thần nhiên nói:

- Nương nương đừng làm khó nô tài, khẩu dụ của hoàng thượng không thể làm trái. Bây giờ người và hoàng hậu nương nương đang nghỉ ngơi, giả như Triệu quý phi nương nương xông vào đó cản ngang việc thư giãn của thánh thượng, e là hậu quả khó lường!

Nhận ra Liêu công công có ý nhắc nhở mình đừng vì ganh tỵ nhất thời mà hành xử bồng bột, lỡ như hoàng thượng nổi giận thì cho dù Triệu quý phi đây có được sung hạnh cỡ nào cũng khó mà giữ được thân, không khỏi

khiến cho nàng ta giận tái mặt. Gã công công này ỷ theo h ầu hoàng thượng bao năm nên tỏ ra xấc xược, tuy nhiên lời ông ta nói thì đúng là chí lý. Tâm tư của Trình Liệt bây giờ nàng ta không thể nắm bắt gì được, chưa kể lại đang vui vẻ với Du Ca như vậy, dù gì đi nữa cũng đừng nên mang cái mạng này ra làm li ều. Cuối cùng, mỹ nhân họ Triệu mím môi liếc mắt vào cánh cửa đang đóng kín ở bên trong, hậm hực quay lưng đi.

Lúc đi ngang qua vườn mai, Triệu Mỹ Nhân không kìm nổi ấ m ức trong lòng li ền vung tay bẻ gãy mấy cành mai, những cánh hoa rơi l ả tả xuống đất bị đôi chân kia giẫm đạp chẳng thương tiếc. Giận dữ và đố kỵ là một chuyện, nàng ta còn trách cứ cả Trình Liệt bỏ bê ái phi độc sủng mà chạy đến chỗ hoàng hậu kia. Từ cái đêm cùng hoàng thượng trở về Nhàn Ninh cung, nàng ta nhận ra h ắn đôi phần lạnh nhạt với mình hơn trước, bởi thay vì thị tẩm thì h ắn bảo Thu Tà đến chỗ thái y đem thuốc an thần về để quý phi uống. Sau đó h ắn nói nàng ta mau nằm ngủ, ng ời chưa được một canh giờ đã đứng dậy rời đi, tiếp theo thì biết h ắn đến Phụng Hoa cung. Thế là suốt đêm ấy, mỹ nhân này nằm bên gối khóc r ấm r ứt.

Triệu Mỹ Nhân nhanh chóng nhận ra tình hình trước mắt rằng: Hoàng thượng dường như không còn yêu thích nàng ta nhi ều như trước, bây giờ người lại có vẻ muốn hướng về hoàng hậu r ồi! Thế này thì không được! Triệu quý phi làm sao chịu nổi chuyện mình bị thất sủng, đánh mất hoàng thượng chứ! Nàng ta chớp nhẹ đôi mắt ướt, đem nỗi giận dữ trút lên những cành mai.

Đứng ở phía sau quan sát dáng vẻ vạn phần đau buồn của chủ nhân, thay vì như mọi khi sẽ lên tiếng an ủi hoặc mưu hi ến kế gì đấy thì lúc này Thu Tà chỉ im lặng. Kể từ khi ở doanh trại núi Giản trở về, nha hoàn này đã trở nên khác lạ r ồi, đối với Triệu quý phi có phần lơ là hơn xưa, lại chẳng mấy để tâm đến cảm xúc của nàng ta. Nguyên nhân cũng bởi trong lòng Thu Tà cứ mãi nghĩ về đêm hôm đó, khi Triệu Mỹ Nhân chẳng hề do dự kéo mình ra làm lá chắn. Bắt đầu từ thời khắc đó, vẻ như Thu Tà đã mang suy nghĩ khác về vị chủ nhân mình theo h ầu bao năm qua...

Cái chuyện hoàng thượng ở Phụng Hoa cung đúng bảy ngày bảy đêm trở thành tin tức lan truyền trong hậu cung.

Sự thật thì việc thánh thượng nghỉ ngơi dưỡng sức sau trận chiến dài, triều chính tạm thời giao phó cho thái sư lo liệu, và thay vì ở Thiên Dật cung thì người lại đến thăm cung nào đó để vui vẻ thì không có gì lạ. Tuy nhiên lần này chuyện lạ lùng nằm ở chỗ, thăm cung hoàng thượng ghé qua ở đến bảy ngày không phải của Triệu quý phi hay của ái phi nào khác mà là hoàng hậu! Tức là người nữ nhân chưa hề được sủng hạnh lần nào, lại còn khiến hoàng thượng ghét bỏ.

Cung nhân truyền tai nhau rằng, phải chăng do trong cuộc chiến với nước Chu, hoàng hậu lấy thân hộ giá bảo vệ hoàng thượng nên khi trở về người đặc biệt ân sủng đề trọng thưởng? Cho dù là vì lý do nào đi nữa thì rõ ràng, Du hoàng hậu hiện nay đã vượt mặt Triệu quý phi, trở thành người được sủng hạnh nhất!

Trong khi hậu cung lan truyền tin thì Phụng Hoa cung vẫn thanh bình như trước.

Sáng sớm, Du Ca bước chân ra vườn uyển, ngắm nhìn hoa cỏ cảnh sắc sau một đêm tuyết rơi trắng, dưới ánh mặt trời những đụn tuyết dần tan ra, mang đến sắc màu tươi tắn hơn. Rồi bất chợt đôi mắt ấy sáng bừng lên khi trông thấy ở giữa vườn uyển trăm hoa là một cây huyết mai hoa đỏ rực đang đứng thẳng giữa trời, cứ như thể nó đã được trồng ở đây từ rất lâu, tức thì nàng liền chạy đến ngắm nhìn. Đúng là huyết mai rồi, từng cánh hoa đỏ rực bung nở trong gió sớm, trên cành còn khá nhiều nụ hoa chưa kịp nở. Đang thích thú thì nàng chợt nghe tiếng bước chân vang lên ở phía sau, lúc quay qua đã thấy Trình Liệt xuất hiện từ bao giờ.

- Chàng xem, đây là huyết mai hoa ở trên núi Bạch Vân!

Chỉ mỗi một cây hoa đã khiến hoàng hậu nổi tiếng lạnh lùng trở nên vui mừng đến vậy, làm Trình Liệt có chút khó hiểu lần đầu tiên cười. Đúng lúc Liêu công công từ bên ngoài đi vào, cúi người hành lễ xong liền nghe hoàng thượng hỏi về cây huyết mai, mới thưa rằng: Nửa đêm hôm qua, thị vệ đã mang cây huyết mai vào vườn uyển này, để sáng hôm sau hoàng hậu trông thấy sẽ bất ngờ! Trông vẻ hài lòng của Trình Liệt, vị thái giám quát nhẹ cây phát trần rồi hỏi:

- H ồi bẩm hoàng thượng, hôm nay người vẫn sẽ tiếp tục ở lại đây với nương nương hay là sẽ thiết tri ều ạ?

Nghe xong, Du Ca mới nhớ mấy ngày qua Trình Liệt ở tẩm cung này suốt không rời nửa bước, rõ là hắn muốn sủng hạnh nàng nên mới làm vậy. Tuy ngày đêm được ở cạnh thánh thượng cùng nhau vui vẻ khiến nàng rất thích nhưng cũng không thể cứ như thế mãi, việc tri ều chính qua một ngày thì có thêm chuyện, chưa kể còn phải nghĩ đến các phi t ần khác nơi hậu cung, nên nàng bước đến bên hắn mà rằng:

- Hôm nay hoàng thượng hãy thiết tri ều, kéo các đại th ần lo lắng.

- Nghỉ ngơi bao ngày đã đủ r ồi, cũng nên thiết tri ều thôi. Nàng cứ ở đây vui vẻ với huyết mai hoa của nàng, tối nay có thể ta sẽ ở ngự thư phòng duyệt tấu chương.

Du Ca mỉm cười gật đầu, tiện tay sửa lại long bào và áo khoác lông cho hoàng thượng r ồi hành lễ cung tiễn người. Lúc quay lưng bước ra cổng cung, tự dưng Trình Liệt dừng lại r ồi chậm rãi quay người lại nhìn, phản chiếu trong đáy mắt phẳng lặng ấy là khung cảnh Du Ca đứng bên cạnh cây huyết mai với khuôn mặt thanh tao bình yên hơi ngước lên cao cùng đôi mắt nhắm nghiền, dáng vẻ hạnh phúc mãn nguyện đó bừng sáng trong nắng sớm, như thể làm tan chảy băng tuyết ở ngoài trời kia và cả trong trái tim lạnh lẽo của hắn...

*****

Buổi trưa vào một ngày cuối năm, trên chánh điện diễn ra buổi thiết tri ều như mọi khi, tuy nhiên không khí bao trùm nơi đây khá nặng nề từ các th ần tử cho đến vị hoàng thượng đang ng ồi trên long toạ. Nguyên cũng bởi vấn đề được mang ra bàn luận chính là quân lương! Thời điểm cuối năm nên có rất nhiều chuyện phải giải quyết, một trong số đó quan trọng không kém chính là lương bổng dành cho quân lính. Trình Liệt muốn xóa bỏ một số quy củ để lập ra việc cải cách trong chế độ quân lương, tuy nhiên lại vấp phải sự phản đối từ thượng tướng quân T ần Dực. Vốn là một trong những trụ quốc công th ần, lại bao năm chinh chiến lập nhiều công lao, trong tay nắm giữ binh quyền, ông hiển nhiên nắm rõ quân đội Bắc Đại

cũng như hiểu tình hình binh sĩ nơi doanh trại thế nào. Đối với những đôi mới từ hoàng thượng, ông thấy chưa thoả đáng nên đưa ra ý kiến là không nên! Việc này khiến Trình Liệt không khỏi khó chịu, thêm việc T`ân thượng tướng quân có thế lực trong triều, vì vậy một lượng thần tử ủng hộ ông cùng đứng ra phản đối.

Để kết thúc sự im lặng không điểm dừng này, T`ân Dực đành chấp tay đồng thời hướng mắt nhìn lên vị hoàng đế đang mang vẻ trầm mặc ngổn trên ngai vị, thưa:

- H`ồ bẩm hoàng thượng, thần xin người xem xét lại những gì thần đã nêu ra. Quân lương từ trước đến nay không hề là bài toán dễ dàng! Thần mong người noi theo các tiên đế trước, nếu không lòng quân ắt loạn dẫn đến hậu quả khôn lường!

Thượng tướng quân T`ân Dực không phải loại thần tử xàm ngôn thích chống đối, bản thân trung nghĩa trung liệt, đối với thiên tử một lòng một dạ nên thẳng thắn bày tỏ tâm tư của mình để giúp đại cuộc ổn định. Về phần Trình Liệt, cũng không phải dạng quân vương hàm hồ nhu nhược, vì cơ trí nên suy tính kỹ càng, duy có đi đâu chẳng mấy dè dặt ý những quy củ lập ra trước đó vì vậy muốn cải cách. Với hai kẻ uy quyền cố chấp đầu không nhượng bộ, thành ra cục diện triều chính mới lâm vào cảnh nan giải. Chưa kể, Trình Liệt dường như nhận ra thế lực của nhà họ T`ân oanh tạc hơn hẳn nghĩ, trong lòng bỗng chốc chùng xuống lạnh lẽo. Thêm việc vị thượng tướng quân kia nhắc đến hai chữ "tiên đế" càng khiến hắn tức giận muốn phẫn, hết muốn nói kẻ "cướp ngôi" như hắn phải học theo minh quân đời trước!

- Trẫm sẽ suy xét lại chuyện này kỹ càng! Bãi triều!

Trình Liệt mau chóng đứng dậy, mang gương mặt vô cùng băng khí rời khỏi chánh điện khiến T`ân Dực thở dài khi nhìn theo bóng dáng vị hoàng thượng trẻ.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 29

Lúc này trong vườn thượng uyển, Du Ca đang cùng Xuân Nhĩ đi dạo ngắm hoa thì bất chợt nghe tiếng bước chân đi vội vào đây, kèm theo những âm thanh lào xào chẳng rõ, rất nhanh sau đó là bóng dáng Trình Liệt xuất hiện và dĩ nhiên đi theo sau là Liêu công công với dàn thị vệ. Chẳng rõ vừa xảy ra chuyện mà nàng trông sắc mặt hần khá tệ, không phải bệnh tật mà là khó chịu lẫn giận dữ, đến nỗi vị công công đi bên cạnh liên tục khuyên thánh thượng đừng nóng vội! Tức thì, Du Ca liền đi về phía chỗ Trình Liệt, khi đã đứng ở trước mặt hần thì nhanh chóng hành lễ.

Trước đó còn tâm tư phiền não, nét mặt biểu lộ không vui thế mà vừa trông thấy nữ nhân ở trước mặt thì tâm trạng dễ chịu hơn, vùng da nơi hai đầu chân mày mũi kiếm cũng giãn ra, Trình Liệt khoát tay cho miễn rồi bước lên một bước, hỏi:

- Đã trưa thế này mà nàng còn chưa về thăm cung sao?

Du Ca đến bên cạnh nhẹ nhàng khoát tay Trình Liệt, chậm rãi cùng quân vương đi vào trong đình viên để tránh cái nắng gay gắt dù lúc này đang là cuối năm, đâu là chuyện gì đi nữa thì long thể của hoàng thượng vẫn quan trọng! Chậm rãi ngồi xuống bàn trà, nàng quan sát hần đang hướng cái nhìn vô định ra vườn hoa ngập nắng, mới lên tiếng:

- Vừa bãi triều mà hoàng thượng đã không vui, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Nhớ lại ban nãy Tần Dực ở trên chánh điện bày thái độ phản đối rõ ràng, còn uy cao thế mạnh cùng các thần tử theo ủng hộ, là lòng Trình Liệt như có đại hoạ, vốn dĩ từ trước nay không thích mang chuyện triều chính ra bàn với giai nhân chốn hậu cung nên hần chỉ đáp rằng là về chuyện quân

lượng và Tần thượng tướng quân kịch liệt phản đối. Xuất thân là nữ tử nhà tướng, dĩ nhiên Du Ca hiểu việc lượng bổng này quan trọng thế nào cũng như sự đối đầu căng thẳng kia, liề**ן** bảo:

- Hoàng thượng, ta biết chàng muốn thay đổi những quy củ không phù hợp nhưng chuyện quân lượng là hệ trọng, phải xem xét kỹ càng mọi nẻo. Thiết nghĩ Tần bá bá phản đối thì hẳn những thay đổi này phải có đi**ן** chưa tho**ả**.

- Đã gọi là cải cách thì làm sao suôn sẻ ngay từ đi**ן** được? Quy chế đặt ra bao nhiêu năm, hiển nhiên một khi thay đổi thì sẽ gặp khó khăn ngay từ ban đi**ן**! Nhưng nếu không đập bỏ cái cũ thì làm sao thay cái mới? Nếu vẫn giữ những chế độ không còn phù hợp thì đừng nói quân đội, ngay cả Bắc Đại cũng sẽ thụt lùi!

- Chàng xem, Tần bá bá sống đến từng tuổi này dĩ nhiên mang cái nhìn khác với hoàng đế trẻ tuổi như chàng. Tuy nhiên, ông ấy chinh chiến bao năm, nắm rõ binh sĩ trong lòng bàn tay vì vậy chàng đừng nên bỏ qua những đề xuất trọng yếu.

- Du Ca, lý nào nàng cũng muốn theo phía thượng tướng quân, phản đối ta?

- Hoàng thượng nghĩ lệch đi đâu vậy? Hoàng hậu ta dĩ nhiên là nghĩ cho đại cuộc và cho người. Đúng như thượng tướng quân nói chuyện quân lượng không giải quyết kỹ càng sẽ khiến lòng quân nhiễu loạn. Và dẫu sao Tần bá bá cũng là trụ quốc công thần, chàng nên nể mặt vài phần mà lắng nghe ông ấy...

- Nàng mở miệng ra gọi thượng tướng quân bằng "bá bá" như vậy à?

- Chàng quên, gia phụ ta và Tần bá bá ngày trước có thân tình sao?

Bất giác, Trình Liệt quay qua nhìn Du Ca và thấy nàng cũng đang nhìn mình nghiêm túc, chẳng rõ khi đó ánh mắt thâm trầm từ quân vương này phản chiếu những suy nghĩ gì chỉ biết về mặt kia đã trở nên lạnh hơn từ

bao giờ, tiếp theo hắt lại quay mặt đi đồng thời buông một câu trăn trối nhưng rõ ràng:

- Tận gia cũng giống như Du gia, đều là dòng dõi của tiên triều...

Du Ca tức khắc ngạc nhiên, nhưng chưa kịp định hình rõ lời nói bất chợt đó mang ý gì thì nghe một chất giọng lạnh lút vang lên: "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng và hoàng hậu nương nương", liền mau chóng nhận ra Triệu quý phi đã xuất hiện. Chẳng rõ nàng ta đến thượng uyển làm gì trong khi mọi ngày vào giờ này đã ở tẩm cung dùng bữa trưa, không biết có phải là cố tình xuất hiện trước mặt thánh thượng khi gần đây hắt ít ghé Nhàn Ninh cung do bận việc triều chính. Tinh ý nhận ra hoàng thượng và hoàng hậu đang tranh luận đi đâu gì căng thẳng, Triệu Mỹ Nhân chậm rãi đi vào đình viên, đưa mắt nhìn Trình Liệt mà rằng:

- Mấy hôm nay Nhàn Ninh cung có đầu bếp mới nấu ăn rất ngon nên thần thiếp muốn mời hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương đến dùng bữa cho vui.

Hết chuyện của thượng tướng quân Tận Dực lại thêm chuyện của Du Ca nên Trình Liệt càng bức bối chẳng muốn phải ngẩng ở đây nữa liền đứng dậy nói với Liêu công công sẽ đến Nhàn Ninh cung dùng bữa. Tất nhiên Du Ca hiểu hắt đang cảm thấy khó chịu thế nào nên muốn tránh mặt mình, nếu nàng cùng đi thì vừa khiến hoàng thượng không vui vừa phá đám không gian tư mật giữa hắt với ái phi họ Triệu vì vậy nhanh chóng đứng lên hành lễ, nói rằng phải về Phụng Hoa cung dùng bữa. Tiếp theo, hắt lạnh lùng rời khỏi đình viên cùng với mỹ nhân.

Trên đường trở về Phụng Hoa cung, Xuân Nhi đi bên cạnh liên tục nói đáng ra hoàng hậu nên vỗ về hoàng thượng rồi đưa người về tẩm cung dùng bữa, sao lại để Triệu quý phi kia được dịp chèo kéo người! Du Ca im lặng không nói gì bởi tâm trí bây giờ có chút phiền não, nhớ lại lúc này Trình Liệt buông câu "Tận gia cũng giống như Du gia, đều là dòng dõi của tiên triều" không khỏi làm nàng cảm thấy bất an. Kể từ sau hôm sinh thần đến nay cũng đã qua hai tháng, hắt đối đãi với nàng vẫn tốt và sủng hạnh hơn trước, thậm chí còn sai thêm cung nữ đến hầu hạ nàng. Nàng nhận

được tâm ý tình cảm đó thì thấy vui, tuy nhiên liệu trong lòng vị hoàng đế ấy đã phần nào nguôi ngoai chuyện đời trước, từ từ chấp nhận nàng?

Đang bước thì đột nhiên đầu óc hơi choáng, Du Ca liền dừng lại đồng thời đưa tay vuốt ngực ngăn cơn nôn khan đang dâng lên, khiến Xuân Nhĩ vừa dịu dờ vừa lo lắng hỏi hoàng hậu bị bệnh ư? Mấy ngày qua Du Ca cảm thấy sức khỏe có phần sụt giảm, ăn uống không thấy ngon miệng lại thỉnh thoảng buồn nôn mệt mỏi. Cũng định chờ qua vài ngày nữa xem tình hình thế nào sau đó sẽ gọi thái y, nhưng xem ra bây giờ không thể chần chừ thêm liền nói Xuân Nhĩ truyền gọi một thái y đến thăm cung, tốt nhất là không nên lơ là với bản thân giống ngày trước được.

Chưa đầy nửa canh giờ là thái y đã đến Phụng Hoa cung, quỳ xuống hành lễ xong ông ta ngẩng xuống ghé hỏi hoàng hậu cảm thấy trong người như thế nào. Du Ca liền đem những biểu hiện khác lạ ra kể lại tỉ mỉ, vừa nghe xong thì vị thái y đưa mắt nhìn nàng với một ý nghĩ lướt qua, vẻ như ông ta đã đoán ra phần nào nên mau chóng bắt mạch cho hoàng hậu. Du Ca quan sát biểu cảm trên khuôn mặt kia, từ trầm tư lại chuyển qua bất ngờ rồi tiếp theo thái y liền quỳ xuống, thưa rõ ràng:

- Thần chúc mừng nương nương, người đã mang long thai rồi ạ!

Dường như không tin vào điều vừa nghe, Du Ca trong một thoáng ngẩn ngơ bất động, mãi một lúc sau mới sực tỉnh do Xuân Nhĩ vui mừng thốt lên: "Thái y nói thật sao, nương nương đã mang long thai?" và nàng nghe thái y khẳng định lại lần nữa: Đúng là như vậy! Bây giờ bản thân mới cảm nhận rõ một niềm vui sướng lẫn hạnh phúc lớn lao, nàng khẽ đặt tay lên bụng mình, đôi mắt sáng bừng lấp lánh. Nàng mang thai rồi! Đứa con của nàng và Trình Liệt! Kể từ ba năm trước bị sẩy thai, nàng luôn cầu mong ông trời chiếu cố để mình được mang thai lần nữa, quả nhiên mong ước đã ứng nghiệm và bây giờ nàng sắp trở thành mẫu hậu!

- Nương nương, để nô tỳ đến Nhân Ninh cung báo tin cho hoàng thượng biết! - Xuân Nhĩ chỉ nhún nhẹ người, thoắt cái đã chạy vội đi ngay.

Du Ca khẽ khàng nhìn xuống bụng mình, mỉm cười tự nhủ không rõ khi hoàng thượng biết tin này sẽ phản ứng như thế nào?

Nói đến Trình Liệt lúc này đang ở Nhàn Ninh cung, sau khi dùng bữa xong đã nán lại một chút để nghe Triệu Mỹ Nhân tâm tình tỉ tê, lả lướt đủ đường hồng giải khuây cho thánh thượng. Nếu như trước đây thì hắn sẽ gạt mọi ưu phiền sang một bên cùng nhau vui vẻ với ái phi, vậy mà lúc này tâm trạng mang vài phần nặng nề, nhìn thân ảnh quyến rũ ở trước mặt mà như không có. Càng nghĩ về chuyện quân lương, Tần Dực, Du Ca và tiệp trêu là hắn càng thêm bức dọc, sau đó bỗng thấy Liêu công công từ bên ngoài chạy vào sốt sắng thưa:

- Hỡi bầm hoàng thượng, nha hoàn ở Phụng Hoa cung đến báo có tin mừng!

Nghe nhắc ba từ Phụng Hoa cung thì tức khắc Triệu Mỹ Nhân sa sầm nét mặt, trong lòng thắc mắc cái tin mừng kia rốt cuộc là gì? Về phần Trình Liệt liếc nhìn:

- Là tin gì?

- Bẩm, thái y đến bắt mạch cho hoàng hậu nương nương và nói rằng nương nương đã mang long thai ạ! nô tài chúc mừng hoàng thượng!

Đang dựa vào người quân vương thì lập tức cơ thể trở nên cứng đờ, Triệu Mỹ Nhân cũng giống hoàng hậu, đó là không tin vào điều vừa nghe, duy chỉ khác ở chỗ Du Ca mừng rỡ bao nhiêu thì trái lại nàng ta phần nổi bấy nhiêu. Chẳng phải ư, suốt bao năm qua nữ nhân họ Du kia không hề sinh được đứa con nào, lại nghe đâu thái y từng bảo nàng ta khó mang thai, nay đột nhiên lại mang long thai vào lúc này, là trời cao ưu ái cho hoàng hậu thất sủng sao? Mà cũng có gì lạ khi thời gian gần đây hoàng thượng sủng hạnh Du Ca, thử hỏi làm sao không có long mạch.

Nét mặt lạnh lẽo bỗng chốc biến mất, Trình Liệt cũng bất ngờ trước tin này.

- Du Ca mang thai sao? Mau bái giá đến Phụng Hoa cung!

Trình Liệt lập tức đứng dậy rời đi, còn chẳng nhìn qua Triệu quý phi đang mang khuôn mặt méo mó do giận dữ lẫn uất ức. Nãy giờ, Trình Liệt ở

cạnh nàng ta tâm lạnh mặt lạnh bao nhiêu thì vừa nghe tin Du Ca có thai đã mau chóng thay đổi trở nên vô cùng phấn khởi, liền vội vàng vàng bái giá, cả Liêu công công cũng hồ hởi đến kỳ lạ. Đôi mắt kẻ vì ghen đậm như long lên, răng nghiến chặt hết muốn ngấu nghiến cơn giận trong lòng, nàng ta liền yêu cầu Thu Tà đến Phụng Hoa cung kiểm chứng thực hư!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 30

Trở lại Phụng Hoa cung, Du Ca đang ngồi trên trường kỷ nghe thái y dẫn dò Bách Hợp, một trong những nha hoàn được đưa đến đây hai tháng trước để hầu hạ hoàng hậu, về những loại thức ăn cũng như việc chăm sóc nương nường như thế nào cho tốt thì chợt nghe bên ngoài có tiếng hô báo hoàng thượng giá đáo, tức thì nàng ngồi dậy. Chưa kịp bước xuống trường kỷ là bóng dáng cao lớn của Trình Liệt đã đi vào trong, nàng định hành lễ nhưng hắn nhanh chóng tiến lại gần vươn tay ra đỡ lấy.

- Nàng đang mang thai, không cần hành lễ. - Cùng Du Ca ngồi xuống trường kỷ, Trình Liệt nhìn qua thái y đang quỳ gối - Sức khỏe của hoàng hậu thế nào?

- Hồi bẩm hoàng thượng, sức khỏe của hoàng hậu nương nường rất tốt, thần đang căn dặn nha hoàn cách chăm sóc cũng như việc ăn uống cho nương nường. Thần cũng sẽ kê toa thuốc an thai tốt nhất để nương nường sớm ngày hạ sinh long thai.

- Tốt! Truyền lệnh ban thưởng! Tất cả cung nhân ở Phụng Hoa cung nghe rõ, nếu hầu hạ nương nường chu đáo thì trăm sẽ thăng cấp trọng thưởng!

- Chúng nô tỳ, nô tài đa tạ long ân! Chúc mừng hoàng thượng và nương nường!

Yêu cầu cung nhân lui ra, bấy giờ Trình Liệt mới nhìn qua Du Ca đang nằm trên trường kỷ với nụ cười mãn nguyện, ánh mắt quan sát nàng từ trên xuống dưới cơ hồ thật dịu dàng và tiếp theo đặt tay lên chiếc bụng nhẵn nhụi đằng sau lớp y phục xoa nhẹ. Cuối cùng, nàng cũng đã mang thai đứa con của hắn! Nhớ lại ba năm trước khiến nàng sẩy thai, hắn vẫn chưa nguôi

ngoai, nay xem như phúc lành trời ban để hai người có thêm mối liên kết vững chắc. Trước biểu hiện phấn chấn của hoàng thượng, Du Ca đặt tay lên bàn tay đang vuốt ve bụng mình, buồn cười bảo:

- Xem chàng vui chưa kìa, hớn hở cứ như một đứa trẻ.

- Dĩ nhiên phải vui chứ! Đây là đứa con đầu tiên của ta và nàng! Kể từ bây giờ, ta muốn nàng phải hết sức cẩn thận, không bắn cung hay luyện kiếm nữa, càng không được cưỡi ngựa, nếu nàng làm trái thì ta nhất định phạt!

- Hoàng thượng yên tâm, ta sẽ bảo vệ đứa trẻ này chu toàn.

Trình Liệt cúi xuống ôm lấy Du Ca, nàng cũng vòng tay qua ôm chặt cổ hắn, để cả hai cùng nhau tận hưởng niềm hạnh phúc vô bờ này. Tiếp theo hắn đẩy nhẹ nàng ra, nơi khoé mắt tràn đầy ý cười khoả lấp đi sự lạnh lẽo tức giận lúc trưa nay, hắn tuy đã có nhiều hoàng tử lẫn công chúa thế nhưng với đứa con trong bụng người nữ nhân này lại thấy rất vui và mong chờ, lần đầu yếm hôn lên môi nàng.

- Đêm nay ta sẽ ở lại đây với nàng...

Nghe Trình Liệt thì thầm bên tai, Du Ca mỉm cười gật đầu, cảm nhận vòng tay đó ôm mình thật chặt và lòng nàng mãn nguyện vô cùng.

Khi một nữ nhân ở chốn hậu cung vui vẻ thì tự khắc sẽ có một nữ nhân khác đau khổ, bởi lúc này Triệu Mỹ Nhân đang tức giận hất đổ mọi thứ xuống đất không khỏi làm cung nhân ở đây giật mình sợ hãi. Thu Tạ vừa từ Phụng Hoa cung trở về và báo rằng tin hoàng hậu mang long thai là thật, chẳng những vậy hoàng thượng còn rất vui mừng lệnh ban thưởng cho thái y lẫn người ở phụng cung. Khi nghe xong thử hỏi làm sao Triệu quý phi chịu đựng nổi, hành động tức giận này cũng là lẽ đương nhiên. Nàng ta tự hỏi, tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy? Nhớ ngày trước, hết Đinh Huệ rồi đến Bạch Tố lần lượt bị triệt hạ, nàng ta đã nghĩ đến một tương lai tốt đẹp hơn dành cho mình, vậy mà bây giờ thì sao...? Cục diện xoay vần, Du Ca lại nhận được ân sủng từ thánh thượng để rồi bây giờ còn mang long thai, đó là đích tử của hoàng hậu nên sẽ được coi trọng. Còn nàng ta

làm bao nhiêu việc, hi sinh cả đứa con trong bụng để đạt được cái gì? Triệu Mỹ Nhân ng ỡ phịch xuống đất, cơn giận qua đi giờ lại khóc rấm rức vì thấy bản thân bất lực.

Dù không còn hết mực lo lắng như trước nhưng thấy cảnh chủ nhân phần uất khóc lóc đến thế khiến Thu Tạ vài phần xót xa, liền đến bên cạnh an ủi:

- Xin nương nương đừng như vậy, sức khoẻ quan trọng. Nay hoàng hậu nương nương đã mang thai cũng xem như là ý trời, từ giờ người đừng so đo tính toán nữa mà tận tâm hầu hạ hoàng thượng, thế nào người cũng sẽ mang thai thôi.

Tức thì Triệu Mỹ Nhân ngừng khóc, tự hỏi những lời vừa r ỡ có phải phát ra từ môi Thu Tạ, nha hoàn trung thành luôn hiến mưu hiến kế giúp mình gạt bỏ mọi chướng ngại, sao lúc này có thể khuyên nhủ những lời chân tình đến thế? Ý trời ư? Không so đo tính toán nữa ư? Chỉ cần tận tâm hầu hạ ư? Triệu Mỹ Nhân này có thể chấp nhận những chuyện đó sao? Giương mắt nhìn Du Ca kia giành lấy hoàng thượng, sinh ra hoàng tử r ỡ mãi mãi ng ỡ yên trên phụng toạ à? Không! Không thể có chuyện đó! Kể từ lúc bước chân vào hậu cung của Bắc Đại này, nàng ta đã vạch sẵn cho mình mục tiêu: Trở thành nữ nhân được hoàng thượng sủng hạnh nhất và trở thành hoàng hậu! Thế thì sao bây giờ có thể chấp nhận mọi thứ theo ý trời?

Tức khắc Triệu Mỹ Nhân quay qua vung tay tát Thu Tạ khiến nàng ta say sẩm ngã ra đất.

- Người nghe cho rõ, ta tuyệt đối không để mọi chuyện diễn ra như vậy! Ta phải giành lại những gì thuộc về ta, dù cho có hi sinh thế nào hay hi sinh bất cứ ai!

Giương mắt nhìn chủ nhân một lúc, Thu Tạ im lặng r ỡ chậm rãi đứng lên. Còn Triệu Mỹ Nhân cũng mau chóng đứng phắt dậy đồng thời đưa tay quệt nước mắt, tia nhìn trở nên sắc bén hơn. Nếu cả đời phải cúi đầu trước Du hoàng hậu đó thì nàng ta thà chết còn hơn! Thôi được, trước sau r ỡ cũng sẽ có cách thay đổi cục diện, phải kiên nhẫn chờ đợi! Ánh mắt của mỹ

nhân họ Triệu hần lên vẻ cay độc, hết kiêu muốn nói sẽ bằng mọi cách kéo Du Ca xuống vực thẳm...

Ngày hôm sau Du Ca đến vườn thượng uyển, dù thái y cản dặn việc hạn chế đi lại nhưng vì đây là cuộc gặp mặt cần thiết nên không thể không đến. Chẳng quá lâu sau, hai bóng người xuất hiện cùng nhanh chóng tiến về phía đình viên, tiếp theo nàng nghe chất giọng trầm thấp của hai nam nhân đồng loạt cất lên:

- Chúng thần tham kiến hoàng hậu nương nương! Nương nương vạn phúc!

Du Ca đứng dậy nhìn ra trước đình viên, không ai xa lạ chính là Tần Chinh và Du Quánh, liền cất tiếng cho miễn lễ sau đó yêu cầu hai người mau xuống. Hai người nam nhân nhìn nhau ngần ngừ chốc lát rồi cũng vâng lệnh nghe theo.

- Chúng thần hay tin nương nương đã mang long thai, xin chúc mừng nương nương!

- Biểu ca và Tần đại ca đừng khách khí, những khi chỉ có chúng ta thì hãy xưng hô theo đúng vai vế như trước đây. Hai huynh vừa từ biên cương trở về à?

- Đúng vậy, biểu muội! - Du Quánh đáp lời trước - Phần vì cuối năm, tướng quân ở các biên cương đều phải trở về cung để diện kiến thánh thượng, và lần này thêm một chuyện nữa là bọn huynh nghe về việc hoàng thượng cải chế chế độ quân lương nhưng Tần bá bá đứng ra phản đối.

- Hôm qua huynh về tướn phủ, có gặp qua phụ thân và nghe người nói rõ rằng những cải chế của hoàng thượng không phải là không tốt, duy chỉ là thời điểm này chưa phù hợp. - Tần Chinh nhìn qua vị hoàng hậu - Muội xem có thể khuyên nhủ được hoàng thượng không.

- Muội chỉ là hoàng hậu ở chốn hậu cung, không có quyền xen vào chuyện triều chính. Dẫu hiện tại hoàng thượng đối với muội tốt hơn trước

nhưng không có nghĩa là người sẽ chịu lắng nghe những gì mọi người nói vì luôn có suy tính riêng.

Du Ca dứt lời, Du Quán nhìn qua nàng, tự hiểu rằng việc này không thể giải quyết suôn sẻ trong một sớm một chiều, làm gì có chuyện một đế vương chỉ tôn lại nghe theo lời của giai nhân hậu cung cho dù đây là hoàng hậu được ân sủng, đặc biệt đó là Trình Liệt - hoàng thượng có tâm cơ khó đoán. Bất giác thở dài trầm tư, Du Quán bảo rằng:

- Biểu mọi người hãy đứng ngoài chuyện này, đừng nghĩ ngợi nhiều mà ảnh hưởng sức khỏe. Dù mọi người được sủng hạnh hơn xưa thì cũng nên cẩn thận, hoàng thượng vốn dĩ có mối thù với Du gia chúng ta, bây giờ thêm việc Tần bá bá phản đối cải chế quân lương, chưa kể ngày trước Tần gia có thân tình với Du gia nữa, với hai dòng họ tì tì tri tì như vậy ắt hẳn hoàng thượng sẽ không nhượng bộ.

Nghe lời phân tích tỉ mỉ đó, không khỏi làm lòng Du Ca dấy lên nỗi lo lắng bất an. Biểu ca của nàng nói đúng, chuyện xung đột lần này không riêng gì giữa Trình Liệt và thượng tướng quân mà ngẫu nhiên thế nào còn liên quan đến thế lực của tì tì tri tì, ở đây là Tần gia. Hơn ai hết nàng hiểu rất rõ con người Trình Liệt, bản thân hẳn cảm hận phẫn nộ Trình Sở tận xương tuỷ, với những dòng họ tì tì tri tì dĩ nhiên sẽ không thuận hoà, mà Tần gia lẫn Du gia đều nằm trong số đó. Kín đáo đặt tay lên bụng mình, vừa nghĩ về đứa con đang mang nàng vừa tự hỏi oán hận mà hẳn dành cho Du gia, cho đến bây giờ đã vơi bớt chưa...?

Ở phía xa, có một ánh mắt âm thầm theo dõi hoàng hậu và hai vị tướng quân. Sau đó gã rời đi và quay về Nhàn Ninh cung, hoá ra đó là thị vệ do Triệu quý phi ngầm sai đến hòng theo dõi nhất cử nhất động của hoàng hậu.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 31

Lúc nghe gã bẩm báo về cuộc trò chuyện trong đình viên kia thì Triệu Mỹ Nhân đảo mắt suy tư. Nghe nói ngày trước Tần gia và Du gia có mối thân tình, quả nhiên chẳng sai, hoàng hậu lại gặp riêng hai vị tướng quân thì đúng là không thể xem thường. Trước sự im lặng từ chủ nhân, tên thị vệ nghĩ ra gì đó liền nói tiếp:

- Thần từng nghe qua, hoàng hậu nương nương vốn có hôn ước với Tần tướng quân nhưng lại không thành, còn biết hoàng thượng đối với chuyện này có vẻ để tâm, đột trước Tần tướng quân vào cung đến gặp hoàng hậu nương nương thì dường như hoàng thượng tỏ ra phật lòng...

Tức thì, Triệu Mỹ Nhân mang biểu hiện ngạc nhiên, có chuyện này nữa ư? Du Ca với Tần Chính từng được định hôn ước và Trình Liệt cũng biết chuyện đó, chẳng những thế còn rất bận tâm? Cũng không có gì lạ khi mà hoàng hậu gặp mặt "hôn phu hụt" trước đây thử hỏi làm sao hoàng thượng vừa ý đây. Bất chợt nàng ta nghĩ đến chuyện thời gian này hoàng thượng và thượng tướng quân Tần Dực đang xảy ra mâu thuẫn về cải chế quân lương, bỗng chốc trong lòng nảy ra một mưu kế cực kỳ tinh vi. Tần gia và Du gia? Hoàng thượng, Du Ca và Tần Chính? Rất thú vị! Triệu Mỹ Nhân lập tức nhếch môi cười độc địa, tự thấy mình vô cùng thông minh, liền yêu cầu tên thị vệ kia đến gần bắt đầu dẫn dò những việc cần phải làm...

Buổi chiều ở Phụng Hoa cung, Du Ca đang ngồi trên chiếc xích đu gỗ, hướng ánh mắt về phía cây huyết mai hoa, nhìn thì như vậy thôi chứ trong lòng không hề có ý định thưởng thức cảnh sắc. Tâm tư nàng lúc này hiển nhiên là đang nghĩ về chuyện quân lương và những đi đầu liên quan khác, đến nỗi một lúc sau chợt giật mình khi một bàn tay bóp nhẹ đầu vai nàng cùng lúc là nụ hôn lướt qua gò má.

- Nàng nghĩ gì mà thần thờ như vậy?

Chất giọng trầm thấp quen thuộc cất lên bên tai khiến Du Ca phát hiện Trình Liệt đã bước vào vườn uyển này từ bao giờ, còn đứng ở phía sau lưng làm hành động ân cần nữa. Chậm rãi đi lên phía trước ngẩng xuống bên cạnh hoàng hậu, hắn thấy nàng chăm chú nhìn mình như thể bất ngờ, tiếp theo nàng mới hỏi:

- Hoàng thượng đến từ lúc nào sao ta không hay biết?

- Là ta yêu cầu Liêu công công không hô báo để tránh kinh động đến nàng.

- Ta nghĩ chàng đang ở ngự thư phòng xem duyệt tấu chương không có thời gian nhàn rỗi đến Phụng Hoa cung.

- Việc tuy nhiều nhưng ta cũng phải tranh thủ thì giờ đến thăm nàng. Nói ta nghe xem, lại có chuyện gì khiến nàng bận lòng à?

Du Ca không muốn Trình Liệt biết mình đang nghĩ về việc quân lương bởi hắn đã căn dặn rồi thế nhưng nếu nàng bảo không có thì chắc chắn hắn không tin, nghĩ tới nghĩ lui đường nào cũng chẳng vẹn nên sau cùng đành nói thật rằng:

- Sáng nay, ta có gặp biểu ca và Tần tướng quân...

- Thế à? - Rõ ràng nụ cười trên môi Trình Liệt đã nhạt đi một chút - Hoàng hậu nàng gặp hai vị tướng quân để làm gì, nếu đơn thuần là thăm hỏi thì không sao...

- Cuối năm tướng quân từ biên cương đầu về cung, họ nghe tin ta mang thai nên đến chúc mừng cũng tiện thể thăm hỏi và có bàn về chuyện quân lương.

Đối diện, Trình Liệt thoáng im lặng, ban nãy bắt gặp vẻ thần thờ của Du Ca thì đoán ngay lòng nàng lại đang nghĩ chuyện gì quan trọng, để rồi vừa nghe nói về cuộc gặp mặt kia thì hắn mười phần đoán ra ngay thể nào cũng

liên quan đến tri ều chính, và cái chuyện được mang ra dĩ nhiên không gì khác ngoài quân lương. Hắn không hiểu sao nữ nhân như Du Ca cứ thích để ý chuyện tri ều chính thay vì lo cho bản thân đang mang thai, hắn không muốn nàng dính dáng vào những rắc rối tri ều chính để rồi xảy ra chuyện bất trắc. Nhớ đến sáng nay ở chánh điện, khi Tần Chinh và Du Quánh diện kiến thì Trình Liệt khi ấy tâm trạng không vui. Lúc này đang căng thẳng giữa hắn với Tần thượng tướng quân, nay thêm thứ tử trở về và bên cạnh lại thêm Du Quánh nữa, thử hỏi làm sao hắn thoải mái được. Cứ hể nghĩ đến Tần gia và Du gia là hắn không sao ngăn nổi cái cảm giác bứt rứt ấy. Một bên từng mang oán thù, một bên lại đang tỏ rõ thế lực nơi tri ều chính, hoàng thượng hắn có thể vui sao?

Thấy Trình Liệt đột nhiên trở nên trầm tư, Du Ca đảo mắt mím nhẹ môi, nghĩ có lẽ hắn phát ý thật rồi. Nàng hiện đang mang thai, biết rõ hoàng thượng không thích mình bận tâm lo lắng chuyện gì huống chi đây còn là việc tri ều chính, chưa kể còn nhắc về vấn đề nạn giải hiện nay của hắn nữa, tức thì nàng nắm tay hắn rồi nói:

- Được rồi, ta hứa sẽ không suy nghĩ về chuyện này nữa, chàng chịu chưa?

Lần đầu tiên Du Ca nhún nhường mà còn như thế "dễ dàng" mình, Trình Liệt bất giác bu ồm cười, cầm lấy bàn tay mềm kia vuốt ve đồng thời bảo:

- Nàng đừng khiến ta có thêm nhiều phiền muộn nữa.

- Ta đã hiểu ý chàng rồi, từ giờ sẽ chỉ quan tâm đến đứa trẻ ở trong bụng này thôi. Nhưng hoàng thượng, ta muốn chàng hứa dù là chuyện gì cũng phải kỹ càng xem xét đừng để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đại cuộc. Mỗi quyết định của chàng đều tác động rất lớn đến giang sơn xã tắc nên hãy sáng suốt. Cứ xem như chàng không vì ta thì cũng vì đứa trẻ sắp chào đời này, chuyện gì có thể cho qua được thì hãy cho qua, đừng mãi cố chấp giữ ở trong lòng.

Ánh mắt Du Ca nửa dịu dàng nửa kiên quyết, hệt như đang ý nhị nhắc nhở vị hoàng thượng, và dĩ nhiên Trình Liệt hiểu. Ý nàng không chỉ đề cập

đến vấn đề quân lương mà còn là nỗi oán hận ở trong lòng hẳn đối với Du gia, thêm bây giờ nữa là Tần gia. Hẳn đứng trên vị trí hoàng đế cần phải anh minh nghĩ cho đại cuộc, tuy nhiên bên cạnh đó cũng cần có suy tính riêng để củng cố vị thế của mình. Còn về bản thân, thú thật mối thù với Du Sát thì hẳn chưa hoàn toàn nguôi ngoai được, dù bây giờ tình cảm dành cho Du Ca đã thay đổi so với trước đây. Dĩ nhiên chấp nhận nàng nhưng không có nghĩa bỏ qua chuyện cũ, ngấm lại chẳng thể trách khi mà từ nhỏ đến lớn hẳn luôn được nuôi dạy trong thù hận và trả thù!

- Nào, đừng nhắc đến chuyện này nữa, ta chỉ muốn cùng nàng yên tĩnh ngắm nhìn cảnh sắc nơi vườn uyển chiêu tà.

Cuối cùng cũng né tránh câu trả lời, Trình Liệt vòng tay qua bờ vai Du Ca siết chặt và đẩy nhẹ nàng ngã đầu tựa lên vai mình, tay còn lại vẫn nắm chặt tay nàng không buông. Những lúc ở cạnh nhau hãy dẹp bỏ hết những chuyện không vui, tâm bình lặng mà nghĩ về đối phương, ngắm khung cảnh thiên nhiên tươi đẹp ở trước mắt. Hẳn Du Ca cũng mong muốn thế, nên không trông chờ việc Trình Liệt sẽ cho mình lời đáp ổn thỏa, chỉ an tâm nằm trong lòng hắn. Chiếc xích đu gỗ đung đưa nhẹ nhàng, nàng và hắn cùng cảm nhận bầu không gian tĩnh lặng êm đềm. Phải rồi, đời người chỉ mong có được những khoảnh khắc bình yên như thế này, không còn là hoàng thượng hay hoàng hậu, không oán hận trách cứ, không phải quá khứ hay tương lai, mà chỉ là hai con người ở hiện tại thực tâm yêu nhau.

*****

Vào một đêm trăng sáng, trong vườn hoa yên ắng chỉ có tiếng gió lạnh vờn vút, xuất hiện hai bóng người đang đi qua những cành mai mọc vươn ra ngoài gây chướng ngại, ánh nến trong chiếc đèn lồng soi tỏ lối mòn chật hẹp ở phía trước. Đến đoạn kia thì một âm thanh nữ nhân kêu khẽ đột ngột, là do có cành mai vô tình vướng mắc vào áo khoác kéo xoẹt một đường, tức thì ánh nến ở phía trước dừng lại kèm theo câu hỏi sốt sắng:

- Hoàng hậu nương nương, người không sao chứ ạ?

Ánh trăng ở trên cao hoà với ánh nến lập loè bên dưới, soi tỏ khuôn mặt Du Ca cùng một cái lắc đầu có ý bảo không sao. Đối diện, tên thái giám

cũng là người cầm đèn dẫn đường đi này giờ mới nhắc nhở nương nương cẩn thận, sau đó thì quay lưng bước tiếp. Ở phía sau, Du Ca cũng lảng lảng đi theo. Nói về cái việc hoàng hậu cùng thái giám đến vườn mai vào đêm tối thế này thật là kỳ quặc! Có lẽ nên kể lại chuyện cách đây nửa canh giờ trước. Đó là ban này tên thái giám này đến Phụng Hoa cung, nói mình là người ở Bạch Lý viện - nơi ở của các thái giám mới vào cung - họ Phúc, được Liêu công công phái đến chỗ hoàng hậu để mời người đến vườn mai gặp hoàng thượng. Dĩ nhiên Du Ca lấy làm ngạc nhiên, Trình Liệt muốn gặp nàng vì sao không đến thẳng Phụng Hoa cung hoặc giả thì cũng đến Thiên Dật cung, cứ sao lại là vườn mai trong đêm khuya như vậy? Tức thì tên thái giám đáp rằng:

- Hoàng thượng tâm tư không vui mới đến vườn mai đi dạo, sau đó người yêu cầu Liêu công công mời nương nương cùng đến, Liêu công công lo lắng cho hoàng thượng nên ở lại vườn mai và sai nô tài đi thay.

Trông biểu hiện trầm tư nơi Du Ca, tên thái giám liền lấy ra thẻ bài ở Bạch Lý viện, thường thái giám ở đó đều mang thẻ này, như thẻ chứng minh mình là người được Liêu công công sai đến. Ngoài ra, gã còn nói thêm: "Hoàng thượng đang đợi nương nương, xin nương nương đừng nên chậm trễ!". Vừa thấy thẻ bài Bạch Lý viện vừa nghĩ Trình Liệt gặp chuyện gì mà tâm tư không vui phải đến vườn mai vào giờ này thế là dầu trong lòng còn chút nghi hoặc nhưng nàng cũng khoác áo vào, và nghe tên thái giám bảo "hoàng thượng đặc biệt muốn nương nương đến một mình" nên sau cùng nàng rời khỏi tấm cung mà không có Xuân Nhĩ theo.

Tên thái giám cầm đèn đi phía trước dẫn đường, Du Ca chậm rãi bước phía sau. Vườn mai có bao nhiêu lối thế mà gã dẫn nàng đi vào một lối chật hẹp lại nhiều cành cây gây vướng víu, nghe nàng hỏi thì gã đáp sợ hoàng thượng chờ lâu nên dẫn hoàng hậu đi đường tắt đến nhanh hơn. Chẳng rõ có tranh thủ được thì giờ không mà nàng bước theo khá vất vả, phần vì đêm tối không thấy rõ đường bên dưới phần vì trước mặt cứ xuất hiện những cành mai đan xen chằng chéo nhau khiến nàng càng khó định hướng. Để rồi sau đó bị cành cây xước qua áo khoác rách vải mà nàng không thể dừng lại, chỉ mong mau mau đến chỗ của hoàng thượng.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 32

Cuối cùng cũng ra đến nơi, Du Ca đưa mắt nhìn quanh nhận ra đây là ở giữa vườn mai nhưng lại chẳng thấy bóng dáng ai liền hỏi thì tên thái giám bảo có lẽ hoàng thượng đang ở phía trước nên gã sẽ đi xem sao, vừa dứt lời là đã mau chóng rời khỏi chỗ để hoàng hậu kịp nói gì. Gió đêm thổi đến khiến cả người lạnh lẽo, Du Ca kéo áo khoác lại, đưa mắt nhìn ánh nến lập loè ở phía xa xa rồi tắt dần. Tự dưng lúc này nàng cảm giác có gì đó không ổn, ban nãy sợ hoàng thượng chờ lâu nên hơi vội, nhưng đến đây chỉ thấy có mỗi mình lại nhận ra sự việc kỳ quặc. Bất chợt có tiếng bước chân vang lên phía sau, Du Ca lập tức quay qua và kinh ngạc:

- T ần tướng quân? Sao ngài lại ở đây?

Hoá ra là T ần Chinh! Chẳng ta không mặc tướng phục, trên người khoác áo lông ấm, cũng khó hiểu trước việc hoàng hậu có mặt tại vườn mai này, liền bước đến hành lễ sau đó hỏi lý do nương nương đến đây làm gì và nghe nàng trả lời:

- Là hoàng thượng gọi bản cung đến.

- Hoàng thượng? Th ần cũng được người truyền lệnh gọi đến đây! Trước đó một canh giờ, th ần đang ở tướng phủ thì có một tên thái giám nói rằng ở Bạch Lý viện do hoàng thượng sai đến đây truyền gọi th ần vào cung gấp nên th ần liền vội đi.

- Thái giám ở Bạch Lý viện? Có phải h ầu họ Phúc, ngay chân mày còn có vết sẹo?

- Vết sẹo thì th ần không để ý nhưng đúng là h ầu họ Phúc.

- Hấn cũng đến chỗ bản cung, nói hoàng thượng muốn gặp ta nhưng khi đến đây lại không hề có bóng dáng ai cả!

- Thần cũng không gặp hoàng thượng. Nương nương, vậy việc này...?

Câu nói còn chưa kết thúc thì lập tức Du Ca lẫn Tần Chính đồng loạt nghe thấy những tiếng bước chân tiến về phía này, cùng lúc là giọng hô lớn: "Hoàng thượng giá đáo!", tiếp theo phản chiếu trong đôi mắt đứng yên của Du Ca là bóng dáng Trình Liệt xuất hiện, theo sau dĩ nhiên có Liêu công công cùng dàn thị vệ và đi đầu đáng nói là có cả Triệu quý phi! Về như hai bên đều bất ngờ lẫn ngạc nhiên trước cuộc gặp mặt này nên trong một khắc ai nấy đều đứng yên lặng, mãi đến khi lấy lại bình tĩnh thì Du Ca mau chóng hành lễ: "Tham kiến hoàng thượng", bên cạnh Tần Chính cũng quỳ xuống, chấp tay nói rõ: "Thần tham kiến hoàng thượng!". Đứng trước mặt hai người họ, Trình Liệt mang biểu hiện mười phần lạnh lẽo, ánh mắt thâm trầm trở nên tăm tối còn hơn màn đêm đang bao phủ, cất tiếng:

- Đêm hôm như vậy mà hoàng hậu và tướng quân còn gặp mặt sao?

Biết ngay Trình Liệt thế nào cũng hiểu lầm, Du Ca liền bước lên trước giải thích:

- Hoàng thượng xin đừng hiểu lầm! Ban nãy có một thái giám ở Bạch Lý viện họ Phúc đến gặp ta nói rằng hoàng thượng đang dạo ở vườn mai và muốn ta đến ngay!

- Hừ bẩm hoàng thượng, thần cũng vậy! Là một thái giám ở Bạch Lý viện mang họ Phúc đến tâu phủ bảo hoàng thượng triệu gọi thần gấp nên thần vội vào cung, nhưng khi đến đây thì thần chỉ gặp hoàng hậu nương nương!

Tức thì Liêu công công hết nhìn Trình Liệt rồi nhìn sang Du Ca và Tần Chính:

- Nhưng thưa nương nương và Tần tướng quân, ở Bạch Lý viện không hề có thái giám nào mang họ Phúc!

- Không thể như vậy! Hẳn rõ ràng nói với bản cung là người do Liêu công công sai đến truy ền lệnh của hoàng thượng!

- Nương nương, hoàng thượng cả đêm ở ngự thư phòng không hề đặt chân đến vườn mai và càng không truy ền lệnh gì cả, nô tài cũng không sai thái giám họ Phúc nào đến Phụng Hoa cung gặp nương nương hay chỗ của T ần tướng quân...

Trong khi T ần Chinh hết sức kinh ngạc thì Du Ca đã mau chóng hiểu ra mọi chuyện, thần trách bản thân quá ỷ y để r ồi bị gài bẫy! Gã họ Phúc kia nhất định bị mua chuộc giả làm thái giám, biết đâu còn đánh cắp thẻ bài ở Bạch Lý viện r ồi đến chỗ của nàng và T ần Chinh, giả truy ền khẩu dụ của hoàng thượng hòng đưa hai người đến vườn mai này. Còn lý do thì có thể thấy rõ, chính là để Trình Liệt bắt gặp cái cảnh đêm khuya hoàng hậu cùng tướng quân lén lút gặp mặt!

Triệu Mỹ Nhân đứng bên cạnh hoàng thượng, không thể không lên tiếng rằng:

- Nương nương, chuyện này là thế nào, người nói về thái giám họ Phúc nhưng Liêu công công khẳng định không có người này? Cả T ần tướng quân vì sao cũng nói giống y hệt? Đêm khuya, hoàng hậu cùng tướng quân gặp mặt, rốt cuộc còn có lý do gì? Ban nầy, thần thiếp trên đường đến ngự thư phòng thì vô tình trông thấy dáng vẻ lén lút của T ần tướng quân đi về phía vườn mai liền gặp hoàng thượng nói ngay, nào ngờ khi đến đây còn gặp cả nương nương nữa.

- Triệu quý phi nương nương, thần đường đường chính chính đi vào cung vì sao lại nói là dáng vẻ lén lút? - T ần Chinh hỏi rành rọt.

- Ta trông thấy sao thì nói vậy, không thêm không bớt!

Nhìn biểu hiện thần nhiên từ Triệu Mỹ Nhân, Du Ca không khỏi thắc mắc, vì sao lại trùng hợp đến mức nàng ta đến ngự thư phòng thì trông thấy T ần Chinh, chưa kể đêm hôm nàng ta đến gặp hoàng thượng để làm gì? Nhìn vào sự việc biết ngay có kẻ đứng phía sau dàn xếp, tên thái giám giả mạo r ồi cả chuyện hoàng thượng xuất hiện đúng lúc không sai lệch một

khắc nào, quả nhiên là tính toán chu toàn thật! Du Ca không thể suy đoán Triệu Mỹ Nhân có liên quan đến kế hoạch tình vi này chẳng, bởi bây giờ đi đầu quan trọng nhất là Trình Liệt nên cái nhìn của nàng lúc này chỉ hướng vào hắn và chờ đợi.

Trình Liệt này giờ hoàn toàn im lặng, hết nghe người này đến kẻ kia lên tiếng rồi đến việc quan sát dáng vẻ của Du Ca và Tần Chinh, nét mặt của hai người tuy bất ngờ kinh ngạc nhưng vẫn bình tĩnh, kiểu như đường hoàng không làm gì hổ thẹn. Tuy nhiên trước cái cảnh đêm hôm như vậy, hoàng hậu cùng tướng quân gặp nhau trong vườn mai kín đáo thử hỏi hoàng thượng như hắn phải nghĩ gì? Dĩ nhiên khi nhìn vào sự việc đang bày ra trước mắt thì ai cũng hiểu rằng: Hoàng hậu có gian tình với tướng quân! Tiếp theo, vô tình thế nào ánh mắt sâu tối kia lướt qua áo khoác trên người Du Ca để rồi trong lòng hắn như có đại hoả, dầu bên trong giận dữ khôn lường ấy vậy ngữ khí lại vô cùng điềm tĩnh:

- Hoàng hậu, ngay cả áo khoác trên người nàng cũng bị rách toang vậy sao?

Tức thì Du Ca nhìn xuống, khi này đi qua những cành mai chẳng chịt do trời tối nên không thấy gì, nay trước bao nhiêu ánh nến từ lồng đèn trên tay thị vệ chiếu soi vào nàng mới thấy một mảng rách khá lớn trên áo khoác, lộ cả xiêm y mỏng manh bên trong cũng bị xước vài đường. Chợt nhiên lúc này nàng mới hiểu ra thêm một điếu, lý do gã thái giám giả mạo kia dẫn nàng đi qua lối rậm rạp như thế là để tạo nên vết xước trên y phục của nàng, từ đó ở trước mặt hoàng thượng mà nàng bày ra dáng vẻ không đứng đắn, khiến cho việc "gian tình" này thêm rõ ràng! Thật chẳng ngờ, kẻ đó lại có thể sắp xếp tỉ mỉ đến mức như vậy!

- Hoàng thượng, là do ta vừa từ hướng đó của vườn mai đi lại, lối đi ở đây chật hẹp lại rậm rạp cây cối nên xiêm y của ta bị xước!

Du Ca muốn giải thích rõ ràng chuyện y phục bị rách nhưng nào ngờ đâu lại vô tình đẩy bản thân vào tình huống oan trái hơn khi Triệu Mỹ Nhân thốt lên:

- Nương nương, vị trí mà người chỉ chính là "Hoan dạ tình", nơi mà trước đây các cung nữ lén lút tư tình với thị vệ vì vậy sau đó hoàng thượng ban lệnh cấm đến! Vậy là nương nương và T`ân tướng quân cùng ở trong đây đi ra sao?

Lời lẽ từ Triệu quý phi thật cay độc khiến Du Ca lẫn T`ân Chinh thoáng sửng người, bởi nói như vậy chẳng khác nào khẳng định rằng nàng và vị tướng họ T`ân vừa cùng vào "Hoan dạ tình" lén lút tư thông nên mới dẫn đến xiêm y rách toang? Không nói cũng rõ trong đầu Trình Liệt lập tức liên tưởng đến những khung cảnh gì ở nơi vườn mai, lòng không tìm được phần nộ mà quát lên:

- Đủ rồi!

Triệu Mỹ Nhân, Liêu công công cùng dàn thị vệ tức thì giật mình. Về phía Du Ca, bản thân trông rõ gương mặt cuồng nộ đáng sợ của Trình Liệt, dẫu đứng cách mấy bước chân nhưng vẫn cảm nhận rõ lớp hàn khí vây quanh hần dày cở nào, hần vốn dĩ trước đó đã không thích chuyện giữa nàng và T`ân Chinh, nay còn thêm sự việc như thế này nữa thì thử hỏi hần sẽ cảm thấy thế nào?

- Hay thật! Hoàng hậu và tướng quân có gian tình sao? Lại thêm xiêm y rách rưới thiếu đứng đắn, hai người còn gì để nói nữa không?

Du Ca chưa kịp đáp lời Trình Liệt là T`ân Chinh tỏ rõ thái độ, giọng kiên quyết:

- Muôn tâu hoàng thượng, th`ần và hoàng hậu nương nương không hề làm chuyện gì đáng hổ thẹn! Đây nhất định là một cái bẫy! Nếu hoàng thượng muốn trách phạt thì hãy phạt th`ần, xin đừng phạt nương nương!

- T`ân tướng quân sao lại nói vậy, rõ ràng bản cung và ngài đều bị oan!

Trước cảnh Du Ca và T`ân Chinh nói giúp cho đối phương càng khiến cơn giận nơi Trình Liệt thêm cao ngút trời, đến độ bàn tay li`ền vo lại thành quyền.

Và mọi chuyện còn chưa ngừng ở đó là đột nhiên vang lên âm thanh gay gắt cùng tiếng thút thít, rất nhanh ai nấy đều trông thấy ba thị vệ kéo theo một nha hoàn sau đó đẩy ngã nàng ta xuống trước mặt Trình Liệt, lúc nàng ta lồm cồm ngồi dậy thì Du Ca bất ngờ thốt lên: "Bách Hợp?". Nghe tiếng hoàng hậu gọi mình thế là Bách Hợp mau chóng ngược lên với vẻ mặt sợ hãi, cất tiếng cầu cứu:

- Nương nương xin cứu nô tỳ! Nô tỳ đã không kịp làm theo lệnh của người!

- Người nói gì vậy Bách Hợp? Bản cung ra lệnh gì cho người?

- Chính nương nương đã sai nô tỳ mang bức mật thư này đến bức tường sau vườn thượng uyển để giao cho thuộc hạ của tướng quân Du Quánh!

Du Quánh? Tại sao lại liên quan đến biểu ca? Mật thư gì? Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra, trong một lúc khiến Du Ca vô cùng bối rối mơ hồ. Hiển nhiên Trình Liệt cũng thắc mắc y hệt, lập tức hỏi đám thị vệ đưa Bách Hợp đến, tức thì họ bẩm rằng đang đi tuần đêm tình cờ phát hiện ra nha hoàn này thập thò mờ ám ở bức tường cuối vườn thượng uyển liền mang đến chỗ hoàng thượng!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 33

Trình Liệt đưa đôi mắt lạnh lẽo sang Bách Hợp đang run rẩy, âm sắc vang lên rõ ràng đáng sợ:

- Nói mau, người là nha hoàn của hoàng hậu, đêm khuya lén lút làm gì?
- H ồi bẩm hoàng thượng, nô tỳ... nô tỳ được hoàng hậu nương nương dặn dò mang mật thư này giao cho thuộc hạ của Du Quánh tướng quân!

Liêu công công mau chóng giắt lấy mật thư từ tay Bách Hợp rồi trình lên hoàng thượng. Bên ngoài thư đề cái tên "Du Quánh", bút tích xem qua rất giống của Du Ca, tiếp theo hắn liền mở thư ở bên trong ra đọc. Ánh mắt thâm trầm kia rơi trên từng con chữ được viết nắn nót tỉ mỉ, để rồi chẳng rõ đọc được đi đâu gì mà biểu cảm trên gương mặt vị hoàng đế đó càng trở nên đáng sợ vạn phần, cái nhìn phần nộ hết muốn thêu đốt bức thư ở trên tay. Khẽ nhích chân lên trước đứng đối diện với Du Ca còn chưa hiểu chuyện gì, hắn đưa thư cho nàng, gần từng chữ:

- Thế này Du hoàng hậu còn gì để nói?

Nhanh chóng đón lấy bức thư, Du Ca thấy rõ từng nét chữ hiện dưới ánh nến rất giống bút tích của mình mặc dù trước đó chưa hề viết nó bao giờ, nhưng đi đâu khiến nàng kinh tâm chấn động hơn nữa là nội dung được viết ra, phút chốc cảm thấy rợn người trước kế hoạch quá ư hoàn chỉnh này, mọi tình tiết đều vô cùng tinh xảo từ việc tính toán thời gian địa điểm cũng như việc xiêm y bị rách xước. Ngay tức khắc, nàng nhìn xuống Bách Hợp và bắt gặp ánh mắt kia vừa lảng đi, liền cúi xuống nắm chặt bờ vai nha hoàn này lay mạnh đồng thời tức giận hỏi:

- Nói! Rốt cuộc người nhận lệnh từ ai mà tạo ra mật thư giả này giá họa cho ta?

Bách Hợp lắc đầu bật khóc, luôn miệng nói "là nương nương sai nô tỳ làm, sao bây giờ người lại nói vậy", đi đâu đó khiến Du Ca càng thêm giận không ngừng giật mạnh thân thể yếu đuối kia. Trước cảnh hoàng hậu như thể mất bình tĩnh, Trình Liệt bảo thị vệ kéo nàng ra khỏi nhân chứng, đợi thời giật nhẹ bức mật thư lại. Hết nhìn Du Ca bị kìm giữ xong hắn nhìn vào trong thư đợi thời đọc lớn nội dung bên trong đó cho những người còn lại nghe, quả nhiên ai nấy đều chấn động: Du Ca cùng Du Quánh bàn kế hoạch gây dựng đội quân riêng, mưu đồ tạo phản!

- Vật chứng rõ ràng như vậy, nàng còn nói không phải ư?

- Hoàng thượng, ta thật sự không biết gì về mật thư này! Du gia ta tuyệt đối không nuôi trữ quân đội riêng, càng không mang ý đồ phản nghịch như vậy!

- Thế nàng có nhận ra, đây rõ ràng là bút tích của nàng?

- Đó chính là điếu mà ta không hiểu! Có kẻ nào đó mạo danh bút tích của ta!

- Mạo danh? Sao ta càng nhìn lại càng thấy giống bút tích của nàng vậy?

Trình Liệt ở trước mặt Du Ca thẳng thắn đến tận nỗi, ánh mắt thâm sâu lạnh lẽo đó như thể nhìn thấu suy nghĩ của nàng, rằng nét chữ trong bức thư kia giống với nét chữ của nàng đến mức thần kỳ! Thậm chí ngay cả nàng cũng không phát hiện ra sự sơ hở nào qua từng con chữ đó, cứ y như chúng bị phù phép! Trước cái nhìn thần thò từ hoàng hậu, Trần Chính lập tức thưa:

- Hoàng thượng anh minh, chuyện này ắt có uẩn khúc, thần cũng tin hoàng hậu nương nương và tướng quân Du Quánh không mưu lòng phản vua!

Bấy giờ, Trình Liệt đưa mắt nhìn qua vị tướng trẻ đã quỳ gối khá lâu, hỏi nhạt:

- Tầ n tướng quân, chuyện gian tình giữa khanh và hoàng hậu trầ m còn chưa xét xong, khanh có quyền gì lên tiếng về ý đồ mưu phản của Du gia?

- Hoàng thượng, thầ n...

- Mọi chuyện đã rõ ràng ở trước mắt, trầ m không muốn nghe thêm lời nguy biện nào nữa! Hoàng hậu và Tầ n tướng quân đêm khuya lén lút gặp nhau nghi ngờ có gian tình, trầ m lệnh bắt Tầ n tướng quân giam vào ngục chờ tra xét, còn hoàng hậu đang mang long thai nên tạm thời giam giữ ở Phụng Hoa cung, chưa có lệnh của trầ m không được rời khỏi! Truyề n lệnh trầ m, bắt tướng quân Du Quầ n áp giải vào cung để trầ m thẩm tra! Về nha hoầ n Bá c Hợ p thì đem nhốt vào ngục!

Sau câu hạ lệnh từ hoầ n thượng, thị vệ đưa Du Ca trở về Phụng Hoa cung, còn Tầ n Chín h và Bá c Hợ p lầ n lượt bị đem vào ngục giam. Thấy mọi chuyện đã xong xuôi, Triệ u Mỹ Nhân cúi người hành lễ thừa đến lúc về lại Nhàn Ninh cung. Khi nàng ái phi vừa rời đi, Liê u công công đến bên cạnh Trìn h Liệ t vẫn đứng yên lặng, dọ ý hỏi bây giờ phải làm gì? Trong đêm tối, ánh mắt vị hoầ n thượng đó sâu hơn cả hố sâu vạn trượng, quét nhẹ một thầ m ý kín đáo xuống bức mật thư trên tay...

Trở về Nhàn Ninh cung, Triệ u Mỹ Nhân không tìm nổi hả hê ở trong lòng liề n bật cười khanh khách khiến Thu Tạ ở bên cạnh cũng phầ n nào hiểu ra sự tình:

- Du hoầ n hậu và Tầ n tướng quân bị bắt gặp ở vườn mai, còn cả mật thư mưu đồ tạo phản, có phải đây là sắp xếp của nưồ n nưồ n?

- Thế người nghĩ còn ai đủ bản lĩnh tạo dựng kế hoạch hoầ n hảo đến vậy?

Chậm rãi ng ẩ xuống trước gương, Triệ u Mỹ Nhân vừa tháo những trang sức lộng lẫy ở trên mái tóc xuống vừa điề m nhiên hỏi:

- Người có nghe về thuật sao y bút tích điề u luyện đến nỗi không thể phát hiện ra kẻ hở dù nhỏ nhất? Trong thiên hạ chỉ có bảy dòng họ nổi

tiếng lưu truyền về khả năng tuyệt diệu này, và ta đã rất vất vả để tìm ra một trong số họ...

Phản chiếu trong tấm gương là đôi mắt sắc bén độc địa cùng nụ cười vô cùng thoả mãn, Triệu Mỹ Nhân thích thú ngắm nhá sắc của mình, theo đó những bí mật về kế hoạch công phu kia dần được tiết lộ: Sau khi biết rõ mối quan hệ giữa Du Ca và Tần Chinh, nàng ta mua chuộc một gã đầu bếp giả làm thái giám, đánh cắp thẻ bài ở Bạch Lý viện rồi dẫn dụ Du Ca cùng Tần Chinh đến vườn mai vào ban đêm, còn mình kéo léo đưa hoàng thượng đến đúng lúc để chứng kiến màn "gian tình" đó! Không chỉ huỷ hoại danh tiết của Du Ca, mỹ nhân họ Triệu còn đánh thêm một đòn phủ đầu nữa là giá hoạ Du gia có mưu đồ tạo phản. Nàng ta lệnh cho gã thị vệ theo dõi Phụng Hoa cùng tìm đến Bách Hợp, đe dọa nha hoàn đó làm thế nào để ăn cắp được bút tích của hoàng hậu, tiếp theo sai người vất vả dò la tìm ra hậu duệ của dòng họ nổi tiếng về việc sao y bút tích. Đó là một người họ Phan làm nghề thầy thuốc, sống ẩn dật ở thành Phủ Lục cách xa Yên Kinh. Sau cùng cũng có được mật thư tuyệt hảo kia, rồi sai nha hoàn Bách Hợp đến thượng uyển, dùng mọi cách để thị vệ tuần đêm phát hiện ra đúng lúc!

Lắng nghe toàn bộ âm mưu dàn dựng hoàn hảo đó, Thu Tạ không khỏi bất ngờ:

- Chuyện như vậy tại sao nô tỳ không hề hay biết?

- Người đạo gần đây rất lơ là, không còn chuyên tâm như trước, làm sao ta có thể tin tưởng giao phó việc quan trọng này cho người! Tóm lại, bây giờ mọi chuyện cũng xong xuôi rồi. Vừa có gian tình với tướng quân, vừa có ý đồ tạo phản, phen này Du Ca đó không qua nổi kiếp nạn này đâu!

Thu Tạ im lặng khi nhìn vào trong gương, nó phản chiếu một gương mặt vô cùng xinh đẹp nhưng bên trong vỏ bọc ấy lại là tâm địa xấu xa quỷ quyệt vô hạn.

Sự việc đêm qua mau chóng lan truyền đến tai các thần tử, dĩ nhiên cả thượng tướng quân Tần Dực bởi vụ việc lần này còn có liên quan đến thứ tử. Buổi thiết triều hôm nay cũng mang bầu không khí căng thẳng, Trình

Liệt vẫn ngồi trên long toạ, và bên dưới là Tần Chính và Du Quán đang quỳ, bên cạnh Tần Dực đứng yên lặng có lẽ đang suy nghĩ làm cách nào để bảo vệ được con. Chuyện đêm qua giữa hoàng hậu và thứ tử tại vườn mai như thế nào ông không rõ được, chỉ biết đêm khuya không thấy con ở trong phòng liền hỏi hạ nhân thì nghe báo, thiếu gia được hoàng thượng gọi vào cung gấp! Còn chưa rõ thực hư ra sao thì sáng sớm nay đã nhận tin dữ: Tần Chính bị giam vào ngục do nghi ngờ có gian tình với hoàng hậu! Thế là Tần Dực gấp rút vào triều, hỏi rõ mọi chuyện. Bên cạnh đó ông còn nghe về bức mật thư mà hoàng hậu gửi cho Du Quán, bên trong mang ý đồ muốn mưu phản! Bao nhiêu chuyện kéo đến khiến các thần tử tâm trí rối rắm.

Sau khi nghe Tần Chính kể lại mọi chuyện, chánh điện vang lên tiếng bàn tán. Hết nhìn hoàng thượng rồi thượng tướng quân, thái sư sau cùng đành lên tiếng:

- Hỡi bẩm hoàng thượng, theo thần chuyện này có ẩn tình. Ai ai cũng biết, Tần thượng tướng quân trung trinh trung liệt, với hoàng thượng không hai lòng, một người như thế không thể dấy dỗ thứ tử làm ra chuyện bại hoại loạn phép như vậy! Chưa kể tướng Tần Chính bao năm chưa hề phạm quân chế, lập nhiều chiến công, lòng trong sạch cũng giống hệt phụ thân, vì vậy với hoàng hậu đêm qua rõ ràng là có kẻ đứng phía sau dàn dựng vu oan.

- Thái sư, nhưng chính mắt hoàng thượng trông thấy cảnh hoàng hậu nương nương cùng Tần tướng quân ở trong vườn mai đêm khuya, lại còn y phục không chỉnh tề, cho dù bị gài bẫy thì tại sao đáng vẻ cũng thiếu đứng đắn như vậy?

- Nhưng Du hoàng hậu trước giờ vẫn giữ tôn nghiêm, đối với hậu cung luôn biết cách chủ quản, chưa kể nương nương còn mang long thai hà có gì có gian tình với tướng quân để bị phát hiện?

Nghe các vị thần tử nói rõ như vậy, Tần Dực hướng mắt lên long toạ, đầu rỗng:

- Bẩm, thần tin thứ tử của thần không gây ra chuyện bại hoại như vậy, và hoàng hậu nương nương một lòng với hoàng thượng, mong người minh xét đừng để rơi vào kế hoạch xảo trá của kẻ khác!

Trình Liệt chợt nhiên nở nụ cười dù gương mặt vẫn lạnh băng, trầm giọng hỏi:

- Vụ việc đến giờ vẫn còn đang đi đầu tra, hiện nay chưa có phát hiện nào cho thấy cảnh đêm qua là dàn dựng, những gì T`ân tướng quân nói cũng chỉ là một phía không có chứng cứ xác thực, trông khi chính mắt trẫm lại trông thấy sự việc rành rành như thế, thử hỏi thượng tướng quân rằng trẫm nên tin những gì đã thấy hay những gì đã nghe? Nếu ngài có mặt ở đó chưa chắc đã có suy nghĩ khác trẫm.

- Thần... - T`ân Dực ngưng bật, bởi so với những lời nói không xác thực thì cái chuyện nhìn thấy rõ ràng ở trước mắt vẫn là đáng tin hơn.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 34

Quan sát biểu hiện có phần lúng túng từ Tần Dực, Trình Liệt thu hồi nụ cười mang thâm ý kia lại, bấy giờ mới chuyển sang Du Quánh:

- Du tướng quân, về chuyện hoàng hậu gửi mật thư có ý đồ mưu phản cho khanh, khanh có gì muốn nói thì cứ nói rõ đi!

Du Quánh chậm rãi ngược lên nhìn hoàng thượng, chấp hai tay thưa rằng:

- Muôn tâu hoàng thượng, thần tuyệt nhiên chẳng hề biết gì về mật thư tạo phản kia, đêm qua cũng không sai thuộc hạ nào đến thượng uyển, càng không tin hoàng hậu nương nương gửi nó cho thần! Du gia tuy không có chỗ dựa nơi triều chính và không được trọng dụng, nhưng chưa bao giờ thần mang ý hai lòng với thiên tử ở trên cao! Với những gì có được, thần cảm tạ long ân của thánh thượng, tận tâm tận tụy phục vụ triều đình, cúi mong hoàng thượng anh minh suy xét!

- Trẫm được biết trong Du gia có một đội binh trên ngàn người? Lý do gì Du gia khanh lại nuôi giữ một lượng binh như vậy?

- Hỡi hoàng thượng, đó chẳng qua là đoàn lính phòng vệ của Du gia, do trước đây Yên Kinh có trộm cướp hoành hành khiến bá tính khổ sở vì vậy gia phụ thần đã xin phép tiên đế cho xây dựng một đoàn lính phòng vệ hòng bảo vệ dân chúng...

- Khanh có biết nuôi trữ quân lính riêng là đại tội, cho dù là lính phòng vệ thì cũng phải suy xét kỹ càng và trình báo rõ với trẫm.

- Nếu Du gia thần có ý tạo phản thì một ngàn lính ít ỏi đó có thể làm được gì?

Các thần tử bắt đầu bàn luận, tướng Du Quán nói đúng lắm, chẳng ai tạo phản chỉ với một ngàn lính quá ít như thế! Về phần Trình Liệt, hắn vẫn chăm chú nhìn Du Quán và thấy đôi mắt đó sáng rực bình thường, lại đứng từng lời nói đầu rõ ràng chí lý. Tiếp theo hắn yêu cầu Liêu công công mang ra một cái khay, trên đó là mật thư tạo phản và một tờ giấy có mấy dòng thơ, lệnh vị thái giám đi một vòng cho những thần tử xem qua hòng đối chiếu bút tích, tiếp đến là đưa cho Du Quán đọc.

- Bút tích trên mật thư và bài thơ đó, đều là của hoàng hậu nương nương! Trẫm đã đích thân đối chiếu kỹ lưỡng, quả nhiên chỉ có thể là cùng một người. Rõ ràng chính hoàng hậu đã ghi trong mật thư những lời lẽ mang ý đồ mưu phản, cùng với tên của khanh, khanh nói xem với chứng cứ thuyết phục thế này trẫm phải làm sao?

Lần này chánh điện tiếp tục vang lên những lời xôn xao không ngớt, vẻ như đang có chiều hướng chuyển qua nghi ngờ Du gia, bởi sự thật bài thơ có đề tên "Du Ca" với bút tích trên đó so với trong mật thư có thể nói là y hệt nhau! Chứng tỏ, hoàng hậu là người viết bức thư "phản nghịch" ấy và liệu Du Quán có thể trong sạch khi tên mình được nêu rõ trong thư? Có lẽ chính vị tướng họ Du cũng không thể biện luận khi cầm trên tay hai tờ giấy đúng với bút tích của biểu muội.

- Thật trùng hợp! Du hoàng hậu và Tần tướng quân có gian tình, lại còn mật thư tạo phản gửi cho Du tướng quân, lý nào Tần gia và Du gia đang liên thủ?

Câu phỏng đoán đáng sợ từ một thần tử vang lên giữa cục diện rối ren, lần nữa khiến lời bàn tán nơi chánh điện càng thêm lớn. Trong khi Tần Dực, Tần Chinh và cả Du Quán đều rơi vào vòng lao lý thì ngẩng trên ngai vàng kia, Trình Liệt lại mang một gương mặt điềm tĩnh đến khó đoán...

Khi bãi triều, Trình Liệt bước ra sảnh chánh điện, còn chưa kịp đặt chân xuống những bậc thang khắc rồng thì từ xa có thị vệ đi đến tâu rằng: "Hồi hoàng thượng, hoàng hậu nương nương đã chờ dưới chánh điện rất lâu xin được diện kiến", tức khắc hắn không khỏi ngạc nhiên chẳng phải đã hạ lệnh giam giữ nàng ở Phụng Hoa cung sao? Hắn hỏi thị vệ và được biết Du Ca

muốn rời khỏi tẩm cung nhưng bị thị vệ ngăn lại, nàng chẳng màng đến khẩu dụ của thánh thượng liền rút kiếm ra quyết liệt muốn đấu một trận. Hoàng hậu đang mang long thai, thị vệ sợ ảnh hưởng đến phụng thể sẽ bị hoàng thượng trách phạt nên đành nhường bước. Thật không thể chịu nổi tính khí ngang tàng đó của nàng, Trình Liệt đành hạ lệnh để nàng đến diện kiến. Không quá lâu sau, bóng dáng Du Ca xuất hiện bước nhanh đến chỗ hoàng thượng còn đứng trên bậc tam cấp, mau chóng hành lễ rồi hỏi:

- Có phải hoàng thượng đã lệnh bắt biểu ca Du Quánh vào ngục?

- Hoàng hậu nàng lại muốn kháng lệnh sao? Chẳng phải ta lệnh nếu không có sự cho phép của ta thì nàng không được rời khỏi Phụng Hoa cung nửa bước?

- Hoàng thượng, chuyện cấp bách này không chỉ liên quan đến ta mà còn là Du gia, thử hỏi làm sao ta có thể ngẩng đầu?

Trình Liệt chậm rãi quay qua nhìn trực diện Du Ca, mang chất giọng vô cảm:

- Chuyện triều chính không cần hậu cung xen vào, chưa kể nàng hiện đang là nghi phạm, đừng tự ý hành sự nữa nếu không đừng trách ta nặng tay với nàng!

Hết việc bị nghi có gian tình với tướng quân, lại thêm việc dính líu về mật thư mang ý phản nghịch, bao nhiêu cái tội khủng khiếp đổ lên đầu như thế thử hỏi làm sao Du Ca khoan tay để mặc chuyện xét xử, huống hồ bản thân bây giờ còn để ý đến kháng lệnh hay không ư, vì vậy trước lời đe dọa từ Trình Liệt thì nàng càng chẳng để ý đến liền bước lên đứng ngay phía trước và kiên quyết:

- Chuyện đêm qua giữa ta và Tần tướng quân nhìn vào rõ ràng là có sắp đặt! Ta và ngài ấy vừa gặp nhau thì chàng đã đến đúng lúc, làm gì có chuyện không sai một khắc như vậy? Nếu khi ấy chàng kịp ra lệnh phong tỏa xung quanh vườn mai thì biết đâu đã bắt được tên thái giám giả mạo kia!

- Cho dù có kẻ giả mạo đó thì xung quanh vườn mai có bao nhiêu tâm cung và viện cung, trong lúc thị vệ lục soát hết thì hẳn cũng bỏ trốn rồi! Nàng đừng quên, là Triệu quý phi trên đường đến ngự thư phòng tình cờ trông thấy Tần tướng quân đi về phía vườn mai nên đã đến gặp ta bẩm lại. Nếu theo cách của nàng thì nàng ta cố tình sắp đặt để ta bắt gặp hai người ở vườn mai ư?

- Ta không nói là Triệu quý phi đứng phía sau dàn dựng, nhưng rõ ràng lời nàng ta chưa thoả đáng và vì sao có sự trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy, chưa kể đêm khuya trời tối lại nhìn từ xa làm sao nàng ta nhận ra đó là Tần tướng quân trong khi ngài ấy không hề vận tướng phục? Rõ ràng chính chàng cũng nhận ra đi đâu ấy!

- Nàng đừng nói nữa, quay về Phụng Hoa cung và nghỉ yên ở đó! Chuyện giữa nàng và Tần tướng quân cùng với bức mật thư mưu phản, tự ta có cách giải quyết!

Trước dáng vẻ lạnh lùng thản nhiên từ Trình Liệt, Du Ca tự hỏi trong lòng hẳn đang nghĩ gì? Là nghi ngờ nàng, tin tưởng nàng hay vốn dĩ đã mang toan tính riêng? Vì sao người nam nhân ở trước mặt này lại khiến nàng mù mờ khó đoán đến vậy, từng bước hẳn đi đầu đem theo cả một dụng ý sâu xa khiến nàng có cần đèn soi cũng vô phương. Hắn có lúc dịu dàng chân thành với nàng, nhưng cũng có lúc tâm cơ sâu thẳm vạn biến làm nàng khổ sở suy đoán. Tức thì nàng vươn tay nắm lấy vạt áo long bào lạnh lẽo đó, bất giác buông một câu hỏi:

- Rốt cuộc là chàng có tin ta không...?

Chăm chú nhìn khuôn mặt nửa bình thản nửa chờ đợi của giai nhân trước mắt, Trình Liệt trong một khắc thoáng im lặng, đáy mắt bao phủ tầng tầng lớp lớp mờ mịt như thể không muốn ai có thể đoán ra ý nghĩ thật sự ẩn chứa bên trong ấy. Không chỉ giữa việc tin hay không, mà còn phản chiếu những suy tính sâu xa khác.

- Sự việc nghiêm trọng thế này chẳng thể nào chỉ nói vài câu tin hay không! Ta đã nói rồi, nàng đừng tùy tiện nữa, ta ắt biết cách xử trí ổn thoả!

- Trình Liệt, ta những tưởng chàng đã hiểu rõ tình cảm ta dành cho chàng như thế nào! Du Ca này có thể là loại nữ nhân bại hoại như vậy sao? Phản bội phu quân và còn mang ý đồ hãm hại chàng ư? Còn cả Tần bá bá, Tần đại ca và biểu ca Du Quánh, Du gia lẫn Tần gia đều tuyệt đối không làm chuyện gây hại cho thiên tử! Nếu chàng hồ đồ xử tội các công thần thì chẳng khác gì Nguyên đế năm đó!

Ngay lập tức đôi mắt thần nhiên kia liền tối sầm, con người sẫm màu chợt nở ra bởi giận dữ, nét mặt trở nên đanh sắc vô cùng, Trình Liệt mau chóng túm chặt lấy hai đầu vai mảnh mai đó mà không nghĩ có thể khiến Du Ca đau, trong lòng cuồn cuộn khi bị so sánh với Nguyên đế trong lịch sử Bắc Đại sáu mươi năm trước, vì nhu nhược hàm hồ mà xử oan công thần khiến người đời về sau gọi bằng hai từ "hôn quân"! Nàng vì sao dám đem hắn ra so sánh như thế?

- Du Ca, nàng đừng nghĩ ta hết lần này đến lần khác bỏ qua cho nàng thì nghĩa là ta nhân nhượng nàng! Đừng bao giờ quên vị trí của mình chỉ là hoàng hậu chốn hậu cung, bản thân muốn nói gì thì phải suy nghĩ kỹ càng! Du gia của nàng và cả Tần gia đều là dòng dõi tiên triêu, ta há có thể an tâm sao?

Dẫu bị Trình Liệt bóp vai đến đau nhưng Du Ca chẳng màng, chỉ mang biểu hiện vô cùng kinh ngạc trước những lời lẽ vừa phát ra đó, thế đây chính là suy nghĩ thật lòng của vị hoàng đế này ư? Nàng thật sự không hiểu nổi hắn nữa...

- Ta từng nghĩ, nỗi hận của chàng đối với gia phụ ta sẽ dần nguôi ngoai theo thời gian nhưng có lẽ ta đã lầm rồi.

- Nguôi ngoai sao? Ta chưa bao giờ nói như thế cả! Mẫu thân và phụ thân ta trải qua đau đớn bất công như vậy mà ta có thể quên ư? Mỗi đêm trước khi ngủ, ta nhắm mắt lại thì đều trông thấy dáng vẻ khổ đau nhưng nhớ của mẫu thân, dù không chứng kiến tận mắt cái chết của phụ thân nhưng ta cũng có thể hình dung được cảm xúc xót xa tận cùng ấy, cả chuyện ông ấy không hề muốn rời xa mẫu thân ta! Tất cả đều là Ân thúc

kể lại cho ta, trái tim lẫn trí óc này đều không lúc nào quên được mối thù đáng hận đó, nàng hiểu không?

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 35

Miệng nói ra mỗi một câu là một lần Trình Liệt lay mạnh bờ vai Du Ca một cái, mang theo biểu hiện cuồn cuộn nỗi khổ sở, ánh mắt u tối hết kiêu ngạo năm qua đầu chìm trong bóng tối của hận thù tột độ và trong lòng vị đế vương chí tôn đó chưa một lần hiểu thế nào là thanh thản, đây là hình ảnh của một Trình Liệt phản chiếu trong đôi mắt thất thần trống rỗng của Du Ca. Đầu rồi người nam nhân cách đây vài tháng trước vẫn dịu dàng âu yếm nàng, người đã cùng với nàng xuất cung dạo chơi thật vui vẻ, người mà hôm ấy đốt pháo hoa mừng sinh thần rồi cùng nàng trải qua đêm ân ái ngọt ngào khó quên và cũng chính người đó đã ôm nàng êm đềm ra sao khi hay tin nàng mang thai? Giờ đây ở trước mặt nàng chỉ là một con người dường như cả đời chìm trong oán hận không dứt, vô cùng đáng sợ! Hẳn bây giờ nàng đã hiểu, Trình Liệt chưa bao giờ khoan dung với mình!

- Ta lặp lại lần nữa, nàng hãy trở về Phụng Hoa cung! Nếu còn tự ý rời tâm cung một lần nữa thì nàng đừng trách ta vô tình với nàng!

Vẫn giữ nguyên dáng vẻ băng lãnh vô cảm, Trình Liệt hờ hững buông vai Du Ca ra đồng thời quay lưng đi. Bất giác trong lòng dâng lên một nỗi sợ khôn tả, nhất là khi dõi theo tấm lưng to lớn kia xoay lại ở ngay trước mắt mình, nàng liền bước vội theo và vươn tay ra cốt nứu lấy vạt áo long bào uy quyền đó cứ như bất lực nứu lấy trái tim băng giá của người nam nhân ấy, miệng gọi khẽ: "Trình Liệt...". Thế nhưng vào khoảnh khắc đó, vị hoàng thượng đã lạnh lùng gạt tay Du Ca bằng một cú hất mạnh, chính bởi hành động nhần tâm không kìm chế ấy đã khiến nàng ngã ra sau. Lúc ấy nàng đứng gần mép bậc thang, trên mỗi tam cấp lại đóng băng do đêm qua tuyết rơi, vì vậy nàng trượt chân ngã nhào xuống dưới. Nghe Du Ca la lên một tiếng, Trình Liệt lập tức quay qua và thấy thân ảnh mỏng manh vượt khỏi tầm mắt mình, cánh tay liền vươn ra định giữ lại nhưng không kịp

nữa. Nàng ngã xuống ba tầng tam cấp đầy tuyết, trước cái nhìn kinh ngạc sững sờ của hắn.

Đến khi cái lún dài ngừng lại thì thân thể mềm mại ấy nằm bất động trên đất, Du Ca thở dốc, cả người đau nhức từng cơn và tiếp theo cảm nhận cái đau dữ dội truyền từ bụng. Nàng nhắm mắt nghiêng răng đưa tay xuống ôm bụng đồng thời mở mắt nhìn nơi chân mình và trông thấy một dòng máu đỏ tươi chảy ra không ngừng. Đứng! Đứng mà! Đứa con của nàng... Không thể! Nàng không thể để mất con lần nữa! Bàn tay níu chặt vạt váy trong đau đớn lẫn tê tái, nàng giương đôi mắt đắm lệ hướng lên phía trên cao, nơi Trình Liệt vẫn đứng yên lặng nhìn xuống.

- Cứu... cứu lấy con chúng ta... Trình Liệt...

Nhưng chỉ nói được đến đó là nàng đã hoàn toàn mất sức rồi ngất lịm đi.

Du Ca không hiểu sao mình lại đến vườn uyển của Phụng Hoa cung trong khi trước đó vẫn còn nhớ mình đang ở sảnh chánh điện gặp Trình Liệt. Và đi đâu khiến nàng ngạc nhiên hơn nữa là ngay trước mặt, hắn đang chơi đùa vui vẻ với một nam hài tử tầm mười tuổi, khuôn mặt của đứa trẻ ấy nàng chưa từng gặp bao giờ. Nàng nghe nó gọi "phụ hoàng" và Trình Liệt đã đáp lại tiếng gọi đó, đi đâu ấy có nghĩa đây là một trong những hoàng tử thế nhưng vì sao nàng thấy lạ mặt... Lạ lùng thay, Du Ca nhận ra nam hài tử kia có đi đâu gì rất thân thương, dù chưa hề gặp qua lần nào nhưng lại mang một mối liên kết gần gũi với mình! Đang chơi vui vẻ thì đứa trẻ đó chợt dừng lại, hướng mắt về phía nàng vẫn đứng nhìn chăm chú, xem kìa nó mang gương mặt giống hệt Trình Liệt, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời và chân mày mũi kiếm, chẳng những thế chiếc mũi lẫn cái miệng lại rất giống nàng! Nó từ từ tiến lại gần, nắm lấy tay nàng rồi mỉm cười đáng yêu khi gọi: "Mẫu hậu!".

Hai từ đó vừa cất lên là ngay lập tức dội mạnh vào trái tim khiến Du Ca hiểu ra, đứa trẻ đứng ở trước mặt này chính là đứa con của nàng! Phải rồi, chẳng phải nàng đang mang thai sao, mỗi ngày đều hạnh phúc chờ đợi, tự

nhủ phải bảo vệ giọt máu này...! Nàng chậm rãi cúi xuống, đôi mắt lấp lánh hạnh phúc nhìn con.

- Mẫu hậu, con rất muốn ở lại bên người lâu thêm nữa nhưng không kịp nữa rồi, đã đến lúc con phải rời đi. Xin người đừng vì thế mà đau lòng, cho dù mẫu tử ta chỉ ở cạnh nhau một thời gian ngắn nhưng con rất vui! Mẫu hậu đừng trách phụ hoàng, đây không phải là lỗi của người. Mẫu hậu nhớ bảo trọng! Con đi đây!

Du Ca còn chưa kịp hiểu gì thì nam hài tử đó đã buông tay nàng ra, vẫn còn ngoái đầu nhìn lại và đôi chân cứ đi xa, xa mãi cho đến lúc bước vào khoảng không trắng xóa hư vô khiến nàng vội vã đuổi theo, hai tay giơ ra cố gắng giữ con lại...

- Con ơi...!

Du Ca giật mình tỉnh giấc, miệng vẫn còn mở cùng âm thanh xót xa vừa bật ra, khiến Trình Liệt đang ngủ bất động bên giường phút chốc bừng tỉnh, quay qua đã thấy nàng tỉnh dậy cùng đôi mắt bên thần chớp liên tục, bàn tay tự lúc nào đã giơ lên cao hết như vừa níu kéo một thứ ảo ảnh mờ hồ. Hắn nhanh chóng nắm lấy bàn tay đầy mồ hôi lạnh toát đó, chậm rãi cúi xuống nhìn gương mặt tái nhợt yếu ớt của nàng, miệng hỏi gì đó rất khẽ. Nàng chẳng nghe được gì cả, ánh mắt sợ hãi trống rỗng hết nhìn xung quanh căn phòng quen thuộc sau đó nhìn qua Trình Liệt, biểu hiện trên mặt không còn giận dữ phẫn nộ nữa mà trầm lắng ngưng đọng, tuy rất tĩnh lặng thế nhưng phảng phất chút gì đó khổ đau mất mát.

Tức thì Du Ca ngẩng dậy, toàn thân nhức nhối chẳng còn sức lực, lại lần nữa nhìn Trình Liệt rồi tiếp theo nhìn qua lại thấy một đàn thái y quỳ gối dưới đất với vẻ căng thẳng vô cùng, chưa hết còn có Xuân Nhĩ cùng những nha hoàn khác đang nhìn hoàng hậu mà khóc thút thít. Kỳ lạ thay, dù chưa ai nói gì cả ấy thế tự nàng cũng đã hiểu ra điều gì đó, bất giác nhìn xuống bụng mình. Bàn tay nắm lấy tay hắn bỗng nhiên siết chặt bất ngờ, nàng đặt tay còn lại lên bụng và tự hỏi, vì sao bản thân không còn cảm nhận được sự sống nào nữa? Linh cảm của người mẹ đã mách bảo cho nàng biết một sự thật vô cùng tàn khốc, đôi mắt bị ai không khóc được nữa.

- Có phải con của ta đã mất rồi không...?

Các thái y lần lượt nhìn nhau mà chẳng dám lên tiếng, còn Xuân Nhĩ dù cố kìm nén nhưng âm thanh nức nở trong cổ họng nghe ngày càng lớn hơn, về phần Trình Liệt thì khẽ nhắm mắt lại, dùng sự điềm tĩnh lạnh lùng thường trực để ghìm cảm giác mất mát đau xót trong lòng, tiếp theo mở mắt ra đã thấy Du Ca chăm chú nhìn mình bằng đôi mắt ngập lệ, tưởng chừng sự rộng lớn của thiên hạ ngoài kia không thể khoả lấp được nỗi thương đau lúc này trong tim nàng. Một tay nắm chặt bàn tay run rẩy ấy, tay còn lại vòng qua ôm lấy thân thể đang chịu đựng đau đớn, hấn đẩy nhẹ nàng vào trong lòng mình, không nói lời nào chỉ làm duy nhất hành động an ủi xoa dịu. Tựa cảm lên đôi vai cứng cáp nhưng lúc này cũng mềm ngắt đi, Du Ca chớp nhẹ hàng mi, lệ cứ theo đó tuôn ra chẳng ngừng. Nàng biết mà, lúc trượt ngã xuống bậc tam cấp nàng chảy máu nhiều như vậy, và cả giấc mộng ngắn ngủi ban nãy nữa, mọi thứ đều báo rằng đứa con mất rồi!

- Tại sao...? Tại sao ông trời lại tàn nhẫn với ta đến dường này...?

Không gào thét hay dữ dội, Du Ca nói đứt quãng, thanh âm tái tê như cứa vào tim Trình Liệt, để rồi vòng tay ôm nàng càng thêm siết chặt.

- Vì sao chàng có thể đối xử nhẫn tâm với ta như thế, Trình Liệt...?

Du Ca bật khóc đến cả người run bần bật, nước mắt rơi ướt đầm vai áo long bào, cả hai tay vung lên đánh liên tục vào lưng Trình Liệt, sức khỏe còn yếu nên từng cú đánh rất nhẹ duy chỉ có nỗi oán trách nhiều như thiên ngôn vạn ngữ, cao lên tận trời và vượt khỏi sức chịu đựng của một trái tim đã quá mỏi mệt! Điềm đó khiến Trình Liệt chịu đựng lời trách cứ từ nàng trong sự câm lặng vô ngôn, cơ hồ trong đôi mắt u uất lạnh lẽo ấy vừa có nước nhưng sau đó đã kịp chảy ngược vào lòng...

Nơi đang ng ỡ không phải ngự thư phòng hay Thiên Dật cung mà là nhà ngục tối tăm, sau khi Du Ca khóc một trận xong thì ngắt đi, thế là Trình Liệt chỉ có thể để nàng ở lại Phụng Hoa cung và dặn dò thái y chăm sóc cẩn thận, tiếp đến thì đi vào nơi giam cầm ảm thấp này. Hấn muốn gặp một người để chất vấn, để trút bỏ những nặng nề bất lực mà mình đang gánh lấy.

Hắn Du Quánh cũng tự thấy ngạc nhiên trước việc hoàng thượng đích thân vào trong lao ngục này, ng ỡ ở trên chiếc ghế đầu nơi mà quản ngục thường ng ỡ, với dáng vẻ tr ần mặc kỳ lạ. Nếu hoàng thượng muốn tra hỏi, chẳng phải nên gọi chàng ta đến chánh điện ư, cứ sao lại vào nơi lạnh lẽo này? Du Quánh trong y phục phạm nhân, quỳ xuống hành lễ trước thánh thượng, sau đó lại nghe:

- Trẫm đến đây vì có chuyện muốn báo cho khanh biết... Đứa con của trẫm, long thai ở trong bụng biểu muội Du Ca của khanh, vừa mất r ỡ.

Phần vì nghe tin dữ, phần lại bởi chất giọng tr ần thấp đến thê lương từ vị quân vương ấy, khiến Du Quánh kinh ngạc ng ẩng đầu lên. Phản chiếu trong đôi mắt nơi vị tướng họ Du là gương mặt âm u có chút thương tâm của Trình Liệt, đấy là nỗi đau mất con của một phụ thân cũng đương nhiên thôi, tuy nhiên đi ều chàng ta cảm nhận không chỉ có đau đớn mà còn có nỗi căm hận vạn phần khôn nguôi.

- Hoàng thượng, có thật hoàng hậu nương nương đã mất long thai?

- Khanh đang lo lắng cho biểu muội hay đang tiếc rằng đứa cháu mất r ỡ thì cứu phụ như khanh càng mất đi chỗ dựa?

- Sao hoàng thượng lại nói thế? Hoàng hậu nương nương là biểu muội của th ần, ngoài vú nuôi ra thì th ần cũng từng tận tay chăm sóc người, nay nương nương gặp chuyện đau lòng đến thế làm sao th ần không xót xa?

Trình Liệt chậm rãi đứng dậy tiến đến trước mặt người đang quỳ kia, cả nét mặt lẫn thân thể ều toát lên lớp hàn khí ầy đe dọa, âm sắc nghe lạnh vô v ần:

- Nếu nàng ấy ở yên trong Phụng Hoa cung không đến gặp trẫm để chất vấn chuyện của khanh, không vì bảo vệ Du gia mà buông lời khinh miệt trẫm, không làm trẫm tức giận thì mọi chuyện đã không đến nông nỗi như bây giờ!

- Hoàng hậu nương nương đã buông lời miệt thị với hoàng thượng?

- Bức mật thư kia mang bút tích của Du Ca và cả tên của Khanh, chứng cứ bày ra như vậy thử hỏi trăm phải xét xử như thế nào? Chỉ cần đợi một chút, một chút nữa thôi nhưng nàng ấy không hiểu trăm! Tại sao Du gia các người lại đoạt lấy những thứ quan trọng của trăm? Vì sao nàng ấy lại mang họ Du, bước lên ngôi vị hoàng hậu để bảo vệ những kẻ chỉ biết dựa vào một nữ nhân để làm chỗ đứng? Để rồi bây giờ chính các người đẩy nàng ấy lẫn trăm vào nỗi đau đớn này!

Từng lời nói chậm rãi không hề lớn nhưng đầy nghiến đến đáng sợ, mang theo nỗi oán hận căm ghét như thể chất chứa cả vạn năm cùng ngữ khí băng âm hết từ dưới địa ngục, Trình Liệt ở trước mặt Du Quánh lúc này chẳng khác gì con dã thú bị thương đang liên tục gầm lên trong cơn cuồng phong. Tướng hấn cao lớn trong áo khoác lông, cái bóng đồ đen ngòm âm u uỷ khúc phủ lên cái nhìn bất động của vị tướng quân. Chàng ta trong một khắc chợt hiểu, đúng như lời bá phụ Du Sát từng nói: Trình Liệt là đế vương tài giỏi nhưng độc ác, trái tim người này chỉ có hận thù, sẽ mãi mãi không chấm dứt! Muốn nỗi hận ấy kết thúc trừ phi căn cơ gốc rễ tạo nên nó bị tiêu trừ! Thứ được gọi "căn cơ gốc rễ" chính là dòng họ Du, bởi lẽ không riêng gì Du Sát mà Trình Liệt hận cả Du gia này! Về phần Du Ca, đúng là bao năm qua đã dùng tính mạng mình bước lên phụng toạ, bảo bọc cho cả gia tộc. Là nàng đứng ra hứng chịu sự hận thù trong lòng hoàng thượng! Người nữ nhân ấy đã kiên cường chịu đựng đến dường nào...? Cuối cùng Du Quánh cũng cảm nhận được nỗi đau của Du Ca cũng như hiểu lý do Trình Liệt đến lao ngục nói những lời này với mình, liền đập đầu mà thưa rõ:

- Muôn tâu hoàng thượng, thần đã hiểu rồi, những gì thuộc về thiên tri đều đáng lý ngay từ đầu đã không nên để lại. Nay thần xin giao trả binh quyền của Du gia, mọi chuyện còn lại tùy hoàng thượng định đoạt!

Phóng tầm mắt từ trên cao nhìn xuống mái đầu đang cúi im lìm, nét mặt Trình Liệt không cảm xúc nhưng tâm địa đang chứa đựng suy nghĩ gì thì chẳng thể tỏ.

Trình Liệt trở về ngự thư phòng đã gặp thượng tướng quân Tần Dục, nghe thị vệ báo lại là thượng tướng quân đã quỳ gối ở đây mấy canh giờ vì

muốn được diện kiến thánh thượng. Nghe qua thì hẳn dĩ nhiên hiểu lý do ông đến đây là gì rồi, vấn đề này cũng nên giải quyết cho ổn thỏa liền tiến về phía cửa ngự thư phòng. Nhác trông thấy hoàng thượng, Tần Dực chấp tay cúi đầu hành lễ tiếp theo nghe câu miễn lễ rồi được Liêu công công đỡ đứng dậy. Trình Liệt nói, thượng tướng quân cao tuổi hà có gì quý lâu như vậy, đối diện Tần Dực đứng vững vàng lại liền thưa:

- Muôn tâu hoàng thượng, thần là vì chuyện của thứ tử nên mới đến đây...

- Khanh không cần nói nữa, trăm tất nhiên hiểu! Nhưng hiện tại trăm không muốn nghe thêm những lời đổ tội thiếu chứng cứ, sự tình đêm hôm đó đã bày ra trước mắt, việc lại liên quan đến hoàng hậu nên trăm cũng đã khổ tâm suy xét.

- Hỡi hoàng thượng, thần biết không có chứng cứ rõ ràng nào chứng minh thứ tử của thần vô tội, thế nhưng bậc làm phụ mẫu chẳng thể ngời yên chứng kiến con mình bị hàm oan và chờ định tội, Chính nhi là con trai của thần...!

Mọi lần đứng ở trước mặt, Tần Dực luôn mang dáng vẻ uy nghiêm dũng mãnh của lão công thần, giờ đây vì nỗi oan khuất của con mà gương mặt ấy nhăn nhúm bất lực, đôi mắt mang theo vết già nua chất chồng qua năm tháng hướng thẳng vào vị hoàng thượng trẻ tuổi lạnh lùng, và cái nhìn từ hắn cũng nhuốm chút bi ai.

- Thượng tướng quân có biết trăm vừa mất con? Hoàng hậu đã sẩy thai rồi, là do đến gặp trăm nói giúp cho Tần gia của Khanh để rồi bất cẩn trượt chân ngã xuống... Khanh mang nỗi đau của phụ thân thì trăm cũng vừa mang nỗi đau lớn giống y như thế! Hết Du gia rồi Tần gia, tất cả đều muốn dồn trăm đến bước đường này! Ban nãy trăm vừa đến chỗ Du tướng quân, Khanh ấy đồng ý trao lại binh phù, chấp nhận mọi chuyện tùy trăm định đoạt.

Tần Dực đứng yên lặng chăm chú nhìn Trình Liệt đang mang sự giận dữ đến vô cảm, trong lòng nửa bất ngờ chuyện Du hoàng hậu vừa mới sẩy

thai, nửa sau đó lại kinh ngạc trước việc Du Quánh đồng ý trao lại binh quyền cho hoàng thượng.

Bao năm chinh chiến và đứng vững nơi triều chính, lý nào một người lão luyện như Tần Dực không hiểu ra nguyên nhân sâu xa đằng sau tất cả việc này? Hoàng hậu có gian tình với Tần Chinh, nàng cùng Du gia mang ý đồ tạo phản, là do một kẻ đứng phía sau sắp tầm dần dựng và hoàng thượng đứng ở trước mặt đây mong muốn đi đâu gì, có lẽ bây giờ ông đã tường tận rồi. Đúng như Du Quánh nói trước đó, những gì thuộc về triều chính đối với vị đế vương này, đáng lý ngay từ lúc đầu đừng nên tồn tại...

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 36

Chậm rãi, Tầ n Dực quỳ xuống đ ồng thời tháo gỡ mũ giáp sắt ra dâng lên trước mặt hoàng thượng bằng cả hai tay, kiên định mà rằng:

- Thầ n mấy chục năm Nam chinh Bắc chiến bảo vệ biên cương Bắc Đại, chiến công cũng như lý tưởng đạt được cho đến bây giờ đã không còn gì phải nuối tiếc, nay tuổi đã cao e rằng không thể tiếp tục phục vụ cho hoàng thượng vì vậy thầ n chấp nhận hưu sinh dưỡng sức, cáo lui trở về. Nếu thánh ân trên cao có thể rộng lượng khoan dung cho thứ tử của thầ n thì thầ n tuyệt đối không can dự vào chuyện triều chính nữa! Và thầ n thay Chỉnh nhi hứa rằng, từ nay cho đến hết đời sẽ không xuất hiện trước mặt hoàng hậu nương nương! H ồi hoàng thượng ân chuẩn!

Trình Liệt sớm đã đoán biết Tầ n Dực thế nào cũng sẽ hành động y hệt Du Quánh, trong lòng các thầ n tử này hiểu rõ thời cuộc, ý muốn từ thánh thượng và chấp nhận vì đại cuộc. Trình Liệt cúi nhìn lão công thầ n đang quỳ, hỏi: "Thượng tướng quân đã suy nghĩ kỹ chưa?" và cuối cùng vẫn nhận được lời đáp quyết tâm không thay đổi! Có sự nhẹ nhõm nào đó khi hấn hướng ánh mắt vào chiếc mũ tướng soái, nó đại diện cho một thế lực quyề n uy từ tiề n triề u mà từ giờ sẽ không còn khiến hấn phải bận tâm, cùng với lời hứa cắt đứt với hoàng hậu, tiếp theo hấn đón lấy chiếc mũ giáp sắt. Lúc Tầ n Dực rời khỏi thì Liề u công công đến bên cạnh hoàng thượng, ghé tai nói đi ề u gì đó vẻ như là không tốt khiến Trình Liệt trở nên trầ n tư.

- Trước mắt, hai vấn đề quan trọng này cần giải quyết cho dứt điểm, còn những chuyện khác để sau này từ từ đi ề u tra.

Vừa nói hấn vừa nhìn chiếc mũ giáp ở trên tay, cơ h ồ vành môi ấy kéo nhẹ lên.

Buổi thiết triều ba ngày sau mọi chuyện đã được định đoạt, Liêu công công đứng trên chánh điện và cần thánh chỉ, đọc thật rõ:

- Chuyện mật thư do hoàng hậu gửi cho Du Quánh tướng quân, tuy đúng là bút tích của hoàng hậu nhưng xét lại chỉ dừng ở mức có ý đồ và lời lẽ trong thư cũng chưa rõ ràng, nay hoàng thượng niệm tình quốc trọng là cố đại tướng quân Du Sát từng trợ giúp tân đế, nên xử Du Quánh tướng quân cùng thân tộc lưu đầy mười lăm năm, giáng xuống làm thứ dân, thu hồi binh quyền! Về chuyện gian tình giữa hoàng hậu nương nương và Tần tướng quân, niệm tình Tần gia công lao hiển hách, thượng tướng quân Tần Dực và tướng quân Tần Chinh có công lớn trong trận chiến với nước Viên, với hoàng hậu là sai phạm lần đầu nên hoàng thượng hạ chức Tần tướng quân đồng thời đi đày ra biên cương phía Tây! Riêng phần Du hoàng hậu do vừa sẩy thai sức khoẻ yếu ớt, trước giờ có công chủ quản lục cung, ban xử giam lỏng ở Phụng Hoa cung cả đời và tước đi một số đặc quyền! Khâm thủ!

Sau khi nghe xong thánh chỉ, các thần tử ở chánh điện nhìn nhau bàn luận, chung quy đều thấy hoàng thượng xử phạt như vậy đã rất niệm tình. Đang quỳ ở dưới điện, Tần Chinh, Du Quánh và Tần Dực liền chấp tay hô lớn:

- Chúng thần tạ chủ long ân! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Trình Liệt ngồi trên long toạ, ánh mắt mười phần điềm nhiên, báo cho bá quan văn võ biết thượng tướng quân Tần Dực tuổi cao muốn hưu sinh dưỡng sức nên giao trả ấn soái, cáo lui về nhà và kể từ giờ không liên quan đến chuyện triều chính, hắn đã ưng thuận còn lệnh ban thưởng đất đai, vàng bạc cho Tần gia...

Khi đó ở Phụng Hoa cung, một thánh chỉ cũng được đưa đến, truyền lệnh từ hoàng thượng xử phạt hoàng hậu, đúng với những gì Liêu công công đọc trên chánh điện, Du Ca bị giam lỏng cả đời trong tẩm cung! Lúc đón lấy thánh chỉ, nàng trầm mặc đến kỳ lạ, trước đó một canh giờ đã biết chuyện Trình Liệt ban lệnh xét xử cuối cùng dành cho Du Quánh và Tần

Chinh, một người thì bị lưu đầy còn một người bị tống ra tận biên cương phía Tây xa xôi giống biểu ca của nàng ngày trước, chẳng biết đến bao giờ mới về lại Yên Kinh này. Chẳng những vậy, Tần bá bá cũng đã từ chức thượng tướng quân, giao ấn soái binh phù lại cho hoàng thượng. Còn nàng cả đời bị giam lỏng, uy quyền của hoàng hậu cũng không còn như trước, nếu không có lệnh từ hoàng thượng thì nàng chẳng thể rời khỏi đây nửa bước. Thiết nghĩ, nàng vừa bị sảy thai còn chưa kịp khoẻ lại, Trình Liệt đã nhanh chóng giải quyết mọi chuyện, cuối cùng tất cả vẫn gánh lấy "án oan" này.

Chưa hết, Du Ca còn được Xuân Nhĩ báo một tin kinh động: Bách Hợp, nha hoàn mang bức mật thư giả mạo, ba hôm trước đã chết trong ngục lao do không chịu nổi cực hình tra khảo! Khi vừa hay tin xong, bất giác nàng đã hiểu ra mọi chuyện, về tâm tư của người ngồi trên vị trí cửu ngũ chí tôn ấy...

Du Ca cầm bức thư do chính Du Quánh gửi, trong đó chỉ vồn vện bốn từ "Xin hãy bảo trọng" và không nói thêm gì khác. Có phải vị biểu ca ấy muốn nhắn nhủ nàng kể từ giờ đừng lo lắng gì cho chàng ta cũng như Du gia nữa, kết cục này âu cũng là tốt nhất rồi, còn dặn nàng nhất định phải bảo trọng lấy thân mình bởi gần vua như gần hổ, hôm nay trời quang mây tạnh chưa chắc ngày mai tiếp tục yên ổn.

- Hoàng thượng giá đáo!

Bên tai nghe rất rõ câu hô báo bên ngoài thế nhưng Du Ca vẫn ngồi yên, đôi mắt phẳng lặng dừng lại trên tờ thánh chỉ để mở, tiếp theo nghe tiếng bước chân đi vào bên trong nhưng cũng không đứng dậy hành lễ dấu biết rõ người đang tiến đến là hoàng thượng. Thiết nghĩ, giả như bây giờ thiên tử đó có tức giận trước việc làm khi quân này rồi đem nàng ra xử trảm thì nàng cũng mặc nhiên như vậy. Về như cũng hiểu tâm trạng của Du Ca nên Trình Liệt không có ý trách nàng, chậm rãi đến ngồi xuống bên cạnh, quan sát vẻ mặt vô cảm kia rồi hỏi:

- Sức khoẻ của nàng đã đỡ hơn chưa?

Thật kỳ lạ, ngày trước chỉ cần một thời gian không gặp là Du Ca đã thấy nhớ nhung người nam nhân này dẫu biết rõ hắn đang vui vẻ bên cạnh những phi tần khác, thậm chí cũng chỉ mong hắn ghé qua Phụng Hoa cung này nhìn mình một khắc, vậy mà sao lúc này vẫn là con người đó, khuôn mặt đó nhưng nàng lại chỉ thấy sợ hãi lẫn chút gì đấy căm ghét? Nàng đã không đáp lời hoàng thượng, hắn ngồi bên cạnh chuyển dời cái nhìn xuống tờ thánh chỉ để mở, cũng hiểu ra vài phần.

- Nếu nàng cảm thấy bị giam lỏng cả đời ở tẩm cung là bất công...

- Chẳng phải ngay từ đầu, hoàng thượng đã tính toán hết mọi chuyện sao?

Đột ngột cắt ngang những lời kia, Du Ca mau chóng quay qua nhìn Trình Liệt vẫn lặng im quan sát mình, ánh mắt dành cho nàng thâm sâu vô cùng.

- Nếu chàng nghĩ rằng ta không hiểu con người chàng thì sai lầm rồi! Có phải bây giờ chàng đang thăm đa tạ cái kẻ đứng phía sau dàn dựng những việc này?

- Nàng muốn nói gì?

- Ta những tưởng chàng hiểu lầm chuyện giữa ta và Tần tướng quân, còn cả bức mật thư tạo phản kia nên năm lần bảy lượt giải thích, thế nhưng vốn dĩ ngay từ đầu chàng đã tin ta không làm những chuyện đó! Nếu chàng thật sự nghĩ ta có gian tình với Tần tướng quân thì với tính cách vốn có, chàng đã đem hai chúng ta ra xử trăm lâu rồi còn cần gì phải chờ đợi lâu như vậy? Đối với Du gia, chàng căm hận như vậy thì với mật thư mang bút tích của ta rõ ràng đến thế, hẳn chàng đã tru di cả tộc ta rồi! Rốt cuộc thì vì sao chứ? Là bởi hoàng thượng chàng biết rõ ta, Tần tướng quân và cả biểu ca bị oan nhưng vẫn mượn nước đầy thuyên, dùng chuyện này cốt triệt hạ Du gia lẫn Tần gia! Thậm chí khiến Tần bá bá từ chức thượng tướng quân, kể từ giờ trong triều chính sẽ không còn bất kỳ thế lực tìên triều nào chống đối chàng nữa! Quả nhiên, thuyên đến đầu cầu tự khắc sẽ thẳng, mọi việc sau cùng đã được chàng dàn xếp tốt đẹp. Trình Liệt à Trình Liệt, ta quá hiểu chàng mà!

Cái nhìn thản nhiên vẫn chưa rời khỏi Du Ca, khuôn mặt đó trầm lặng chẳng chút dịch chuyển, tiếp theo chỉ có khoé môi ấy khẽ nhếch lên mang rõ mười phần thú vị, Trình Liệt phải thừa nhận nữ nhân ở trước mặt này luôn khiến hắn bất ngờ khôn lường cũng giống như cái lần nàng mạo hiểm ra tận biên cương rồi quyết liệt ở cạnh hắn trong trận đánh Doanh Tả. Đúng như Du Ca nói, Trình Liệt lý nào bao năm qua lại không hiểu tình cảm của nàng, tuyệt đối không thể có chuyện nàng tư thông với Tần Chinh, càng không mưu phản lật đổ hắn! Hắn tin, nàng nhất định không làm chuyện có hại cho hắn. Đêm ở vườn mai, hắn bày ra vẻ tức giận vậy thôi, cả bút tích trên bức mật thư dĩ kia nhiên hắn hiểu có kẻ giả mạo.

Dẫu chưa chắc chắn kẻ đứng phía sau, nhưng Trình Liệt đúng hơn là mượn nước lặt thuyền, dẹp gọn thế lực tiều tụy để phục vụ tâm cơ của chính mình. Hắn rốt ráo ép tội hoàng hậu và hai vị tướng quân chẳng hề do "hàm hồ" mà là bởi nếu đem sự việc ra đi điều tra rõ ràng thì thế nào mọi chuyện cũng sáng tỏ, đến lúc ấy hắn lấy cớ gì để triệt Du gia và Tần gia? Để ngồi trên ngai vị này thì đế vương như hắn đâu thể mang suy nghĩ đơn giản, bị dẫn dắt chứ.

- Du Ca, với nữ nhân thông minh thì ta nên sung hạnh hay nên giết chết? Tại sao nàng lại có thể hiểu ta đến dường này?

- Kể từ lúc ta nghe về việc Bách Hợp chết trong ngục lao do tra khảo thì đã hiểu rõ ý đồ của chàng! Chàng ngoài mặt tỏ vẻ nghi ngờ ta gây ra bao nhiêu tội nhưng bên trong vẫn tin ta nên sai người dùng cực hình với Bách Hợp ép khai ra sự thật, cuối cùng nàng ta thà chết cũng không chịu nói kẻ đứng phía sau.

Nhắc về chuyện này thì Trình Liệt vẫn còn bực dọc, đúng là sau khi giam Bách Hợp vào ngục thì hắn yêu cầu Liêu công công dụng hình tra khảo hòng lấy lời khai, ngày hôm đó khi Tần Dực từ chức thượng tướng quân cứu tử tử thì vị công công đến báo cho hắn một tin không tốt, đó chính là Bách Hợp chịu không nổi cực hình đã chết rồi! Mất đi nhân chứng quan trọng để khai thác khiến hắn khó chịu, tuy trước mắt muốn triệt hạ Du gia và Tần gia nhưng hắn dĩ nhiên phải đi điều tra cái kẻ đã dàn dựng kế hoạch tình vi này là ai? Vẫn tiếp tục nhìn Du Ca, hắn cất tiếng:

- Nha hoàn bị mua chuộc bán đứng chủ nhân, nàng còn xót thương làm gì?

- Ta không xót thương Bách Hợp mà chỉ nhìn rõ tâm cơ đáng sợ của chàng.

- Ta có suy tính của mình và cũng là giúp nàng trước bao nhiêu tội danh đó.

- Chàng giúp ta hay giúp ngại vị của chàng? Chàng lợi dụng mọi chuyện để đạt được mục đích mà chàng muốn bất kể chuyện ta bị mang tiếng oan! Chàng xem ta là công cụ, là con cờ trong tay để rồi dẫn đến cái chết của đứa con ở trong bụng ta!

Ánh mắt phẫn nộ cùng âm sắc đánh thép khó tả, là lần đầu tiên Du Ca mang biểu hiện này đối diện với Trình Liệt. Trước giờ, dù hắn có đối xử tệ hại với nàng đến cỡ nào thì nàng cũng chưa bao giờ dùng sự cuồng nộ bất nhẫn ấy với hắn, là bởi nỗi đau của một nữ nhân bị phu quân nhẫn tâm lợi dụng, nỗi đau của một mẫu thân mất đi đứa con và kẻ gây ra điếu đó lại là phụ thân của nó!

Trình Liệt lần nữa trở nên yên lặng, bản thân đoán biết nếu Du Ca phát hiện ra ý đồ phía sau đó tất nhiên sẽ căm giận hắn dường nào, nhưng hắn không bận tâm bởi đã lựa chọn thì sẽ chấp nhận. Chỉ cần hắn có thể giữ vững ngại vị của mình, chỉ cần giữ được nàng ở lại thì hắn mặc nhiên để nàng hận hắn đến hết đời cũng được!

Trình Liệt đứng dậy tiến đến trước mặt Du Ca, chậm rãi cúi xuống khẽ nâng khuôn mặt nửa ai oán nửa thương tâm ấy lên, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ khi nói:

- Ta là hoàng đế, những việc ta làm không cần kẻ khác phải hiểu hay chấp nhận! Đối với Du gia, ta đã quá niệm tình rồi! Còn nàng hãy tiếp tục làm hoàng hậu, im lặng ở bên cạnh ta giống như trước đây! Không cần làm chỗ dựa cho bất kỳ ai, cho dù hận ta mà sống cũng được. Còn con cái, có hay không cũng chẳng quan trọng.

Du Ca ng ỡi sững trên ghế, chăm chú nhìn nam nhân mang trái tim tàn khốc kia, tự hỏi đây là người mà mình thương yêu sao? Từng lời phát ra đều y hệt mũi dao đâm mạnh lên cơ thể nàng, khoét sâu đến máu chảy đầm đìa. Phải r ỡi, đây cũng chính là cái ánh mắt lạnh lẽo vô tình khi nhìn nàng trượt ngã từ bậc tam cấp xuống.

- Ta mãi mãi không quên việc chàng nhấn tâm đẫy ngã ta, cả khuôn mặt độc ác của chàng lúc đó đứng nhìn ta nằm trên đất trong máu đỏ...

Đột ngột nhắc về chuyện mất con khiến nét mặt Trình Liệt tối s ầm lại, miệng nói:

- Thời gian tới, ta bận việc triều chính nên sẽ không thường xuyên đến Phụng Hoa cung, nàng cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, những chuyện đừng nghĩ ngợi nữa.

Trình Liệt hững hờ buông gương mặt giai nhân ra, cứ thế mau chóng rời khỏi.

Còn lại một mình Du Ca ng ỡi bất động, ngay cả tà áo khoác vừa rời đi kia cũng không vương lại chút gì trong đôi mắt thần thờ ấy, tiếp theo thấy Xuân Nhĩ chạy vào hỏi han hoàng hậu, thì bấy giờ nàng mới ôm lấy nha hoàn thân tín mà bật khóc. Dù trái tim dường như đã chết nhưng nàng cũng không sao ngăn được những giọt lệ trào ra từ nỗi đau đớn tận tâm can này...

Thấy hoàng thượng đi ra, Liêu công công nhanh chóng bước đến nghe người dặn dò:

- Phái thêm thị vệ canh chừng Phụng Hoa Cung, không được để hoàng hậu xảy ra chuyện gì. Còn nữa, cho người âm thầm theo dõi Nhân Ninh Cung, nhất cử nhất động của Triệu quý phi đều không được bỏ qua!

- Nô tài đã hiểu, có phải hoàng thượng nghi ngờ Triệu quý phi nường nường đứng đằng sau chuyện này?

- Nghi ngờ thôi chưa đủ, cần có chứng cứ rõ ràng mới biết chắc chắn. Dầu sao nàng ta cũng không phải người đơn giản...

Liêu công công gật gù trong khi Trình Liệt mang nét mặt lạnh tanh, rồi đi.

Hiển nhiên người cảm thấy thoải mái và đặc ý nhất chính là Triệu Mỹ Nhân. Mấy ngày qua nàng ta vô cùng thoải mái phần chân, lúc này nằm trên trường kỷ thưởng thức món ngon và ngắm lại kế hoạch hoàn hảo của mình trong lòng vạn phần vui thú. Chẳng những đem bao nhiêu tội lớn đổ lên đầu Du Ca mà còn cả chuyện hoàng hậu bị hoàng thượng đẩy ngã dẫn đến việc mất đi long thai, phải nói rằng ông trời quả nhiên có mắt nên giúp nàng ta đạt được ý nguyện tuyệt hảo như vậy. Du gia cũng đã bị lưu đầy mười lăm năm, còn Du Ca tuy thoát khỏi việc xử tử nhưng bị giam lỏng hết đời ở Phụng Hoa cung thì chẳng khác gì giống Đinh Huệ bị đày vào lãnh cung mất đi sung hạnh. Thử nói xem, Triệu quý phi phải ăn mừng thế nào đây?

- Trời cao đúng là chiếu cố Triệu Mỹ Nhân này, ta đã ra tay với Du Ca như thế mà trời còn cướp đi đứa con trong bụng ả nữa, đáng lắm! Ha ha ha!

Đứng hầu bên cạnh, Thu Tạ vừa nghe tiếng cười hả hê sung sướng của chủ nhân vừa nghĩ chỉ mới có vài ngày thôi mà bao nhiêu chuyện không lường trước đã xảy ra, bất ngờ nhất là việc hoàng hậu bị ngã dẫn đến mất long thai. Nàng ta từng nghe qua, ba năm trước hoàng hậu đã từng sẩy thai một lần rồi và cũng do chính hoàng thượng gây ra, thiết nghĩ bị kịch lần nữa lặp lại hẳn người nữ nhân kiên cường ấy phải chịu đủ kích dử dội đường nào! Và đi đâu khiến Thu Tạ bận tâm nữa không gì khác ngoài việc xử tội từ hoàng thượng. Xét ra, nếu Tần Chính có gian tình với hoàng hậu và Du Quán thật sự có ý tạo phản thì hoàng thượng xử phạt lần này lại khá nhẹ, chưa kể người còn mang hiềm khích với hai dòng dõi tì nữ triều này. Liệu, đây là sự khoan dung của thánh thượng hay bởi người đã đoán biết ba người họ bị oan?

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 37

Thu Tà khẽ đưa mắt nhìn Triệu Mỹ Nhân, suy nghĩ gì đó liền cúi xuống thưa:

- Nương nương, dù chuyện thành công cũng không nên khinh suất, ngoài Bách Hợp ra thì Phan tiên sinh đã mạo danh bút tích của hoàng hậu nương nương là người biết rõ mọi chuyện, để tránh đêm dài lắm mộng nô tỳ nghĩ nên sớm diệt trừ! Nương nương hãy nói ông ta bị giam giữ ở đâu để nô tỳ xử lý nhanh chóng.

Triệu Mỹ Nhân ngừng cười đồng thời quay qua Thu Tà đang nghiêm túc, lại nghĩ nha hoàn này nói chí lý, vài ngày trước xác Bách Hợp bị đem ra khỏi lao ngục và nghe đâu là do tự tử, xem như một nhân chứng đã xong. Còn về gã đầu bếp giả mạo thái giám Bách Lý viện cũng cao chạy xa bay khỏi kinh thành, nay chỉ còn mỗi Phan tiên sinh còn đang bị nàng ta giam ở căn mật thất ngoại thành. Tốt nhất là nên diệt trừ hết những kẻ liên quan đến vụ việc này, lời nhắc nhở từ Thu Tà quả không dư thừa, nghĩ thế mỹ nhân họ Triệu liền yêu cầu nha hoàn sành sỏi ấy đi giải quyết nhân chứng cuối cùng...

*****

Bốn ngày sau khi vụ việc kinh động về hoàng hậu kết thúc, vào buổi sáng nọ tuyết bỗng nhiên ngừng rơi, và trong vườn uyển của Phụng Hoa cung, Du Ca đang đứng lặng lẽ ngắm nhìn cây huyết mai hoa. Lúc mang về đây hoa vẫn còn nở rất đẹp, ấy vậy chỉ vài ngày trôi qua thì những cánh hoa đã rụng tả tơi, trên cành chẳng còn sót lại bất kỳ chiếc nụ non nào. Đêm qua có trận gió tuyết lớn, hẳn vì thế mà hoa đã bị quét rụng. Nghĩ lại, nàng thấy đáng ra không nên mang cây huyết mai này về đây, ở hậu cung

lạnh lẽo thiếu tình người làm sao cây cối có thể sống nổi, cũng giống như nàng tâm hồn chết dần chết mòn rồi.

Xuân Nhĩ đứng phía sau quan sát dáng vẻ yên lặng của hoàng hậu khi ngấm huyết mai, trong lòng thấy an tâm đôi phần. Kể từ lúc hoàng thượng đến tẩm cung này vào hôm đó thì tiếp theo những ngày sau, Du Ca hầu như chỉ nằm trên trường kỷ, hướng ánh mắt vô định xa xăm ra ngoài ô cửa sổ ngấm nhìn màn tuyết trắng xoá, ăn uống rất ít thậm chí có ngày không hề ăn gì. Nàng ta đâm ra lo lắng vì sợ nương nương không chịu nổi bởi sức khoẻ người yếu dần từ khi bị sẩy thai. Còn chưa biết phải làm sao thì tự dưng chiều nay, nàng ta nghe hoàng hậu nói muốn chải tóc trang điểm và ra vườn dạo chơi một chút, tức thì vui mừng lắm.

Ngấm huyết mai hoa khá lâu xong, Du Ca quay qua gọi Xuân Nhĩ một tiếng:

- Người hãy bảo đầu bếp chuẩn bị một bữa cơm thật ngon, sau đó đem cho ta một con diều giấy, tự dưng ta muốn cùng hoàng thượng thả diều rồi dùng bữa tối.

Ngạc nhiên trong phút chốc, Xuân Nhĩ phấn khởi đáp dạ sau đó vội vàng chạy đi chuẩn bị ngay. Dõi theo bóng dáng nha hoàn nhanh nhẹn rời khỏi cổng cung rồi Du Ca chậm rãi ngược nhìn bầu trời về chiều, đôi mắt trở nên tĩnh lặng vô cùng.

Chưa đầy một canh giờ sau, mọi thứ đã được chuẩn bị xong xuôi, từ những đĩa cỗ thức nóng hổi đặt ở trên bàn cho đến con diều giấy do Thư trang viện vừa làm xong, Xuân Nhĩ vui vẻ nói hoàng hậu chờ ở đây để nàng ta đến ngự thư phòng báo với hoàng thượng. Du Ca gật đầu, trong lúc chờ đợi thì liền cầm lấy diều giấy ngấm nhìn rất lâu, trong một khắc lại nhớ về những lần cùng Trình Liệt thả diều, là khi hai người còn là huynh muội kết giao cho đến ngày sinh thân đáng nhớ ấy... Hôm nay nàng muốn gặp hắn, rất muốn cùng hắn lần nữa thả diều và nói vài lời. Đúng lúc nghe tiếng bước chân, nàng quay qua chỉ thấy mỗi Xuân Nhĩ buồn bã đi vào, bên cạnh không có ai cả! Nàng ta tiến về phía hoàng hậu, cất tiếng rằng:

- Nô tỳ đã thưa với Liêu công công một tiếng, sau đó ngài ấy từ trong ngự thư phòng bước ra bảo rằng hoàng thượng nói hiện đang bận phê duyệt tấu chương về hạn hán ở Trường Đông và lũ lụt ở Trường Giang nên không thể đến được...

Nghe xong, sự chờ đợi trên mặt dãn biến mất tiếp theo phảng phất một nỗi buồn khó tả, hắc Du Ca cũng đoán được rằng Trình Liệt sẽ không đến, phần vì lo việc triều chính hết nơi này hạn hán lại đến nơi khác lũ lụt và phần có lẽ hắc không thích gặp nàng trong lúc này, gặp rồi sẽ lại khiến cả hai không vui. Bất giác nàng nhớ đến cuộc hẹn trên cầu Vũ Khê năm đó và cả ngay bây giờ, rõ ràng nàng với hắc là không có duyên. Trên đời này, không phải lúc nào muốn gặp thì cũng sẽ gặp được đâu, cũng như sau lời hẹn hôm nay... Du Ca khẽ mỉm cười, thôi đã đến nước này không thể khấn cầu thêm nữa, rồi nàng bảo Xuân Nhĩ cùng thả diều.

Rất nhanh sau đó, cánh diều giấy theo gió bay lên cao, dưới bầu trời nhập nhoạng hoàng hôn, Du Ca cần sợi dây diều đồng thời ngược nhìn, phản chiếu nơi đáy mắt trong veo phảng lảng là hình ảnh trời cao vời vợi, cánh diều kia như thể hoá thành đôi cánh bay vút lên đây tự do tự tại. Được một lúc, tự dưng nàng nghĩ gì đấy liền đưa tay giật đứt sợi dây và thế là cánh diều kia không còn bị níu giữ nữa nương theo gió mạnh bay đi xa, diều ấy khiến Xuân Nhĩ ngạc nhiên:

- Sao nương nương lại làm đứt dây diều ạ?

- Cái gì bỏ được thì bỏ, đừng níu giữ nữa. Đến một thời khắc nào đó trong đời người, chúng ta cũng phải buông tay thôi.

Đứt lời, Du Ca liền đến bên ghế đá ngồi xuống tiếp theo gọi Xuân Nhĩ lại gần, quan sát nha hoàn nhỏ tuổi đã kề cận bên mình bao năm qua, trung thành và tận tụy, nàng đã sớm xem nữ hài tử này là muội muội của mình, dịu dàng nói:

- Xuân Nhĩ, người hầu hạ ta khá lâu rồi, cũng nhờ có người bầu bạn mà ta cảm thấy đỡ cô đơn ở nơi cung cấm này. Sang năm, người cũng đến tuổi xuất cung và ta sẽ nói với hoàng thượng cho phép người được trở về

nhà, tìm kiếm một nam nhân phù hợp để nương nhờ, sống cuộc đời bình yên.

- Nương nương, sao lại đề cập đến chuyện này ạ? Cho dù có đến tuổi xuất cung thì Xuân Nhi cũng quyết ở lại đây hầu hạ người, cả đời này sẽ không bỏ đi đâu cả!

- Nha đầu ngốc này, thanh xuân của nữ nhi trôi qua như cái chớp mắt, người cũng phải lo nghĩ cho bản thân, đừng để cuộc đời trôi qua vô ích ở nơi cung cấm.

- Nếu Xuân Nhi đi rồi thì ai sẽ chăm sóc hầu hạ nương nương? Có phải nương nương không cần nô tỳ nữa không?

- Khờ quá, là ta muốn sắp xếp chu toàn cho người thôi và vì ta cũng đã có tính toán của mình rồi. Tóm lại, người cứ nghe theo lời ta... Còn một điếu nữa, giả như những ngày tiếp theo có xảy ra chuyện gì kỳ lạ thì người nhớ lời ta dặn, mở chiếc hộp trang sức ta để ở đầu giường và đưa bức thư ở trong đó cho hoàng thượng.

Chẳng để Xuân Nhi kịp hỏi thêm là Du Ca đã bảo nha hoàn này lui vào trong, để nàng yên tĩnh một mình nghỉ ở đây. Sau cùng chỉ còn mình nàng tại vườn uyển đang dần chìm trong ánh tà dương buồn man mác, gió nhẹ vờn nhau thổi vào trong tâm hồn lặng yên của nàng, khiến đôi mắt ấy nhắm lại tận hưởng, chưa bao giờ bản thân thấy bình yên như lúc này. Sau đó vị hoàng hậu mở mắt ra nhìn sang những đĩa thức ăn đã nguội lạnh từ bao giờ, lòng hiểu rõ người mình chờ sẽ không đến nữa thế nhưng vẫn muốn đợi, dù một chút thôi với mong mỗi được trông thấy bóng dáng đó dẫu chỉ là lướt qua mau, cũng như trước đây mỗi lần hắn đến rồi đi chỉ có vậy cũng đủ an ủi trái tim khát khao của nàng.

Du Ca vẫn ngồi lặng lẽ trong vườn uyển, ánh mắt thăm thẳm hướng về phía chân trời xa xăm, liên tưởng đến cánh diều ban nãy được mình giật đứt dây đang bay tự do về chốn nào đó thật yên bình. Nàng đã ngồi rất lâu, rất lâu cho đến khi màn đêm dần buông cùng nỗi buồn vô tận trải dài miên man, hàng mi khẽ nhắm lại như thể cánh chim cuối ngày đã chịu dừng chân, lòng thanh thản đến lạ.

Sau cùng, người nam nhân mà nàng chờ đợi đó đã không đến...

Qua hôm sau, tuyết rơi rất nhiều như muốn nhấn chìm cả Yên Kinh phồn hoa. Và từ lúc trời còn tờ mờ sáng, trong màn tuyết trắng xoá lạnh căm căm, xuất hiện một bóng dáng nữ nhân cưỡi ngựa dừng lại dưới chân núi Bạch Vân Sơn. Nàng xuống ngựa rồi vỗ mạnh vào mông con vật để nó chạy đi, tiếp theo quay đầu nhìn về phía sau, phản chiếu trong đôi mắt bị màn tuyết khoả lấp thấp thoáng hình ảnh hoàng cung nguy nga tráng lệ, nơi chỉ có quyền lực và tranh giành, nơi mà trái tim những người sống trong đó còn lạnh lẽo hơn băng giá ngoài đây, và cũng là nơi nàng sẽ vĩnh viễn rời xa không quay trở về nữa.

Bàn tay đưa lên quét nhẹ lớp tuyết lạnh bám trên mặt, một khuôn mặt kìêu diễm cương trực nửa buồn bã nửa bình thản đến lạ lùng, trên người vận xiêm y đỏ rực giống hệt huyết mai hoa, là Du Ca! Nửa đêm hôm qua nhân lúc Xuân Nhĩ và các nha hoàn khác ngủ say, thị vệ canh gác bên ngoài cũng gật gù thì nàng đã mau chóng dùng khinh công bay qua bức tường hoàng cung, thoát ra bên ngoài. Nàng cưỡi ngựa hướng về phía Bạch Vân Sơn, lúc đến chân núi thì trời mờ sáng và tuyết rơi càng lúc càng dày đặc. Nàng không muốn ở lại hoàng cung nữa mà sẽ đi thật xa.

Thôi nhìn về phía hoàng cung, Du Ca chậm rãi bước lên núi. Gió tuyết thổi dữ dội hệt muốn cuốn phăng thân ảnh mỏng manh run rẩy của người nữ nhân kiêu sa. Nàng cứ đi, đi mãi dấu không rõ phía trước là đâu nhưng trong lòng lại có sẵn hướng đến rồi. Lớp tuyết bên dưới chân đóng dày, nàng càng đi thân thể càng thấy lạnh giá, thế nhưng có lẽ cái lạnh ấy cũng không bằng cái lạnh ở trong tim nàng, kể từ sau lần gặp cuối cùng với hoàng thượng... Bỗng dưng Du Ca nhớ lại ngày trước, một lần từng nói với Trình Liệt rằng, sau này nàng muốn cùng hắn quay về Bạch Vân Sơn sống một cuộc đời tự tại, ngắm huyết mai hoa. Và hắn đã nhìn nàng bằng khoé mắt biết cười, chân thành đáp: "Chỉ cần muội muốn, ta sẽ thành toại" dấu rõ ràng đó là đi đâu không bao giờ thực hiện được. Đến bây giờ nàng mỗi một rồi, kiệt quệ rồi và nàng quyết định trở về đây cùng với giấc mơ của mình.

"Liệt ca, chúng ta đi thôi!"

Dường như Du Ca trông thấy phía trước là khung cảnh nàng và Trình Liệt ngẫ trên lưng ngựa, hướng về Bạch Vân Sơn rồi phi ngựa thẳng đến, cùng tiếng cười...

Đôi chân vẫn tiếp tục bước, dẫu phía trước là vực thẳm sâu muôn trượng nhưng nàng không hề có ý định dừng lại...

Gió tuyết cứ thổi cuộn khiến mảnh xiêm y đỏ rực bay phần phật như ngọn lửa sáng bùng giữa trời đông lạnh giá, dẫu chân ở phía sau bị tuyết phủ lấp hết như chẳng còn đường để trở về, có một người nữ nhân không rõ đã đi đâu chỉ biết rằng kể từ thời khắc này nàng sẽ thôi khóc, mãi mãi lặng im, không còn khổ đau si hận...

Dĩ nhiên, cái chuyện hoàng hậu đột nhiên mất tích phải nhanh chóng bị phát hiện và hoàng cung trở nên hỗn loạn. Trong khi bên ngoài thị vệ vẫn đang tích cực tìm kiếm tung tích của hoàng hậu thì trong ngự thư phòng, Trình Liệt đứng lặng yên, tấm lưng áo long bào cao sừng sững không một cử động khiến những người ở phía sau sợ hãi đến mức chẳng dám nhúc nhích vì cảm nhận rõ hàn khí nguy hiểm kia đang bao trùm lên thiên tử. Hôm nay vừa xong buổi thiết triều, hắn đã nghe thị vệ ở Phụng Hoa cung gấp gáp chạy đến báo "Du hoàng hậu biến mất" làm lòng hắn xuất hiện cơn cuồn cuộn không kiềm được để rồi tự hỏi, gan nàng lớn đến dường nào mà năm lần bảy lượt bỏ ngoài tai khẩu dụ từ thánh thượng! Chỉ cầu hôm qua nàng còn mời hắn đến tâm cung, vậy mà hôm nay đã biến mất không dấu vết. Sức khỏe còn chưa hồi phục trong khi bên ngoài tuyết rơi trắng xóa, rốt cuộc là nàng bỏ đi đâu? Thị vệ tìm kiếm suốt hai canh giờ trong hoàng cung vẫn không thấy, chứng tỏ nàng đã rời cung, đi đâu đó càng khiến hắn thêm giận dữ đồng thời tự nhủ lần này bắt nàng trở về thì nhất định xử phạt nặng!

Đang quỳ ở bên dưới là cung nữ lẫn thái giám ở Phụng Hoa cung, trong đó có Xuân Nhĩ, không khỏi lo lắng cho hoàng hậu và cả tính mạng của mình, hiển nhiên khi chủ nhân xảy ra chuyện gì thì đám nô tỳ, nô tài sẽ bị khiển trách thậm chí có thể bị lôi ra ngoài xử tử. Tất cả đang nín lặng chờ đợi thì lập tức giật mình bởi hoàng thượng đập tay xuống bàn đánh rầm, tấu chương rơi vung vãi, giọng như sấm:

- Tại sao hoàng hậu rời cung mà các người không hề hay biết? Lũ vô dụng các người hầu hạ nương nương như thế nào? Có phải là muốn trảm xử trảm từng người các người không? Nói mau!

Đám cung nữ và thái giám liền dập đầu xin hoàng thượng tha mạng, trước tình hình đó Liêu công công đành cất tiếng khuyên nhủ Trình Liệt:

- Hỡi hoàng thượng bớt giận kéo ảnh hưởng long thể, theo nô tài đi đầu quan trọng bây giờ là tìm ra tung tích của hoàng hậu nương nương, còn đám vô dụng này hãy để xử phạt sau. Chưa kể, bọn chúng hầu hạ bên cạnh nương nương thì thế nào cũng biết ra được đi đâu gì đó về sự biến mất đột ngột của nương nương.

- Lũ phế vật như thế này còn biết cái gì? Ngay cả việc hầu hạ để mắt đến chủ nhân còn làm không xong thì hiểu được đi đâu gì sao? Thậm chí hoàng hậu có để lại lời dặn dò không thì đám nô tài vô dụng này chưa chắc đã ghi nhớ!

Còn đang khóc lóc thì đột nhiên Xuân Nhĩ ngưng lại bởi nghe ba từ "lời dặn dò" phát ra từ miệng hoàng thượng, lập tức liền nhớ về buổi chiều hôm qua lúc nghe hoàng hậu đề cập đến chuyện xuất cung của mình đúng thời dặn dò về một bức thư... Hoá ra ngay từ lúc đó, nương nương đã chuẩn bị hết mọi chuyện rồi nên mới nói những lời lẽ kỳ quặc như vậy! Tức thì nàng ta liền cất tiếng thật rõ:

- Hỡi bẩm hoàng thượng, nô tỳ đã nhớ ra rồi! Chiều hôm qua nương nương có căn dặn rằng nếu vài ngày sau đó xảy ra chuyện gì khác thường thì phải mở hộp trang sức ở đầu giường của người, lấy ra bức thư đưa cho hoàng thượng! Từ nãy đến giờ vì quá lo lắng cho nương nương nên nô tỳ đã quên mất!

Bức thư? Tại sao Du Ca để lại bức thư chứ? Trình Liệt cảm giác, đây không phải do bốc đồng bột bột mà nàng xuất cung, rất có thể là đi đâu gì đó vô cùng quan trọng, lập tức sai thị vệ đến Phụng Hoa cung mang hộp trang sức của hoàng hậu đến đây!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 38

Thị vệ đi rất nhanh, loáng cái đã trở về và trên tay cầm theo chiếc hộp gỗ trăn, mau chóng trình lên cho hoàng thượng. Nhanh chóng mở hộp ra, Trình Liệt ngạc nhiên khi bên trong không hề có món trang sức nào ngoài một bức thư đề tên mình, liền mở ra xem. Ánh mắt từ tốn rơi đều trên từng con chữ, để rồi từ sột ruột đột nhiên trở nên bất động, biểu cảm nơi gương mặt đó cũng thay đổi theo, là chút thất thốn! Bàn tay cầm bức thư chậm rãi buông xuôi, hẳn không thể ngờ rằng đây lại là những dòng tuyệt mệnh của người nữ nhân ấy...

Nhận ra biểu hiện phức tạp trên mặt hoàng thượng, nửa kinh ngạc nửa bần thần, Liêu công công đứng bên cạnh khẽ khàng lên tiếng:

- Hỡi hoàng thượng, nương nương có báo cho người biết về tung tích...

- Không cần nữa! - Trình Liệt đột ngột cắt ngang, ngữ khí thật trầm - Yêu cầu tất cả thị vệ trở về hoàng cung, không cần tìm kiếm tung tích hoàng hậu.

- Nhưng hoàng thượng...

- Nàng ấy đi rồi, cả đời này cũng không thể quay trở về nữa... Các người mau lui ra ngoài, trẫm muốn yên tĩnh một mình!

Trông dáng vẻ trầm lặng vô hạn của hoàng thượng, Liêu công công cùng những nô tỳ, nô tài có mặt tại đây dường như cũng đoán ra phần nào về sự biến mất của hoàng hậu, tất cả luồn mắt đều dồn về phía bức thư trên tay vị quân vương, có lý nào đây chính là thư tuyệt mệnh...? Rồi ai nấy đồng loạt giật mình khi nghe giọng Trình Liệt vang lớn: "Trẫm nói các người mau lui ra ngoài!", thì liền vội vàng vàng đứng dậy và rời khỏi thư phòng. Khi cánh cửa khép lại, không gian nơi đây trở nên tĩnh lặng đến

khó tả, ấy vậy vì sao trong lòng Trình Liệt lại như phong ba bão táp, trập cuồn phong đó muốn quét đi bao nhiêu thứ đang tồn tại ở đây. Hắn ngẩng phịch xuống long tọa, ánh mắt mười phần mang nỗi trống rỗng rạn nứt hướng vào hư không phía trước, miệng muốn gào lên câu hỏi: "Vì sao...? Du Ca, vì sao nàng lại làm như vậy?" thế nhưng chỉ có thể câm lặng trong nỗi bi ai vô hạn.

Trên đường trở về Phụng Hoa cung, Xuân Nhi cùng đám cung nữ và thái giám khóc thút thít, ai nấy đều nhìn nhau bằng đôi mắt nhoe nhè.

- Xuân Nhi tử, có thật hoàng hậu nương nương đã đi tìm cái chết? Hoàng thượng đọc xong bức thư của nương nương thì mang về đau khổ, còn nói người mãi mãi không trở về nữa... Đó đúng là thư tuyệt mệnh của nương nương sao?

Nghe một nha hoàn vừa khóc vừa hỏi, Xuân Nhi không biết phải đáp lời thế nào, môi mím chặt lại để ngăn âm thanh nước nở trong cổ họng, lòng có lẽ cũng nghĩ rằng hoàng hậu không phải chỉ đơn giản xuất cung mà là tìm đến cái chết! Nàng ta nhớ lại biểu hiện khác lạ ngày hôm qua của nương nương, cả những lời dằn dò như thể sắp đi xa, để rồi bây giờ nàng ta mới hiểu ra mọi chuyện.

Tiếng khóc của Xuân Nhi và đám cung nữ càng lớn hơn, để rồi cùng lúc đó có một người đã vô tình nghe thấy, là Thu Tạ! Nàng ta bất động đứng phía sau bức tường gần đó, ban nãy đi ngang qua đã nghe thấy tiếng khóc của đám cung nhân ở Phụng Hoa cung nên nán lại xem thử là chuyện gì, nào ngờ lại biết rằng Du hoàng hậu vừa rời khỏi hoàng cung, còn để lại thư tuyệt mệnh cho hoàng thượng. Nàng ta liên tục tự hỏi, có thật Du Ca đã đi tìm cái chết? Là vì mất đi đứa con, vì phải chịu đựng nỗi oan khuất kia cho nên nàng mới...? Tiếp theo Thu Tạ thần thờ quay lưng rời khỏi, bước được vài bước thì chợt nhiên dừng lại, kỳ lạ thay đôi mắt của nha hoàn này từ vô hồn chuyển sang kiên định đến khó hiểu, sau cùng nàng ta không quay về Nhàn Ninh cung báo tin quan trọng ấy cho Triệu quý phi biết mà hướng về phía cổng hoàng cung đi tới...

Kể từ lúc đọc bức thư của Du Ca để lại, Trình Liệt ở mãi trong ngự thư phòng chẳng hề ra ngoài nửa bước, cũng không gọi Liêu công công lần nào khiến ông ta đứng bên ngoài cửa phòng cứ sốt ruột đi qua đi lại. Màn đêm dần buông, những ánh nến bên ngoài đều được thấp sáng duy có nơi thư phòng vẫn chìm trong bóng tối cô tịch. Trên long toạ, Trình Liệt ngẩng yên lặng, chẳng hiểu vì sao trong lòng vừa mang một nỗi đau nặng trĩu vô cùng mà lại có thể lặng im như vậy, trong khi bản thân rất muốn làm điều gì đó để giải phóng cơn đau khổ sở này. Thế ra bây giờ mới biết, cho dù là hoàng đế chí cao vô thượng ngồi trên vạn người thì cũng không thể làm được gì trước những đòn đau mất mát. Hắn giữ nguyên tư thế không đổi, ngẩng nhắm mắt và bàn tay đưa lên bóp nhẹ vùng trán, cũng chẳng biết thời gian lúc này là mấy khắc. Hắn đã ngồi rất lâu, rất lâu, bên tai nghe tiếng điểm canh không rõ bao nhiêu lần, để rồi sau đó bừng tỉnh vì có tiếng mở cửa vang lên.

- Muôn tâu hoàng thượng, nô tài có chuyện quan trọng cần bẩm báo!

- Trẫm đã nói không được làm phiền trẫm...

- Nhưng thưa hoàng thượng, nha hoàn Thu Tạ ở Nhân Ninh cung vừa đem đến một nhân chứng vô cùng quan trọng, nói rằng y chính là kẻ đã mạo danh bút tích của hoàng hậu nương nương viết ra bức mật thư tạo phản kia!

Giọng Liêu công công đầy gấp gáp lẫn rõ ràng khiến Trình Liệt liếc mở mắt ra...

Không quá lâu sau, ngự thư phòng đã được thấp nến sáng, Trình Liệt vẫn ngồi trên long toạ, hầu bên cạnh là Liêu công công đang hướng mắt xuống hai kẻ đang quỳ bên dưới, một là Thu Tạ và người còn lại được gọi là "nhân chứng mẫu chốt" của vụ việc mật thư tạo phản kinh động vừa qua, Phan tiên sinh! Quan sát một lượt xong, Trình Liệt bấy giờ mới cất tiếng, giọng trầm nhưng rất rõ:

- Người nói đây chính là kẻ đã mạo danh bút tích của hoàng hậu nương nương?

Đang dập đầu hành lễ, Thu Tà chậm rãi ngẩng mặt lên và hít sâu một hơi, bởi lòng hiểu rõ những lời sắp nói ra đây sẽ mang đến quyết định sau cùng, đáp rằng: "Hồi bẩm hoàng thượng, đúng là như vậy!" sau đó kể lại tất cả kế hoạch do chính Triệu quý phi đứng phía sau dàn xếp, từ việc gài bẫy Du Ca gặp mặt Tần Chỉnh trong vườn mai đêm đó, đến chuyện bức mật thư tạo phản do chính Phan tiên sinh thuộc dòng họ lưu truyền nghề sao y bút tích làm ra hồng giá hoạ cho hoàng hậu, cả chuyện Bách Hợp bị gả thị vệ ở Nhàn Ninh cung đe dọa buộc làm nhân chứng giả và cuối cùng là việc nàng ta không hề xử lý Phan tiên sinh theo lời dặn từ chủ nhân! Lần đó, Thu Tà dẫn dụ Triệu quý phi nói ra nơi giam cầm Phan tiên sinh cốt là muốn biết nhân chứng quan trọng này đang ở đâu. Nàng ta dự tính lúc nào thích hợp sẽ lên rời cung, đến chỗ mật thất ngoại thành kiểm chứng. Nhưng sau khi hay tin hoàng hậu tự vẫn thì nàng ta quyết định không thể chần chừ thêm, vì thế đã mua chuộc một thị vệ gác cổng hoàng cung để được ra ngoài. Quả nhiên khi đến căn mật thất kia, nàng ta phát hiện Phan tiên sinh đang bị giam cầm tại đây, thân thể vẫn bình thường duy có lưỡi đã bị cắt mất để không thể kêu cứu!

Lời kể từ Thu Tà kéo dài hơn nửa canh giờ thì kết thúc, sự thật này không khỏi làm Liêu công công bất ngờ! Hoá ra kẻ đứng phía sau kế hoạch tình vi xảo quyết này lại là ái phi họ Triệu! Thảo nào Bách Hợp có bị tra khảo đến mấy cũng không khai, bởi Triệu quý phi đem gia quyến ra đe dọa nàng ta. Ông ta đưa mắt nhìn qua vị hoàng thượng còn im lặng, chẳng rõ người nghĩ gì mà nét mặt lạnh lẽo đó trở nên đáng sợ, tiếp theo nghe lệnh đưa giấy bút cho Phan tiên sinh, bảo y sao chép lại bút tích của hoàng hậu lần nữa. Một lúc sau, giấy được trình lên và Trình Liệt xem qua, quả nhiên đúng y hệt! Có nghĩa những gì Thu Tà kể hoàn toàn là thật!

Ngẫm lại, Trình Liệt ngay từ đầu cũng có nghi ngờ Triệu quý phi, tuy nhiên tình hình trước mắt hẳn muốn xử lý Tần gia và Du gia xong xuôi rồi mới đi đầu tra kẻ chủ mưu ở phía sau. Thời gian này hẳn cũng sai người âm thầm theo dõi Nhàn Ninh cung nhưng chẳng phát hiện điều gì khả nghi, thế ra thủ phạm thật chính là nàng ta! Trong lòng đã rõ mười mười rồi tuy nhiên hẳn còn điều này chưa tỏ:

- Người vốn là nha hoàn thân tín của Triệu quý phi, vì sao lại đứng ra vạch trần âm mưu của nàng ta trong khi đáng lý phải che giấu mới phải?

Thu Tạ đoán thế nào hoàng thượng cũng hỏi đi đâu này, có lẽ không riêng gì người ngồi trên long toạ kia mà chắc chắn ngay cả Triệu Mỹ Nhân cũng kinh ngạc thay trước việc nha hoàn thân tín bao năm của mình dám bán đứng chủ nhân, chậm rãi trả lời với ánh mắt bình thản như thể nhớ lại:

- Nô tỳ là nha hoàn do chính Triệu quý phi nương nương đem từ Việt Lương qua Bắc Đại, mang theo lòng trung thành tận tụy phục vụ người, cả đời cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện bán đứng chủ! Thế nhưng vào cái đêm hôm đó, lúc ở doanh trại quân địch ở núi Giản, khi gã tướng quân nước Chu vung kiếm lên thì chính quý phi đã kéo nô tỳ ra làm bia đỡ! Nếu lúc đó không có hoàng hậu nương nương cứu thì cái mạng này đã xong rồi! Phận làm nô tỳ chấp nhận hi sinh vì chủ nhưng không có nghĩa là bán rẻ sinh mạng bất cứ lúc nào. Triệu quý phi đối với nô tỳ chẳng những là chủ tớ mà còn như thể tỷ muội, bởi nô tỳ theo hầu hạ người từ khi còn rất nhỏ vì vậy luôn tin rằng dù người có hi sinh ai đi nữa thì đó cũng không phải là Thu Tạ, nhưng nô tỳ đã lầm... Hoàng hậu nương nương cứu nô tỳ thoát khỏi sự cưỡng bức của đám quân nước Chu, còn cứu cả mạng nô tỳ, tuy lòng dạ nô tỳ xấu xa nhưng vẫn hiểu có ơn phải trả. Đó là tất cả lý do, thưa hoàng thượng!

Bây giờ Trình Liệt đã hiểu, Thu Tạ đi đến bước đường này vì trong lòng mang nỗi oán trách đối với vị chủ nhân mình theo hầu hạ suốt nhiều năm đồng thời cũng vì muốn giải nỗi oan cho Du Ca xem như là trả ơn. Sự việc chưa dừng ở đó, bởi hắn còn được nghe nha hoàn này kể lại sự việc Triệu quý phi sẩy thai cách đây mấy tháng trước, với câu khẳng định "là chính nương nương tự uống hồng hoa hồng đồ cho Bạch phi nương nương". Thế là tất cả nghi vấn đều được sáng tỏ!

- Vậy ra lần đó, hoàng hậu nương nương đã vạch trần đúng về Triệu quý phi nương nương.

Liêu công công vừa nói vừa nhìn sang Trình Liệt lúc này xuất hiện sự phẫn nộ trong lòng, bàn tay đặt trên bàn từ từ siết lại, cùng lúc nghe Thu Tạ

lên tiếng:

- Nô tỳ đã nói hết những điều cần nói, nhân chứng máu chốt cũng đã mang đến cho hoàng thượng, nô tỳ không hối hận về việc đã làm chỉ tiếc thay nếu hành động sớm hơn thì đã cứu được hoàng hậu nương nương! Bây giờ nô tỳ phải hoàn thành nghĩa vụ của một cung nữ nước Việt Lương...

Dứt lời, Thu Tà lập tức rút dao ra tự sát, xem như đây là án tử dành cho việc bán đứng chủ nhân. Thân thể nàng ta đổ gục xuống, dòng máu tươi chảy ra từ bụng. Liều công công nhanh chóng đến gần xem xét, nàng ta chết rồi! Sau đó thấy hoàng thượng đứng dậy, ngũ khí băng giá khi nói lập tức đến Nhân Ninh cung!

Không hề biết một cơn cuồng phong dữ dội sắp kéo đến nên Triệu Mỹ Nhân ở tẩm cung đang ngủ say thì đột nhiên tỉnh giấc khi nghe âm thanh rất lớn vang lên liên tục rồi dừng lại, đúng lúc nghe tiếng của một cung nữ sốt ruột: "Hoàng thượng! Hoàng thượng!" thì nàng ta không khỏi bất ngờ khi trời còn chưa sáng mà Trình Liệt đã đến Nhân Ninh cung này, lý nào là do hoàng thượng nhớ nàng ta? Trong lòng sung sướng vô cùng nên lập tức xuống giường, vừa hay cửa tư phòng mở tung và Trình Liệt bước vào, Triệu Mỹ Nhân vội chạy đến định ôm choàng lấy hân nữ nọ thì thành linh một cú tát như trời giáng đánh vào khuôn mặt xinh đẹp kia khiến ngũ quan như muốn lệch sang một bên. Nàng ta ngã nhào xuống đất say sẩm đầu óc, tiếp theo đưa tay sờ má rồi quay qua nhìn hân nữ, ngỡ ngàng hỏi:

- Hoàng thượng có sao lại đánh thần thiếp?

- Tiện nhân như thế mà dám đụng vào trẫm ư? Người đâu!

Sau tiếng hô vang như sấm từ Trình Liệt, từ bên ngoài thị vệ lời Phan tiên sinh vào bên trong cùng với gã thị vệ đã theo lệnh Triệu quý phi đến chỗ Bách Hợp đe dọa, gã bị ném xuống đất với hai cánh tay bị chặt đứt máu chảy xối xả, nằm rên rỉ nhìn về phía chủ nhân cầu cứu. Đối diện, Triệu Mỹ Nhân mặt mày biến sắc trở nên trắng nhợt, phần vì kinh hãi trước việc hoàng thượng độc ác xuống tay với gã thị vệ và phần vì nhận ra kẻ đang quỳ bên cạnh là Phan tiên sinh, người mạo danh bút tích của hoàng

hậu. Nàng ta tự hỏi vì sao ông ta ở đây trong khi đáng lý đã bị Thu Tà xử lý từ lâu rồi! Còn đang bần thần thì nàng ta nghe Liêu công công hỏi rõ:

- Triệu quý phi nương nương có nhận ra hai kẻ này không?

- Ta không biết đó là ai! Không biết gì cả...!

- Nương nương không cần phải chối, toàn bộ kế hoạch do người dàn dựng hòng giá họa cho hoàng hậu nương nương, Tần tướng quân và Du tướng quân đều đã sáng tỏ! Chính nha hoàn Thu Tà đã đem mọi chuyện kể rõ, thậm chí còn mang cả nhân chứng Phan Cung này đến trước hoàng thượng! Ban nãy, gã thị vệ này cũng đã khai rồi, quý phi nương nương còn gì để nói?

Dĩ nhiên, Triệu Mỹ Nhân thất thần đến dường nào, không những kế hoạch bại lộ mà kẻ đứng ra tố giác lại chính là nha hoàn thân tín nhất của mình, Thu Tà! Tức thì mỹ nhân họ Triệu lắc đầu liên tục đồng thời lết đến chỗ Trình Liệt đang đứng, trông bóng dáng đó cao lớn uy quyền mà cũng lạnh lẽo vạn phần, nắm lấy vạt áo không động từ quân vương mà bật khóc nức nở:

- Thần thiếp sai rồi, hoàng thượng! Người hãy tha cho thần thiếp! Thần thiếp sẽ đến trước mặt hoàng hậu nương nương dập đầu xin tạ tội!

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 39: Phần Cuối

Trình Liệt phóng tầm mắt tối sầm âm u xuống người nữ nhân mang lớp vỏ bọc đẹp đẽ nhưng bên trong là một trái tim thối nát, không chỉ giết chết chính con của mình mà còn giá họa lên đầu người khác bằng cách độc ác đến vậy, bất giác khoé môi kéo nhếch lên không chút nhân tính. Dập đầu ta tội ư? Là với ai? Người mà Triệu Mỹ Nhân muốn xin tha thứ ngày hôm qua đã không còn trên cõi đời này nữa, thật buồn cười đến đáng khinh! Hắn cúi xuống nhìn sâu vào mắt nàng ta, bảo:

- Trẫm đã từng nghi ngờ nàng trong vụ việc hòng hoa lần đó, nhưng vẫn không muốn tin nàng độc ác đến nỗi tự giết con mình, trẫm đã dung túng cho qua! Thế nhưng việc lần này đã không còn có thể cứu vãn được nữa. Triệu Mỹ Nhân à Triệu Mỹ Nhân, tại sao lòng dạ nàng thâm hiểm ghê tởm đến mức vừa giết con mình vừa dôn hoàng hậu đến bước đường cùng mà ban đêm có thể thành thoi nằm ngủ?

- Làm sao hoàng thượng biết chuyện hòng hoa...?

- Cũng là nhờ nha hoàn thân tín của nàng, Thu Tạ. Còn nếu muốn biết tại sao thuộc hạ lại bán đứng mình thì nàng xuống cửu tuyền mà hỏi cho rõ!

Cửu tuyền? Nghĩa là Thu Tạ đã chết rồi ư? Là hoàng thượng xử tử sao? Nhưng người nói xuống cửu tuyền hỏi, vậy có nghĩa...? Triệu Mỹ Nhân phút chốc cứng đờ người khi phản chiếu trong đáy mắt đứng trông là cảnh thị vệ cầm cái khay và trên đó là một chiếc ly ngọc, dưới cái nhìn trân trối đờ đẫn của nàng ta thì những hoa văn khắc trên ly trở thành vết sạm mờ mịt báo hiệu cái chết sắp đến. Không! Không thể nào! Có lý nào hoàng thượng nhẫn tâm ban rượu độc chứ! Nàng ta còn phải ngẩng trên phụng toạ, sinh ra một thái tử kế vị! Lập tức Triệu Mỹ Nhân ôm chặt lấy chân Trình

Liệt, khóc như điên như dại. Hắn liền đá nàng ta ra, Liêu công công mau chóng đưa mắt nhìn đám thị vệ và họ lần lượt giữ chặt hai tay quý phi lại. Trước khi bị xử tử, nàng ta còn nghe giọng Trình Liệt rành rọt:

- Triệu Mỹ Nhân, dù sao đi nữa trăm cũng đa tạ kế hoạch của nàng, vì có thể diệt trừ được Du gia lẫn Tần gia. Thế nhưng nàng đã phạm sai lầm nghiêm trọng khi đụng đến nữ nhân của trăm! Giờ, nàng hãy xuống cửu tuyền tạ tội với Du Ca...

Đôi mắt Trình Liệt đục ngầu, vừa cuồn cuộn vừa phản chiếu sự nhẫn tâm vô cùng, bấy giờ mới khiến Triệu Mỹ Nhân dần hiểu ra, rằng: Du Ca đã chết rồi và cái kẻ ở trước mặt này đang mang tất cả những oán hận, căm ghét, đau khổ lẫn bất lực trước việc mất đi người quan trọng nhất, trút hết lên đầu nàng ta! Có lẽ bấy giờ nàng ta đã phần nào hiểu tâm tư của Du Ca trước đây, vị hoàng đế cửu ngũ chí tôn ấy suy cho cùng chỉ là một kẻ vô cùng ích kỷ và ác độc! Hắn chỉ nghĩ đến ngai vị, tham lam với những mong muốn của bản thân, suy cho cùng nàng ta lẫn Du Ca cho dù có mang tình yêu nhiều cỡ nào cũng chỉ vô ích! Lệ chảy ướt đầm gương mặt, Triệu Mỹ Nhân cười nhạt:

- Hoàng thượng cuối cùng cũng chỉ vì bản thân người, đó là lý do Du hoàng hậu không muốn tiếp tục ở bên người nữa...

Trình Liệt nghiêng rằng, mang biểu hiện đáng sợ hơn cả đao phủ, lớn giọng ra lệnh thị vệ đổ rượu độc vào miệng Triệu Mỹ Nhân. Nàng ta vùng vẫy nhưng vô ích, từng dòng rượu lạnh ngắt đem theo cái chết chảy vào miệng xuống cổ họng đau đớn như bị lửa thiêu, sau đó thân thể mềm ngất ngã xuống và trước khi chết còn giờ những ngón tay bất lực kia vờ phía vạt xiêm y của hoàng thượng như nín giữ...

Liêu công công kiểm tra thi thể của Triệu quý phi xong, đến bên hoàng thượng hỏi về việc xử tội Phan tiên sinh cùng gã thị vệ. Trình Liệt chẳng hề do dự khi buông một từ sắc lạnh: "Giết!" sau đó hất mạnh áo khoác lông rời khỏi Nhân Ninh cung trước khi ban lệnh: "Du hoàng hậu do sẩy thai, sức khỏe suy yếu vì vậy đã không qua khỏi! Về phần Triệu quý phi mắc phải bệnh lạ và cũng qua đời ngay sau đó!". Cuối cùng, những kẻ liên quan

đến vụ việc Du gia - Tần gia này đâu không thể sống sót, và sự thật sẽ được chôn giấu mãi mãi...

Lúc rời khỏi Nhân Ninh cung thì chân trời phía xa bắt đầu hừng sáng, Trình Liệt bước đi trong lặng yên, bất giác trong lòng rất muốn đến một nơi để rỗi đôi chân hướng về phía đó đi tới... Không quá lâu sau, vị hoàng thượng đã đứng trước cổng Phụng Hoa cung, ngẩn ngừ chốc lát rồi dẫn dò Liêu công công: "Không ai được phép làm phiền trẫm..." tiếp theo liền bước vào trong để vị công công ở phía sau khẽ khàng khép cổng lại đứng chờ ở bên ngoài.

Trình Liệt đưa mắt quan sát vườn uyển vắng lặng buổi sớm mai, chỉ có những cơn gió cùng lớp tuyết rơi dày còn đọng lại sắp tan ra. Ngày hôm qua tuyết rơi dữ dội và cũng là trận tuyết cuối cùng trong năm nay. Thật là, vì sao Du Ca có thể chọn ngày lạnh giá đến vậy để giã từ hẳn chứ...? Chậm rãi ngồi xuống bên bàn đá, nơi mà trước đây nàng vẫn thường ngồi trò chuyện cùng hắn, nơi mà sau này mỗi lần nhìn ra sẽ trông thấy cây huyết mai hoa nở rộ thật đẹp. Chẳng hiểu vì sao lúc này lòng hắn trống trải đến lạ, đôi mắt trống rỗng mất mát cứ nhìn xung quanh hết mãi miết kiếm tìm một bóng hình người thương. Chậm rãi, hắn lấy trong áo khoác ra bức thư tuyết mệnh nàng để lại, chuyển dời cái nhìn vô định vào từng dòng chữ:

"Trình Liệt, khi chàng đọc được những dòng thư này thì ta đã rời khỏi hoàng cung. Chàng đừng kiếm tìm, cũng đừng chờ đợi vì ta sẽ không quay trở về nữa... Chỉ là ta không thể tiếp tục sống với trái tim đã chết, cùng nỗi oán hận ở trong lòng. Ta không muốn phải hận chàng như cách chàng đã hận ta, ta sợ làm tổn thương chàng như cách chàng tổn thương ta... Chàng muốn ta sống với nỗi oán hận chàng, nhưng ta không làm được.

Chàng có nhớ vào ngày sinh thần của ta, lúc ở trên cũi Vũ Khê chàng đã hỏi: Cuộc hẹn năm năm trước, là ta có điều quan trọng gì muốn nói? Thật ra ta nói dối chàng rằng ta quên mất, kỳ thật lời mà ta phải nói với chàng khi đó vẫn còn in đậm trong tâm trí lẫn trái tim, đó là: "Trình Liệt, ta yêu chàng" và liệu bây giờ ta nói ra có phải đã muộn màng không?

Thật kỳ lạ, chúng ta luôn lỡ làng nhau vào những lúc quan trọng nhất. Cũng như chiều hôm qua, ta muốn trước khi từ giã cõi đời có thể nhìn thấy chàng lần cuối, được ôm chàng một chút và nói những lời hân là không quan trọng gì cả, thế nhưng tiếc thay chàng một lần nữa không đến, lần nữa lại lỡ hẹn với ta giống như năm năm trước. Ta hiểu rằng, duyên phận của hai ta đến đây là kết thúc. Để lỡ một lần, sẽ lỡ cả đời!

Ta những tưởng bản thân sẽ kiên cường mạnh mẽ tiếp tục sống như trước đây, dẫu bị chàng hắt hủi lạnh nhạt, chịu đựng oán hận ở trong lòng chàng, thế nhưng vào thời khắc này ta đã không còn đủ sức lực nữa. Trình Liệt, cả đời này thứ chàng mang đến cho ta là gì ngoài tổn thương, nước mắt và hận thù? Cũng chính chàng hai lần đoạt mất hai đứa con của ta, khiến ta không thể có được cảm giác trở thành mẫu thân! Là chàng đối với ta ích kỷ, trong lòng chàng chưa hề nhân từ với ta! Bằng giá ngoài kia có lạnh lẽo dường nào, nơi thâm cung này có đáng sợ dường nào, cũng không bằng trái tim của chàng... Rất nhiều lần ta muốn hỏi chàng rằng, liệu trong lòng chàng có bao giờ yêu ta lấy một lần không?

Chàng từng nói, mọi thứ của ta đều thuộc về chàng, khi chàng cho phép ta mới được chết! Không phải, sinh mệnh của ta là do chính ta quyết định và ta không muốn để lại bất kỳ thứ gì cho chàng, kể cả thân xác ta. Nếu có kiếp sau, thật lòng không mong trùng phùng!

Suốt năm năm ở cạnh chàng, ta chỉ có khoảng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi là vào ngày sinh thần hôm ấy, ta cảm tạ chàng cũng muốn xin chàng hai việc: Một, là từ nay về sau xin để Du gia ta bình yên sống, hai là cho phép Xuân Nhĩ xuất cung trở về nhà, để mọi ấy được sống cuộc đời tự do vui vẻ hơn ta...

Liệu bây giờ trong lòng chàng, trước sự ra đi của ta, thì oán hận đã vơi bớt chưa?"

Hắn cho đến thời khắc này, Trình Liệt vẫn không tin Du Ca có thể lựa chọn sự rời xa như vậy, nhớ lại lúc nàng đánh giặc trong trận Doanh Tả, mũi lao mạnh mẽ đâm vào người cũng không lấy đi mạng sống của nàng, vậy mà sau cùng nàng chọn cách tự kết liễu mạng sống của chính mình.

Nhưng hắn hiểu rõ, suy cho cùng cũng bởi vì nàng đã hết hi vọng vào tình cảm dành cho hắn.

Trình Liệt và Du Ca, có yêu nhau nhưng không thể ở gần nhau!

Hắn và nàng, dẫu cho trải qua bao nhiêu lần xa cách rồi gần gũi, oán hận rồi thương yêu, thì cũng không thể hàn gắn được mối duyên mà vốn dĩ ngay từ khi bắt đầu đã mang theo sai lầm này. Cho dù vụ việc Du gia - Trình gia có trôi qua, cho dù không phải Triệu Mỹ Nhân thì sau này sẽ lại xuất hiện nữ nhân khác vì đồ kỵ mà ra tay hãm hại, một khi xung đột bắt đầu thì hắn cũng sẽ đang tâm lần nữa làm tổn thương nàng, có lẽ vì hắn tham lam nghĩ rằng nàng tuyệt đối không bao giờ rời xa, vẫn lặng lẽ chịu đựng ở bên cạnh hắn như trước đây.

Chiều hôm đó, khi Trình Liệt nghe Liêu công công báo hoàng hậu đang chờ ở Phụng Hoa cung thì thật sự trong lòng đã rất muốn đến gặp nàng, thế nhưng hắn sợ phải nhìn thấy khuôn mặt oán trách đó, đôi mắt giận dữ đó, nghe chất giọng trách cứ từ nàng khiến trái tim hắn còn cào không dứt, vì thế đã quyết định không đến! Thế nhưng đêm ấy, hắn đã đứng trước cổng Phụng Hoa cung, chỉ là im lặng nhìn ánh nến ở bên trong đó tắt chưa...

Có rất nhiều chuyện Du Ca không biết chỉ vì hắn cố chấp không nói với nàng.

Khi nàng bị phạt trượng, Trình Liệt âm thầm bế nàng trở về Phụng Hoa cung.

Là rằng, Du Ca trách Trình Liệt nhẫn tâm đẩy mình ngã, nhưng khi ấy chỉ là hắn vô tình giật tay lại quá mạnh khiến nàng trượt chân! Nàng ngã, hắn không ngờ! Cả việc hắn lạnh lùng nhìn nàng lăn xuống bậc tam cấp khi ấy, nhưng sự thật lúc nàng ngất đi thì hắn đã lao xuống đỡ lấy thân thể đó, gào lên như kẻ điên! Hay nàng trách hắn không hề đau đớn gì trước cái chết của đứa con trong bụng nàng, nhưng sự thật lúc hắn quay về ngự thư phòng thì đã khóc...

Và còn cả chuyện của năm đó, cuộc hẹn ở trên cầu Vũ Khê, trong đêm tối lạnh căm Trình Liệt đã chạy hối hả đến chỗ hẹn nhưng tiếc thay Du Ca quay về nhà rồi. Nàng những tưởng hắn không đến nhưng cả đêm ấy, hắn vẫn đợi nàng trở lại. Giả như lúc đó hắn gặp được nàng, nghe lời bày tỏ quan trọng từ nàng, thì liệu mọi thứ có thể thay đổi trở nên tươi đẹp hơn? Nếu hắn sớm hiểu ra tình cảm nàng dành cho hắn, thì ngay từ đầu hắn sẽ bao dung yêu thương nàng hơn không? Và giả như hắn chịu nói rõ những suy nghĩ thật trong lòng cho nàng biết, có lẽ nàng đã không đau đớn đến đường cùng...

Ân Kiện dạy Trình Liệt không được quên mối thù giết phụ thân, cũng như dạy hắn cách giành lại những gì đã mất thế nhưng chưa bao giờ dạy hắn biết tha thứ! Con người, nếu chưa từng trải qua mất mát sẽ không hiểu được khoan dung...

Đối với Trình Liệt bây giờ mà nói, có nuôi tiếc cũng chẳng thể挽 hồi.

Hôm ấy, Trình Liệt đã ngồi ở Phụng Hoa cung thật lâu, cũng không biết thời gian đã trôi qua như thế nào, thứ duy nhất hắn cảm nhận được là sự lạnh lẽo của sương đêm cho đến khi những tia nắng của ngày mới lần nữa trải dài trên bờ vai ấy.

Sau cùng, vị hoàng thượng cũng chậm rãi đứng dậy tiến đến chỗ đèn lồng với ánh nến sắp tàn, khẽ khàng đưa bức thư của Du Ca vào ngọn lửa nhỏ chưa tắt, đốt cháy. Và khi giấy cháy gần hết, phản chiếu trong đáy mắt bình lặng ấy là dòng chữ cuối cùng nàng viết: "Sau cùng, ta xin chúc chàng: Giang sơn trường cửu, một đời an lành", tình yêu đời này kiếp này của nàng gói gọn trong hai từ "an lành" bao dung ấy, cho đến phút cuối người mà nàng nghĩ đến vẫn mãi là hắn!

Trình Liệt thả rơi tro tàn bay theo gió. Được rồi, Du Ca đã không muốn để lại điếu gì cho hắn thì hắn cũng sẽ không giữ nữa. Nếu đây là sự trừng phạt của nàng thì hắn sẽ tiếp tục sống, làm một hoàng đế chí cao vô thượng mà hắn muốn! Duyên phận giữa nàng và hắn, đến đây dừng lại thôi... Tiếp theo Trình Liệt gọi một tiếng, rất nhanh bóng dáng Liêu công công từ ngoài cổng chạy vội vào, liếc mắt ban lệnh:

- Truyền khẩu dụ của trẫm, kể từ giờ không cho phép bất kỳ ai bước chân vào Phụng Hoa cung này! Ai làm trái lệnh, chém!

Dứt lời, Trình Liệt nhanh chóng cất bước, thế nhưng lúc vừa bước ra khỏi cổng thì dường như còn đi đâu gì níu kéo khiến hắn chậm rãi quay lại nhìn. Ở giữa vườn uyển yên bình trong buổi sớm, xuất hiện bóng dáng Du Ca trong bộ xiêm y đỏ rực lộng lẫy đang đứng bên cạnh cây huyết mai hoa và ngẩng mặt lên cao, nhắm nghiền mắt lại an nhiên, hình ảnh thanh thần lẫn đẹp đẽ đó ẩn hiện trong đôi mắt khẽ lay động của hắn cho đến khi cánh cổng cung từ từ khép lại...

Kể từ đó, cánh cổng của Phụng Hoa cung chẳng bao giờ mở ra nữa, dù là bất cứ ai thậm chí cả Trình Liệt cũng không khi nào đặt chân đến nơi ấy. Cửa đã khoá chặt như thể khoá chính trái tim người nam nhân không muốn một lần trở lại nơi mà nữ nhân hắn yêu thương nhất đã từng sống những thời khắc rực rỡ nhất.

Trình Liệt, kẻ không nhỏ lấy một giọt lệ nào khi Du Ca chết, lần cuối cùng đã ng ồi ở Phụng Hoa cung cả một ngày một đêm.

Trình Liệt, kẻ không nói lời yêu nào dành cho Du Ca, nửa đời sau không lập hậu nữa. Sau cái chết của nàng, phụng toạ vẫn để trống trong suốt những năm hắn tại vị!

Hơn ba mươi năm sau, hoàng đế Trình Liệt băng hà.

HẾT./.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 40: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Nhất

Bắc Đại - Yên Kinh vào một ngày đầu xuân năm Tân Cảnh thứ ba mươi, trong phiên chợ nhộn nhịp kẻ qua người lại, tốp lính chẳng rõ từ đâu tới đang lùng sục khắp nơi như tìm người. Trông quân trang chúng mặc thì xem chừng không phải thị vệ triều đình mà là ở một tướng phủ. Quanh đây chỉ có tướng phủ họ Du...

Ánh mắt tròn xoe linh động trong góc tường phía xa đang tinh tường quan sát tình hình, bên ngoài nhìn qua cửa ngõ một nam nhân tuấn tú nhưng kỳ thực lại là một cô nương xinh đẹp cải nam trang, và đây cũng là người mà đám lính tìm kiếm. Không phải trộm cướp, càng không phải tù nhân vượt ngục, nàng được gia nhân trong tướng phủ họ Du gọi bằng hai từ "tiểu thư".

Nói qua chút ít thì nàng tên gọi Du Ca, mặc dù thân là nữ nhà danh môn nhưng chẳng hề dịu dàng thùy mị, hẳn do phụ thân làm đại tướng quân nên tính nàng từ nhỏ vốn đã mạnh mẽ, bướng bỉnh, lại còn võ nghệ tinh thông chẳng thua kém nam nhân. Du Ca mất mẫu thân từ lúc lọt lòng, đại tướng quân Du Sát thương chiều tiểu nữ nên hầu như đáp ứng mọi ý thích của nàng. Và thế là năm nàng năm tuổi đã theo bà vú thân cận ngày trước của mẫu thân rời khỏi tướng phủ lên tận Bạch Vân Sơn sống, ngọn núi cao sừng sững qua những tầng mây trắng, gần như quanh năm suốt tháng chìm trong tuyết phủ mướt sa. Ngày ngày rong ruổi cưỡi ngựa trên núi rồi luyện kiếm bắn cung, ngắm huyết mai hoa nở rực rỡ, nàng trưởng thành trong mạnh mẽ kiên cường.

Mười ba năm thấm thoát thoi đưa, Du Ca quen tự do tự tại thế mà đột ngột bị Du Sát gọi về kinh thành. Cửa ngõ làm gì nào ngờ lại chuẩn bị đính ước với Tần gia, vốn có giao tình nhiều năm với Du gia. Nàng cũng biết lang quân mà phụ thân muốn chọn cho mình là Tần Chính. Nàng với chàng

giống thanh mai trúc mã, từ bé đã gặp mặt, hai bên có chung sở thích về kiếm vì vậy trở nên thân thiết. Mỗi năm về phủ thăm phụ thân, nàng đều tới gặp chàng hàn huyền tâm sự rất vui vẻ. Nhưng đối với nàng mà nói, trong lòng vốn chỉ xem chàng ta như huynh trưởng, chẳng hề mang chút rung động ái tình, thử hỏi làm sao kết duyên phu phụ? Đó là lý do ngày nào nàng cũng lén trốn ra khỏi phủ, phần vì tránh nghe phụ thân nhắc tới hôn sự và phần do tính nàng còn ham vui lắm.

Cứ mỗi lần tiểu thư mất tích là y như rằng tướng phủ trở nên nhốn nháo, Du Sát hiểu tính khí tiểu nữ liền bảo nàng chơi chán sẽ về duy có bà vú già là lo phát sốt cả lên, nói rằng Yên Kinh lúc này đang biến loạn thế nào nàng cũng gặp nguy hiểm nên nhất quyết bắt đám lính đi tìm nàng! Dĩ nhiên chẳng bao giờ chúng tìm được vị tiểu thư lành lợi ấy, phần lớn đều tự nàng mò về phủ khi trời đã tối.

Đám lính lùng sục mãi sau cùng cũng chán nản bỏ đi, Du Ca rời khỏi góc tường, miệng thở phào xen lẫn thích thú, chỉnh trang lại y phục nam nhân cùng búi tóc cao gọn ghẽ, nàng rảo bước thật nhanh bắt đầu cho chuyến du ngoạn hôm nay. Đi đến giữa phiên chợ, nàng ngửi thấy mùi thơm vô cùng nồng đượm, lập tức đưa mắt nhìn về phía gian hàng rượu, một hũ rượu ủ lâu năm thật quyến rũ khiến nàng nghĩ tới việc mang nó về cho phụ thân. Mỗi lần nàng trốn đi hoặc gây ra lỗi tày trời gì đều dùng cách này để "dỗ ngọt" người.

Du Ca chạy đến vừa đặt tay lên hũ rượu thì nhanh chóng một bàn tay khác cũng đặt lên tay nàng. To lớn, thô ráp, cùng những vết chai do nhiều năm cầm kiếm, tất cả hình ảnh đó đập vào đôi mắt tròn xoe của nàng. Tiếp theo nàng sức tỉnh đưa mắt nhìn phía đối diện, một nam nhân ngoài đôi mươi, mặt mũi khôi ngô anh tuấn nhưng có chút gì lạnh lẽo ngang tàng, thân hình cao lớn đổ bóng xuống người nàng, hắn cũng đang hướng mắt vào nàng thật điềm nhiên. Lập tức rút tay lại trước sự đụng chạm bất ngờ này, Du Ca nghe hắn cất giọng trầm thấp:

- Hũ rượu này giá bao nhiêu vậy ông chủ?

- Khoan đã, chính ta là người thấy hũ rượu đó trước!

Giọng Du Ca vừa to vừa rõ khiến hần lần thứ hai phải đưa mắt nhìn nàng, bảo:

- Nhưng người vừa buông nó ra thì bây giờ nó thuộc về ta.

- Là... do người làm ta giật mình! Tóm lại, người phải đưa hũ rượu ấy cho ta!

Tay vẫn giữ chặt hũ rượu quý, ánh mắt thâm trầm quét sơ qua người tên nam nhân nhỏ nhắn, hần đoán đây chắc là vị công tử giàu có nào đấy, thân hình mảnh mai cứ giống nữ nhi, khuôn mặt trắng ngần, đứng còn chưa tới nổi vai hần.

- Tiểu tử, còn nhỏ thì mau về nhà chơi với thân mẫu, rượu này nặng lắm cỡ như người không uống nổi đâu.

Tiểu tử? Du Ca mím môi, cách gọi đó cùng nụ cười nhếch nhếch trên môi hần như mỉa mai nàng. Trông hần có vẻ không giống người ở Yên Kinh, từ nơi khác đến ư?

- Ta không phải tiểu tử, ta mười tám tuổi rồi!

- Nói dối không tốt đâu tiểu tử, thân mẫu người không dạy đi đâu đó sao? Ta lúc mười tám tuổi đã cao từng này rồi, giọng càng không trong vắt như người. Nhìn xem, thậm chí yết hầu nơi cổ người cũng còn chẳng thấy rõ.

Du Ca liền đưa tay che chiếc cổ mảnh đằng sau vì ын phục, bản thân không phải nam nhân làm sao có yết hầu chứ! Trông cảnh hần móc túi ra ít bạc lẻ định trả cho chủ quán thì nàng gờ tay ngăn lại, nói kiên quyết:

- Nếu người không trả hũ rượu đó thì đừng hòng rời khỏi đây!

- Rốt cuộc người muốn thế nào? Ta cũng trông thấy nó đầu tiên và đến cùng lúc với người. Rõ ràng là người bỏ tay ra trước!

- Nếu hai ta đã cố chấp phải có được hũ rượu thì tỉ thí một trận xem sao. Ta thấy người cũng là người luyện kiếm, đấu vài chiêu với ta chắc

được!

Hắn chán nản trước sự cứng đầu của tên công tử trắng bóc ấy, lại không nghĩ kẻ thư sinh yếu đuối như thế mà biết võ nghệ. Hũ rượu này tuyệt hảo như vậy khiến hắn không nỡ bỏ lại, đi quãng đường xa xôi đến tận đây đi đâu đâu tiên hắn muốn chính là uống một bầu rượu thật ngon. Thiết nghĩ vừa đặt chân đến Yên Kinh phồn hoa đã dính dấp vào chuyện không hay rồi, nhưng xem chừng trước vẻ mặt quyết liệt từ đối phương thì hắn hiểu cuộc tỉ thí này không thể tránh!

- Được thôi, trông người nhỏ tuổi và yếu hơn nên ta chấp người ba chiêu. Trong vòng ba chiêu, người chạm được vào người ta dù là sợi tóc thì hũ rượu là của người!

- Ngạo mạn! Ta mà thềm người chấp sao?

Giận dữ, Du Ca lao về phía hắn tung cước thì nhanh như cắt, hắn cần hũ rượu đồng thời né người qua một bên tránh đòn thật dễ dàng. Bắt đầu hứng thú với tên công tử nhỏ nhắn đó, hắn cười khinh khỉnh như thách thức tiếp theo xoay người nhún nhẹ một cái thì thân ảnh cao lớn đã bay vút lên trên. Dĩ nhiên Du Ca nào chịu thua, lập tức dùng khinh công bay theo.

Hai người bay lướt qua những mái ngói thấp tè, kẻ trước người sau, rượt đuổi quyết liệt. Đến lúc bay chán rồi hắn liền dừng lại và quay qua, Du Ca từ phía xa bay tới tung chiêu thứ hai. Cũng giống đợt tấn công đầu tiên, hắn nhanh nhẹn tránh được! Du Ca phát hiện tên nam nhân này võ nghệ chẳng hề tầm thường, dù này giờ nàng đã cố ý đánh vào những chỗ hiểm nhưng đều bị hắn hóa giải, cả thân hình cao lớn lượn qua lượn lại trước mắt nàng như ảo ảnh. Chiêu thứ hai kết thúc, nàng dừng lại nhìn hắn với vẻ không phục. Trông thế hắn cười nhẹ bởi thấy đôi mắt to tròn đó thật long lanh mà cũng thật cố chấp! Hắn nghĩ thử chọc giận tên công tử ấy xem sao liền mở nắp hũ rượu, đổ rượu vào miệng uống ngon lành.

- Tên kia! - Quả nhiên Du Ca tức giận - Cuộc tỉ thí còn chưa kết thúc mà sao người dám uống rượu hả?

- Bồn đại gia khát nước lắm rồi, không chờ nữa. Người cứ việc tung chiêu thứ ba, dù sao người cũng chẳng bao giờ chạm được vào ta!

Chưa bao giờ Du Ca giận dữ như lúc này, dẫu vậy bản thân vẫn bình tĩnh kìm chế bởi tính khí trời sinh cũng mang chút lạnh lùng cao ngạo. Nghĩ mình ngày ngày cưỡi ngựa trên ngọn núi cao nhất Bắc Đại này, còn luyện kiếm bắn cung, lý nào chịu thua một kẻ như hắn! Chưa kể hắn dám chọc vào lòng tự tôn của nàng nữa, càng nhất định không bỏ qua! Hôm nay nếu Du Ca này không bắt được tên nam nhân khó ưa ấy thì nàng nguyện làm thê tử hắn, để bị hắn chọc tức cả đời!

Ý nghĩ quyết liệt ấy vừa dứt, Du Ca lập tức tung người lên cao, tung một đường quyền mạnh mẽ lẫn bất ngờ. Bên dưới, hắn uống dứt một dòng rượu xong liền quệt nhẹ khóe môi, nghĩ chiêu này của nàng hiểm hóc hơn ban nãy nhưng há có thể làm khó hắn sao? Nàng đánh đâu, hắn đâu nhìn ra hết, lại nghĩ rằng cũng nên dạy dỗ tiểu tử ấy một bài học về thói cao ngạo. Để rồi thay vì tránh đòn thì hắn dùng tay đánh mạnh vào bả vai Du Ca khiến nàng mất trớn liền bay ra khỏi mái ngói. Trong khoảnh khắc đó, vài buột tóc bất ngờ vtuột ra, suối tóc đen mượt bung xĩa, lúc này mới hắn mới bất ngờ nhận ra một khuôn mặt nữ nhân. Thấy nàng sắp ngã xuống đất, tức thì hắn nhún chân theo đà bay về phía nàng.

Mau chóng đuối kịp, tay phải đỡ lấy chiếc eo mảnh, hắn giữ được Du Ca khi cả hai chậm rãi đáp xuống đất. Chân bước lùi hai bước, Du Ca cố đứng vững sau khi bị đánh bay như thế, lại không biết người nam nhân bên cạnh đang nhìn mình chăm chú. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần ở gần ngay trước mắt khiến hắn thấy rõ từng đường nét xinh đẹp thanh tao, vừa mạnh mẽ vừa bướng bỉnh, ban nãy hắn còn nghĩ tên công tử nhỏ tuổi ấy nhìn anh tuấn hóa ra vì đấy là một nữ nhân.

- Thì ra là một tiểu cô nương?

Nghe giọng hắn kinh ngạc, bấy giờ nàng mới phát hiện tay hắn đang vòng quanh eo mình, nam nữ thọ thọ bất thân, tên nam nhân đáng ghét ấy dám bất kính với nàng. Mau chóng quay qua, nàng vung tay đánh vào ngực hắn làm hắn lùi ra sau vài bước. Lòng mày thoáng nhíu lại khi đưa tay sờ

ngực, hắn nghe giọng nàng giận dữ: "Vô lại!", kèm theo một cú tát bất ngờ vào mặt hắn. Cú ngỡ hắn sẽ tức điên rồi lòng lộn lên đúng với bản chất hiếu thắng này giờ, nhưng không hắn chỉ im lặng nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp đang ăm ức, với dáng vẻ cam chịu lạ thường.

Chính bởi thế khiến cơn giận trong lòng tự dừng hạ xuống, Du Ca trông biểu hiện kỳ lạ của hắn, bất giác thấy mình như có lỗi, liền lên tiếng hỏi:

- Sao ngươi không tránh? Bao nhiêu chiêu đòn của ta đâu bị ngươi phá giải hết, vậy sao cú tát lúc này rõ ràng ngươi có thể tránh được...

- Vì ta lỡ mạo phạm cô nương.

- Hả?

- Ân sư phụ từng dạy ta, nam nhân đối với nữ nhân phải nhẹ nhàng nhã nhặn. Là ta không biết cô nương là nữ nhi nên này giờ toàn làm chuyện mạo phạm, ta đáng lãnh cú đánh đó. Nếu biết từ sớm, ta đã đưa hũ rượu đó cho cô nương.

Giọng hắn vốn trầm thấp, nay vì cảm thấy có lỗi nên càng nghe trầm hơn, không khỏi làm Du Ca bất động chốc lát. Ban này gặp mặt cú ngỡ hắn kiêu ngạo ngang tàng nào ngờ đối với nữ nhân lại là một nam nhân thành tâm chân thật đến vậy, khiến nàng bất giác nghĩ mình không nên vội vã đánh hắn. Chung quy cũng do nàng cải nam trang, hắn không biết thì làm sao có lỗi. Còn việc hắn ôm eo nàng cũng chỉ vì muốn cứu nàng thôi. Nàng toan cất tiếng thì thành linh, tốp lính của tướng phủ từ đâu xuất hiện, chưa kịp phản ứng là nàng bị hắn nắm tay, nhún chân một cái hai bóng đã bay cao lên mái ngói.

Cả hai bay hết một dãy phố thì thấm mệt, bấy giờ bên dưới là cây cầu Vũ Khê thế là họ quyết định đáp xuống, thở mệt nhọc. Du Ca lấy làm lạ mới hỏi hắn vì sao gặp lính liền bỏ chạy? Hắn cố lấy lại nhịp thở đều đặn, đáp rằng:

- Ta nghĩ bọn chúng đuổi bắt mình! Thế còn cô nương?

- Ta cũng tưởng chúng tìm ta...

Dứt lời, Du Ca đảo mắt nhìn hấn, sau đó hai người cùng bật cười. Tiếp theo, họ nhìn xuống tay mình đang nắm lấy tay đối phương, liệ̀n chậm rãi buông ra. Hấn bặ̀ng ngoài điệ̀n tĩnh dù trong lòng chợt nhiên dâng lên cảm xúc lạ, ngay cả Du Ca cũng không nói gì ngoài việc cậ̀n lấy cổ tay mình, biểu hiện mang chút ngượng ngập.

- Huynh làm gì mà bị lính truy bắt? - Du Ca chuyển qua cách gọi thân thiện hơn.

- Ban nãy vào kinh, ta gặp cảnh mấy tên lính bắt nạt dân lành nên động tay động chân với chúng. Còn tiểu cô nương như cô sao liên quan đến đám lính vậy?

Du Ca không thể nói hấn biết đó chính là lính của phủ nhà mình, chỉ bởi nàng ham vui trốn đi nên giờ mới bị chúng đuổi theo kịch liệt, liệ̀n trả lời qua loa "xảy ra chút mâu thuẫn" và hấn nhận ra nàng khó xử nên không hỏi thêm nữa.

- Hai ta gặp nhau xem như có duyên, xin hỏi cao danh quý tánh của huynh là gì?

Lấy lại dáng vẻ bình thường r ồi hấn xoay qua nhìn trực diện nàng, đáp rõ:

- Ta tên Trình Liệt, chữ "Liệt" trong bộ (颯) nghĩa là "cơn gió dữ", mẫu thân sinh ta vào ngày gió rất to, và nó cũng có nghĩa là bạo liệt mạnh mẽ.

Lúc này Du Ca mới quan sát người nam nhân này kỹ hơn, trông hấn anh tuấn khôi ngô thì không phải nói, đôi mắt sắc bén nửa lạnh lẽo nửa mang chút dịu dàng, lại còn chân mày mũi kiệ̉m, thêm tướng hấn cao lớn uy phong, quả nhiên tên Trình Liệt rất hợp với hấn. Nàng mỉm cười, nói ra tên mình:

- Còn ta tên Du Ca, một khúc hát ngao du...

Du Ca nhìn nét mặt Trình Liệt hơi trầm tư, hỏi hắc nghị gì? Hắc lắc đầu:

- Ta đang tìm một người trùng hợp cũng họ Du. Chắc là cô nương rất thích ngao du đây đó, giống như cái tên của mình.
- Tính ta phóng khoáng, vốn thích tự do tự tại bay nhảy như chim trời.
- Một cô nương xinh đẹp đi ngao du khắp nơi thì phải cẩn thận.
- Huynh nói gì thế, nữ lưu võ nghệ như ta không thù mị đi ền ậm giống nữ nhân bình thường khác, nhìn thế nào cũng chẳng thấy đẹp nổi.

Chẳng hiểu sao, Du Ca thấy Trình Liệt chăm chú nhìn mình khá lâu, dường như là đang quan sát tỉ mỉ dáng dấp của nữ nhân trước mặt, khiến nàng tự dưng bối rối. Khó hiểu hơn khi hắc bất chợt bứt một bông hoa nhỏ trên cành cây khảm khiu vươn ra gần đó rồi nhẹ nhàng cài lên vành tai nàng, ngón tay to lớn thô ráp men theo sống tóc đen mượt mà vuốt xuống bờ vai mảnh.

Từ nhỏ tới lớn, Trình Liệt sống với mẫu thân Tô Khiết và Ân Kiện trong rừng sâu núi cao, ít khi ra thế giới bên ngoài tiếp xúc với nhiều người, thỉnh thoảng mới thấy vài sơn nữ đi qua. Ngày ngày chăm chỉ luyện võ, múa kiếm với Ân sư phụ, hắc không hiểu về nữ nhi thường tình, càng không biết ái tình nhân gian nghĩa là gì. Nay vừa đến kinh thành náo nhiệt, lần đầu tiên hắc gặp một nữ nhân xinh đẹp kiều sa như Du Ca, tính nàng ương bướng kiêu ngạo giống hệt hắc, thử hỏi làm sao trái tim hắc không lay động chứ.

- Dù cải nam trang thế này, trông cô nương cũng rất xinh đẹp.

Dẫu ở bên Tần Chỉnh bao năm, cũng không phải chưa từng gặp qua nam nhân nào, thế nhưng chưa một ai khiến Du Ca mạnh mẽ ngang bướng có cảm giác xao xuyến vậy mà người nam nhân ban nãy bản thân còn thấy hắc đáng ghét ngay lúc này lại khiến trái tim nữ nhân lạnh lùng ấy bất chợt đập nhanh. Lời hắc nói nghe đầy chân thành, cả đôi mắt thâm trầm đó dưới

ánh tà dương chợt nhiên lấp lánh sự cảm mến lạ lùng, làm gò má nàng ửng hồng ít nhĩ ầu.

Nàng tự hỏi, liệu đây có phải là sự rung động giữa nữ nhân với nam nhân?

Nhưng khi ấy nàng quá hồn nhiên để hiểu rằng, yêu một người là khổ đau đến dường nào, là mãi mãi không quên, thậm chí đánh đổi bằng cả một đời... Trình Liệt, mối nghiệt duyên kiếp này của nàng!

Nàng và hắn đều đứng yên lặng rất lâu trên cầu Vũ Khê, chỉ để nhận ra người đối diện mình sao lại trở nên gần gũi lẫn đẹp đẽ đến vậy...

Du Ca trở về với tâm trạng lâng lâng, đứng trước cổng phủ có phụ thân nàng và bà vú. Chắc họ ngạc nhiên khi hôm nay nàng mò về phủ sớm hơn mọi lần. Bình thường Du Ca sẽ viện hết lý do này tới lý do nọ để trốn tội, nhưng bây giờ nàng kính cẩn cúi đầu trước phụ thân, còn tạ lỗi vì làm người lo lắng. Bà vú vừa lo vừa mừng, tiểu thư nhận lỗi rồi lão gia đừng trách phạt nữa! Trông tiểu nữ vẫn bình an, Du Sát lắc đầu không nói gì, vừa quay lưng đi đã nghe chắt giọng ồm ồm cất lên:

- Mệnh phượng hoàng...

Ba người li ền quay qua, trông thấy một bà lão nghèo khổ, y phục trên người rách rưới lấm lem duy đôi mắt già nua đó sáng rực cứ hướng vào vị tiểu thư. Bà vú hỏi lão là ai, bà lão nọ chẳng đáp chỉ đến đứng trước mặt Du Ca, lặp lại lần nữa:

- Vị cô nương đây ta vừa nhìn thấy đã nhận ra cô không t ầm thường. An bài cả rồi, cô nương có mệnh phượng hoàng, đời này phải ở cạnh đế vương.

Bà vú nghe giật cả mình, đây là Yên Kinh, rất gần với thiên tử, nếu để người khác nghe thấy rồi lan truyền đến tai hoàng thượng thì khéo cái tướng phủ này gặp họa. Tiểu thư nhà bà đúng thật xinh đẹp kiêu hãnh, nhưng nàng sẽ gả cho Tần Chinh tướng quân, làm một phu nhân sống êm ả. Mệnh phượng hoàng, tức trở thành hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ ư?

Lời này là khi quân phạm thượng, không được! Huống chi tuổi tác của thánh thượng so với nàng quá chênh lệch! Bà vú liền đuổi bà lão kỳ lạ đó đi, bước vài bước mà bà ta còn ngoái nhìn Du Ca, cười nhẹ khiến nàng lấy làm khó hiểu. Tại sao lại nói nàng có mệnh phượng hoàng?

Bà vú liền giục Du Ca vào trong phủ, nàng thấy bà sợ hãi lạ thường, thậm chí cả phụ thân cũng mang dáng vẻ trầm tư kỳ quặc. Dường như trong đáy mắt ông dấy lên một dự báo chẳng lành, về thời cuộc vương triêu, về chiếc ghế thiên tử đang ngổn ngang kia và còn về số mệnh của tiểu nữ mà ông hết mực thương yêu...

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 41: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Hai

Chiều nay cũng như những chiều khác, Du Ca lại trốn đám lính canh lén lút rời khỏi tường phủ bằng cửa sau. Nàng chạy một mạch đến quán trọ cách đó khá xa, hỏi tiểu nhị vài câu rồi tiếp theo bước vội lên gác trọ tiền thẳng tới căn phòng cuối cùng. Chẳng cần gõ cửa, nàng mở tung cửa đồng thời gọi lớn: "Liệt ca!".

Trình Liệt đứng bên cửa sổ phòng xem bản đồ kinh thành, sự xuất hiện đột ngột của Du Ca khiến hắn mau chóng cất tấm giấy lớn vào ngăn tủ bên cạnh. Trông thấy Du Ca lén lỉnh bước đến hỏi hắn đang làm chuyện gì mờ ám sao, dĩ nhiên hắn không thể để nàng biết kế hoạch quan trọng kia nên hỏi ngược lại:

- Muội đến tìm ta có chuyện gì?
- Huynh hứa hôm nay sẽ ra ngoại thành thả diều với ta.

Suýt nữa Trình Liệt quên mất cuộc hẹn hôm nay, nói ra thì từ ngày gặp mặt lần đầu tiên đến giờ cũng đã nửa năm trôi qua, hắn cùng Du Ca kết giao huynh muội, cứ cách vài ba hôm nàng lại đến quán trọ nhỏ này tìm hắn, khi thì đi dạo chơi cùng nhau, lúc lại vào phiên chợ uống rượu, và chuyện nàng thích nhất chính là thả diều. Thật hắn lấy làm lạ, một nữ nhân cao ngạo thích múa kiếm đánh quyền như nàng mà có sở thích trẻ con đến vậy, quả nhiên nàng còn rất hồn nhiên. Dù thế hắn luôn chiều theo ý nàng, hễ nàng muốn thả diều thì hắn không bao giờ từ chối.

Hai người rời khỏi quán trọ, trên đường đi liền mua con diều giấy, chẳng quá lâu sau họ đã ở ngoại thành. Du Ca háo hức chờ đợi Trình Liệt chuẩn bị thả con diều giấy lên bầu trời cao rộng sắp về chiều, để ngược nhìn xem nó bay xa cỡ nào. Nàng không biết vì sao hắn luôn biết cách để

diều bay thật cao, đi diều mà nàng chẳng bao giờ làm được! Nhưng hôm nay xui thay, hắc có thả thế nào thì con diều cũng không tài nào bay lên được khiến nàng cứ sốt ruột. Sau cùng đành chịu thua, hắc nhìn diều giấy vướng ngành dưới đất, nói do trời đứng gió nên diều không bay!

Du Ca buông một tiếng chán chường khiến Trình Liệt mỉm lòng nên bảo tiếp:

- Để ta đên cho muội thứ khác, muội thích gì nào?

Háo hức muốn thả diều vậy mà không xong, Du Ca còn buồn bã thì nghe Trình Liệt nói vậy liền đưa mắt nhìn hắc, nghĩ ngợi xem nên đòi hắc làm gì cho mình.

- Ta muốn huynh cõng ta về nhà!

- Cõng muội? Sao làm khó ta vậy?

- Huynh võ nghệ cao cường, thân thể to lớn như thế, đừng nói cõng ta về nhà mà dù cõng đi ba vòng kinh thành cũng còn dư sức.

Chắc rằng Du Ca tưởng Trình Liệt là quái vật nên mới nói hắc đủ sức cõng nàng đi ba vòng, rõ ràng nàng muốn làm khó hắc. Định thương lượng với nàng nhưng trông biểu hiện nửa chờ đợi nửa như sắp thất vọng đến nơi của nàng thì chẳng nỡ từ chối, biết sao được vì hắc không muốn nghĩa muội đáng yêu ấy buồn. Về mặt Du Ca lập tức chuyển qua vui vẻ trước cảnh Trình Liệt cúi xuống quay lưng về phía mình, nàng không chần chừ mà ngẩng lên lưng hắc. Nhìn từng bước chân chậm rãi ấy, nàng tựa cảm trên bờ vai vững chãi của hắc, giọng reo lên:

- Liệt ca là nhất!

- Ai bảo ta lại có một nghĩa muội thích vùi vĩnh.

- Huynh chịu khó chiều ta chút đi, ở nhà ta chẳng được ai chiều chuộng hết.

- Tiểu thư như muội nói vậy, ta chẳng đời nào tin.

Kết giao tình nghĩa với nhau một thời gian, Trình Liệt không nghe Du Ca nói gì nhiều về thân thế và cả gia đình nàng, hắn chỉ biết sơ qua nàng là tiểu nữ một nhà danh môn nào đấy ở kinh thành này. Ngay cả hắn cũng giấu kín thân phận mình với nàng, rằng phụ thân hắn chính là Viễn Phù Vương Trình Khâm nổi tiếng tài giỏi lẫn thâm trầm, và hắn đến Yên Kinh với ý định lật đổ cầu hoàng đế Trình Sở! Nghe tiếng nàng thở dài bên tai, hắn mới hỏi thì nghe nàng đáp:

- Thì vẫn là về hôn sự của ta, phụ thân về như đã quyết định rồi...

Nhắc đến chuyện đó, lòng Trình Liệt chùng xuống, mười phần mang ý không vui. Hắn cũng từng nghe nàng nói có một thanh mai trúc mã, nam nhân ấy lại là thứ tử của thượng tướng quân uy quyền, và phụ thân nàng muốn gả nàng cho chàng ta. Trình Liệt lúc này chỉ là nam nhân bình thường, so với dòng dõi tướng gia danh môn vọng tộc thì hắn làm sao bì được với người nam nhân đó? Nhưng trong lòng hắn chắc chắn không hề muốn Du Ca được gả đi, hắn chỉ muốn nàng thuộc về một mình hắn mãi mãi cho hiện tại, hắn chưa làm nên nghiệp lớn gì.

- Ta đã quyết, dù bị ép buộc thế nào cũng sẽ từ chối ý cuộc đính ước này. - Du Ca cất giọng đều đều - Không phải huynh ấy không tốt, mà vì ta không có tình cảm gì cả, nếu ta chấp nhận thì thật bất công cho huynh ấy.

Chẳng hiểu sao Trình Liệt nhạy bén đoán ra một điều, liền chậm rãi hỏi:

- Có phải trong lòng muội đã có ý trung nhân rồi không?

Bị hỏi đột ngột, Du Ca chỉ biết im lặng, đôi gò má ửng hồng lên. Hai bàn tay vẫn nắm chặt bờ vai Trình Liệt, nàng chăm chú quan sát hắn ở phía sau với trái tim xao xuyến vô cùng. Nàng rất muốn nói với hắn rằng, ý trung nhân trong lòng ta là huynh chứ ai, nhưng phải kìm lại. Nàng vốn không thích Tần Chinh, nay còn vì một Trình Liệt mà càng không muốn gả cho bất kỳ nam nhân nào khác. Nàng chưa biết nhiều về hắn ngoài việc hắn từ xa đến kinh thành, là người buôn chè nhỏ.

- Liệt ca, ngày mai huynh có thời gian rảnh rồi không?

- Muội hỏi làm gì?

- Ta muốn huynh đến cầu Vũ Khê gặp ta, vì ta có điếu rất quan trọng cần phải nói cho huynh biết...

Trình Liệt ngẫm nghĩ một hồi, nói rằng ngày mai hai ta không gặp không được.

Du Ca mỉm cười tựa đầu xuống bờ vai hắn, bản thân mong ngày mai tới thật nhanh, bởi nàng đã quyết định sẽ nói rõ tình cảm của nàng với hắn. Nàng rất muốn biết, hắn nghĩ thế nào về nàng, trong trái tim hắn liệu có nàng chăng? Du Sát đang rất ráo chuẩn bị cho cuộc đính ước với Tần gia, ngay cả Tần Chinh cũng chẳng hề phản đối, duy có mình Du Ca vẫn nhất quyết cự tuyệt. Nhưng nàng hiểu rõ dù trốn tránh đến đâu cũng không thể trốn mãi, vì vậy nàng phải bảo vệ hạnh phúc cả đời mình. Nam nhân mà kiếp này nàng muốn kết duyên là Trình Liệt, chỉ có hắn mới khiến nàng rung động, nhưng nhớ từng giây từng khắc. Nếu hắn cũng yêu nàng, thì cả hai sẽ cùng nhau bỏ trốn, lên Bạch Vân Sơn cũng được...

Ngĩ ngợi hồi lâu, Du Ca ngủ thiếp đi. Nhận ra người nữ nhi trên lưng mình đã ngủ, bấy giờ Trình Liệt mới tự hỏi chuyện quan trọng nàng nhất định muốn nói với mình là gì? Nhớ đến cuộc đính ước của nàng, lòng hắn càng nặng trĩu. Hắn cũng như Du Ca, hiểu rằng việc này tránh được hôm nay cũng không tránh được lâu dài. Nghĩ tới cảnh nàng mặc giá y màu đỏ giả cho nam nhân khác, ngày ngày nằm trong lòng kẻ khác ngoài hắn, rồi tên đó ôm ôm ấp ấp nàng là lòng hắn cuồn cuộn nổi dậy!

Cách duy nhất để đoạt lấy Du Ca, chỉ có thể là Trình Liệt phải vượt hơn hẳn thứ tử của thượng tướng quân kia! Hắn sẽ trở nên quyền thế hơn, để xứng đáng với nàng, để nàng trở thành nữ nhân duy nhất của hắn thôi!

Hướng mắt về phía hoàng cung phía xa xa, nơi mà người đứng đầu thiên hạ đang ngự trị ở đó, cái nhìn của Trình Liệt trở nên sâu thẳm lẫn quyết liệt. Hắn sinh ra đã định là kẻ tham vọng, không chỉ phế đế Trình Sở trả thù cho phụ thân mà còn muốn trở thành hoàng đế chí cao vô thượng,

nắm giữ cả giang sơn rộng lớn này. Hắn nhất định làm được! Vì mối thù không quên, vì chính bản thân hắn và còn vì Du Ca! Khi nào có được thiên hạ, ta nhất định để muội làm hoàng hậu... Muội phải chờ ta! Tuyệt đối muội đừng thuộc về nam nhân khác!

Thế nhưng...

Trình Liệt thất hẹn với Du Ca trên cầu Vũ Khê ngày hôm sau khi nàng đã chờ hắn thật lâu, thật lâu nhưng cuối cùng vẫn chẳng thấy bóng dáng hắn đâu. Để rồi đêm dần buông, nàng mang nỗi thất vọng trở về nhà. Thế nhưng oái oăm thay, khi Du Ca vừa rời đi thì Trình Liệt hối hả chạy đến, trước đó nghĩa quân xảy ra việc đột xuất khiến hắn lỡ hẹn với nàng. Cả đêm hắn đã chờ nàng, tiếc rằng quá trễ...

Chính bởi thời khắc lỡ làng nhau đó mà bi kịch mới thật sự bắt đầu!

Sau cuộc hẹn không thành, Trình Liệt rời khỏi quán trọ, tập hợp cùng nghĩa quân chuẩn bị cho kế hoạch tấn công kinh thành. Cũng bởi vậy, Du Ca bao lần đến tìm hắn đều không gặp. Những ngày đó nàng lo lắng cho hắn đến mất ăn mất ngủ, lòng khó hiểu muôn vàn trước việc hắn rời đi mà chẳng có lấy một lời báo với nàng.

Mãi một tháng sau, Yên Kinh bất ngờ xảy ra biến loạn lớn, và bấy giờ Du Ca mới hay tin, kẻ tạo nên cuộc nổi dậy máu lửa hồng lật đổ đương kim thánh thượng chẳng ai khác chính là Trình Liệt! Tiếp theo nàng càng bất ngờ hơn khi phụ thân nàng, đại tướng quân đương triều, đồng ý tiếp quân cho Trình Liệt tiến công vào hoàng cung phế đế Trình Sở. Cũng lúc ấy, nàng mới biết ra thân phận thật sự của hắn, vốn là hài tử của thất vương gia Viễn Phù Vương hơn hai mươi năm trước bị xử tử, mà người hành quyết phụ thân hắn lại chính là phụ thân nàng, Du Sát đại tướng quân! Mối thù oán này đã khởi đầu cho oan nghiệt giữa hắn với nàng.

Để có được viện quân từ dòng dõi tướng họ Du, Trình Liệt đã chấp nhận giao ước mà Du Sát lập ra dù cho ông là kẻ thù của hắn...

Khi nghe phụ thân nói để giữ an toàn cho Du gia, cách duy nhất là để Du Ca trở thành hoàng hậu của tân đế, thì nàng đã không chần chừ mà

đồng ý ngay. Chẳng phải nàng ham ngôi vị mẫu nghi thiên hạ, đơn giản chỉ muốn ở cạnh người nam nhân mình yêu thương nhất, người đó giờ đây sắp trở thành hoàng đế chí tôn! Mệnh phượng hoàng, lời tiên đoán cuối cùng cũng ứng nghiệm với nàng.

Ngày hôm ấy, tuyết rơi trắng xóa cùng những đợt gió thổi cuộn, Du Ca bước lên tầng bậc thang đầy tuyết ở trước Cửa môn quan, vận chiếc váy lụa đỏ rực, dáng vẻ xinh đẹp động lòng người, kiêu sa như đóa huyết mai nở rộ, từng bước nàng đi kéo theo đuôi váy trải dài trên nền tuyết trắng phau. Trước dung nhan diễm lệ đó, người ta tự hỏi nam nhân nào trong thiên hạ sẽ có được nàng?

Du Ca đứng ở giữa, một bên là đại tướng quân Du Sát với chục vạn binh lính chờ lệnh, một bên là Trình Liệt trong khí thế uy phong sắp tiến công vào hoàng cung. Nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, đáy mắt thâm trầm không dịu dàng ân cần như mọi khi mà trở nên lạnh lẽo, trái tim hắn vào thời khắc đó còn băng giá hơn gió tuyết ngoài kia... Chỉ bởi hắn không ngờ, nàng lại là tiểu nữ của Du Sát!

Nàng cười, hắn trầm mặc.

Nàng vui, hắn đau khổ.

Nàng yêu, hắn lại hận.

Số phận của Du Ca lẫn Trình Liệt hoàn toàn thay đổi, không ngừng đan xoắn vào nhau, trải qua si hận đàng đàng cả một kiếp hồng trần.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 42: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Ba

Hôm đó, cung nhân ra ra vào vào liên tục Thiên Dật cung, từ cung nữ đến thái giám đều sốt sắng vội vã vì hoàng thượng ngã bệnh!

Đứng bên cạnh giường thiên tử, ngoài ba vị thái y và Liêu công công đang mang vẻ mặt hết sức lo lắng thì còn có hoàng hậu. Sự việc xảy ra tầm một canh giờ trước, Trình Liệt đang ngồi trong ngự thư phòng duyệt tấu chương, cơn choáng váng dữ dội kéo đến đột ngột khiến hấn ngã xuống bàn, không khỏi làm Liêu công công, cung nữ và thị vệ kinh tâm cả lên, liền vội vàng gọi thái y tới!

Lúc trở về Thiên Dật cung, hấn yêu cầu không được truyền tin tức này ra ngoài, đặc biệt là trong hậu cung bởi hấn không muốn bị các phi tần đến phiền nhiễu. Thành ra chuyện hoàng thượng ngã bệnh tạm thời chưa ai biết, nhưng trùng hợp thế nào hoàng hậu lại biết, dĩ nhiên Du Ca không thể làm ngơ mà đến thẳng Thiên Dật cung mặc lệnh cấm túc vẫn còn!

Nhắc thấy Du Ca thì Liêu công công mười phần khó hiểu, hoàng hậu vốn sống rất yên lặng trong Phụng Hoa cung, thế mà tin tức gì quan trọng cũng nắm bắt được, đặc biệt là liên quan đến hoàng thượng. Theo khẩu dụ, đáng lý ông không thể tiết lộ chuyện Trình Liệt ngã bệnh, nhưng đứng trước một hoàng hậu kiên định quyết liệt lại còn uy quyền thì đành phải nói sự thật. Chưa kể vị công công họ Liêu cũng hiểu tâm tư thánh thượng, người không thích bị phi tần khác tới gây phiền hà, nhưng nếu đấy là Du hoàng hậu thì có thể ngoại lệ...

Thấy thái y bắt mạch xong, Du Ca liền hỏi bệnh tình của hoàng thượng thế nào? Thái y cúi người hành lễ trước hoàng hậu rồi thưa:

- H ồi nương nương, bệnh tình hoàng thượng may mắn không có gì nặng, chẳng qua là do lao tâm lao trí suốt thời gian qua nên người mới ngã bệnh. Chúng thần sẽ kê toa thuốc an dưỡng tốt nhất để hoàng thượng sớm h ồi phục.

Cứ sợ Trình Liệt bị bệnh gì nghiêm trọng may sao chỉ do kiệt sức, Du Ca thở nhẹ ra một tiếng, tiếp theo lệnh cho Liêu công công đưa ba vị thái y đi lấy thuốc, mau chóng sắc cho hoàng thượng uống.

Du Ca ng ồi xuống bên giường, đặt tay lên v ầng trán lạnh băng của Trình Liệt, từ lúc về Thiên Dật cung thì h ắn đã chìm vào giấc ngủ. Nàng biết h ắn gánh vác trọng trách thiên tử, ngày ngày bận rộn việc triều chính, không chỉ giữ vững Bắc Đai này mà còn cho cuộc sống của dân chúng. Dầu h ắn có khỏe mạnh cường tráng đến mấy, nếu cứ lao lực như thế thì r ồi sẽ có lúc lâm bệnh. Nàng làm hoàng hậu, cũng muốn chia sẻ ưu phiền cùng thánh thượng, chỉ là h ắn không muốn vậy...

Vừa lúc Liêu công công đi vào, theo sau có nha hoàn mang chén thuốc vừa sắc xong dâng lên cho hoàng hậu. Du Ca đón lấy, chậm rãi hút từng muỗng thuốc cho Trình Liệt uống. Bờ môi khô ran kín bưng, mà h ắn lại đang mê man nên để thuốc chảy vào miệng h ắn phải nói là thật khó khăn. Nhưng nàng vẫn kiên nhẫn, tần mẫn từng chút một, cố gắng hút hết thuốc cho h ắn. Xong xuôi, nàng yêu cầu tất cả lui ra ngoài tránh làm phiền việc nghỉ ngơi của hoàng thượng.

Du Ca kéo chăn đắp ấm cho Trình Liệt, vẻ như h ắn đã dễ chịu hơn bởi gương mặt đỏ đã vơi bớt mệt mỏi, giấc ngủ có vẻ sâu khi nhịp thở trở nên đều đặn nhẹ nhàng. Nàng khẽ khàng nắm bàn tay to lớn thô ráp kia, lặng lẽ ng ồi đó nhìn h ắn ngủ. Có lẽ nàng đã ng ồi rất lâu, thỉnh thoảng đưa tay sờ trán, vuốt mặt hay liên tục kéo chăn lên như thể sợ h ắn lạnh, miệng cứ thì th ần:

- Hoàng thượng phải mau chóng khỏe lại, tất cả đều rất lo lắng cho người...

Lúc đến Thiên Dật cung là buổi trưa, để r ồi bây giờ trời đã tối, Du Ca thấm mệt và định bụng sẽ nhắm mắt một chút, nào ngờ nàng đã thiếp đi lúc

nào chẳng hay.

Hình như bên ngoài trời đang mưa, không khí ẩm mát và pha chút lạnh lạnh đã đánh thức Trình Liệt thức dậy sau giấc ngủ khá dài. Đầu óc còn mơ màng, lại nghĩ tới trưa nay ngài duyệt tấu chương thì tự dưng mất hết sức lực suýt chút ngã khỏi long tọa, tiếp theo hẳn nhớ đã trở về Thiên Dật cung... Trình Liệt toan ngài dậy gọi Liêu công công thì bất chợt cảm nhận tay mình đang nắm chặt một bàn tay mềm mại nhỏ nhắn, tức thì đảo mắt nhìn qua mới phát hiện Du Ca nằm cạnh hẳn tự bao giờ, mắt nhắm nghiền ngủ say.

Trước đó Trình Liệt còn nhớ đã dặn dò Liêu công công không được truy vấn tin hẳn ngã bệnh ra ngoài, thế tại sao Du Ca lại ở Thiên Dật cung? Dĩ nhiên hẳn tự có lời đáp, nàng bằng một cách nào đó đã biết hẳn bệnh nên liềm đến đây, trông dáng vẻ nửa ngài nửa nằm của nàng cũng đủ để hẳn hiểu nàng đã chăm sóc thánh thượng khá lâu rồi, đến nỗi ngủ quên như vậy.

Trình Liệt thấy Du Ca thật lớn gan, rõ ràng còn trong thời hạn cấm túc, mà nàng vẫn cố chấp kháng lệnh rời tẩm cung chạy tới chỗ hẳn. Lại kể đến vết thương bị đánh hai mươi trượng cách đây hai tháng trước, nàng đã hồi phục chưa? Nhất định hẳn phải phạt nàng, không dễ dãi bỏ qua nữa! Định gọi một tiếng nhưng bất giác nghĩ lại, vị hoàng thượng sau cùng vẫn yên lặng để Du Ca ngủ.

Khẽ nhích người một chút tránh kinh động tới hơi thở êm dịu ngay cạnh mình, hẳn nghiêng đầu ngắm nhìn nàng. Dù bên ngoài đêm mưa, hơi lạnh chốc chốc thừa cơ hội cố len lỏi vào trong phòng ngủ kín đáo, vậy mà hẳn vẫn thấy ấm áp lạ thường. Đôi mắt hẳn thường ngày dành cho nàng lúc nào cũng lạnh lẽo hời hợt, thậm chí còn cố tình bày ra sự nhẫn tâm, thế nhưng vào lúc này lại trở nên dịu dàng si tình hơn. Càng ngắm nàng, tim hẳn càng day dứt khó tả, tự hỏi bao lâu rồi hẳn không ngắm nàng như vậy? Kể cả những khi ân ái cùng nhau, hẳn cũng ít khi nhìn nàng thật lâu, thật kỹ. Nói đúng hơn rằng hẳn không dám, chỉ bởi sợ trông thấy nét mặt lạnh lẽo, đau khổ lẫn oán trách từ nàng.

Ngón tay đưa lên, Trình Liệt vuốt nhẹ khuôn mặt kì diệu điểm đó, tỉ mỉ men theo từng đường nét vốn dĩ đã khắc sâu vào tim hắn, trở nên quá đổi thân thương đến dường nào. Chân mày thanh tú, đôi mắt long lanh cương trực, chiếc mũi nhỏ, bờ môi xinh xắn, vị hoàng đế chí tôn như phác thảo chân dung người nữ nhân khiến mình nửa yêu nửa hận. So với năm năm trước, khi còn là nghĩa muội mà hắn hết mực yêu chiều, nàng của bây giờ đã khác đi một ít. Vẫn xinh đẹp điểm lệ và cứng cỏi duy không còn nét hồn nhiên thuở xưa nữa. Tự hỏi, liệu trái tim nàng có đổi khác chăng, có chút nào để hình bóng hắn ở trong đó?

Trình Liệt tự khắc buồn cười với chính mình, bao năm qua lạnh nhạt không sung hạnh Du Ca dấu lòng rất muốn kề cận nàng, trước mặt lạnh lẽo xa cách mà sau lưng cứ nhung nhớ mùi hương trên thân thể nàng, không thể ăn diện dịu dàng mà những khi thế này mới có thể âm thầm trân trọng nàng. Hắn bất lực trước cảm xúc của bản thân, bất lực trước việc làm sao để thôi yêu thôi hận. Nỗi hận truyền lại của đời trước, phụ thân nàng giết phụ thân hắn, bỗng dưng từ đâu xuất hiện để rồi khiến hắn khó chấp nhận nàng. Có những thứ tự sinh ra thì dễ nhưng lại khó mất đi, yêu hay hận đâu ngoại lệ, có lẽ hận nàng cũng đã trở thành thói quen rồi. Bởi lẽ một phần trong nỗi hận ấy, chỉ vì hắn không biết nàng có yêu hắn không?

Vẫn nắm chặt tay Du Ca, Trình Liệt tựa nhẹ đầu mình lên mái đầu nàng đang dựa vào vai hắn mà ngủ say, buông lơ ánh nhìn cô đọng vào không gian tĩnh lặng được thấp sáng bởi những ánh nến leo lét qua chụp đèn lưu ly màu bạc. Tim hắn vốn lạnh, nay vì một thời khắc này mà được sưởi ấm. Hoàng đế đứng đầu thiên hạ như hắn, ngay lúc này, chỉ khắc khoải mong sao cho thời gian dừng trôi nữa, một mong mỏi nhỏ nhoi so với cả giang sơn rộng lớn hắn có trong tay. Mỉa mai thay! Hắn liếc hôn khẽ lên vầng trán im lìm của nàng, cứ thế mà cảm nhận sự bình yên...

Du Ca choàng tỉnh, phát hiện mình vừa ngủ quên liền đưa mắt nhìn qua bên cạnh thấy trống trải, mới cất tiếng gọi cung nữ, hỏi hoàng thượng đâu rồi?

- Bẩm nương nương, hoàng thượng vừa ngủ dậy đã đến ngự thư phòng duyệt tấu chương. Liều công công khuyên hoàng thượng nghỉ ngơi nhưng

không được...

Du Ca thở dài nặng nề, dù việc triều chính có hệ trọng đến mấy thì Trình Liệt cũng phải chú ý đến long thể, cũng không rõ khi hấn tỉnh dậy thấy nàng ngủ quên bên cạnh thì nghĩ gì mà chẳng lay gọi nàng, cứ thế rời khỏi đây không một lời nào. Nàng xuống giường, bảo cung nữ rằng mình sẽ đến chỗ hoàng thượng.

Tâm trạng lo lắng nhiều bao nhiêu thì khi đặt chân tới ngự thư phòng, Du Ca phát hiện mình chỉ hoài công vô ích, bởi không chỉ Trình Liệt mà còn có cả Triệu Mỹ Nhân cũng có mặt. Lúc nàng bước chân vào đã trông cảnh thánh thượng vừa duyệt tấu chương vừa nói chuyện vui vẻ với ái phi, bất giác trái tim chùng xuống một chút. Trông thấy hoàng hậu, Triệu quý phi cảm giác bị cắt ngang, dù vậy vẫn phải vờ đứng lên hành lễ. Về phần Trình Liệt, chỉ cất tiếng hỏi nhàn nhạt:

- Hoàng hậu đến đây có chuyện gì?

- Ta tỉnh dậy đã không thấy hoàng thượng, nghe nói người đến ngự thư phòng duyệt tấu chương nên muốn đến nhắc người nghỉ ngơi, phải nghĩ tới long thể...

- Ta khỏe rồi, cũng chỉ là mất sức một chút. Việc triều chính còn nhiều lắm.

Trong khi Trình Liệt trả lời Du Ca thì Triệu Mỹ Nhân đã ngầm đoán ra, hoàng hậu vừa từ Thiên Dật cung đến, nghe qua cũng hiểu nương nương đã kề cận chăm sóc thánh thượng đến tận giờ này. Nghĩ thế khiến tâm trạng nàng ta mất vui, cái tin hoàng thượng ngã bệnh chỉ vừa mới đến chỗ quý phi thôi, nghe đâu là người không muốn tin này truyền đi để tránh bị quấy nhiễu. Thế mà ngược lại Du Ca đã biết từ sớm, chẳng những vậy còn được ở cạnh Trình Liệt, ra sức hùa hạ hấn để lấy lòng. Triệu Mỹ Nhân buồn cười, hoàng hậu muốn nhân cơ hội nhận ân sủng hay sao, đồng thời nàng ta cũng ganh tị trước việc hoàng thượng chỉ cho phép hoàng hậu ở lại Thiên Dật cung. Rồi nàng ta nghe Trình Liệt nói tiếp:

- Tóm lại, sức khỏe ta thế nào tự ta rõ, hoàng hậu nàng không cần bận tâm. Ta còn chưa hỏi tội nàng về việc kháng lệnh, nàng đang bị cấm túc, mau quay về đi.

Du Ca cười nhạt, nếu Trình Liệt đã nhắc đến việc nàng kháng lệnh thì lẽ ra phải hiểu nàng lo lắng cho hần thế nào mới cả gan làm thế, chưa kể hần còn biết nàng đã ở cạnh sẵn sóc mình bao lâu, thậm chí ngoài trời mưa lớn mà nàng vẫn đến tận đây, tất cả cũng chỉ vì vị thánh thượng đang ngồi trên long tọa kia. Nhưng hần đáp lại tấm chân tình của nàng thế nào, để Triệu quý phi ở đây vui vẻ, còn bảo nàng đừng xen vào, bắt nàng về lại tẩm cung. Nét mặt Trình Liệt hồng hào hơn rồi, nhưng sao ánh mắt hần nhìn nàng vạn phần lạnh lẽo, chẳng có lấy một tia ấm áp?

Là nàng mềm lòng muốn gặp hần, là nàng sốt ruột khi hay tin hần bệnh, là nàng không ngăn được con tim mình cứ phải nghĩ về hần, muốn thấy hần khỏe lại.

"Hoàng hậu ta không làm phiền thánh thượng nữa", dứt lời là Du Ca hành lễ, vừa quay lưng liền nghe giọng Trình Liệt cất lên, khoan đã! Nàng đừng bước, cùng lúc hần tiến đến và gọi Liêu công công mang áo khoác lông lại. Tiếp theo nàng dẫn Triệu Mỹ Nhân đầu ngạc nhiên trước việc hoàng thượng nhẹ nhàng khoác áo cho hoàng hậu, đôi tay to lớn siết nhẹ bờ mai mảnh mai của nàng. Kỳ lạ, hành động thì dịu dàng ân cần nhưng gương mặt anh tuấn đó vô cảm đến khó tả.

- Mưa đêm lạnh lắm, hoàng hậu cũng nên chú ý sức khỏe.

- Hoàng thượng...

Nhanh chóng, Trình Liệt kèm môi đến gần tai Du Ca, lời nói nhẹ và rành rọt:

- Chẳng may nàng xảy ra chuyện gì thì ta biết oán hận ai nữa đây?

Du Ca giương mắt nhìn Trình Liệt đang nở nụ cười thỏa mãn, bản thân ngay từ đầu đã đoán được việc làm thân mật này không mang ý tốt gì. Hần đúng là một hoàng thượng xấu xa, trước mặt thị vệ cung nữ thì bày ra dáng

vẻ lo lắng cho hoàng hậu, còn sau lưng thì nói lời tàn nhẫn như vậy, thật khiến nàng khinh miệt.

- Hoàng thượng yên tâm, Du Ca này không vì một cơn mưa mà chết đâu.

Đáp lại Trình Liệt bằng đôi mắt lạnh lùng chẳng kém, Du Ca rời đi thật nhanh. Dõi theo bóng dáng áo khoác lông của nàng đi cùng cung nữ hướng về chiếc kiệu, đôi mắt nơi vị hoàng đế trở nên tĩnh lặng, như có như không, chẳng hề lay động theo những hạt mưa giá lạnh buông ở ngoài trời. Nhìn tấm lưng cao lớn của hoàng thượng, Triệu quý phi khẽ bặm môi, nơi khóe mắt kẻ vì ghen đậm có sự ảm ức thấy rõ.

Ngồi trong kiệu tám người khiêng, Du Ca ngắm nhìn màn mưa trắng xóa trong đêm đen, bất giác thấy lạnh lẽo lạ thường. Nữ lưu mạnh mẽ như nàng, quen sống trên núi cao tuyết phủ, với cơn mưa như vậy lại có thể khiến nàng lạnh ư? Chậm rãi dời mắt xuống áo khoác lông do chính tay hoàng thượng khoác cho mình, vì bởi không xuất phát từ thực tâm nên người mặc cũng không thấy ấm áp. Kéo áo sát vào người, nàng nhận ra không phải thân thể mà là trái tim nàng mới đang lạnh, nguyên nhân cũng chẳng phải từ cơn mưa mà từ chính đôi mắt của Trình Liệt.

Nàng lắng nghe tiếng mưa rơi xuống lộng kiệu, lắng nghe âm thanh thồn thức từ con tim xót xa của mình... Mưa đêm lớn lắm, có lẽ nàng đã không nghe được tiếng lòng của một người nam nhân cũng mang bên mình nỗi niềm giống như nàng.

TÙ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 43: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Tư

Thời gian này trong hậu cung, tin tức được lan truyền nhiều nhất chính là chuyện hoàng thượng đến Phụng Hoa cung thị tẩm hoàng hậu mấy ngày liền. Cung nhân rỉ tai nhau Triệu quý phi thất sủng rồi, Du hoàng hậu hiện nay trở thành người nhận ân sủng nhiều nhất, vượt qua tất cả phi tần khác...

Nơi Phụng Hoa cung, Du Ca đang ngời trăn trối.

Cái chuyện khiến nàng bận tâm không phải tin tức mình được sủng hạnh lan truyền khắp hậu cung này, mà là về Trình Liệt. Hôm nay đã là ngày thứ tư hẩn ở tẩm cung của nàng, ngoại trừ lúc dùng bữa và những nhu cầu bức thiết khác thì hầu như hẩn với nàng đều không rời khỏi giường, dĩ nhiên đều lỗi tại hẩn!

Đúng là nữ nhân chốn hậu cung được sủng hạnh thì rất vui, Du Ca là hoàng hậu cũng muốn thánh thượng ở bên cạnh mình nhiều hơn chút, thế nhưng Trình Liệt cứ quẩn lấy nàng, hàn huyên tâm sự là một lẽ, mà hẩn yêu chiều ân ái ái nàng suốt thế này thật khó đáp ứng. Chưa kể nàng mang thân nữ lưu, ngày ngày luyện võ động tay động chân quen rồi, ấy vậy suốt bốn ngày qua hẩn không cho phép nàng rời đi khiến thân thể nàng bứt rứt khó chịu.

Hôm nay bằng mọi cách Du Ca phải ra ngoài hoa viên, chẳng những thế còn phải kéo Trình Liệt xuống giường, âu cũng là nàng nghĩ cho long thể, vận động một chút giãn gân giãn cốt cũng tốt hơn nằm mãi một chỗ. Lúc nghe nàng nói ý định đó, Trình Liệt nằm ườn trên giường, cất giọng uể oải:

- Hoa viên ngày nào cũng đi dạo mà nàng không chán sao? Ngắm hoa xong lại trở về phòng nằm tiếp, thôi thì cứ nằm luôn cho tốt.

- Hoàng thượng, ta biết chàng muốn hưu sinh dưỡng sức sau trận chiến dài, nhưng cũng có nhiều cách để thư giãn, ngày trước thái y cũng dặn ta phải vận động thân thể thì sức khỏe mới tốt được.

- Nhưng ta vẫn cứ thích nằm. Còn nếu nàng muốn ta ra ngoài hoa viên thì tìm cái gì thú vị một chút, may ra ta sẽ suy nghĩ lại.

Làm hoàng đế thật có phúc của hoàng đế, luôn có quyên đòi hỏi người khác một cách vô tội vạ, tính tình Trình Liệt như vậy khiến Du Ca khó làm vừa lòng hẳn. Nhưng nàng nào đâu chịu thua, trước đó nhất quyết phải ra ngoài hoa viên nên dĩ nhiên có đối sách, biết hẳn thể nào cũng yêu sách này nọ, nàng liề³n bảo r³õ:

- Luyện võ múa kiếm hẳn chàng chán r³ồi, vậy sao ta không thi thố một trận?

- Thi thế nào?

- Chúng ta thi bắn cung, đấu năm trận, đến trận nào thì người thắng có quyên đưa ra yêu cầ³u buộc người thua làm theo.

Thú thực Trình Liệt vừa trở về sau trận đánh với nước Chu, ngày nào cũng kiếm với cung giết quân địch đến nổi mệt mỏi lần phát chán, nay bản thân chỉ muốn ở yên trong tấm cung, quẩn quýt lấy Du Ca hưởng thụ an nhàn mấy ngày mấy đêm cho thỏa. Nhưng xem chừng hẳn thấy nàng không chịu nổi sự "đòi hỏi" này r³ồi, vả lại nàng hình như rất muốn ra ngoài hoa viên, thôi thì hẳn đành chiều lòng chấp thuận cho giai nhân, tiếp theo ng³ồi dậy mặc y phục vào.

Quả thật bên ngoài hoa viên khí trời mát mẻ dễ chịu, Trình Liệt vươn vai hít sâu một hơi dài, sau đó đưa mắt nhìn Du Ca đang lệnh cho Liêu công công mang cung tên và tấm bia đến đây để hoàng thượng luyện bắn cung với nàng. Không quá lâu sau, thị vệ đã đem đến đầy đủ mọi thứ hoàng hậu yêu cầ³u. Trình Liệt nghe Du Ca mời hoàng thượng thì hẳn cười nhẹ, bảo nàng bắn trước đi! Du Ca không lưỡng lự đứng ngay giữa hoa viên, cách tấm bia vừa dựng xong ở khoảng cách khá xa, giương cung r³ồi lắp

tên vào bắn. Ánh mắt thích thú của Trình Liệt hết nhìn vị hoàng hậu kiêu sa xong lại nhìn mũi tên lao vút đi trúng ngay hòng tâm.

- Đúng là tài bắn cung của nàng ngày càng lợi hại.

Nghe tiếng vỗ tay từ hoàng thượng, nét mặt Du Ca vẫn đi ềm nhiên, nghĩ ngày nào cũng luyện bắn cung mấy canh giờ thử hỏi làm sao không khá lên, sau đó đưa cung ra như thể mời hấn. Đón lấy mũi tên từ Liêu công công, Trình Liệt giương cung lên ngắm bắn. Tên lao đi, cắm vào bia nhưng lệch khỏi hòng tâm một chút. Du Ca ngạc nhiên, tài bắn cung của hấn vốn dĩ hơn nàng, thế sao lại... Nãy giờ trông hoàng thượng hơi uể oải, nàng hiểu ra do mấy ngày qua hấn ở ì trên giường.

- Chàng thua rồi, sẽ làm theo yêu cầu của ta chứ?

- Thế, hoàng hậu nàng muốn trẫm làm gì?

- Ta muốn chàng công ta đi một vòng quanh hoa viên.

Trình Liệt thoáng nhú mảy, nam nhân cao lớn như hấn không phải không đủ sức công một nữ nhân mà chỉ vì hấn đang ở cương vị hoàng thượng, há có thể công người khác sao? Ngay cả Liêu công công đứng bên cạnh cũng tỏ ra e ngại li ềm nhìn hoàng hậu, nường nường chuyện này... Tức thì Du Ca hỏi Trình Liệt:

- Nhất ngôn cử đỉnh, lý nào hoàng thượng như chàng nói mà không giữ lời?

Trình Liệt bu ồm cười, lại nhớ ngày trước kết giao huynh muội, nàng cứ thích bắt hấn công nàng về mới chịu. Bây giờ thành hoàng hậu rồi mà vẫn bướng bỉnh đòi hỏi những điều trẻ con thế này, hay nàng đang muốn hấn giãn gân giãn cốt? Nhưng hấn không được phép từ chối, thân làm hoàng đế đứng đầu thiên hạ nào đâu thể nói lời lại nuốt lời, rõ ràng nàng gài hấn vào thế chẳng thể phản kháng! Thấy hoàng thượng quay lưng qua và cúi thấp người thì Liêu công công lên tiếng ngăn, hấn li ềm khoát tay, sau đó tất nhiên Du Ca nhanh chóng leo lên lưng hấn.

- Ta biết chàng rất ấm ức trong lòng.

- Nàng nhớ rõ đi đâu này Du Ca, chỉ có một mình nàng mới khiến hoàng đế ta công như vậy, nên phải đối tốt với ta hơn đấy.

Trình Liệt vừa công Du Ca vừa buông lời rõ ràng không khỏi khiến nàng vừa buồn cười vừa sung sướng, nàng có lúc nào không tốt với hắn, đúng hơn chỉ có hắn mới lạnh nhạt với nàng! Đúng theo yêu cầu, hắn đã công nàng đi hết một vòng hoa viên, phía sau Liêu công công với dân thị vệ nối đuôi nhau đi theo làm Xuân Nhĩ đứng hầu gần đó bùm miệng cười. Hoàng hậu vừa đặt chân xuống đất, là vị công công đã giục nha hoàn đưa khăn ướt tới để ông lau mồ hôi lên trán hoàng thượng.

Đến đợt thi thứ hai, Du Ca vẫn bắn trước. Và lần này khi nàng vừa lắp tên vào ống thời gương cung ngắm bắn thì bất chợt, một vòng tay mạnh mẽ ôm nhẹ lấy eo nàng khiến nàng thoáng giật mình xoay qua nhìn. Trình Liệt chẳng rõ nghĩ gì lại đứng ngay bên cạnh ôm ấp ái hậu đầy thân mật trước bao nhiêu ánh mắt của kẻ hầu người hạ, ngay lập tức nàng kinh ngạc hỏi:

- Chàng làm gì vậy?

- Thì ta ôm nàng.

- Nhưng ta đang bắn cung...

- Nàng đâu có đưa ra quy định gì cho cuộc thi thố này, ta thích thì làm. Mà nàng đừng chú ý đến ta, cứ lo việc bắn tên cho trúng tâm.

Tay không những ôm siết chiếc eo thon ấy mà Trình Liệt còn kèm môi lên tai Du Ca thì thầm, phả hơi thở nóng hổi vào đó khiến nàng thoáng rung mình một cái. Rồi rồi, vị hoàng thượng này đang muốn trả đũa về chuyện nàng bắt hắn công hết một vòng hoa viên. Thử hỏi nàng đang gương cung trong khi hắn cứ áp sát vào người nàng, đưa mũi mũi nhẹ từ cổ xuống vai làm gai ốc nàng nổi hết cả lên, làm sao tập trung bắn tên được? Thậm chí Trình Liệt còn "chơi khăm" Du Ca khi cắn nhẹ lên vành

tai nàng, một trong những nơi mẫn cảm của nữ nhân, làm nàng bối rối giật mình buông tay. Tên bay đi, may thay vẫn trúng hòng tâm!

Du Ca thở ra nhẹ nhõm, bấy giờ mới đẩy hoàng thượng càn quấy kia ra, bảo:

- Chàng muốn giờ trò xấu xa để ta thua chứ gì?

Trình Liệt giả vờ thản nhiên, tự hỏi là do Du Ca may mắn hay sự thật khả năng thiện nghệ của nàng đã vượt bậc, đến nỗi hấn cố tình quấy phá để chọc nàng phân tâm mà vẫn không được. Tiếp theo tới lượt hấn bắn tên, lần thứ hai vẫn lệch tâm.

- Được rồi, lần này phạt nhẹ một chút, chàng dứt bánh bao cho ta ăn đi.

Thật tình, hoàng thượng mà bị sai bảo chẳng khác gì kẻ hầu, Trình Liệt thở dài trong lòng mà tay cũng cầm lấy chiếc bánh bao còn nóng chặm rãi đưa lên cái miệng xinh xinh đang mở ra chờ đợi kia. Du Ca cắn một miếng, khói từ trong nhân bánh bốc ra thơm phức. Khi nàng cắn miếng thứ hai thì phía đối diện, hấn trườn người tới cắn phần còn lại của chiếc bánh, cứ như thể hai người hôn nhau gián tiếp. Mắt hấn nhìn trực diện vào mắt nàng, mười phần đều hàm ý trêu đùa. Phát hiện Xuân Nhĩ với Liêu công công kín đáo cười cười, nàng hơi ngượng mới đẩy nhẹ hấn ra, thử hỏi có hoàng thượng nào làm trò trẻ con như thế không?

Ngồi nghỉ một lát, Du Ca tự dưng nhớ về chuyện ngày xưa, liền cười bảo:

- Thi thố với chàng làm ta nhớ ngày trước cùng Tần đại ca luyện bắn cung, huynh ấy giỏi kiếm hơn cung nên lúc nào ta cũng thắng.

Dứt lời xong, Du Ca chợt nhớ Trình Liệt không thích nghe nàng nhắc về Tần Chinh, đặc biệt là những chuyện trước đây của cả hai. Tức thì nàng hướng mắt qua hoàng thượng, quả nhiên hấn không vui rồi vì nét mặt hơi sa sầm. Hấn nhìn nàng chằm chằm, trong đôi mắt đầy phật ý. Nàng chưa kịp giải thích thì hấn đã mau chóng đứng dậy, ra lệnh thị vệ mang thêm hai tấm bia ra đặt phía sau tấm bia thứ nhất, ở bên trái và bên phải. Nàng khó

hiều hỏi hắn muốn làm gì, hắn không đáp mà bảo Liêu công công đưa ba mũi tên lại! Phản chiếu trong mắt Du Ca là cảnh Trình Liệt giương cung, biểu hiện trên mặt trở nên tập trung. Hắn buông tay, ba mũi tên theo đà xé gió cùng lúc cắm phập vào hòng tâm của ba tấm bia.

Du Ca đứng dậy bất ngờ, còn Trình Liệt thả nhẹ cung xuống đất, mỉm cười:

- Ta thắng cả ba trận còn lại rồi, đến lượt nàng nghe theo yêu cầu từ ta chứ?

- Hóa ra từ nãy giờ là chàng cố tình nhường ta?

- Du Ca nàng luôn thông minh và hiểu ý ta... Nếu thi từng trận nữa thì rất lâu nên ta quyết định đánh nhanh thắng nhanh để còn "xử trí" nàng!

Hắn đây là lần đầu tiên Du Ca cứng lưỡi trước vị hoàng thượng không chỉ tính khí xấu xa mà còn rất gian xảo như hắn! Còn Trình Liệt, chẳng bận tâm nàng phản ứng ra sao, liền bước nhanh đến rồi lập tức bế thốc nàng lên. "Không được phép làm phiền trẫm và hoàng hậu", dứt khoát ra lệnh xong là hắn đem người nữ nhân đang vùng vẫy trên vai mình đi vào phòng.

Vừa đặt Du Ca nằm lên giường, Trình Liệt nhanh như cắt phủ thân thể cao lớn của mình đè xuống người nàng để nàng không vùng thoát được. Thấy nàng định nói điều gì, tức thì hắn cúi mặt hôn nàng thật lâu. Bị môi hắn quấn quýt liên tục, Du Ca khó thở, cố gắng nói đứt quãng:

- Khoan đã... hoàng thượng... còn bữa trưa...

- Để ta dạy nàng một điếu, cái gì ngon nhất thì phải thưởng thức trước!

Dẫu bị Trình Liệt hôn đến mụ mị mà Du Ca vẫn cảm giác ấm ức khi nghe hắn so sánh mình là loại "thức ăn" ngon nhất để nhấm nháp. Nhanh chóng nàng dùng hết sức đẩy hắn lên một chút, úp lòng bàn tay lên môi hắn, giọng kiên quyết:

- Chàng đã hứa hôm nay sẽ không kéo ta lên giường?

- Nhưng chính miệng nàng nói kẻ thua phải nghe theo người thắng, lẽ nào nàng nói mà không giữ lời? - Hắn gỡ tay nàng xuống, cười tà mị - Du hoàng hậu à Du hoàng hậu, là tự nàng đưa mình vào tròng đấy!

Du Ca hết lý lẽ đáp trả đành để mặc Trình Liệt tiếp tục hôn mình. Hắn không sai, là chính nàng đã đẩy bản thân vào tình thế này. Nàng nghĩ mình có thể thắng hắn, và càng không ngờ khi đã thắng rồi thì hắn lại muốn tiếp tục lên giường!

Nhận ra hoàng hậu đuối lý, Trình Liệt thích thú vô cùng, cũng có lúc chơi ngược lại nàng! Đây là phần thưởng dành cho hắn, đồng thời để phạt nàng vì dám nhắc tới Tần Chính ở trước mặt hắn. Hắn là hoàng đế, tính chiếm hữu càng cao hơn người khác, dĩ nhiên chỉ muốn nam nhân duy nhất trong mắt nàng là hắn thôi! Khi bờ môi hôn xuống cổ nàng thì tay hắn cũng dãn cởi bỏ y phục trên người nàng.

- Nếu nàng không muốn bị phạt thế này thì phải hứa...

- Hứa gì?

- Ngoài tên ta, từ giờ không được nhắc tên nam nhân khác nữa.

Du Ca giương mắt nhìn Trình Liệt trong một khắc, hóa ra vị hoàng thượng cửu ngũ chí tôn đó đang ghen tị sao? Bỗng chốc trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc khó tả, để rồi thay vì phản kháng trước hành động càn quấy quá đáng kia thì nàng chợt nhiên vòng tay qua ôm chặt cổ hắn, nhắm nghiền mắt và nói khẽ:

- Ta hứa với chàng, hoàng đế của ta!

Từng mảnh y phục rơi xuống đất lạnh, tấm rèm châu sa buông hồ hững, rốt cuộc ngày hôm nay, hoàng thượng lẫn hoàng hậu cũng không thể rời giường.

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 44: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Năm

- Nương nương cẩn thận! Xin hãy để nô tỳ lấy diều cho người ạ!

Đó là chất giọng sốt sắng của Xuân Nhĩ, bên cạnh còn có những cung nữ và thái giám khác, khi trông cái cảnh Du Ca đứng trên cành cây cao với tay lấy con diều giấy. Sự tình kể lại trước đó, Du Ca mang long thai nên thái y căn dặn nàng chú ý sức khỏe, hạn chế vận động quá sức nhưng đi lại một chút cũng rất tốt. Thành ra nàng không được cưỡi ngựa luyện kiếm, liền cùng Xuân Nhĩ vào thượng uyển ngắm hoa cho đỡ buồn chán. Trùng hợp thế nào lại gặp thập tứ hoàng tử Trình Hiên đang thả diều, thế là lập tức nàng ngỏ ý chơi cùng.

Hai bên thả diều vui vẻ thì bất chợt gió to, thổi mạnh một phát khiến sợi dây trong tay Du Ca vượt ra, con diều giấy sắc sỡ bị vướng vào nhánh cây trên cao. Cung nữ với thái giám định đi lấy thang thì Du Ca bảo, ta lên đó lấy diều xuống cũng được! Dứt lời vị hoàng hậu đã nhún nhẹ chân, vận dụng khinh công bay lên cành cây mặc Xuân Nhĩ ngăn hết lời. Nàng nghĩ chuyện có gì to tát đâu, bây giờ lấy được diều rồi, nàng sẽ cẩn thận bay xuống dưới. Đúng lúc thế nào, một bóng người bay vút tới đúng thời vòng tay qua ôm chặt lấy eo nàng, cả hai cùng chầm chậm đáp xuống đất. Nàng bất ngờ nhìn Trình Liệt, hấn liền hỏi ngay:

- Nàng làm gì vậy? Biết đang mang thai mà còn làm chuyện nguy hiểm như thế?

Chẳng để Du Ca giải thích, Trình Liệt đã quay qua quát lên với đám cung nhân:

- Hoàng hậu mang long thai, sao các người dám để nàng ấy bay lên đó? Muốn trăm lấy đầu tất cả các người đứng không?

- Các người thật to gan! Lỡ chẳng may long thai trong bụng hoàng hậu nương nương xảy ra mệnh hệ gì thì mấy trăm mạng các người cũng không đủ đền tội!

Hết hoàng thượng rồi đến lượt Liêu công công quất nhẹ cây phất trần, giận dữ trách mắng thì Xuân Nhi cùng đám cung nhân mau chóng quỳ xuống dập đầu:

- Chúng nô tỳ, nô tài xin hoàng thượng bớt giận! Xin nương nương tha tội!

Chuyện này do mình gây ra không phải lỗi tại ai, thấy Trình Liệt tức giận như thế sắp lôi đám cung nhân ra ngoài chém đầu, Du Ca tức thì ngăn:

- Hoàng thượng bình tĩnh đã, vì ta nhất quyết bay lên đó để lấy diều, chàng cũng biết không ai ngăn được ta mà...

- Đừng tưởng ta phạt đám vô dụng này xong thì sẽ không hỏi tội nàng! - Trình Liệt vốn nghiêm khắc, nay đối với chuyện này càng làm dữ hơn - Đã căn dặn nàng bao nhiêu lần, nữ nhân mang thai phải hết sức cẩn thận, ta cấm nàng không cưỡi ngựa luyện võ, bây giờ nàng còn dám lên tận trên đây, cũng may ta đi qua trông thấy mới đến đỡ giúp nàng, lỡ như ban nãy xảy ra chuyện thì sao?

Từ khi Du Ca mang thai, Trình Liệt tỏ ra quan tâm vô cùng, bất cứ việc lớn nhỏ gì cũng lưu ý thúc quản nàng, không cấm cái này cũng cấm cái khác, nàng biết hẳn rất coi trọng đứa trẻ trong bụng mình, nhưng không nghĩ hẳn lại lo lắng đến mức này, thiên nhan đang giận dữ thật làm người khác run sợ. Nàng nhẹ nhàng đặt tay lên ngực Trình Liệt mà vuốt nhẹ, mềm mỏng nói rằng:

- Hoàng thượng chú ý long thể, là hoàng hậu ta sai. Chẳng qua do ta làm bay mất con diều của Hiên nhi nên muốn đích thân mình lấy xuống. Cái thai này ta mong lâu rồi, lẽ nào lại sợ ý làm ảnh hưởng đến con, ta làm gì cũng đều cẩn thận.

- Nói thế là đám vô dụng kia đáng trách, phải bị phạt nặng!

- Chàng xem, ta đang mang thai không thích thấy cảnh đầ rơi máu đỏ, chàng cũng đừng để con chúng ta chứng kiến chuyện đáng sợ như vậy...

Dẫu chưa nguôi cơn giận nhưng nghe Du Ca khuyên nhủ thế khiến Trình Liệt phải ngấm lại, bình thường hẳn nhất định không bỏ qua cho đám cung nhân tặc trách này, dù vậy ở đây có Trình Hiện và cả đứa con trong bụng nàng nữa, cũng không nên để trẻ nhỏ nhìn cảnh chết chóc. Sau cùng, hẳn lên tiếng rành rọt:

- Xem như vì hoàng hậu, tạm để cái đầ lại cho các người! Chuyện này còn xảy ra một lần nữa thì chẳng ai cứu nổi các người đâu!

Liêu công công liền giục, còn không mau tạ ơn hoàng thượng và nương nương! Đám cung nhân dập đầ trước thánh ân, Xuân Nhĩ vội vàng bước đến chỗ hoàng hậu, còn các nha hoàn khác nhanh chóng đưa thập tứ hoàng tử về tẩm cung. Sự việc đã giải quyết êm xuôi, bây giờ Du Ca mới hỏi Trình Liệt trở về Thiên Dật cung hay đến ngự thư phòng duyệt tấu chương? Hắn cởi áo khoác lông ra khoác lên người nàng, trời chiều gió sẽ lạnh, miệng nhàn nhạt đáp:

- Ta vừa từ ngự thư phòng đến đây, bây giờ có việc quan trọng phải làm.

- Nếu việc quan trọng thì chàng mau đi giải quyết, đừng để lỡ việc công.

- Đây không phải việc công mà là việc tư...

Khảng định dứt khoát xong, Trình Liệt chẳng hề chần chừ liền cúi xuống bế Du Ca lên không khỏi làm nàng ngạc nhiên vô cùng, nơi đây là thượng uyển lỗ như phi tầ hay bá quan văn võ nào trông thấy thì ngượng lắm, chưa kể có Liêu công công với Xuân Nhĩ, cả thị vệ nữa, nàng có chút xấu hổ mới đánh nhẹ vào ngực hắn:

- Hoàng thượng làm gì thế?

- Việc ta phải làm chính là cùng hoàng hậu trở về tẩm cung.

Hắn lúc nào cũng vậy, phát ra lời nào cũng đều mang ý trêu đùa với nàng.

- Ta có thể tự đi được, chàng hãy để ta xuống...

- Nếu nàng từ chối thì ta sẽ bế nàng đi hết cả hậu cung để các phi tần khác thấy.

Độ về sức mạnh, Du Ca không phản kháng lại Trình Liệt được, so về uy quyền thì nàng càng khó chống đối hơn, mệnh lệnh từ thánh thượng nàng dám bất tuân sao? Đã vậy hắn còn dọa sẽ bế nàng đi khắp hậu cung, nghĩ thế thôi là nàng muốn phát sốt r ồi, sau cùng đành vòng tay ôm lấy cổ hoàng thượng, ngoan ngoãn để hắn ôm mình trong áo khoác lông dày mà tiến về Phụng Hoa cung.

Dùng bữa tối xong, Du Ca nhìn ra bên ngoài trông cảnh vườn hoa thanh vắng dịu mát nên muốn đi dạo nhưng bị Trình Liệt phản đối:

- Không, chiều nay nàng dạo chơi trong thượng uyển đủ r ồi.

- Thế chúng ta cùng ng ồi xích đu hàn huyên tâm sự.

- Không, cái thứ đung đưa như vậy dễ kinh động tới thai nhi.

- Vậy... ta đánh đàn cho chàng nghe, dạo trước ta cũng tập tành luyện đàn.

- Không! Đánh đàn sẽ bị đau ngón tay, mang thai mà bị thương làm sao được!

- Cái này không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc ta phải làm gì?

- Ta muốn nàng ng ồi yên một chỗ, cấm cục cựa, cấm động tay động chân!

Trình Liệt phán câu rõ ràng, dĩ nhiên Du Ca làm sao chịu nổi, th ần nghĩ hoàng thượng vừa vừa phải phải thôi! Hắn xem nàng như khúc gỗ à, ng ồi

yên một chỗ đã quá sức lắm rồi, còn không cho nàng cự quây nữa, nàng mang long thai chứ có phải mang trọng tội gì mà hấn làm khổ nàng đến thế? Tiếp theo nàng thấy hấn cứ kéo áo khoác sát vào người mình, còn thay gối ngủ khác cho nàng ngủ êm hơn, nói Liêu công công xem lò sưởi đủ than chưa, tất cả những việc đó giúp nàng cảm nhận được sự lo lắng quan tâm từ hoàng thượng. Tự dưng nàng chẳng nổi trách hấn nữa, hấn trước giờ luôn lạnh nhạt với nàng, nay lại ân cần chu đáo đến đường ấy, chứng tỏ hấn thật sự mong chờ đứa trẻ này!

- Hoàng thượng, chàng ngắm sao với ta chứ, việc đó rất nhẹ nhàng...

Du Ca ban nãy còn giận dữ thế mà giờ trở nên nhỏ nhẹ, Trình Liệt xem chừng nàng mong có vậy thôi, vả lại ngắm sao chỉ ngủ yên một chỗ, liêu yêu cầu thị vệ mang trường kỷ đặt ở ngay cửa sổ phòng, bảo Xuân Nhĩ mang gối và chăn ra. Để nàng ngủ xuống trường kỷ êm ấm, hấn ngủ phía sau ôm chặt nàng. Bên ngoài trời đêm tĩnh mịch, đêm nay sao nhiều tỏa ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt Du Ca, nàng dựa đầu vào vòm ngực rộng của hấn, khe khẽ hỏi:

- Chàng nói xem, chàng thích ta sinh hoàng tử hay công chúa?

Trình Liệt hơi ngả người xuống trường kỷ, ánh mắt thư thái nhìn trời đêm, cảm tựa nhẹ lên mái đầu Du Ca, nói chậm rãi:

- Là hoàng tử thì rất tốt, nhưng nếu là công chúa cũng không sao, sẽ giống nàng. Chúng ta còn nhiều thời gian, sau này nàng có thể sinh tiếp một hoàng tử.

- Con cái là trời ban, chàng nghĩ muốn là được sao?

- Ta là thiên tử, chỉ cần ta muốn thì nàng sẽ sinh được.

Trình Liệt cúi mặt hôn lên sợi tóc thơm ngát, cố tình thì thầm cho Du Ca nghe rõ những lời ẩn ý xấu xa, nàng hiểu hấn ám chỉ chuyện chăn gối liêu đẩy nhẹ hấn ra, nhưng vòng tay cứng cáp đó cứ ôm chặt nàng không buông. Nàng mắng hấn miệng mồm không tốt, đừng để đứa con trong bụng

nàng nghe thấy mấy lời này của phụ hoàng! Hấn đưa tay xoa xoa bụng nàng, bật cười thích thú.

- Ta đã nghĩ ra tên cho con, công chúa hay hoàng tử đều có.

- Là tên gì?

- Đợi con ra đời rồi nàng sẽ biết.

Du Ca cười gật đầu, lại nằm trong lòng Trình Liệt, cảm nhận sự ấm áp vô tận.

- Giá như ngày nào cũng cùng chàng như thế này thì thích biết mấy.

- Hoàng hậu đã muốn vậy, hoàng thượng ta lẽ nào từ chối. - Đôi mắt lim dim, hấn cảm nhận sự nóng hổi của một thân thể trong vòng tay mình - Phải, cứ như thế này là tốt nhất rồi...

Không nghe âm thanh nào nữa ngoài hơi thở nhẹ nhẹ, Trình Liệt dời mắt xuống phát hiện Du Ca đã chìm vào giấc ngủ tự bao giờ, từng nghe nói nữ nhân mang thai ngủ nhiều hơn bình thường, nghĩ nàng cũng mệt rồi. Hấn nhẹ nhàng bế nàng đem vào trong giường ấm, thay long bào ra, rồi nằm xuống bên cạnh và ôm nàng.

Đêm đó sao rất sáng, vị hoàng đế đã mơ một giấc mơ...

Hấn thấy Du Ca mang song thai, hạ sinh một hoàng tử và một công chúa, nàng với hấn mỗi người bế một đứa con, nụ cười lấp lánh trên môi.

Quả là một giấc mơ đẹp!

TỪ BI KHÚC

Võ Anh Thơ
dtv-ebook.com

Chương 45: Trình Liệt X Du Ca - Ngoại Truyện Thứ Sáu (Kết Thúc)

Tôi hỏi, đêm này ai làm bạn với Hằng Nga cung trăng?

Tôi hỏi, Hứa Tiên nghìn năm đợi một lần gặp Bạch Xà

Tôi hỏi, thất tịch mới trùng phùng của Ngưu Lang, Chức Nữ

Tôi hỏi, Lương Chức hóa điệp cùng bay mãi không rời

Tôi hỏi, "Trường Hận Ca" của Huyền Tông, Dương Quý phi

Tôi hỏi, Trương Sinh mang tội tuyệt tình trong "Tây Sương ký"

Tôi hỏi, tư vị lưu luyến đắng đặc của "Phượng Cầm Hoàng"

Tôi hỏi, mối tình "Thiên Tiên Phối" đứt đoạn dưới bóng cây hòe(*)

Thành phố X, một ngày đầu hạ năm 2019, trong hoàng cung trải qua bao đời vua, giờ đây trở thành địa điểm tham quan của nhiều du khách trong lẫn ngoài nước, cũng là nơi để các học sinh sinh viên tìm đến hiểu thêm về những trang sử son son thiếp vàng, có một cô sinh viên tóc ngắn màu hạt dẻ đang ngược nhìn bức tường bị mưa bụi thời gian mai một nơi tâm cung vắng vẻ thuở xưa, thốt lên:

- Kỳ lạ! Quả thật rất kỳ lạ! Trình, anh có nghĩ như vậy không?

Không nghe tiếng đáp, cô liền quay qua nhìn anh chàng đi cùng mình, đang chăm chú chụp ảnh trên thân cây cột sơn đỏ, gọi rành rọt:

- Hải Trình! Anh có nghe em hỏi gì không thể?

Thật chất lúc này đã nghe rồi, Hải Trình đứng gần như vậy cộng thêm cái giọng lãnh lút của bạn gái nữa, bản thân lại là kẻ hay chú ý đến xung quanh, thì thử hỏi làm sao không nghe? Chỉ là mấy ký tự cổ trên thân cột bị thời gian bào mòn này khá thu hút sự chú ý nên anh lười trả lời cô, nhưng lúc này chẳng thể làm lơ được rồi, mới hạ máy ảnh xuống, nghiêng đầu nhìn cô đang sốt ruột.

- Du, ở đây rất thanh vắng, em nói to quá sẽ không hay đâu.

Thanh Du chớp mắt nhìn Hải Trình, bạn trai cô trông điển trai lại cao ráo, tóc lúc nào cũng hớt cao gọn gàng, tính tình thì chu đáo cẩn thận, đặc biệt rất yêu thích lịch sử và văn hóa xa xưa, nhưng đi đâu cô không hài lòng là lắm khi anh lơ là với bạn gái lắm, lúc này ánh mắt anh hướng vào cô cũng lạnh lùng nữa! Hải Trình như đọc được suy nghĩ của nàng sinh viên hai mươi hai tuổi, liền tiến đến chỗ cô, hỏi:

- Rồi, em muốn nói kỳ lạ cái gì nào?

Dù muốn giữ vẻ hờn giận này lâu thêm chút nhưng thời gian không cho phép, chưa kể cả hai còn phải cố gắng tham quan tìm hiểu nơi này để hoàn thành luận án thạc sĩ giao, Thanh Du đành nén tiếng thở dài xuống, nói:

- Chính là về hoàng hậu duy nhất của Hưng Dận hoàng đế, Du Ca hoàng hậu. Lịch sử có ghi chép rằng, sau cái chết của bà thì Hưng Dận hoàng đế không lập hậu nữa dù ông tại vị tới hơn ba mươi năm sau đó.

- Đơn giản vì ông ấy yêu vị hoàng hậu này nhất.

- Vấn đề nằm ở chỗ ấy, nếu bà được sủng hạnh thì đi đâu làm em khó hiểu là vì sao trong lịch sử không viết nhiều về hoàng hậu họ Du. Chỉ nói bà được sắc phong làm hậu năm nào, năm nào thì bệnh mà mất, một vài sự kiện quan trọng liên quan đến bà, ngay cả cái chết cũng viết rất sơ sài...

Hải Trình để máy ảnh ở trước ngực, đứng chống nạnh, đưa mắt nhìn tấm bảng cũ kỹ đề từ "Phụng Hoa cung" đã bạt màu theo năm tháng, giọng đầu đầu:

- Em có biết thứ gì mơ hồ nhất trên đời không? Chính là lịch sử. Mâu thuẫn đúng không, lịch sử tức là những chuyện đã qua, đáng lý nó phải rõ ràng nhất. Thế nhưng chính vì lịch sử trôi qua quá lâu, thành thử "sự thật" lại hóa ra mơ hồ nhất.

- Ý anh muốn nói lịch sử viết về Du Ca hoàng hậu là không đúng?

- Có thể, nhưng cũng nghĩa là nó đã bị che giấu ít nhiều sự thật liên quan đến bà. Quan chép sử đôi khi bị chi phối bởi vua chúa, nên sẽ thay đổi một số chuyện thậm chí che giấu một số chuyện. Biết đâu, Hưng Dân hoàng đế đã âm thầm lệnh cho quan chép sử không viết nhiều về vị hoàng hậu này.

Lý nào có ẩn tình bên trong, Thanh Du chắc chắn như vậy, liền hỏi tiếp:

- Nghe rằng, Phụng Hoa cung chính là nơi Du hoàng hậu từng sống?

- Đúng là thế. - Hải Trình đưa mắt nhìn bao quát tấm cung đầu hiu hắt - Sử chép lại Hưng Dân hoàng đế đã cho đóng cổng cung này rất lâu, trước khi băng hà ông cũng yêu cầu thái tử đi đầu đó, đến hai đời vua sau cung này vẫn không hề mở. Nơi chẳng ai lui tới tất nhiên sẽ lạnh lẽo, lại còn lan truyền tin đồn thất thiệt, thành ra những năm về sau các vị vua khác đã dời cung hoàng hậu đến nơi khác.

- Nghĩa là Du Ca hoàng hậu là vị hoàng hậu cuối cùng sống ở đây, nơi này mấy trăm năm qua đã không còn ai lui tới sao?

Tự dừng Thanh Du hơi rùng mình, là sinh viên khoa Lịch sử đã đi đến nhiều di tích vắng người nhưng chẳng hiểu sao nơi tấm cung này khiến cô thấy lạnh lẽo, vì lâu rồi không có người đến hay bởi người sống ở đây chẳng hề hạnh phúc? Tiếp theo thấy Hải Trình chậm rãi bước vào bên trong xem xét thêm, cô liền đi theo anh.

Bên trong căn phòng khá cũ, dù vậy không khí thoáng trăn nơi đây tạo nên nét cổ kính kỳ lạ, những vật dụng trưng bày trong đây không nhiều, phần lớn là một ít đồ dùng còn sót lại của các hoàng hậu đời trước từng dùng qua, mọi thứ đều được Ban quản lý bảo quản cẩn thận. Hải Trình lại

bắt đầu chú ý đến tấm bia khắc ký tự cổ, còn Thanh Du đi một vòng nhìn sơ qua các vật dụng, rồi bất chợt cô nhìn thấy hai bức họa treo trên giá, một bức vẽ người nam và một bức vẽ người nữ. Cách ăn vận của họ rất cao sang quý tộc... Cô nhìn xuống tấm bảng ghi chú: "Vua Hưng Dận" và "Hoàng hậu Du Ca". Thật bất ngờ, ra là chân dung của hai người đó?

Thanh Du quan sát chân dung vị hoàng hậu, theo nét vẽ này thì bà hẳn rất xinh đẹp, sử chếp bà rất mạnh mẽ còn có võ nghệ, từng ra trận đánh giặc, khuôn mặt bà có chút u uất lẫn buồn bã khiến cô sinh viên chẳng hiểu vì sao lại như vậy. Hoàng hậu này từng sống hạnh phúc chứ? Sau đó cô nhìn sang chân dung hoàng đế, sử miêu tả vua Hưng Dận khôi ngô uy vũ, mặt mũi nhìn qua mang vẻ tàn nhẫn, nhưng ở đây cô chỉ thấy một hoàng đế không buồn không vui, rất tĩnh lặng.

Giây phút ấy, chẳng rõ lý do gì xui khiến để rồi Thanh Du từ từ đưa tay chạm nhẹ vào chân dung của Hưng Dận hoàng đế, đột ngột hiện tượng lạ lùng không thể giải thích được xuất hiện, đó là trước mắt cô gái trẻ lần lượt xuất hiện những hình ảnh mờ mờ ảo ảo, cứ như dòng chảy thời gian đang quay ngược... Tất cả chớp nhoáng rất nhanh, khá nhòe nhoẹt, là cảnh một người mặc long bào bên ngoài khoác áo lông, tướng cao lớn, vẻ mặt thâm trầm giống hệt chân dung Hưng Dận hoàng đế - đi đâu đó có phải cô sinh viên đang thấy lại vị vua năm đó? Tiếp theo những sự việc khó hiểu liên tục xuất hiện.

Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế mỉm cười với một cô gái mặc váy đỏ đang đứng cạnh. Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế nắm tay cô gái đó, ngẩng lên xich đu gỗ, trông họ rất hạnh phúc mãn nguyện. Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế đứng lặng lẽ một mình, lúc này chẳng còn ai ở cạnh ông nữa kể cả người con gái váy đỏ. Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế từ xa nhìn về phía Phụng Hoa cung, nhưng ông đã quay lưng bỏ đi, bóng dáng trong buổi chiều tà trông thật nặng trĩu thâm lương.

Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế đứng ở nơi cao nhất của hoàng cung, đôi mắt nhìn khắp giang sơn rộng lớn, mà cảm nhận rõ lòng ông đang nhớ về một ai đó thật da diết. Là cảnh, Hưng Dận hoàng đế rành rọt nói: "Đừng viết quá nhiều về hoàng hậu, những chuyện của nàng ấy sẽ là ký ức thuộc

về riêng trẫm". Là cảnh, có những khi đêm tối buông xuống, Hưng Dận hoàng đế mở hộp trang sức đã cũ, nhìn trẫm phụng vàng từng cài lên mái tóc ai thuở nào. Và cuối cùng, cảnh Hưng Dận hoàng đế trước lúc nhắm mắt, nằm trên giường dặn dò: "Khi trẫm băng hà rồi, vẫn không được để bất kỳ ai bước chân vào Phụng Hoa cung"...

- Du! Em bị sao vậy?

Nghe chất giọng lo lắng của Hải Trình cất lên, bấy giờ Thanh Du mới bừng tỉnh hết như lấy lại ý thức, cùng lúc cảm nhận mặt mình ướt ướt đẫm đẫm thời có vị mặn đọng trên môi, cô liền giơ tay quệt nhẹ. Nước mắt? Cô đang khóc ư? Chuyện gì vừa xảy ra? Tại sao cô khóc? Chẳng những vậy trong lòng cũng thấy đau nữa. Lẽ nào là do trông thấy những cảnh ban nãy nên...?

Nhìn trở lại chân dung của vị vua ấy, nhớ những dòng sử từng chép rằng, dẫu hậu cung vẫn còn nhưng Hưng Dận hoàng đế nhất quyết không lập hậu, ông về sau có phần cô độc hơn, Thanh Du tự hỏi liệu có phải vừa rồi chính mình vừa được thấy cuộc đời Hưng Dận hoàng đế sau cái chết của Du Ca hoàng hậu? Để rồi cô xúc động mà bật khóc? Tự thấy đi đâu này thật phi lý!

Nước mắt rõ ràng không giả tạo, trái tim này vừa thất lại, nỗi đau kia chỉ thoáng qua mau nhưng chân thật đến khó tả, hết như cô đã trải qua đi đâu đó...

Hải Trình lên tiếng hỏi lần nữa, Thanh Du lau hết nước mắt, nhìn anh lắc đầu:

- Em không biết, có lẽ là đau lòng cho vua Hưng Dận...

Trông cảnh bạn gái cứ luống cuống, Hải Trình thở ra nhẹ nhẹ rồi lấy trong túi áo miếng khăn giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, người gì mà khờ quá!

- Em thấy các hình ảnh rất kỳ lạ, có phải em điên rồi không?

- Không có đâu. - Hải Trình mỉm cười với Thanh Du - Hình như Hưng Dận hoàng đế đã sống khá cô độc, cũng không biết có phải do đau lòng trước cái chết của hoàng hậu không. Thậm chí có chi tiết còn ghi rằng, một quý phi rất được ông sủng hạnh vài năm sau đó, lý do chỉ vì người ấy nhìn giống Du hoàng hậu.

- Nhưng em nhớ sử có viết, hoàng hậu Du Ca không được sủng hạnh.

- Đây chính là uẩn khúc khó giải đáp trong câu chuyện tình giữa Hưng Dận hoàng đế với hoàng hậu của mình, anh cũng rất khó hiểu. Nhưng anh nhớ có một bài báo từng viết câu: "những thứ bị chối bỏ bởi ý thức sẽ tìm nơi trú ngụ trong vô thức", có những người không bao giờ thừa nhận cảm xúc của bản thân mình, dù nó vẫn luôn tồn tại. Và anh nghĩ, tình yêu lẫn nỗi đau trong lòng của vị vua này mãi mãi không biến mất cho dù ông chối bỏ nó như thế nào. Thứ cảm xúc mãnh liệt, vẫn tồn tại sâu thẳm trong trái tim ông, ở nơi vô thức nhất.

Hiếm khi thấy Hải Trình mang dáng vẻ tư lự đến vậy, Thanh Du hoàn toàn im lặng, lần nữa cùng anh ngắm nhìn hai bức chân dung của vua và hoàng hậu, hết như chiêm nghiệm thứ cảm xúc mới mẻ mình vừa có, đồng thời cảm nhận mối tình sâu nặng bị chôn vùi theo dòng thời gian vô tận, với một cái kết không có hậu. Bỗng nhớ đến hai câu thơ cuối trong bài "Trường Hận Ca" của Lý Bạch:

Thiên trường địa cửu hữu thì tận

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ

(Trời đất dài lâu cũng có lúc hết

Hận này dằng dặc không thuở nào nguôi)

Vừa bước ra ngoài thì trời mưa, Hải Trình lẫn Thanh Du không còn cách nào khác đành ngồi xuống ghế đá ở ngoài hành lang đang bị nước mưa tạt vào lạnh lẽo. Mùa hạ nắng nóng thế này không nghĩ sẽ mưa, hai người lấy cơm nắm trong ba lô ra ăn trưa, lặng yên ngắm nhìn màn mưa

giăng lối. Ăn xong, Thanh Du nhìn qua Hải Trình vẫn thông thả nháp nháp từng miếng cơm, liền nhích lại gần.

- Trình nè, đi tham quan cả ngày mệt quá, em dựa vào anh một chút nhé.

- Thích thì em cứ dựa.

Hải Trình ít khi bộc lộ sự thân mật với bạn gái, nhưng lại không bao giờ từ chối cô, đây là điều khiến Thanh Du thích nhất, và cũng hiểu anh có quan tâm đến mình dù bên ngoài lúc nào cũng lạnh lùng như thạch sùng. Lúc cô tựa đầu xuống vai anh, liền nghe anh bảo mình ngẩng đầu lên coi chừng mưa tạt! Cô cười vui vẻ, dựa vào anh, nhìn mưa rơi lã tả xuống đất kèm theo mùi ngai ngái quen thuộc.

- Anh có thấy trùng hợp không?

- Trùng hợp cái gì?

- Anh tên Hải Trình, chữ "Trình" cũng có trong tên húy của Hưng Dận hoàng đế. Em tên Thanh Du, chữ "Du" trùng trong tên Du Ca hoàng hậu. Liệu chúng ta có phải... kiếp sau của họ không nhỉ?

- Thay vì nghĩ mấy thứ vớ vẩn đó thì tôi khuyên cô nên nghĩ làm sao để hoàn thành luận án vào ngày mai đi.

- Em giỡn chút thôi mà. - Thanh Du bĩu môi, tự dưng tò mò một điều - Trình nè, em muốn hỏi anh câu này, Hưng Dận hoàng đế vì Du hoàng hậu mà không lập hậu nữa, vậy nếu chẳng may em chết sớm thì anh có... "ở giá" vì em?

Hỏi xong Thanh Du bụm miệng cười, thấy bản thân dở hơi dễ sợ, đã vậy còn "ở giá" nữa cứ như bạn trai là đàn bà con gái ấy, thế nào Hải Trình cũng gõ lên đầu cô rồi giáo huấn vài câu cho xem. Nhưng cô thấy anh im lặng, nhịp thở dường như chậm lại hơn, sau đó giọng anh thật trầm:

- Không...

- Biết ngay, anh chả đời nào vì em mà làm thế, may là em chả hi vọng gì.

- Anh không muốn em chết.

Bất động vài giây, Thanh Du ngẩng mặt nhìn Hải Trình trong khi anh cũng đang hướng mắt vào cô bằng cái nhìn ngưng đọng mà thành tâm, vệt sáng trong con người ấy hết ngọn lửa nhỏ thấp lên xua đi cái lạnh lạnh của mưa gió ngoài trời.

- Nếu không muốn anh lấy người khác thì em phải sống thật lâu vào.

- Trình, em hỏi vu vơ thế thôi.

- Đã vu vơ thì vè sau đừng hỏi như thế nữa, anh không thích nghe vậy đâu.

Gật đầu với niềm hân hoan lẫn vui sướng, Thanh Du tiếp tục dựa đầu vào bờ vai rộng của bạn trai, lắng nghe tiếng mưa rơi đầu bên tai. Cô dần tiếp đi... Hải Trình khẽ khàng đắp áo khoác cho cô gái đang ngủ an nhiên bên cạnh mình, thấy tay cô cứ nắm chặt tay mình không buông, khiến anh buồn cười. Dù vậy, anh cũng thích đi đầu đó. Để xem, khi nào cô gái khờ khạo này tỉnh dậy, anh sẽ nói với cô chuyện kết hôn sau khi hai người ra trường.

Tựa hờ vào mái đầu Thanh Du, Hải Trình chợt nhớ về vua Hưng Dân, tự hỏi: Vị hoàng đế ấy, liệu có muốn gặp lại hoàng hậu của mình ở kiếp sau...? Không gian xung quanh chỉ còn tiếng mưa, chẳng có ai đáp, anh cũng buồn ngủ rồi.

Tâm cung xa xưa vắng vẻ lẫn lộn yên chìm trong cơn mưa đầu hạ trong lành. Có một cặp tình nhân ngủ quên bên cạnh nhau.

Khung cảnh đó giống như mấy trăm năm trước, nơi Phụng Hoa cung này, Trình Liệt và Du Ca ngồi bên nhau trên xích đu gỗ, vào những ngày thật bình yên, cùng ngắm nhìn huyết mai hoa bung nở giữa khu vườn, với nụ cười hạnh phúc.

Đó là thời khắc rực rỡ nhất, viên mãn nhất của đời họ!

Thời gian mãi trôi cùng nhân gian luân hồi, cuộc đời huy hoàng đến mấy cũng trở thành quá khứ. Tình yêu khắc cốt ghi tâm, si hay hận, chấp niệm hay buông bỏ, sẽ chỉ thuộc về những con người đã hóa tro tàn và nằm yên dưới ba tấc đất này./.

- - - - -

(*) Trích bài Vãn [Hỏi] - Cổ Đường. Đây là lời dịch của Thơ dựa theo bản Hán ngữ của Song Lục. Lấy cảm hứng từ những mối tình nổi tiếng trong truyền thuyết Trung Hoa.